proză

EGO

© 2018 by Editura POLIROM
Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea prin orice mijloace şi sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.
Foto copertă: © Carlos Caetano/Shutterstock.com
Foto autor: © Oana Mititelu
ttww.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol 1 nr. 4; P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
LEUCUŢA, COSMIN
Hoodoo / Cosmin Leucuţa. - Iaşi: Polirom, 2018
1SBN prinţ: 978-973-46-7185-4 ISBN ePub: 978-97346-7272-l
ISBN PDF: 978-973-46-7273-8
821.135.1
Printed in ROMANIA

Cosmin Leucuţa

HOODOO

roman

POLIROM 2018

..Hoodoo, pl. *hoodoos,* subst. n. - 1. Corp de practici ale magiei tradiţionale atribuite africanilor, specific zonei de vest. 2. Ceva ce atrage ghinionul. .3. Nonsens. - vb. tranz. A arunca o vrajă (asupra cuiva).“
Merriam-Webster Dictionary
„Unele tradiţii spirituale africane recunoşteau existenţa unei zeităţi (lipsite de gen) care era responsabilă pentru crearea lumii, iar această entitate nu era nici rea, nici bună şi nu se preocupa de soarta oamenilor.“
Carolyn Morrow Long
Spiritual Merchants: Religion, Magic, and Commerce
„Hoodooismu’, or’ce faci ie planu’ lu’ dumnezeu, 'ţelegi? Dumnezeu are d-a face cu to’ ce faci tu, nu 'portă că ie bun sau rău, are d-a face cu to’ ce faci tu. O să primeşti ce-i a’ tău...“
Interviu preluat din Harry Middleton Hyatt
Hoodoo - Conjuration - Witchcraft & Roottvork
„Providenţa divină nu este doar un factor în hoodoo, ci este esenţială pentru el, iar dumnezeu însuşi este arhetipul vraciului hoodoo, iar biblia este talismanul său, cea mai puternică carte de vrăji din lume, înainte de toate câte le vedem a fost hoodoo. Au fost şase zile de vrăji şi cuvinte puternice şi din ele s-au născut lumea şi toate câte sunt în ea.“
Zora Hurston *Mules and Meu*
întâmplările ce urmează ar putea să te facă să te întrebi:
„Nu sunt prea multe coincidenţe în toată chestia asta?“. Dacă asta crezi, atunci întreabă-te şi asta:
„Chiar crezi în coincidenţe?“.

Partea I

Take a leap of faith
Let’s fall asleep in nothingness
No one will find us here
Our world is closed to all
Imagine with your heart
Your days! Oh, what they could’ve
been Hunger, love and other
songs But you've turned them all
to dust Stubborn fiend of blood
and lust.

Lucrurile s-au schimbat

Era vară şi umbra lui dumnezeu păta pământul pentru al douăzeci şi şaselea an consecutiv.

Aerul fierbinte înăbuşea străzile.

Cerul era senin, de un albastru pur, chiar şi la ora aceea târzie.

îl simţea înăuntrul ei.

De dimineaţă pornise spre ultima zi de şcoală, ultima zi din penultimul an de liceu, zâmbind şi balansându-şi şoldurile pline, fără o grijă pe lume.

Avea părul castaniu, cu irizaţii roşietice, prins într-o coadă neglijentă, şi faţa plină de pistrui. Ochii ei verzi, de asasin străluceau puternic, contrastând cu pielea bronzată. Avea un dinte din faţă uşor ciobit - opera fratelui ei geamăn, Anton. Nu îi purta pică pentru asta, fiindcă se întâmplase pe vremea când erau copii şi deci tot ce făceau era din dragoste nestăpânită unul faţă de celălalt.

Fredona melodii rock în *falsetto* şi îşi rotea din când în când capul, să vadă dacă nu cumva o vedea sau o auzea cineva. Dar era singură pe faleză, fiindcă era ora şapte seara.

Blugii albaştri o strângeau puţin, fiindcă erau noi, iar tenişii scârţâiau şi ei, tot din cauză că erau noi. Maioul alb lăsa să i se vadă bretelele sutienului şi geanta de umăr îi zgâria puţin pielea spatelui.

Ziua trecuse repede, cu râsete şi regrete adolescentine, îi permisese unui coleg mai retras să o sărute şi simţise pe limbă gust de sânge. îşi mângâiase cu vârfurile degetelor pielea şi se strânsese în braţe. îi era sete şi avea chef să bea o bere. Pierduse după-masa prin baruri, cu prietenele, făcându-şi planuri pentru zilele următoare, iar apoi se întorsese pe faleză.

îi plăcea foarte mult să umble pe jos. Picioarele

erau mijlocul ei de transport preferat. Ar fi vrut să facă o călătorie, una lungă şi plină de arome variate, pe care să le guste cu poftă şi din care să înveţe ceva.

Deşi era începutul verii, pe faleză se găseau frunze uscate. îi plăceau toate anotimpurile, dar toamna era preferata ei. Datorită frunzelor uscate şi roşii. Adora sunetul scos de frunzele crocante atunci când se destrămau sub tălpile ei şi de multe ori se abătea din drum pentru a asculta simfonia toamnei.

La pontoane nu era nimeni, i se păru ciudat că malul fluviului era pustiu într-o zi de vineri atât de frumoasă. Dar ridică din umeri şi lovi cu piciorul o pietricică, iar aceasta se pierdu în valuri. îşi lepădă tenişii, apoi şosetele şi-şi cufundă picioarele în apa rece şi întunecată. Oftă de plăcere şi se lăsă pe spate, pe scândurile de lemn bătătorit şi ars de soare.

îşi aprinse o ţigară şi o savură până la jumătate, apoi se ridică în capul oaselor, cercetând împrejurimile cu ochi scânteietori. Doamne, cât de mult îi plăcea să fumeze! Simţea că toate erau mai importante, mai grave dacă ţineai între degete o ţigară aprinsă. Avea nevoie să simtă că lumea din jurul ei era importantă. Iar dacă era linişte, linişte deplină, puteai auzi susurul acela al tutunului ars. Oftă şi mai trase un fum, sperând, în mod iraţional, că acesta o va ucide. Nu se întâmplă nimic. Aruncă ţigara în apă, privind-o cum era purtată de valuri în depărtare, apoi suflă fumul cu putere din plămâni.

Trebuia să se lase de fumat. Luă pe loc această hotărâre. Nu credea în lucrurile făcute treptat. Oamenii care nu voiau schimbare făceau lucrurile treptat. Trebuia să facă multe schimbări din acea

zi încolo. Apoi se întrebă, simţind capul urât al panicii ieşind dintre umbre:

Hoodoo

„Chiar vreau asta? Sunt pregătită pentru aşa ceva?“.

Dar, în ignoranţa şi frăgezimea ei, trase totuşi concluzia corectă că nimeni nu era vreodată pregătit pentru aşa ceva.

O chema Sofia. Pe lângă Anton, mai avea doi fraţi, ambii mai în vârstă, şi mereu simţise că fusese născută pentru a face ceva mai mult decât să meargă la şcoală sau să o asculte pe maică-sa, să petreacă împreună cu prietenii sau să-şi cumpere haine de la Mango.

Era dansatoare şi actriţă în devenire, iar multă lume îi lăuda mişcările suave şi lacrimile de pe scenă, dar uneori avea impresia că toţi se holbau la fundul ei şi se întrebau dacă înghite sau nu.

îl simţea înăuntrul ei, zvârcolindu-se, neliniştit şi nerăbdător. Nedefinit.

Cineva crescut într-un mediu conservator sau puritan ar fi spus că era o dezmăţată, cu părul prins neglijent, cu umerii perpetuu goi, cu pasul sprinten şi cu expresia aceea de fată cuminte care obţinea exact efectul opus, dar - dar! -, în ciuda faptului că îşi pierduse fecioria la venerabila vârstă de treisprezece ani şi era foarte activă din punct de vedere sexual, comportamentul ei era foarte discret şi retras. Unii luau asta drept îngâmfare, alţii drept indiferenţă, dar Sofia era... era un fin observator al lumii din jurul ei. Tăcerea ei smulgea secretele altora, în gura mare. Ca o singularitate nepăsătoare, inerţia ei îi făcea pe cei din jur să se zbată ca peştii pe uscat.

îşi încleşta fălcile, sprâncenele i se împreunau deasupra nasului pistruiat şi era stăpâna tuturor. Pasivitatea ei trăda superioritatea spirituală pe care cei din jurul ei nu o puteau adulmeca, nu o puteau atinge. Erau orbi, iar ea făcuse de mult pace cu acest gând.

Sofia.

Nu avea de făcut alegeri, fiindcă niciodată nu îşi dorise nimic cu adevărat. Când alegi ceva, renunţi la libertatea de a alege. Prezentul se schimbă, fără să trebuiască să îl atingi,

iar ea nu avea nimic de demonstrat. Totuşi, ziua de mâine i se strângea în jurul gâtului, fiindcă obişnuia să nu îi pese, dar lucrurile se schimbaseră în urmă cu câteva zile.

De la naşterea ei trecuseră şaptesprezece ani de domnie peste umerii lui dumnezeu şi, asemenea mamei sale la această vârstă, era însărcinată cu primul ei copil.

Ştia că alegerea de a păstra copilul nu era deloc înţeleaptă. Câte motive raţionale nu tăiau chiar acum copacul alegerilor fetei? Era tânără, foarte tânără, şi nu avea nimic în afară de câteva datorii spirituale. Mai mult, simţea că pruncul încolţise din sămânţă otrăvită, căzută din copacul negru şi urât.

Instinctul de a-l stârpi era puternic, avea o presimţire întunecată, copilul era rău în esenţă, dar Sofia nu voia să-i răpească ocazia de a deveni un om mai bun.

„Te chem să ieşi din mine, să pătrunzi în viaţa mea, să ne ascundem de ceilalţi şi să ne făurim o lume doar a noastră, un loc unde instinctele şi iubirea o să ne elibereze de oftaturi şi visuri ce nu se pot realiza.“

Voia să-l păstreze, fiindcă deja tânjea după mânuţele lui lacome, după ochii lui mari şi albaştri, după respiraţia lui proaspătă, după furia iraţională şi după ţipătul lui liniştitor. Era nedefinit în pântecul ei încă plat, ca universul mut înainte de Big Bang, concentrat şi dens şi plin de posibilităţi, dar în acea clipă simţea că avea să fie un *el,* iar ea avea să-l iubească aşa cum un miner iubea aurul.

Instinctul era puternic.

încrede-te în instinct, apoi alege calea opusă.

Copilul era al ei.

Viitorul.

Bob Dylan - *Things Have Changed*

Oamenii frumoşi

Bărbatul se numea Knopf.

Purta un costum bleumarin Cerruti 1881, cămaşă albă Pablo Monta, cravată argintie Pensive şi pantofi negri cu bombeuri şi perforaţii de la Brooks Brothers. îşi ura hainele, dar învăţase să le poarte ca pe un camuflaj. Un camuflaj care îl ajuta să-şi atingă scopul. Pe un rever al hainei era prinsă o mică emblemă aurie. Era semnul sub care i se ceruse să-i învingă pe toţi cei care ar fi îndrăznit să i se opună. Cel care îi ceruse victoria se numea... se numise tot Knopf.

Nu primise emblema aurie, cu mâini tremurânde, de la mâini la fel de tremurânde, pe patul de moarte al tatălui său. O primise într-un plic de culoarea şofranului, din hârtie scumpă, pe care îl găsise pe birou în dimineaţa în care aflase că tatăl său trecuse în lumea celor eterni, dar nu neapărat drepţi.

Plicul purta sigiliul bătrânului Knopf şi, în loc de cuvinte inutile, iertări şi sfaturi care ajung să se piardă în vânt, hârtia îi dădea un singur sfat, subtil şi succint:

IHSV

Văzând literele simple, lui Knopf îi încolţi un zâmbet în colţul gurii.

Părul tuns scurt, deşi uşor grizonant, îl întinerea şi nimeni nu i-ar fi dat mai mult de 40 de ani. Dar bărbatul se numea Knopf şi asta reprezenta ceva în vremurile lui. Ceva ce un bărbat de *doar* 40 de ani nu ar fi putut reprezenta. Aşa că el avea 50 de ani proaspăt împliniţi.

Păşea calm, dar ferm spre liftul de la capătul holului principal. Se afla în hotelul Four Seasons de pe bulevardul Iulius Caesar. Avusese o întâlnire cu câţiva reprezentanţi ai marilor companii de

asigurări pentru a discuta... nu, nu pentru a discuta, ci pentru a le explica faptul că trebuiau să se plece în faţa voinţei lui, dacă voiau ca la anul să se înalţe mai falnici. Avea în faţa lui un proiect de lege pe care se părea că îl voia aprobat cu orice preţ înainte de vacanţa parlamentară şi întâlnirea din această dimineaţă trebuia să-i asigure sprijinul tuturor celor implicaţi. Nu îşi permitea ca vreunul dintre câinii lui să rupă rândurile, aiurit la vederea vreunei prăzi uşoare şi meschine. Trebuiau să se concentreze cu toţii asupra ţelului stabilit, iar răsplata avea să vină pentru toţi. O concluzie corectă ar fi să presupun că el voia ca toţi cei din subordinea lui să îl asculte şi să îi urmeze indicaţiile.

În boc signo vinces.

Le explicase că a pune în mişcare un instrument de regularizare a pieţei asigurărilor la nivel regional precum cel creat de el nu era doar o strategie de publicitate, ci şi un avânt foarte curajos pe teritorii pe care predecesorii lor nu avuseseră coaie ca să calce. Lărgirea sferei de aplicare îşi avea riscurile ei, dar parametrii pe care se baza legea lui se autoreglau într-un asemenea mod încât riscurile mai sus menţionate erau neglijabile, iar posibilităţile de exploatare nelimitate.

Desigur că experţii legali aveau să sesizeze natura eratică a conceptului şi probabil că aveau să fie ridicate întrebări, dar bărbatul se numea Knopf şi istoria arăta că niciodată nu era prins cu garda jos. O altă ordonanţă care lui îi era foarte dragă venea să contracareze eventualele schimbări de direcţie. Şi, în acelaşi timp, distrăgea tuturor atenţia de la adevărata natură a ambelor jumătăţi.

Probabil că efectele urmărite de Knopf erau

subtile, puternice şi de lungă durată.

Probabil că aveau să fie un fenomen social cel puţin la fel de semnificativ ca industrializarea din secolul al XlX-lea.

Fiindcă el se numea Knopf şi nu lucra decât la scară largă. Nu ştiu dacă era conştient de efectiv orice se întâmpla în jurul lui sau dacă avea puterea de a controla incontrolabi- lul, dar istoria şi Knopf urmau să aibă parte de o surpriză.

Ochii săi gri, cu privire dură trecură pe deasupra oamenilor şi el ascultă cum, în spatele liniştii, ei aplaudau.

Rânjete de satisfacţie şi încredere împânziră camera în care vorbise el. Apoi îi lăsă pe cretinii aceia să-şi înceapă ziua cu câte un coniac servit în cupe încălzite, iar el se retrase fără să se scuze.

Acum aştepta liftul. Lângă el se opri o femeie îmbrăcată elegant, purtând o pălărie de vară cu boruri largi şi ţinând în mână o Bottega din piele de crocodil. Femeia îl măsură din priviri şi îi zâmbi din colţul gurii, satisfăcută.

În boc signo vinces.

Knopf era braţul de fier care le îndoia gâtul celor ce se opuneau hotărârilor sale. Multe dintre cele mai importante - dar nu şi cele mai bune - schimbări legislative ale ultimului deceniu din domeniul fiscal şi bancar erau copiii lui. Prevederi subtile din corpul unor ordonanţe tăiaseră în carnea vie a afacerilor şi, deşi impactul social fusese unul negativ, creşterea economică era indubitabilă şi vertiginoasă. Cei bogaţi deveneau atât de bogaţi, încât progresul lor acoperea şi deficitul celor mulţi şi mici şi flămânzi. Dar el nu lua neapărat partea celor bogaţi, ci partea celor de pe urma cărora avea cel mai mult de câştigat.

Era un Robin Hood fără busolă morală. în

perioada alegerilor le sucea minţile celor cu buletine de vot valide. Când se întrevedeau posibilităţi de a muta munţii din loc - la propriu -, părea să se joace cu speranţele posesorilor de iahturi şi echipe de fotbal. Şi, ori de câte ori partenerii săi încercau să-l tragă pe sfoară, îi trimitea în ţărână.

Knopf îi făcu semn să intre în lift, apoi o urmă.

Femeia ceru etajul 19, aşa că Knopf ceru etajul 20. Liftierul îmbrăcat impecabil spuse:

— Prea bine, domnule Knopf.

Apoi execută ordinele.

„Scrupule“ nu era un cuvânt pe care Knopf să nu-l cunoască. Nici „etică“ nu era un cuvânt străin de el. Dar probabil cel mai mult îi plăcea să spună - în privat, desigur - că, dacă un martir vrea să se arunce în sabie pentru a demonstra ceva, atunci era de datoria lui să o ascută şi să o ţină la unghiul potrivit. Cei vii făceau mult mai multe decât cei morţi, iar acesta era un adevăr irefutabil.

Femeia se întoarse uşor spre el şi bărbatul simţi cum îi studia figura. Ea părăsi liftul la etajul 19, cu un oftat, iar Knopf mai urcă un etaj. Ieşi din lift cu fălcile uşor încleştate şi o luă spre capătul coridorului, unde se afla scara de urgenţă. îşi scoase mobilul din buzunarul hainei şi trimise un mesaj.

„Liftierul de la numărul 4 trebuie schimbat.“

Băgă mobilul înapoi în buzunar. Deschise uşa de la casa scărilor şi coborî la etajul 19.

Atitudinea lui sugera că era de părere că sacrificiile nu ajutau pe nimeni, aşa că nu le făcea. Iar dacă renunţa la ceva, mi se pare că avea grijă să-şi recupereze paguba îndoit. *Măcar* îndoit.

Nu cred că era lacom. Eforturile lui nu păreau orientate spre acumularea de bogăţii materiale.

Nu, cred că Knopf era mai degrabă un dictator obscur de modă veche. Cred că pe el îl excita puterea, în orice formă a sa. Am impresia că stătea în umbră şi de acolo trăgea pârghiile, de acolo influenţa mersul istoriei. Părea genul de om care putea câştiga încrederea cuiva doar prin felul în care dădea mâna cu acea persoană şi aprecia un adversar care i-ar fi dat bătaie de cap. Din păcate, aceştia erau greu de găsit şi uşor de înfrânt.

În hoc signo v'nces.

Imaginea lui îmi inspira siguranţă şi nu cred că îi plăcea să-şi asume riscuri, dar, dacă o făcea, avea grijă să le controleze. Stabilise întâlnirea din această dimineaţă în acest loc dintr-un motiv anume. S-ar fi putut întâlni cu bărbaţii aceia într-un milion de alte locuri şi momente, dar astăzi era esenţial să o facă la Four Seasons, la ora 9 dimineaţa.

Cel mai gălăgios om din încăpere este şi cel mai slab om din încăpere. Un ins de teapa lui Knopf ar fi trebuit să ştie asta încă de la prima bătaie a inimii, iar atitudinea lui sugera că nu voia să iasă în evidenţă. Cred că era mulţumit cu tăcerea şi cu întunericul din jurul său. Făcea orice ca să rămână anonim. Dar liftierul îl recunoscuse. Şi probabil că nici femeia nu avea să-l uite prea curând. Asta trebuia schimbat.

Ajunse în dreptul uşii camerei pe care o rezervase pentru el omul lui. Nu era omul lui *de încredere,* fiindcă Knopf nu părea să aibă încredere în nimeni. îi suspecta pe toţi, fără discriminare.

Ca om cu o inteligenţă tăioasă, pe care o demonstra în mod subtil, zi de zi, lăsându-şi adversarii şi aliaţii deopotrivă cu bărbiile atârnând în expresii stupide, Knopf probabil ştia că femeia este principalul obiect de seducţie al capitalis-

mului. Adică, dacă *eu* cunosc axioma asta, Knopf în mod sigur nu are probleme cu ea. Cred că avea instincte formidabile care îl ajutau să evalueze repede şi corect pericolele, instincte în care oricine s-ar fi încrezut. Şi totuşi, în ciuda aşchiei care îi pătrunsese în carne în ziua aceea, hotărî să aleagă calea cea mai grea şi mai periculoasă...

Păşi în cameră şi închise uşa în urma lui, încuind-o cu o mişcare fluidă din încheietură. Se întoarse şi pe faţă avea întipărit un rânjet triumfător.

Ca toţi cei făcuţi din carne şi oase, cred că putem spune că avea şi el un călcâi al lui Ahile, iar acel călcâi se afla în camera de hotel în care tocmai intrase.

În hoc signo vinces.

Călcâiul stătea aşezat pe patul dublu, deasupra cuverturii albe cusute cu fir de aur. îşi trăsese rochia albastră puţin peste genunchii bronzaţi şi privea în gol spre tavan. Era desculţă - tenişii stăteau aruncaţi pe covor - şi avea braţele desfăcute, iar gura întredeschisă îi fremăta uşor.

— Bună, draga mea, murmură Knopf cu ochii scânteind.

Fata clipi, zâmbi, apoi se ridică în capul oaselor. Părul îi căzu peste umeri. Bărbatul se apropie de pat. Lumina soarelui trecea blând prin perdelele de culoarea şofranului şi mângâia suav parchetul de culoare închisă, covorul gros, mobila masivă plină de intarsii. Câteva fâşii de soare se ondulau şi pe trupul ei.

îi spuse calm:

— Te rog, dezbracă-te.

Iar ea se dezbrăcă. Era obişnuită cu stilul acesta laconic, precaut de a vorbi. îl privea cu ochii ei verzi şi gura îi ardea.

O sărută şi îşi dădu jos cămaşa. O strânse în braţe şi îi şopti numele ca pe o blasfemie dulce. Sofia îi mângâie umerii striaţi şi îi ascultă vocea. Zâmbind, îşi lipiră buzele. Toţi oamenii excepţionali tânjeau după lucrurile simple pe care viaţa obişnuită le oferea.

Niciunul dintre ei nu mai scoase un cuvânt până când fapta nu fu săvârşită.

Ea stătea întinsă pe pat după aceea, iar el fuma calm, tolănit într-un fotoliu îmbrăcat în piele de culoarea cafelei.

îl privea pe bărbatul numit Knopf şi se întreba:

„Oare sunt pregătită?“.

— Ai copii? întrebă ea brusc.

Knopf o privi, luat prin surprindere. Scuturǎ scrumul şi spuse amuzat:

— Ştii că n-am.

— Da, dar vreau să spun: nu îţi doreşti?

— De ce îmi pui întrebările astea?

— Fiindcă vreau să ştiu dacă îţi doreşti copii, insistă ea. Soarele îi făcea pielea să strălucească. Knopf mai trase un fum.

— Cel care nu îşi doreşte copii este cel care nu vrea să trăiască veşnic. Ţi se pare că eu vreau să mă sting brusc şi să fiu suflat de vânt?

Sofia îşi ţuguie buzele, apoi spuse:

— Eu nu asta am întrebat.

— Ai dreptate, aprobă el. Uite, de asta îmi place de tine.

— Că pun întrebări la care nu poţi răspunde?

— Nu. Că pui întrebări la care nu m-am gândit niciodată că va trebui să răspund.

Sofia îl privi fără să spună nimic. Bărbatul reluă:

— Lăsând la o parte latura vanitoasă a problemei... adevărul este că nu m-am gândit

niciodată la copii. Nici că îi vreau, nici că nu îi vreau. Pur şi simplu nu mi-am pus problema.

Apoi îşi plantă iarăşi ţigara în gură.

Sofia voia să dea afară cuvintele, dar nu ştia cum. Bărbatul din faţa ei nu era genul de om căruia puteai să îi arunci în braţe o bombă de asemenea proporţii, pur şi simplu. Urmau consecinţele. Negăsindu-şi cuvintele potrivite, le rosti pe cele nepotrivite:

— Crezi în dumnezeu?

— Credinţa în dumnezeu e depăşită. Mai ales în ziua de azi, când... mă rog, ştii şi tu cum stau lucrurile.

— Mda, ştiu. Dar crezi în el?

— Nu. Ştiu că există. Nu am nevoie să cred.

— Ei bine, eu cred. Ştiu şi eu că există, l-am şi văzut o dată, dar de crezut cred în el.

— Ce e de crezut? Cum se manifestă o credinţă de genul acesta? întrebă Knopf.

Ţigara îi fumega între degete. Adăugă:

— A crede într-un astfel de dumnezeu este ca şi cum ai crede în ziua de astăzi că Pământul e rotund.

Sofia îşi îngustă ochii:

— îmi spui că nu am nevoie să cred în suflet dacă există un trup?

Knopf pufni şi zâmbi uşor:

— Trebuie să recunosc că mereu am simţit că eşti mult mai înţeleaptă decât ar trebui să fii. Ce spui tu este cam brutal, dar da. Asta spun. Rolul credinţei este să înlocuiască acel ceva ce lipseşte. în cazul acesta, dovada. Dacă ai dovada, credinţa dispare de la sine, este o reacţie logică. Ce mai intervine aici este şi necesitatea. Unde duc întrebările astea?

Sofia rămase tăcută o vreme.

Cam brutal, da. Aşa era şi el. Brutal. Şi totuşi, în spatele figurii ce părea a fi cioplită în piatră, în spatele ochilor gri ca oţelul, în spatele aparenţei lui impecabile, probabil că şi el era un om şi, ca toţi oamenii, avea un suflet, o şoaptă pe care nu o puteai cunoaşte. Iar Sofia încerca să-i vadă sufletul, să se convingă că el era mai mult decât o maşinărie precisă, determinată şi motivată de un ţel ascuns.

Voia să creadă în sufletul lui Knopf, să creadă în el, deşi ştia că există. Voia să creadă în el cam la fel cum credea în dumnezeu, deşi ştia că şi acesta exista. Credinţa în ceva şi certitudinea că acel ceva era acolo şi făcea ceea ce trebuia să facă erau cele două feţe necesare ale aceleiaşi monede.

Sofia văzuse o faţă a monedei, iar acum voia să o vadă şi pe cealaltă.

— Trebuie să vorbim, murmură ea.

Knopf trase un fum prelung, apoi lăsă câteva secunde lungi să treacă şi spuse în timp ce sufla fumul afară:

— Pare serios.

— Este.

— Te ascult.

— Sunt însărcinată.

Knopf, bărbatul ăsta din faţa ei, o ţinea în braţele lui puternice şi o săruta. îi mângâia umerii şi îi ciupea lobii urechilor cu dinţii lui albi. O împingea uşor pe marginea patului şi îi ridica bărbia cu un deget. Ea îşi lipea pieptul de al lui, strivindu-şi sânii ca să-i simtă bătăile inimii bătrâne. Privirea lui făcea cât o sută de duşuri reci, dar sprâncenele lui spuneau o altă poveste.

— Felicitări, zâmbi el privind pe lângă ea.

— Mulţumesc. La fel şi ţie, îi întoarse ea zâmbetul.

Knopf mai trase un fum, apoi spuse privind capătul ţigării:

— Sugerezi că e al meu.

Nu era o întrebare.

Sofia stătea în braţele lui după ce se împreunau şi îşi ducea pumnii la piept, lăsându-se învăluită în cearşaful alb şi răcoros. Când stătea deasupra ei, gura îi fremăta de parcă ar fi vrut să i se confeseze. Niciodată nu o făcea.

— Nu sugerez nimic. Chiar *este* al tău.

— Vrei să-l păstrezi?

— încă nu ştiu. Dar cred că vreau.

— Ce le vei spune oamenilor?

Knopf putea fi foarte tandru şi atent. Ea stătea întinsă pe pat, pe o parte, sprijinită într-un cot, iar el îşi trecea uşor degetele peste trupul ei, trecea peste o coapsă bronzată, cobora în adâncitura dintre coaste şi şolduri ca o pasăre căutându-şi cuibul, apoi urca peste umărul ei. îi spunea că era frumoasă, dar rar. Faţă de alţii părea rece şi calculat, dar ea simţea că în spatele frunţii sale o furtună se dezlănţuise.

— Nici asta nu ştiu, recunoscu ea.

— Când te confrunţi cu o asemenea situaţie, răspunsuri de genul „nu ştiu“ tind să facă lumea să se simtă neliniştită.

— Te simţi neliniştit? îl iscodi ea, trăgându-se spre marginea patului.

îşi adună tot părul într-un coc şi arăta adorabil cu gâtul expus, subţire şi lung. Bărbia ascuţită îi dădea un aer aristocratic. Era foarte frumoasă.

— Ce spui tu sunt lucruri serioase, răspunse bărbatul.

— Nu-ţi cer pensie alimentară, dacă la asta te gândeşti.

— Nici nu ofeream aşa ceva. Dar încă trăim

într-o lume normală, iar faptul că o tânără de 17 ani vine într-o zi acasă şi îşi anunţă mama că e însărcinată va ridica nişte întrebări. Şi e bine să ai răspunsuri pentru ele.

— Vrei să-mi sugerezi câteva?

— Toate la timpul lor. Am şi eu nişte întrebări.

— Spune! zâmbi ea, ca şi cum jucau un joc.

Knopf nu o atingea niciodată dacă nu erau singuri. Nu o privea altfel decât ca pe un obiect de mobilier dacă nu erau singuri. Aşa denumise ea privirea lui din public. „Privirea de decor.“ O privea ca şi cum ea făcea parte din fundal, ca şi cum era un cameleon care nu ieşea cu nimic în evidenţă. Părea mereu stăpân pe el şi niciodată nu îl auzise spunând cuvinte cu înţeles echivoc. Uneori, când stăteau în paturile acelea mari şi somptuoase, între aşternuturi scumpe, Sofia avea impresia că el ţinea la ea. Apoi îşi dădea seama că nu putea concepe aşa ceva. Nu ştia ce ar fi putut însemna ca un om precum Knopf să ţină la ea. Să o iubească? Era atras de ea, iar ea era fascinată de el. Atitudinea lui dezarma pornirile ei. După ce o lăsa pe spate, ca să-şi tragă răsuflarea, ea îşi dorea de multe ori să-l strângă în braţe, să-l sărute, să-i spună lucruri secrete şi să-i facă declaraţii neverosimile. Dar el era rece şi îndepărtat de îndată ce climaxul se împrăştia spre marginile camerei. Stătea lângă ea, dar nu mai era acelaşi om din urmă cu trei minute. Era omul de dinainte să se deschidă uşa. Era gata de plecare.

— Din circumstanţe deduc că ar trebui să fii în luna a doua, începu el. O să mai treacă măcar o lună până când o să înceapă să se vadă că eşti cu prunc.

Făcu o pauză.

Sofia îi urmărea gura.

— Eşti o tânără inteligentă. Totuşi, cred că un copil e o responsabilitate care depăşeşte puterile tale actuale. Viaţa ta se va schimba pentru totdeauna. în bine sau în rău, asta depinde. Vreau să te gândeşti foarte bine la alegerea ta. Eu nu voi fi lângă tine. E foarte simplu. Alegerile mele nu pot fi îngreunate de line sau de ceea ce creşte în pântecul tău.

Brusc, Sofia se cutremură. Deşi afară era soare, i se făcu frig. Undeva, în străfunduri, pricepu încotro mergea discuţia. îşi trase cearşaful peste umeri.

— Ştiu că nu cauţi să mă legi de tine, dar alegerea ta este una care oricum mă afectează.

Knopf o asculta uneori. Nici ea nu ştia când anume, dar o asculta.

— Crezi că ce ai făcut tu acum este ceva ce se poate desface. Spune-mi, de ce vrei copilul ăsta?

Sofia îl străpunse cu privirea ei verde, iar apoi spuse:

— Nu ştiu.

— Ce ţi-am spus legat de cuvintele astea?

Sofia îl privi. Nările îi fremătau. Rosti cuvintele ferm, crezând în ele ca într-o religie veche şi dură ca oţelul:

— îl vreau fiindcă sunt mama lui. Şi asta e de ajuns.

Knopf îşi îngustă ochii.

Stinse ţigara în scrumiera de pe măsuţa din faţa lui, apoi se ridică în picioare. Sofia îl urmărea nemişcată. Era ca şi cum ar fi privit un leopard încordându-se, pregătit să se arunce asupra prăzii sale.

Bărbatul se opri la piciorul patului şi întinse un braţ spre ea. îi făcu semn să-l urmeze. Fata dădu cearşaful la o parte şi ochii i se înseninară. îi apucă

mâna şi se lipi de el. Pieptul i se ridica şi cobora cu viteză.

Văzându-i privirea, probabil că Knopf îşi aduse aminte de cuvintele vânzătorului de suflete: „Zâmbetul unei fete este mai preţios decât istoria, filosofía, educaţia, religia, legea, politica, economia şi toate ramurile ştiinţei la un loc“.

Knopf îi mângâie obrazul şi îi aranjă părul, care părea aproape roşu în lumina puternică a soarelui. Ţinând-o de mână, se îndreptă spre balcon. Afară era un cer perfect de vară. Sofia era lângă el. Priviră oraşul care se aşternea sub ei, în toată măreţia lui. întins, colorat şi zgomotos. Bulevarde largi, zgârie-nori albaştri, pasaje lungi şi pline de serpentine ameţitoare. Parcuri pline de viaţă şi poduri de oţel negru. Oameni cu griji şi oameni fără griji. De la etajul 19, panorama valora mai mult decât istoria multor popoare.

Knopf zâmbea mulţumit şi privea în zare, de parcă toată lumea era a lui.

Dar pentru Knopf zâmbetul acestei fete nu însemna chiar atât de mult ca pentru Faust. Knopf nu făcuse un pact cu diavolul, ci făcuse un pact cu dumnezeu.

Se întoarse spre Sofia şi spuse:

— Ştii...

Degetele sale se ridicară încet de pe şoldul ei, îi mân- gâiară spatele, apoi o apucară de ceafă şi, cu o mişcare bruscă, o împinseră peste balustradă. Ţipătul Sofiei se îndepărtă de el cu viteză, pe măsură ce trupul ei se apropia de asfalt.

În boc signo vinces.

Sofia îşi scutură capul şi întrebă:

— Poftim?

— Te-am întrebat despre ce vrei să vorbim. Ai spus că trebuie să vorbim, repetă Knopf şi mai

trase un fum din ţigară.

— Ah, am uitat ce voiam să spun, minţi ea. Probabil nimic important.

Knopf ieşi din apartament şi se îndreptă spre maşina din parcarea hotelului.

Medită la ceea ce făcuse. La ceea ce făcea.

Ca un om cu o inteligenţă tăioasă, pe care o demonstra în mod subtil zi de zi, lăsându-şi adversarii şi aliaţii deopotrivă cu bărbiile atârnând, Knopf probabil ştia că femeia era principalul obiect de seducţie al capitalismului. Iar el, Knopf... cred că voia să pună în genunchi capitalismul şi să îi reteze capul urât dintr-o singură lovitură. Tot ce făcea, tot ce făcuse vreodată părea orientat spre acest unic scop. Toate armele lui păreau aţintite spre capitalism. Erau încărcate şi bine unse. Tot ce aşteptau era să vină clipa potrivită, iar clipa aceea se apropia. Căci, dacă situaţia generală, dacă tot ceea ce aveau oamenii în ziua de azi le fusese oferit de capitalism, ei bine, fascismul de modă veche avea să le ia înapoi

în camera de hotel, Sofia se îmbrăcă cu lene, dar nu uitase de teama care o cuprinsese în clipa în care voise să-i spună lui Knopf că el era tatăl copilului ei. Instinctul fetei, ca un muşchi conectat la întregul Univers, zvâcnise şi, fără ca ea să ştie, îl atinse şi pe bărbatul de lângă ea.

Secretul ei era încă bine păstrat, dar lucruri masive şi de neoprit se puseseră deja în mişcare.

***

Trebuia să meargă la o expoziţie cu picturi de Alex Katz, la Galeria Albertina, împreună cu Jenny, dar Jenny era în spital, fiindcă suferise un prolaps rectal în urmă cu două zile, aşa că nu putea să o însoţească pe Sofia la expoziţie. Vorbiseră la telefon imediat după ce fusese internată în spital.

Jenny zicea că medicii ziceau la rândul lor că de vină era constipaţia ei perpetuă. Opinia ei era că toate pastilele alea pe care le luase ca să slăbească îi făcuseră asta. Nu mai avusese scaun normal de jumătate de an.

Şi acum probabil că te întrebi, strâmbând din nas: ce dracu' e ăla „prolaps rectal"?

Ei bine, cică prolapsul rectal e un eveniment foarte neplăcut, care se desfăşoară astfel: pereţii rectului se prăbuşesc şi ajung să iasă prin anus, în afara corpului.

Nu se ştiu exact motivele pentru care se întâmplă asta. Unii, ca Moschcowitz, spun că ar fi o formă de hernie cauzată de un defect al pelvisului. Alţii, ca Broden sau Snellman, sunt de părere că prolapsul rectal e o invagina- ţie circumferenţială a rectului, care tinde să se agraveze în timp. Medicii se ceartă mereu pe teme de genul ăsta, fiindcă toţi vor să vorbească şi niciunul nu vrea să asculte, iar fiecare vrea să îşi impună punctul de vedere.

Lista de motive şi de simptome este lungă, aşa că nu o mai reproduc aici. Cert este că doare ca dracu', arată ca dracu' şi de obicei ajungi sub cuţitul medicului ca să scapi de aşa ceva.

Stătea pe un scaun lângă rezerva în care era instalată Jenny. Aştepta ca medicul să iasă de la consult, ca să poată sta de vorbă cu ea un pic.

în faţa ei se opriră doi bărbaţi. Unul era medic, tras la faţă, îmbrăcat în pantaloni de stofă şi purtând un halat alb peste haine. Nu avea stetoscop în jurul gâtului. Celălalt era un bărbat la vreo 40 de ani, care purta un costum de lână, gri. Avea cravata de la gât desfăcută şi fruntea îi lucea de transpiraţie. Emana un iz fierbinte de mosc, pe care Sofia se aplecă uşor înainte ca să i-l adulmece.

— Am primit raportul, spuse medicul, ridicând

în aer un dosar albastru.

— Hai să vedem care e faza, ceru bărbatul în costum şi se apropie mai tare de el.

— Stai, stai! spuse medicul, dându-se înapoi un pas şi strângând dosarul la piept ca pe un copil fragil. înainte să-ţi arăt raportul, mai spune-mi o dată care e povestea.

— De ce? se miră bărbatul în costum şi îşi puse mâinile în şolduri.

Atunci Sofia văzu că avea un pistol negru la şold şi deduse că era poliţist. Probabil detectiv, fiindcă ofiţerii erau obligaţi să poarte uniforme în timpul serviciului. Doar cei de rang mai înalt puteau umbla în civil.

— Fiindcă am aici raportul legistului. Şi omul a scris aici nişte chestii foarte interesante despre mortul nostru. Ce îmi ascunzi?

— Omule, termină cu prostiile. Nu ascund nimic. Nu ştiu decât ce ştii şi tu. L-au găsit pe platforma de beton din faţa unui bloc. Nimeni nu l-a văzut căzând sau fiind împins. Nu există niciun martor. Nu ştim cine e şi ce dracu' căuta acolo. Ce scrie în raportul ăla?

— Nişte chestii *foarte* interesante, zâmbi medicul.

Era un zâmbet disperat.

— Cum ar fi?

— Aruncă un ochi aici.

Detectivul apucă cu mâini lacome dosarul şi îl deschise. Răsfoi câteva pagini şi se încruntă brusc. îşi ridică ochii spre medic, apoi îi coborî iarăşi în dosar. Trase aer în piept, închise dosarul, apoi se uită la medic:

— Ăsta vorbeşte serios? ciocăni el cu degetul în foaia din faţa lui.

— El a examinat nenorocirea aia, confirmă omul

în halat.

— Păi... ce scrie aici...

Medicul îşi ridică sprâncenele şi se vedea că făcea eforturi ca să nu arate cât de tare îl bulversa toată povestea.

— Hai să vorbim cu el, spuse detectivul şi se îndepărtară amândoi cu paşi apăsaţi.

Sofia murea de curiozitate să ştie despre ce vorbeau cei doi, dar asta este o altă poveste.

între timp, medicul ieşi din rezerva lui Jenny, aşa că trebuia să intre. O văzu pe prietena ei întinsă pe pat pe o parte, cu nişte tuburi de cauciuc negre ieşindu-i de sub pătură.

— Hei, sexy! o salută Sofia.

Se apropie şi vru s-o sărute pe obraz, dar fata o respinse:

— Nu îmi mai spune aşa. Nu sunt sexy. Mă simt groaznic şi arăt dezgustător. Nu te apropia de mine!

— OK, murmură Sofia şi se dădu un pas înapoi.

Se lăsă pe un fotoliu şi o întrebă pe Jenny cum se simţea.

— Ca dracu', cum vrei să mă simt? Uite şi tu cum arăt! Colonul mi-a ieşit afară din corp. Mă cac printr-un tub, spuse ea îngreţoşată şi apucă cu furie unul dintre tuburile de cauciuc negre care ieşeau de sub pătură. E ca şi cum aş fi pe stop... non-stop! Nu îmi pot controla sfincterul şi curge din mine căcat încontinuu. Ah, vreau să mor! Auziţi?! se răsti ea la cei ce treceau pe coridor.

— Calmează-te, gata, îi spuse Sofia şi o luă de mână. O să te opereze şi o să fie bine.

— Şi cum dracu' o să mă prezint la şcoală, în toamnă? O să mă ştie toţi. O să fiu bătaia de joc a liceului!

Sofia vru să o liniştească iarăşi, dar se abţinu.

în clipa aceea realiză că Jenny era genul de ţipă care ar fi fost în stare să se sinucidă dacă nu putea fi frumoasă şi admirată mereu. Pe Sofia o scârbea genul ăsta de oameni, aşa că nu mai scoase niciun cuvânt. O lăsă pe fata de lângă ea să se vaite. Oricum, probabil că avea dreptate. Cariera ei de regină a balului se încheiase. Jenny era însă destul de lucidă încât să poată concluziona:

— Totuşi, o să încerc să fiu invizibilă. Anonimă. Ceea ce nu este băgat în seamă nu există, spuse ea cu amărăciune.

Dumnezeu tresări la auzul acestor cuvinte.

Jenny oftă şi căzu într-o stare de catatonie autentică. Nu cerşea atenţie sau îmbunare.

— De ce eşti supărată?

— Fiindcă o să fiu un nimic, murmură Jenny, şi asta mă întristează.

Iar figura ei arăta, într-adevăr, groaznic. Arăta ca scoarţa înnegrită şi plină de cute a unui copac bătrân, ca figura acrită de vreme a unei femei ce nu cunoscuse niciodată atingerea tandră a iubirii, ci doar smuciturile anonime ale plăcerii trecătoare.

Sofia voia să-i spună lui Jenny că era însărcinată, dar în mintea ei văzu reacţia fetei: „De ce aş face aşa ceva? Ţin la corpul meu. Şi la silueta mea. Ştii cât am muncit pentru ea? De ce mi-aş distruge corpul, rămânând gravidă? Şi banii... De ce mi-aş pierde timpul şi banii, rănind şi crescând o fiinţă care oricum va muri?“.

Copilul ăsta deja însemna mult pentru ea şi nu voia ca prima menţiune legată de el să fie urmată de un asemenea potop de cuvinte urâte şi pline de ură. Dar vorbele nerostite ale prietenei sale o făcură să se gândească: cum va fi copilul acesta?

Jenny avea o scară de valori aliniată la standardele moderne. Nimicul din viziunea ei

putea să aibă o gamă largă de calităţi. Pentru o clipă, Sofiei i se făcu frică pentru copilul ei. Lumea asta îl va mesteca şi îl va scuipa în praf. De fapt, nici măcar nu era nevoie de aşa ceva. Lumea doar îşi va pironi ochiul asupra lui. Va fi destul de puternic să suporte privirea lumii?

Va fi oare un om cu piele fină, dinţi perfecţi şi un trup sculptat după standarde intangibile? Va face parte dintre oamenii frumoşi? Sau va fi o răţuşcă urâtă, cu dinţi strâmbi şi ochelari cu lentile groase, care va trebui să se mulţumească cu lumea cărţilor sau compania unor indezirabili?

Va fi o prezenţă de necontestat sau va fi un nimic? Un om de valoare sau un becisnic?

Sofia îşi dădu seama că nici măcar ea însăşi nu ştia ce era. Sigur, frumuseţea ei era o certitudine, dar niciodată nu o considerase cel mai mare atu al său. Alesese să păşească pe altă potecă, pe cea mai puţin bătătorită, a ideilor încăpăţânate.

îşi închipui o armată de oameni frumoşi. Femei şi bărbaţi, înalţi, supli. îmbrăcaţi bine, strălucind, arătând ameninţător şi intimidant. O lumină puternică venea din spatele lor. Şi copilul ei - avea un puternic sentiment că avea să fie băiat - stând în faţa lor, cu picioarele bine înfipte în pământ, sfidându-i, ameninţându-i cu prezenţa sa. Lumina care venea dinspre ei nu îl afecta. Dar el privea în sufletele lor şi vedea hăul şi frigul şi singurătatea. îi intimida şi îi împingea pe toţi în întuneric, pe toate acele făpturi perfecte. Acei oameni frumoşi.

Aşa că întrebarea pe care trebuia să şi-o pună era, de fapt: va *voi* copilul ei să fie unul dintre oamenii frumoşi? Sau va alege calea cea mai grea? Instinctele erau greu de ignorat, iar aceasta era una dintre marile bătălii care trebuiau duse.

Văzând că nu era chip să o îmbuneze pe

prietena ei prolapsată, Sofia încercă să schimbe subiectul. Jenny îşi aduse aminte de cheful din seara aceea:

— Mergi la *party* în seara asta?

Sofia se simţi brusc vinovată, dar nu avea rost să mintă:

— Da, cred că da. Păcat că nu poţi veni şi tu.

— Mda, ce să-ţi spun, se bosumflă ea. Ai grijă ce pahare duci la gură. Să nu îţi strecoare vreun tip pastile în băutură. Nu vreau să te văd pe la TV că ai fost victima unui *date-rape.*

— Ce vorbeşti? întrebă Sofia şi fu pe punctul de a izbucni în râs.

— Să nu zici că nu te-am avertizat, oftă Jenny plictisită.

— Pot să am grijă de mine, insistă Sofia.

— Mă rog.

— Mulţumesc oricum, adăugă ea, dar Jenny nu putea fi împăcată nicicum.

Ieşind în curtea spitalului, nu îl observă pe bărbatul în costum gri care o urmărise toată ziua şi se gândi că secretul ei era încă bine păstrat. De data asta însă se înşela.

Stăteai în faţa uşii negre încrustate în peretele alb ca laptele. Ai atins mânerul şi ai împins uşa înainte, iar la trei metri în faţa ta, Albert, era o altă uşă, tot neagră, săpată tot într-un perete alb. Ai deschis-o şi pe aceea şi ai făcut doi paşi înainte, iar prin faţa ta a trecut o femeie în taior şi pantaloni mulaţi de stofă, cu părul prins într-un coc atât de strâns, încât zâmbea tot timpul. Căra un vraf de foi tipărite. Nu te băga în seamă şi nici tu nu ai băgat-o în seamă, iar undeva în dreapta a sunat un telefon şi cineva a răspuns la el cu întârziere.

Ai înaintat spre a treia uşă şi ai deschis-o şi pe aceea. Holul se vărsa într-un birou dreptunghiular.

în mijlocul lui se afla un birou din lemn de stejar. Era simplu şi aproape pustiu. Un laptop era deschis în mijloc şi o lampă de birou elegantă, din inox, lumina difuz dinspre partea dreaptă. Scaunul era întors cu spătarul spre tine.

— Domnule... ai şoptit sfios.

Spătarul s-a rotit şi domnul Knopf a apărut în faţa ta. Teatral, ca un personaj negativ dintr-un film cu James Bond.

Albert îl admira pe Knopf, se cutremura de respect pentru el şi era golit de suflet din cauza fricii pe care acesta i-o inspira. Credea în Knopf mai tare decât credea în dumnezeu. Nu ar fi făcut ce făcea dacă nu ar fi crezut în el. Acesta era un om care devenise zeu prin puterea credinţei în forţele proprii şi în faptul că nimic nu era imposibil dacă nu voiai să fie. Uneori, Albert îşi imagina că se află faţă în faţă cu Knopf, pus în faţa alegerii de a-l ucide sau de a accepta să fie ucis de acesta. Albert ucisese cu propriile sale mâini. Era necruţător. Dar oare Knopf o făcuse? îi privea ochii gri ca oţelul în căutarea răspunsului.

— Ce ascunde fata? a întrebat el.

O formalitate, erai sigur de acest lucru. Nu ştiai de ce, dar privirea lui îţi spunea că ştia despre ce era vorba, întrebarea lui urma protocolul dintr-un motiv obscur. Ca şi cum cunoştea deja viitorul, dar ştia şi faptul că nu se putea ajunge la el decât pe un drum anume şi că niciun pas nu era prea neînsemnat ca să fie omis.

— E însărcinată, domnule, ai răspuns tu.

Domnul Knopf a rămas impasibil.

Nimic nu putea fi dezvăluit de privirea lui imobilă. Poate că se gândea că era un lucru pe care ar fi trebuit să-l ia în calcul. Poate că se gândea că fetele tinere aveau prostul obicei de a rămâne

însărcinate cu bărbaţi mai în vârstă, cu bărbaţi influenţi, şi că poate acest lucru nu era un clişeu, ci ceva aievea, asemenea unei omniprezente legi a fizicii, şi poate că se gândea că oamenii trivializau acest fenomen, fiindcă erau prea proşti să-l înţeleagă. Viaţa îşi cerea drepturile şi nu conta cine îi erau părinţii.

Sau poate că îşi dădea seama că blestemul celor puternici îl lovise şi pe el. Fiindcă el nu spunea minciuni. Rostea adevăruri tăioase şi urâte, dar nu minciuni. Iar acum, o minciună urâtă se strecura uşor şi sigur dedesubtul tuturor lucrurilor pe care le construise. Iar el trebuia să o ascundă. Nu îşi permitea scandalul.

Sau poate că se gândea că era doar ghinion. Ghinionul său, unica sa greşeală, care lovea cu securea la temelia realizărilor sale.

Ai încercat să-i pătrunzi gândurile, Albert, dar acolo unde eu am dat greş până acum, tu, în mod sigur, nu vei izbândi.

Aşa că ai spus:

— Vrea să-l păstreze.

— Ai întrebat-o? a rostit el, uşor amuzat.

— Conversaţia dintre ea şi medicul care a consultat-o...

Domnul Knopf şi-a ridicat atunci sprâncenele dese, apoi s-a încruntat brusc. Chipul lui a devenit o mască imobilă, iar cu această mască imobilă a rostit sentinţa:

— Trebuie să te ocupi de medic. Şi de ea.

Iar tu ai icnit.

Domnul Knopf era pe cale să se întoarcă cu spatele la tine, înapoi la meditaţiile şi planurile lui, când tu, Albert, ai făcut ceva pentru prima şi ultima oară în viaţa ta: ai pus la îndoială decizia lui.

— Domnule, poate ar trebui să alegeţi altă cale,

ai îndrăznit cu sfială, Albert, şi nu ştiai de unde vin cuvintele.

Erau cuvintele unui străin ieşind din gura ta.

Dar nu, tu erai cel care le rostea. Şi ai continuat să le rosteşti:

— Poate dacă o plătiţi... Sau aş putea să aranjez un avort. O sedez, o duc la un cabinet. Foarte discret. Când se va trezi, nici nu-şi va aminti că a fost însărcinată.

Domnul Knopf te-a privit cu coada ochiului. Nu existai cu adevărat pentru el, păreai ceva abstract, o imagine conjurată doar la nevoie, apoi surghiunită înapoi în uitare, aşa că vorbele pe care le-a rostit nu îţi erau destinate. Erau, de fapt, ultimele lui gânduri legate de ea:

— Banii cumpără tăcerea pentru o vreme. Un glonţ în cap o cumpără pentru totdeauna, a spus el pe un ton care a făcut ca sângele tău, Albert, să se oprească câteva secunde din curs. Oricum, ea nu vrea bani. Pentru ea banii nu au valoare. Nici puterea nu înseamnă nimic.

— Atunci ce vrea, domnule?

— Vrea doar să-mi testeze sufletul, a rostit el cu o subită revelaţie în voce.

Apoi, domnul Knopf s-a întors cu totul.

Da, Knopf era şi el necruţător şi, ca orice tiran autentic, nu se sfia să-şi murdărească mâinile cu sânge.

întâlnirea a luat sfârşit, iar sufletul tău era mai cald fiindcă ai plecat din compania lui.

Marilyn Manşon - *The Beautiful People*

Toată lumea are secrete

Toată lumea are secrete.

Asta cred acum. Nu îmi aduc aminte dacă am crezut mereu asta. Secretele pe care le ţii te definesc. Preţul pe care îl plăteşti ca să le păstrezi este cel care îţi cumpără liniştea cea de pe urmă.

Când o femeie îşi desface picioarele, ai 50% şanse să dai de Rai şi 50% şanse să dai de Iad. Mulţi ar spune că asemenea şanse nu merită riscul, dar sunt şanse destul de bune, dacă stai să te gândeşti la rece. Există o mulţime de evenimente de o însemnătate mult mai redusă care nu se pot lăuda cu un asemenea raport probabilistic.

Problematica alegerii din situaţia de mai sus depinde însă strict de legăturile dintre bărbaţi şi femei. O femeie nesăbuită şi haotică în general îşi va găsi imediat şi unii ar spune chiar în mod miraculos echilibrul strategic dacă este pusă în faţa unei asemenea alegeri (chiar şi în raport cu altă femeie) şi va refuza să se lase dusă de val. Cincizeci de procente în favoarea Raiului e o ofertă extraordinară, dar... parcă celelalte cincizeci de procente ale Iadului atârnă mai greu în balanţă. Kilogramul de fier este mai greu decât kilogramul de pene. Aşa că femeia refuză.

Dar pe bărbat, în principiu, nu îl deranjează să rişte. Logica lui e de fier, iar rezultatele pe măsură.

Stau în pat şi vorbesc. Nimicuri, lucruri care populează vieţile multora. El o atinge uşor pe umăr. Un fior îi parcurge pielea, iar femeia ştie că acesta este semnalul. Amândoi ştiu. Ea îşi dă jos chiloţii, nu de tot, doar până deasupra gleznelor ş. se întoarce cu spatele L el. Iar el îşi pune un braţ în jurul ei. O trage mai aproape. îşi lipeşte burta de fundul ei. Isabela îi mângâie abdomenul cuprins de spasme şi îl priveşte peste umăr cu ochii pierduţi

într-un timp îndepărtat, îl apucă cu degetele de şolduri şi îl trage spre pizda ei hămesită, încep să se mişte. Amândoi răsuflă greu. Braţul lui o încolăceşte şi îi zdrobeşte sânii fără milă. Ea simte cum îi vine şi îşi dezgoleşte dinţii, gemând. Palma ei îi apucă o coapsă şi îl strânge tare. Ceva curge între pulpele ei.

Eugen dă drumul cearşafului şi ea recunoaşte că păcatul nu mai poate fi desfăcut.

Se lasă să cadă lângă ea şi îi cere o ţigară. Fără să se mişte, pocnită în centrul frunţii de revelaţia a ceea ce tocmai s-a întâmplat, Isabela îi spune că nu mai are ţigări, dar asta este o minciună, fiindcă mai are vreo cinci sau şase în pachetul din poşeta de lângă măsuţa de cafea. Rămân întinşi pe spate, unul lângă celălalt, respirând încet pe nas, fiecare aşteptând ca cel de lângă el să adoarmă cât mai repede, deşi asta este evident o imposibilitate, astfel încât el sau ea să se poată ridica şi să plece, să dispară în întunericul coridorului lung care leagă camera ei de intrarea în apartament.

Este atât de linişte, încât inima lui face mai mult zgomot bătând decât tot ce se află în jurul său.

Urmăresc în tăcere lumina maşinilor de afară, prelingân- du-se de pe tavan pe pereţi, iar apoi dispărând pe fereastră.

Dintr-un motiv oarecare, Isabela îşi aduce aminte de *Generalul în labirintul său* al lui Mârquez, un volum jerpelit, unul dintre puţinele pe care le mai are, cu o copertă cartonată şi pagini din hârtie îngălbenită, de proastă calitate, pe care cineva a scris cu creionul *Aquarela do Brasil,* pe marginea exterioară a paginii 67, iar dedesubt - *Ary Barroso.*

îşi întoarce timidă privirea şi îl vede, este încă

acolo lângă ea, umerii şi braţele alăturate li se ating şi devin doar unul, acum sunt o singură fiinţă întinsă pe spate cu trei braţe, unul în mijloc şi două în lateral, îi vine să râdă şi nu se poate mişca de lângă el, deşi ar vrea mult-mult, cu zahăr deasupra, să bage o ţigară.

Murmură cu gura uscată:

— în clipa asta simt că nu te cunosc. Nu mai ştiu cine eşti. Simt că parcă numai ce ne-am cunoscut.

— Străini în noapte? râde el.

— Nu, doar tu eşti străinul. Presupun că e mai OK aşa.

— Cum adică?

— Acum am un secret şi singurul care mi-l cunoaşte eşti tu, un străin.

El rămâne câteva clipe tăcut, apoi spune:

— Toată lumea are secrete. Dacă le împărtăşeşti cu străinii e ca şi cum le-ai pune la loc sigur. Le împrăştii, fără să ştii dacă le vei mai recupera vreodată. Pe mine mă linişteşte un asemenea gând. Eşti sigură că n-ai o ţigară? Aş ucide pentru una acum.

— Sunt sigură, minte ea, apoi adaugă: Şi pe mine mă linişteşte gândul ăsta. Noi doi... suntem la fel.

— Cum adică? Oameni la fel?

— Păcătoşi la fel.

El îi atinge coapsa în felul acela nepăsător, iar ea se simte a lui.

Dar asta se întâmpla, după cum spune cântecul, în vremurile bune.

Acum are un coşmar recurent, în care e iubită pentru ceea ce este şi îi place asta prea mult ca să se schimbe.

Păşeşte în baie. Lumina calmă se reflectă din

oglindă.

Isabela, femeia, îşi priveşte chipul.

Să te priveşti în oglindă. De ce? Ce înseamnă asta?

Mereu i s-a părut că expresia „a nu te mai putea privi în oglindă“, ca explicaţie a vinii, era ceva artificial, o ipocrizie, ceva lipsit de sens şi de substanţă.

întrebarea „te mai poţi privi în oglindă?“ este una la care ea, Isabela, niciodată nu a avut probleme să găsească un răspuns.

Răspunsul este „da“. Şi este adevărat, dar mai este şi ¡relevant.

Vrea să dovedească principiului şi să-şi dovedească sieşi că răspunsul este „da“, penai a-l înfrânge, pentru a-i distruge validitatea. Un aforism a cărui demonstraţie este construită pe ceva atât de volatil cum e voinţa omului merită să fie demolat. Aşa că Isabela se priveşte în oglindă, chiar dacă e vinovată, mai vinovată decât păcatul.

Ce înseamnă asta?

Că regulile nu i se aplică? Că ea izbândeşte acolo unde legiuni de suflete au fost înfrânte? Da, o doare să ştie că a făcut ce a făcut. Jertfa este pe măsura păcatului. A avut de făcut o alegere, una simplă de tot, şi ştie că alegerea ei a fost cea greşită, dar totuşi a făcut-o.

Te mai poţi privi în oglindă?

Nu a putut prevedea cât de tare urma să o afecteze această decizie, dar a putut să prevadă că o va afecta. Se întreabă neîncetat...

Te mai poţi privi în oglindă?

...sperând că răspunsul se va schimba.

Se întreabă încontinuu dacă, primind o şansă de a schimba trecutul, ar face o altă alegere. Şi răspunsul ar fi trebuit să fie „da“. Altfel, de ce

naiba suferă atât, dacă nu pentru că îşi doreşte o şansă imposibilă să schimbe o greşeală cu care nu este de acord?

în mod ciudat, răspunsul este, deocamdată, „nu“.

Nu se poate minţi. Mereu a fost sinceră cu ea însăşi, în locul acela dintre coastele sale, acolo unde nimeni nu o poate pedepsi, în afară de ea însăşi. Nu, nu ar fi făcut altă alegere. Nu ar fi schimbat nimic din cele petrecute. Le-ar fi trăit iarăşi şi iarăşi şi iarăşi, la nesfârşit, un cerc nebun a cărui origine nimeni nu şi-o aminteşte.

Este ceva ciudat cu ea, cu Isabela. Niciodată nu a putut să îşi imagineze altă realitate decât cea pe care a trăit-o până într-un punct anume. Nu îşi poate imagina altă viaţă decât cea pe care a dus-o până în acel punct. De fiecare dată când încearcă să-şi imagineze o istorie alternativă, un drum alternativ pentru ea... îi este imposibil. Nu se poate întoarce în timp, înainte de alegerile pe care le-a făcut, înainte de hotărârile pe care le-a luat. Este ca şi cum ar încerca să-şi aducă aminte cine era înainte de a se naşte.

Nu, nu ar schimba nimic, fiindcă ştie că nu o poate face.

Are un coşmar recurent în care e iubită pentru ceea ce este şi îi place asta, fiindcă ştie că nu poate fi nimic altceva decât ceea ce este.

Faţă de ea însăşi este capabilă să recunoască mereu adevărul, tot aşa cum este capabilă să se privească în oglindă. încă.

Vrea să simtă vina. De fapt, o simte, dar altceva lipseşte. Lipsesc efectele vinii. Da, asta este. Lipsesc efectele vinii.

E ca şi moartă, dar umblă printre cei vii.

Ca şi săracă, dar poate cheltui ca un magnat.

Se aruncă în apă, dar răsare uscată.

Ceva blochează cursul natural al lucrurilor.

Ce anume?

Isabela priveşte în oglindă, în căutarea răspunsului.

Da. Se mai întreabă o dată: te poţi privi în oglindă, ştiind că ai făcut ce ai făcut?

Răspunsul este iarăşi: da.

Adevărat şi irelevant.

Ca în fizica cuantică. Dacă te priveşti în oglindă, vezi ceva. în clipa în care îţi întorci privirea, oglinda îţi arată altă imagine, care, deşi are aceeaşi formă şi structură, este altceva.

Ceea ce îţi arată oglinda diferă după cum priveşti sau nu la ea.

Pisica din cutie este vie sau moartă, în funcţie de observator.

Oamenii de ştiinţă construiesc instalaţii de miliarde şi îşi petrec vieţi întregi cercetând viscerele universului, pentru a da un răspuns cât mai corect întrebării următoare: dacă mă privesc în oglindă, sunt mai vinovată decât dacă *nu* mă privesc?

Şi originea dilemei? Ea nu contează? Fapta ei este reală şi poate fi plasată în timp. îşi aminteşte cu exactitate ziua şi ora, poate chiar şi minutul în care ea...

Isabela continuă să se privească în oglindă, aşteptând ca într-o bună zi să na se mai poată privi. Ziua aceea încă nu a sosit. Isabela încă se poate privi în oglindă. îşi poate privi cicatricile şi toată durerea aceea care îi iese prin ochi, pe care o simte în oase şi în carnea de pe umeri. îşi poate privi trupul stâlcit şi capul plecat şi dinţii încleştaţi printre care ţâşnesc fire de salivă şi furie. Poate privi totul.

în schimb, a sosit ziua în care reflexia ei nu a mai putut-o privi înapoi.

Aceea a fost ziua în care Isabela s-a simţit uşurată. Universul a luat-o în seamă pentru că e frumoasă.

Sau ai prefera să fii un peşte?

Şi Sofia era surescitată şi tare confuză, umbla pe stradă cu o expresie uşor confuză imprimată pe figura ei pistruiată, şi buzele îi erau roşii de la cum şi le ronţăise, şi nu ştia dacă voia să fie un peşte sau nu, fiindcă tocmai se întorcea de la mătuşa ei, Sonja, la care fusese ca să o invite la noua ei piesă de teatru şi ca să-i spună că era însărcinată. Mătuşa Sonja era una dintre puţinele persoane din jurul ei cu care se putea înţelege în legătură cu orice subiect. Mătuşa Sonja o citea dintr-o privire şi nu era lucru pe care să nu-l înţeleagă, uneori pricepea şi lucruri care o făceau pe mama Sofiei să turbeze de supărare, dar mătuşa Sonja avea mereu o privire calmă şi un sfat înţelept pus deoparte pentru unica ci nepoată, nepoata ei preferată, Sofia. Iar fata se gândi că voia ca prima care află de copilul ei să fie femeia asta de patruzeci şi ceva de ani care locuia într-un apartament de la etajul al nouălea al unui bloc de pe bulevard, de unde se puteau vedea nişte apusuri minunate, dar o găsise pe mătuşa Sonja trântită pe canapeaua ei scumpă, învelită în mătase italiană, cu dungi albe şi verzi, şi cu ciucureii atârnând deasupra covorului, şi mirosea a whisky şi avea ochii împăienjeniţi şi îi ceru Sofiei să se aşeze lângă ea, fiindcă avea să-i spună nişte lucruri foarte importante, iar ea, pe numele ei Sofia, o ascultă şi se aşeză lângă ea şi primi un pahar de vin roşu, sec, pe care nici nu îl ceru, iar apoi mătuşa Sonja începu să plângă pe înfundate şi lacrimile îi curgeau şi sughiţa încet, apoi îşi îndreptă spatele şi se întoarse spre ea, pe numele ei Sofia, şi îi puse o mână pe umăr şi îi spuse draga mea, reau să mă ierţi pentru ce am făcut. Toată lumea avea secrete. Sofia ştia asta şi încă nu era majoră. Toată lumea făcea greşeli, erau

lucruri ireversibile, de aceea se numeau greşeli, fiindcă toţi ar fi fost sfinţi dacă greşelile s-ar fi putut repara, dar nu se puteau, nu-i aşa? Şi Sofia habar nu avea despre ce era vorba, dar mătuşa ei care mirosea a alcool şi care devenise în ultima vreme tot mai retrasă şi mai tăcută o asigură că avea de gând să-i spună şi începu prin a-i destăinui pe şleau că ea fusese cea care îl omorâse pe tatăl Sofiei, pe Roman, la cererea lui dumnezeu, care era un ucigaş, cel mai mare şi mai rău ucigaş din câţi trăiseră vreodată, chiar dacă foarte rar punea mâna pe un cuţit sau pe un revolver, şi îi spuse fetei că ea, Sonja, îl omorâse pe tatăl ei înainte ca ea să se nască, dar nu îi spuse şi de ce o făcuse.

Toată lumea avea secrete şi era greu să renunţi la ele, mai ales la cele pe care le-ai păstrat atât de mult timp.

Sonja îl ucisese pe tatăl Sofiei fiindcă dumnezeu îi ceruse asta, dar motivul nu era doar crima, ci ceva mult mai oribil. Sofia o privea stânjenită. îşi iubea mătuşa şi o admira fiindcă era o *lady* şi un spirit liber şi se îmbrăca elegant şi îndrăzneţ şi văzuse multe la viaţa ei, iar pe chipul ei se puteau citi, într-adevăr, dezamăgirea şi asprimea trecutului. Şi da, se spunea despre dumnezeu că putea supune pe oricine dorinţei sale şi că era un ticălos, iar femeia din faţa ei ar fi fost o pradă prea uşoară, dar, chiar şi aşa, Sofia clătină din cap cu luciditate: femeia aceasta nu era în stare să ucidă pe cineva. îi spuse asta şi mătuşa ei izbucni şi mai tare în lacrimi şi îi spuse că era o fetiţă tare cuminte şi nevinovată, dar că ea tot îl omorâse pe taică-său şi o făcuse nu doar pentru că dumnezeu i-o ceruse, ci şi pentru că îl ura pe nenorocitul ăla, pe beţivanul şi bătăuşul ăla, pe cioara aia, iar singura ei consolare era că cei patru fraţi şi mama lor

trăiseră mai bine de când el fusese pus între patru scânduri şi îngropat sub doi metri de pământ cleios. Iar acum, acum nenorocitul ăla de dumnezeu îi cerea să termine treaba, adică să corecteze greşeala pe care o făcuse în urmă cu 18 ani, iar Sofia o întrebă care greşeală, greşeala de a fi ucis o fiinţă umană? - deşi, în opinia Sonjei, era discutabil dacă Roman fusese vreodată uman - nu, era vorba doar de o întârziere a unui fapt groaznic, dar ea nu voia să facă aşa ceva. Şi totuşi, femeia simţea că asta avea să se întâmple oricum, la un moment dat, fiindcă dumnezeu mereu găsea pe cineva care să-i ducă la bun sfârşit sacrificiile lipsite de sens. Apoi mai plânse cu sughiţuri în timp ce Sofia o privea şi, fiindcă era ameţită de whisky, începu să-i povestească despre bunica ei şi despre o glumă pe care doamna E. i-o spunea soţului ei, bunicului Sofiei, şi anume dacă voia să fie un peşte sau o ştiucă. El nu ştia ce să răspundă la asta şi acesta era motivul de distracţie din mintea bunicii, dar adevărul era că toate astea nu prea aveau sens, iar ce avea sens era că mătuşa Sonja era beată şi obosită şi vorbea prostii. Aşa că nepoata, pe numele ei Sofia, o duse în pat, o dezbrăcă de fustă şi de cămaşă şi o puse între cearşafuri. O acoperi şi o sărută pe fruntea care ardea, mătuşa Sonja se liniştise şi privirea ei era plină de calmul trist al oamenilor care călătoresc mult pentru a nu fi nevoiţi să audă liniştea unei case goale, apoi fata plecă spre casă şi, pe drum, se gândi că tot nu apucase să spună cuiva că era o viitoare mămică. Credea că secretul ei era în continuare bine păstrat.

Bruce Willis & Danny Aiello - *Swinging on a Star*

Departe de orice drum

Anton nu ura pe nimeni, *per se.*

Atitudinea sa faţă de oamenii care îl înconjurau era aceea de indiferenţă amorţitoare, izvorâtă dintr-un solipsism care părea să facă parte efectiv din fiinţa lui, ca un organ de sine stătător.

îşi vedea de treburile lui, încercând să interacţioneze cât mai puţin posibil cu alte persoane şi să atragă cât mai puţină atenţie. în mod ironic, acest comportament îi atrăgea pe alţii la el, aşa cum flacăra nepăsătoare, prea ocupată să ardă, atrage fluturii.

Politica oficială a lui Anton faţă de ceilalţi era că ar fi bine ca aceştia să nu-i bată la uşă, fiindcă el nu avea pentru nimeni înţelegere sau compasiune sau timp.

Voia doar pace şi genul acela de linişte pe care, oricât l-ar fi căutat, niciodată nu l-ar fi găsit pe lumea aceasta.

Familia era pentru el un factor prea puţin important. Fraţii lui mai mari, Patrie şi Feodor, erau, asemenea lui Anton şi Sofiei, gemeni. Se părea totuşi că legăturile dintre gemeni nu se perpetuau mereu şi între mai multe perechi. Patrie şi Feodor erau, în opinia secretă a lui Anton, insipizi, plictisitori, mediocri şi deci condamnaţi la vieţi morbid de obişnuite, alături de restul lumii.

Maică-sa era o femeie energică, ce trecea prin diferite stări aşa cum un om plictisit trece prin grila de canale de la televizor într-o după-masă de sâmbătă, iar această trăsătură a ei îl făcea pe Anton să nu aibă încredere în ea. Râdea mult, ţipa tare şi des şi nu se sfia să te plesnească dacă inima i-o cerea.

Pe taică-său nu-l cunoscuse. Murise în anul naşterii sale, ucis în mod obscur de un criminal

negăsit nici până în acea zi.

Singura făptură pentru care tânărul nutrea o afecţiune profundă era sora lui, Sofia. Nu credea în legătura legendară dintre gemenii monozigoţi, dar era conştient că între el şi Sofia exista ceva ce nimeni nu putea frânge. Ea era legătura lui cu lumea din afară, în măsura în care el şi-ar fi dorit vreodată o asemenea legătură. Sofia zâmbea, iar Anton ştia de ce şi voia ca propriul lui zâmbet să-l emuleze pe cel al surorii sale. Sofia îl înţelegea şi îi înţelegea nevoile. Alături de ea, Anton putea sta ore în şir în tăcere fără ca vreunul din ei să se simtă stingherit. Prezenţa Sofiei îi dădea o stare de linişte, de calm. Avea şi momente în care furia lui interioară răzbătea până în realitatea din jurul său, dar acestea erau rare şi de obicei se manifestau când era singur.

Se mutase de acasă imediat ce realizase cât de nepotrivit era pentru viaţa în societate. Abia împlinise vârsta de şaisprezece ani când ieşise pentru penultima oară pe uşa apartamentului în care locuiau toţi cei patru fraţi, împreună cu mama lor, ca să poată duce o viaţă departe de maniile maică-sii, care era destul de preocupată de alte lucruri încât să nu-i simtă lipsa aproape deloc.

Nu avea nici prea multă şcoală şi nici pregătiri tehnice, aşa că se angajase pe bani puţini la o firmă unde se împachetau mezeluri. Lucra sub supravegherea unui şef de tură care se prinsese de aversiunea lui Anton faţă de oameni, în general, şi care luase această atitudine ca pe un afront personal. De aceea nu scăpa nicio ocazie să-i facă viaţa amară.

Ca să reuşească să plătească chiria, muncea ture duble, aşa că îi rămânea timp doar ca să citească, să doarmă şi să mănânce.

Capitalismul era crud. Banii erau uşori. Vântul îi sufla dintre degetele lui Anton la fel de uşor.

Locuia singur şi se spăla într-o cămăruţă cu faianţă şi gresie de proastă calitate, care îi ţinea loc de baie. Nu avea prieteni şi nici timp să şi-i facă.

De fapt, singurele persoane care îi treceau pragul erau proprietarul garsonierei şi sora lui geamănă, Sofia.

Proprietarul venea o dată pe lună, în data de 15, să ia chiria şi să se asigure că băiatul nu dăduse foc locului, iar Sofia venea pe la el în singurele zile în care el era acasă, adică sâmbetele şi duminicile.

îi mai aducea de mâncare şi salutări din partea mamei lor. Zâmbetele şi voia bună erau de la ea. Stăteau de vorbă, beau şi fumau, vedeau un film sau găseau o altă modalitate de a petrece câteva ore împreună.

Banii şi-i cheltuia pe chirie, ţigări şi mâncare. Restul... păi, nu prea mai rămâneau mulţi după asta.

Anton avea o pisică pe nume Mâţuţă, primită de la Sofia, pe care o ascundea pe balcon atunci când proprietarul venea să ridice chiria. Sofia găsise pisica pe o alee. Fusese udată de ploaie şi era atât de slabă, încât i se puteau număra coastele. Sofia intenţionase să o păstreze, până într-o zi, când pisica o muşcase de mână. Degetele i se umflaseră groaznic şi arătau ca un mănunchi de banane. Maică-sa îi spusese atunci să scape de animal. Anton îl primise în dar şi păreau să se înţeleagă bine. Se asemănau. Fiecare trăia în lumea lui şi se respectau.

în dimineaţa aceea de iunie, într-o duminică, fu trezit de un sunet specific din coşmarul pe care îl savura cu chin.

Se făcea că era într-un luminiş, într-o poiană dintr-o pădure deasă. Frunzele erau verzi, copacii tineri. Era o zi de vară şi soarele strălucea pe cer, aruncând raze printre frunzele pădurii. Apoi începu să se întunece. Cerul se înnegri. Erau mii de păsări negre. Fâlfâitul aripilor lor stârnea o furtună, iar trupurile lor acopereau lumina soarelui. Era noapte în mijlocul amiezii.

în jurul lui, pădurea începu să vibreze. Frunzele cădeau din copaci veştejite.

Deschise ochii larg şi, întins pe spate pe cearşaful îngălbenit şi uzat, încerca să-şi dea seama de unde venea acel sunet pe care nu reuşea să-l identifice.

Se ridică în capul oaselor. Soarele intra pe fereastră, lipindu-şi faţa de pielea lui Anton. Sunetul nu contenea. îşi frecă ochii violent, apoi începu să răscolească încăperea în căutarea sunetului. îşi găsi blugii aruncaţi lângă un fotoliu şi în buzunarul lor era telefonul mobil - sursa acelui sunet care îl scotea din minţi.

— Cine pizda... mă-sii...? întrebă el şi ridică telefonul. Amuţi. Ecranul arăta ciudat. Mesajul de apel arăta aşa:

„I] vă apelează“

Mai primise telefoane din astea în ultima vreme. De fiecare dată numărul apelantului era ascuns. Nu, pardon, nu ascuns. Omis.

Apăsă pe butonul verde şi duse telefonul la ureche.

— Alo!?

Persoana de la celălalt capăt tocmai închisese.

Anton încercă să sune înapoi. Fără succes. Lista de apeluri ratate nu îi arăta numărul care îl sunase. Apelul nu era listat nici măcar ca *număr ascuns.*

Oare chiar îl sunase cineva? Sau îşi imaginase

tot episodul? în ultima vreme primea tot mai des telefoane de genul acesta. De fapt, le primise din prima zi în care avusese un telefon mobil. De fiecare dată când încerca să răspundă, celălalt închidea.

Se lăsă în fotoliu, cu mâinile pe genunchi. îşi trecu degetele prin părul cu nuanţe ruginii şi oftă din greu.

O cruce mică, din lemn cafeniu îi atârna pe pieptul bronzat şi neted, lipsit de fire de păr. Era legată cu o sfoară neagră, subţire. O apucă între degete. Simţea nevoia să-i simtă textura rugoasă.

Nu era credincios, nici nu putea fi, din moment ce toată lumea *ştia* că dumnezeu exista. Găsise crucea într-un sertar, în apartamentul părinţilor, printre hârtii şi pixuri şi agrafe de păr. O luase şi de atunci - să tot fie vreo 10 ani - o purta neîncetat. Iar seara avea câte o scurtă discuţie cu dumnezeu, înainte d' a se băga în pat.

Era o discuţie ca între doi bărbaţi, între două cunoştinţe care nu s-au mai văzut de mult. Nu se lăsa în genunchi şi nici nu îşi împreuna degetele, nu credea în simboluri, ci stătea pe marginea patului, cu o ţigară în gură, ţinând între degetele lui subţiri crucea aceea de lemn, singurul lucru pe care îl putea tolera, şi punând întrebări eterului.

Uneori, acesta răspundea, iar alteori răspunsurile se lăsau aşteptate. Dar la sfârşitul fiecărei zile Anton avea pe suflet ceva ce voia să împartă cu dumnezeu.

Se întinse spre măsuţa de cafea plină de pete şi de cărţi aflată între fotolii, unde se găseau un carneţel învelit în piele şi un creion trecut prin scobitura cotorului. Luă carneţelul în mâini şi scoase creionul afară. îl privi, apoi îşi trecu un deget peste vârful său. Era foarte ascuţit, un con

perfect. îl ascuţise cu o zi înainte, după ce se rupsese. Ultima lui notiţă din carnet fusese foarte dramatică, atât prin cuvintele imprimate pe hârtie, cât şi prin frenezia cu care le scrijelise acolo. Vârful creionului se rupsese atunci când ultimul punct fusese împuns în hârtia fragilă.

Ultima notă suna aşa: *Avem nevoie de energie, ea este esenţială. Fără ea nu se poate face nimic. Dar ea ntt este nici dreptate, nici iubire. Ea este necesitate sau, mai degrabă, un mod de a rezolva necesitatea. Tragică este durerea generaţiei noastre, că nu reuşim să documentăm destule lucruri. Energia se pierde, noi murim în fiecare zi şi nimic ntt poate fi învăţat.*

Privi vârful creionului. Grafitul lucios reflecta în curbă lumina proaspătă a soarelui. Anton crezuse mereu că luminarea, împăcarea şi salvarea lui, toate acestea aveau să vină din vârful acelui creion.

Voia puţine. De fapt, nu voia nimic. Ieri voia totul, dar nu aşa cum l-ar fi luat sau cum l-ar fi primit. Simţea că îl aşteptau lucruri măreţe ce purtau pe umeri mantia anonimatului. O contradicţie după alta. Simţea că până şi spiritul său îl părăsea uneori.

Voia să se tundă şi nu ştia cine era.

Se aplecă peste un genunchi şi scrise în carneţel: *Dacă doar tu vezi şi auzi şi simţi unele lucruri înseamnă că ele nu există cu adevărat? Sau ele există, însă doar pentru tine?*

Trebuia să se pregătească pentru muncă. Deşi era duminică, fusese de acord să meargă la lucru. Se apropia ziua lor de naştere, a lui şi a Sofiei, şi voia să-i facă un cadou special surorii sale. Avea nevoie de toate orele suplimentare pe care le putea aduna. Voia să-i cumpere Sofiei o bicicletă Gary

Fisher Simple City 8.

O văzuseră într-o zi, în timp ce se plimbau împreună prin centrul oraşului, căscând gura la vitrinele mari de pe bulevard. Era crem, cu apărători verzi pentru roţi şi lanţ. Avea şaua şi mânerele îmbrăcate în piele maro. Coşul din faţă era tot verde şi atât de spaţios, încât părea aproape practic. Schimbătorul de viteze era un Shimano Nexus cu opt viteze.

Anton nu era genul care să nu doarmă din cauză că un anumit moft nu îi era satisfăcut, din simplul motiv că Anton nu avea mofturi, dar şi el recunoscu în sinea sa că bicicleta arăta de milioane. Şi costa de trei ori mai mult. Probabil că va trebui să renunţe la chiria pe o lună şi la câteva raţii de mâncare.

Sofia oftase, împăcată foarte repede cu ideea că nu va avea prea curând bani pentru aşa o frumuseţe, dar lui Anton îi rămăsese mintea acolo şi abia aştepta să vadă figura surorii sale atunci când îi va spune că bicicleta era a ei.

Se ridică în picioare şi aruncă telefonul mobil pe cuvertura patului, apoi se îndreptă spre cămăruţa care îi ţinea loc de baie. Dădu drumul la duş. începu să se scobească în nas şi să urineze în acelaşi timp. Fără să-şi dea seama, scoase degetul din nas şi îl băgă sub şuvoiul de urină, să îl spele.

Ieşi de la duş şi făcu câţiva paşi, când auzi iarăşi tonul de apel al mobilului. Sări în pat după el, dar fu dezamăgit să constate că era Sabrina, una dintre prietenele surorii sale.

„Ce i-o mai fi trebuind şi tipei ăsteia?“, gândi el, iar pentru o clipă cochetă cu ideea de a ignora apelul.

Totuşi, ceva îi spunea că era important. Poate o şoaptă interioară, poate intuiţia sau poate faptul că prietenele Sofiei nu îl sunau niciodată.

— Alo?

— Alo. Anton?

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Ăăă... nu ştii... - era o întrebare, o constatare? - e vorba de Sofia.

Anton simţi cum stomacul îi era strâns într-un pumn de fier. înghiţi în sec:

— Ce-i cu Sofia? întrebă el răspicat şi lent.

— A fost luată. Răpită, adică.

— Ce prostii vorbeşti?

— Nu sunt prostii. Aseară. în dimineaţa asta, adică. Eram în oraş... A venit cineva, un bărbat, şi a luat-o cu el. Am ieşit după ea... dar... nu mai erau acolo.

Tipa se bâlbâia ca în faţa unei autorităţi înalte, pe care nu era indicat să o supere sau să o mintă. Anton trase aer în piept. Simţea cum tâmplele îi zvâcneau şi cum trupul i se acoperea cu o peliculă de sudoare.

— Am anunţat poliţia. Am anunţat-o şi pe maică-ta, pe fraţii voştri. Toată lumea ştie.

— La ce oră s-a întâmplat asta?

— Cred că era vreo 4 dimineaţa. Poate 5. Nu mai ţin minte exact.

— Au aflat ceva despre ea? Poliţia.

— Nimic. A dispărut pur şi simplu. Şi-a lăsat toate lucrurile. A dispărut, doar cu hainele de pe ea...

Anton închise. Cuvintele Sabrinei nu aveau niciun sens. Imaginea din faţa ochilor îi tremura. Sofia, unica fiinţă care însemna ceva pentru el, cea care îi arătase că era bine să mai zâmbească uneori, să tragă aer în piept şi să iasă în lume... dispăruse.

Nu. Nu dispăruse. Fusese luată. Fusese luată *de lângă el.*

Fălcile i se încleştau ritmic. Muşchii masticatori îi jucau pe sub pielea obrajilor. Prive; în gol, numărând secundele, ştiind că trebuia, că voia să facă ceva, dar nefiind în stare să se ridice în picioare. Apoi capul îi zvâcni în spate, o tresărire. înaintea lui se aşternea un coridor imens, lungit până unde nu putea vedea cu ochii, iar de o parte şi de alta erau uşi, o infinitate de uşi, toate deschise. Iar într-o clipă toate se închiseră cu un trosnet unic, amplificat până la furia unei furtuni, iar zgomotul acela îl sperie şi îi făcu gâtul să tresară.

Apoi îşi scutură capul.

Era clar şi simplu. Nu avea de făcut nicio alegere, pentru că nicio alegere nu era disponibilă. Sofia era pierdută, iar el trebuia să o găsească. Trebuia să o găsească. Nimic, literalmente *nimic* nu era mai important. O asemenea treabă nu era de nasul autorităţilor. Ce era Sofia pentru poliţie, doar o statistică printre alte statistici? Era un nume şi un sex şi o vârstă şi nu avea să dobândească mai multă individualitate vreodată. Nu avea cum să facă asta. Ei nu o cunoşteau, nu o iubeau, ea nu conta pentru ei nici cât urma de cafea de pe fundul ceştii.

Nimănui nu îi păsa de Sofia, decât lui Anton. Iar el o va găsi. Nu ştia cum, dar o va găsi. Ştia ce voia. Ştia care era ţelul său. Avea nevoie să o găsească pe sora lui. Avea energia necesară, o simţea cum se scurgea prin trupul său, dintr-un izvor infinit şi ascuns. Era viu şi detenninat. Concentrat. Nimic nu îl interesa în afară de asta.

Strigă pisica pe nume, dar aceasta nu apăru. Era probabil plecată prin împrejurimi. Anton îi lăsă nişte mâncare într-un bol de porţelan, apoi se îmbrăcă şi ieşi pe uşă. Se îndreptă spre locuinţa mamei sale.

Ajuns acolo, găsi întreg cartierul fremătând. Sofia era foarte cunoscută şi îndrăgită de majoritatea celor care o cunoşteau. Poliţia era acolo, întrupată în persoana unui detectiv transpirat, care nu ştia pe ce drum să o apuce în căutarea Sofiei.

Fu oprit la uşă. Se prezentă şi maică-sa îi confirmă identitatea. Femeia avea părul răvăşit, ochii roşii de plâns şi fuma ţigară de la ţigară. Bucătăria apartamentului era plină de un fum dens, prin care siluetele oamenilor abia se distingeau.

— Anton, au luat-o pe Sofia! se tânguia maică-sa. Fata mea iubită, au luat-o!

Anton o privea pe maică-sa cu jenă şi puţină scârbă.

Detectivul interveni:

— Băiete, când ai vorbit cu sora ta ultima oară?

— Acum două zile.

— Ţi-a spus ceva... neobişnuit?

— Ce înseamnă „neobişnuit“? întrebă Anton, cu ochii mijiţi.

— Ceva, orice. Ceva care să îţi dea de înţeles că ştia sau bănuia că cineva îi voia răul.

Maică-sa începu să plângă cu sughiţuri. Anton o privi dojenitor, apoi se întoarse spre detectiv:

— Nu. Nimic. Cine să-i vrea răul? Toţi cei care o cunosc ştiu că nu a făcut niciodată nimic care să merite aşa ceva. Ce s-a întâmplat, de fapt? Aţi fost contactaţi? Cere cineva răscumpărare pentru ea?

Detectivul ridică din sprâncene. îi povesti pe scurt lui Anton ce ştiau şi ei. încă nu era clar câţi răpitori participaseră: unu sau doi. Detectivul îşi exprimă opinia că era posibil ca răpitorii să o fi confundat pe Sofia cu altcineva. Apoi răspunse la întrebarea legată de răscumpărare:

— încă nu am fost contactaţi. Avem telefonul ei

şi îl supraveghem.

— Adică aveţi numărul ei, îl corectă Anton.

— Nu. Avem *telefonul.* Dacă am avea doar numărul, am putea să urmărim semnalul aparatului şi am avea o şansă să o găsim mai repede.

— De unde aveţi *voi* telefonul ei?

— L-a lăsat la locul de unde a fost răpită. Dacă sora ta găseşte vreo modalitate de a ne contacta, presupunem că va suna la poliţie. Există o şansă destul de bună să sune şi pe numărul ei. Toţi oamenii îşi cunosc măcar propriul număr de telefon. Dacă nu, oricum supraveghem şi numerele tuturor persoanelor pe care le-ar putea contacta. Familie, prieteni, tot tacâmul.

Anton vru să le spună, atât detectivului, cât şi maică-sii, că Sofia nu îşi ştia proprie! număr de telefon, deci soluţia sugerată de ei ca alternativă a eforturilor lor de a o găsi era complet inutilă.

Totuşi, situaţia era destul de gravă. în ce se băgase Sofia? Să fie răpită aşa, din mijlocul unei mulţimi... chestii de genul ăsta sunau a activitate mafiotă. Şi nici măcar mafia nu mai răpea oamenii în felul acela. Ei erau mai discreţi.

— Probabil vor cere o răscumpărare pentru ea, spuse detectivul cu un aer detaşat.

— Şi atunci?

— Atunci vom face tot posibilul să o recuperăm, spuse detectivul sec.

— Mda, murmură Anton neconvins.

în clipele următoare avu o viziune sumbră legată de viitorul lui şi al Sofiei. Soră-sa stătea pe un scaun, în mijlocul unei păduri. Părea liniştită şi vântul îi sufla părul uşor într-o parte. Avea o mină rigidă şi îşi ţinea palmele pe genunchi, ca şi cum ar fi fost pedepsită. Ochii ei mari şi verzi erau imobili şi sticloşi, ca de păpuşă. Anton se văzu pe sine

apropiin- du-se de ea, cu o figură resemnată, dar curioasă. îi atinse umărul şi îl simţi ca de piatră. Rece şi dur. îşi retrase mâna şi observă pete pe buricele degetelor.

Era sânge.

Anton îşi veni în fire şi îşi dădu seama că gâfâia.

— De unde începeţi căutările? întrebă el.

— De peste tot şi de niciunde, i-o întoarse detectivul. Nimeni nu a văzut-o din clipa în care a fost răpită. Trebuie să înţelegeţi că ţintim în întuneric. Totul se bazează pe instinct şi pe bănuieli, se justifică bărbatul şi îşi cercetă nerăbdător ceasul de la mână.

Anton dădu din cap imperceptibil, semn că era de acord. Nici el nu ştia de unde să înceapă căutarea. Se va învârti pe călcâie şi o va lua în direcţia sugerată de Fortuna. Oricare direcţie era la fel de bună.

— Am interogat martorii de la faţa locului. Avem o descriere a bărbatului care a luat-o din club. O să începem să-l căutăm.

— Pot să o .'ăd şi eu? Descrierea, vreau să spun. Portretul

Detectivul i-l arătă. Trăsăturile vagi ale chipului de pe hârtie nu îi spuneau nimic. întrebă:

— O să se dea la ştiri, nu? Şi din oră în oră?

— La ştiri, probabil că da. Cât despre reluări din oră în oră...

— De ce nu? se alarmă mama tânărului.

— Câţi oameni aveţi la cazul ăsta? reluă Anton.

— Câţi oameni avem la cazul ăsta? repetă bărbatul, iar pentru o clipă băiatului i se păru că totul era o glumă.

Anton şi femeia îl priveau, aşa că îşi recompuse figura şi spuse pe un ton afectat:

— Doamnă, dacă aţi şti câţi oameni dispar zilnic

în oraşele astea... Dacă fotografia fiecăruia ar apărea zilnic la televizor vreme de 30 de secunde, nu am mai vedea nimic altceva. Suntem doi oameni desemnaţi pe cazul ăsta. Nu dispunem de personal aşa cum am vrea. Ne descurcăm cum putem. în plus, în privinţa recuperării fiicei dumneavoastră, trebuie să ţin cont şi de crima de la club. Oamenii ăştia, arătă el cu bărbia spre portretul schiţat pe foaie, sunt periculoşi. Nu vrem să le dăm motive să-i facă rău Sofiei. Dar nu ştim ce vor, deocamdată.

Femeia strânse din fălci şi ochii începură să i se umezească iarăşi. în mintea ei simplă, pricepuse din vorbele bărbatului că totul era o loterie. Şansele erau egale să se întâmple una ori alta.

Detectivul se apropie de ea şi îi puse o mână pe umăr, încercând să o îmbărbăteze:

— O să facem tot posibilul să o găsim. Vă promit.

Anton pricepu subtilitatea din vorbele detectivului. Bărbaţii plecară.

Anton vru să plece şi el, dar maică-sa îl opri:

— Unde mergi?

— S-o caut pe Sofia.

— Cum o s-o găseşti?

— Nu ştiu. Dar trebuie s-o caut. Nu pot să stau aici, cu mâinile în buzunare. Sau ca tine, smulgându-mi părul din cap. Trebuie s-o caut. Trebuie să fac asta.

— Dar poliţia o caută deja.

Anton îi aruncă o privire de „scuteşte-mă“, apoi îi spuse:

— Atâta încredere am în ei, că o şi văd pe Sofia aruncată prin vreun şanţ, cu capul spart sau gâtul tăiat.

Maică-sa îşi duse instinctiv mâinile la gură,

îngrozită de imaginile sugerate de fiul său, apoi îl plesni cu putere peste obraz. începu să plângă. Anton simţi un val de instincte contradictorii: să-şi ceară iertare şi să-şi pună un braţ în jurul spatelui ei încovoiat sau să-i întoarcă spatele şi să plece fără vreun cuvânt. Să o mângâie sau să o pedepsească.

Nu apucă să ia o decizie, fiindcă auzi vocea mamei sale, clară, îndemnându-l cu un amestec de furie şi speranţă:

— Du-te. Adu-o înapoi.

în timp ce ieşea pentru ultima oară pe uşa acelui apartament, îşi spuse că povestea asta avea şanse prea mari să se termine rău. Se îndreptă spre locul de muncă. Telefonul îi sunase des, semn că şeful de tură era nervos pentru că Anton întârziase.

— Pe unde umbli? îl luă acesta în primire. Nu plătim ore suplimentare dacă nu te prezinţi la timp.

— Nu mă interesează orele suplimentare. Am nevoie de ultimul salariu. Acuni.

Bărbatul îşi ridică sprâncenele. Nu se aşteptase la asta.

— Ce, ne părăseşti? întrebă el zeflemitor.

Tânărul întinse palma spre el.

— Banii, te rog, ceru iarăşi Anton, ignorând întrebarea.

Politeţurile îi scrijeliseră dungi dureroase pe limbă. Voia să-l pocnească în falcă pe tipul dinaintea lui. Cu zâmbetul lui superior şi cu atitudinea mizerabilă, era exact genul de persoană care îi făcea scârbă lui Anton: omul inferior care se simte mare doar zdrobindu-i pe cei puşi de soartă sub el.

Bărbatul zâmbi ştrengăreşte, apoi se duse în biroul său. Se întoarse cu un plic murdar pe care i-l

întinse lui Anton. Acesta lărgi gura plicului cu un deget şi numără banii dintr-o privire. Păreau să fie toţi acolo. îi băgă în buzunar şi se întoarse cu spatele .a bărbat. Nu era momentul pentru meschin: rii.

O luă spre ieşire.

— Mâine te întorci la lucru? auzi în urma lui acea întrebare înveninată de batjocură.

— Nu ştiu când sau dacă mă întorc, spuse Anton peste umăr.

— Unde mergi? insistă bărbatul.

— Să-mi găsesc sora, murmură Anton, privind înainte.

Această afirmaţie o făcuse pentru el. Bărbatul din spatele lui încetase să mai existe de mult. Se întoarse în garsoniera minusculă şi mizerabilă, îşi aruncă câteva lucruri de trebuinţă într-un rucsac jerpelit. Nu uită de carneţel şi de creionul foarte ascuţit. Avea un sentiment pregnant că drumul dinaintea lui era unul care avea să-l umple de însemnătate.

Păşi afară în soarele de iunie. Era ora 11. Străbătu aproape un kilometru până în centrul oraşului. Stătea într-o intersecţie din *districtul diamantelor,* cu soarele chiar deasupra capului.

Pe lângă el treceau, clătinându-se, batalioane de hasidimi, cu şuviţele lor cârlionţate şi lucioase, cu bărbile lor lungi, îmbrăcaţi în pardesie negre, cu umerii plini de mătreaţă, deşi afară erau 35 de grade. Toţi aveau serviete de piele în care transportau de la un magazin la altul diamante, mereu puşi pe afaceri, mereu rânjind şi spunându-ţi că meritai să deţii o piatră scumpă, tăiată şi faţetată. Oameni scârboşi, cu dinţi mari ca de cal, care te priveau şi te goleau de raţiune, lăsând acolo doar o dorinţă de a cumpăra care se mula

perfect pe dorinţa lor de a vinde.

Traversă strada şi mai înaintă câteva cvartale. în jurul său era zgomot. Doar zgomot. Parcă toate clădirile erau constituite din vibraţii insuportabile. Oamenii vorbeau, strigau unii la alţii, fiecare îl crea din zgomot pe cel din faţa lui.

Oraşul mânca zgomot şi căca nervi. Se agita. Se zbătea. Şi ei toţi îl priveau neputincioşi.

Unde era Sofia, în toată învălmăşeala asta?

în oraşul acesta?

în cel vecin?

Sau în altă ţară deja.

Cine putea şti?

Poate că era pe o plajă, plimbându-se prin praful fin de deasupra nisipului, cu razele soarelui imprimate pe pielea ei fină şi pistruiată. Aşteptând bicicleta aceea pe care el voia să i-o dea în dar.

Poate că se înşela. Poate că Sofia era vie şi fericită, cu stele în loc de ochi şi zâmbetul plin de perle. Poate era ea cea a cărei greutate o simţea pe umeri. Umbra ei îl acuza. Nu prin cuvinte. Umbra era tăcută, dar vina era acolo. Densă, amară şi imposibil de înghiţit. îl sufoca.

Sau poate că sora lui era departe de orice drum pe care el va mai călca vreodată.

Poate că Sofia era neştiutoare.

Poate că era moartă.

The Handsome Family - *Far From Any Road*

Urmează-mă spre casă

Toată lumea are secrete.

Iar dacă ai secrete, ai face bine să le ascunzi.

Problema este alegerea.

Şansa de a alege este cea care arunca pământ peste trupul mort al fericirii.

Spre exemplu, dacă el nu ar suna-o în seara asta, după ce toată lumea se duce la culcare, poate totul s-ar opri aici. Este un exerciţiu facil pentru ea - pe care îl repetă de nenumărate ori cu nenumăraţi bărbaţi -, să nu-l caute, dar nu şi să nu răspundă dacă el ar căuta-o. Se urcă în maşină şi pleacă spre casă, ştiind că lasă lucrurile neterminate, dar simţind că nu depinde de ea să rezolve chestiunea asta.

Isabela obişnuieşte să-i reproşeze - mai în glumă, mai în serios - că o corupe, dar adevărul nu este departe de aceste vorbe. E ceva în glasul lui, în mişcările şi în siguranţa lui de sine care o face să uite toate promisiunile pe care ea şi le face sieşi.

Hai, femeie, urmează-mă spre casă. Asta spun mişcările lui.

încă o dată şi gata!

Doar o dată, apoi totul va înceta!

Urmează-mă spre întuneric, acolo unde eşti vie şi unde inima îţi bate cu putere.

Sau poate că nu este întru totul sinceră cu ea însăşi. Poate că nu vrea niciodată să renunţe la ceea ce face, dar are nevoie de acel impuls secret pe care el i-l dă, ca să simtă că vina este împărţită la doi. Ecuaţia salvatoare, concepută de ea şi completată de el. Are nevoie să-l audă pe el rostind combinaţia aceea de cuvinte ca maşinăria eşecului să se pună în mişcare.

Mi-e dor de tine.

Sau:

Mi-a fost dor de tine.

Sau:

Te vreau.

Şi eu te vreau. Străinule, noi doi suntem la fel. Vrem acelaşi lucru.

îşi aminteşte de el şi i se pare că sunt cu adevărat străini. Cuvintele lui sunt de neînţeles. I se pare că nu s-au mai văzut de foarte mult timp, de ani de zile. Să-i simtă mâinile plimbându-se lacome şi egoiste peste trupul ei, să audă respiraţia lui apăsând liniştea. Hai, femeie, urmează-mă acasă. Când el îşi pierde controlul, este un adevărat spectacol. Nu mai contează nimic. El nu este ca Marcel. Deloc. Micile riscuri pe care şi le asumă devin triviale. Se sărută în mijlocul bulevardului, acolo unde îi poate vedea oricine. Adăpostul întunericului incidental este vag.

în mod ironic, nimeni nu-i vede vreodată.

Problema este alegerea.

Isabela nu crede în destin.

Libertatea de alegere, deşi pare că deschide noi orizonturi, că fiecare alegere scindează drumul în două, apoi în patru, apoi în opt, apoi în şaisprezece, o multiplicare exponenţială, de fapt te duce încet şi sigur către o fundătură.

Deşi, teoretic, există o infinitate de posibilităţi, alegerile continue reduc foarte subtil această infinitate, o mutilează şi îţi oferă în final *o singură* variantă. Este foarte simplu: alegerile pe care nu le faci nu există. încetează să mai fie în clipa în care sunt alungate, ca posibilităţi neviabile.

Degeaba ai o infinitate de alegeri, dacă în final nu poţi face decât una.

Isabela nu crede în destin, deşi ar fi, probabil, mult mai fericită cu el. Destinul te face să crezi că ai la îndemână toate variantele posibile, fiindcă, în fapt, nu exista decât o singură variantă, iar aceea este cea pe care o urmezi. Ai puţin, dar ai lot ce

poţi avea. Destinul este un drum corect, mereu.

Poate că liberul-arbitru este, de fapt, un destin mascat. Toate alegerile pe care le faci trebuie să te ducă într-un punct predestinat. Poţi alege drumul, dar destinaţia îţi este băgată pe gât.

Toate lucrurile bune, toate lucrurile rele, toate au la bază alegerea.

Isabela citeşte un interviu cu dumnezeu în *Harper's Bazaar*.

Fiinţa supremă este întrebată cum funcţionează liberul- arbitru. Dumnezeu răspunde că nu există aşa ceva. Totul, în Univers, este predestinat. Mort la naştere. Chiar şi el. Femeia care îi ia interviul îl întreabă stupefiată:

— Dar tu eşti cea mai puternică fiinţă din Univers! Vrei să-mi spui, vrei *să cred* că şi tu eşti doar o păpuşă atârnată de sfori, mânuită de destin? Atunci care e diferenţa dintre noi, dintre tine şi muritorii de rând?

— Diferenţa este că eu sunt o păpuşă care *vede* sforile, răspunde calm dumnezeu.

în alte interviuri, dumnezeu dă totuşi de înţeles că există liberul-arbitru şi că se face uz de el, în exces.

Isabela, ca mulţi alţi, este victima libertăţii.

Alege, alege. Tot timpul trebuie să alegi. Ceasul sună dimineaţa şi, înainte să deschizi ochii, ai de făcut o alegere. Să-i deschizi sau să continui să dormi?

Ieşi din casă. Trebuie să alegi ce porţi. Mergi la magazinul de la colţ, trebuie să alegi ce cumperi. Vezi pe cineva. Trebuie să alegi dacă să-l placi sau nu. Dacă îl judeci sau nu. Dacă îl iubeşti sau nu.

Alb sau negru.

Sufletele noastre, sfâşiate de alegeri.

Mereu despicate, întotdeauna nesigure şi

niciodată sătule. Uneori atât de avide de experienţă, încât încalcă regulile şi fac ambele alegeri.

Pentru asta sunt secretele. Să minţi universul.

Toată lumea are secrete.

Alb sau negru.

Amândouă.

Marcel sau Eugen?

Amândoi.

Dar alegerile se numesc „alegeri“ tocmai pentru că trebuie să le îndepărtezi pe una de cealaltă. Ele sunt străine şi nu trebuie să se cunoască una pe cealaltă. Fiecare în parte este suficientă. Alăturarea a două alegeri esenţial diferite este un act nenatural. Era ca şi cum ai avea noapte şi zi simultan. Efectele unei asemenea alegeri nu se mai supun regulilor obişnuite. De fapt, Isabela se întreabă dacă o asemenea alegere se putea supune vreunei reguli.

Din clipa în care face alegerea pe care o face, se simte aruncată în întuneric, pe teritoriu necartografiat. Pipăie cu degetele, răspunsurile sunt acolo, chiar în faţa ei, sfioase, dar nu le poate distinge. Totul se clatină în jurul ei, cele două jumătăţi ale Universului fac echilibristică la înălţime, aşteptând ca ea, Isabela, să rectifice alegerea pe care o face. Aşteptând ca cele două realităţi pe care ea le alege simultan, care se înghesuie în spaţiul îndeajuns de încăpător doar pentru una dintre ele, să se concretizeze într-una singură, clară şi tangibilă.

Marcel o sună din delegaţie, din vreo ţară aflată în celălalt capăt de lume, Noua Zeelandă, şi au conversaţii de genul:

— Hei, ce faci?

— Sunt OK. Tocmai mă pregăteam să te sun.

— Mereu „tocmai te pregăteai să mă suni“.

— Păi, e adevărat. Ce ai vrea să spun? îl întreabă ea.

Alege.

Alege un răspuns.

Apoi se lasă tăcerea, stânjenitoare şi grea, ca între oameni care nu se cunosc. Este genul acela de tăcere care nu se prelungeşte doar spre viitor, ci şi spre trecut. O tăcere care şterge amintiri şi sugrumă posibilităţi.

Se lovesc de un zid, ea şi Marcel, cel în faţa căruia spusese *da* fără să se gândească prea mult, în urmă cu vreo opt ani, după ce tenninase liceul, fiindcă erau atât de potriviţi împreună, încât nu se gândi de două ori că renunţa la Lriertate pentru a fi o soţie iubitoare. Se lovesc de un zid, ei doi, într-un moment căruia îi spun *incidentul* şi aproape sfârşesc prin a spune cuvântul acela sfărâmător de lanţuri, „divorţ“, faptul acela care nu îţi mai permite să dai înapoi, ca recunoaşterea unui adevăr urât şi vechi, care începe să miroasă şi, oricât aeriseşti, nu reuşeşti să mai scoţi mirosul acela pestilenţial din încăpere. Apoi se întâmplă ceva şi, ca un elastic întins prea tare şi lăsat apoi liber, revin la normal. Doar că normalul nu mai înseamnă ce a însemnat înainte. Normalul este acum plin de tăcere, plin de stânjeneli şi de gesturi străine. Locuinţa lor este vie doar când unul dintre ei lipseşte.

Tăcerea confortabilă înlocuieşte râsul şi glumele. Niciunul nu mai dă drumul la muzică, dintr-o consideraţie nerostită pentru celălalt. Mănâncă în linişte, dorm în linişte, îşi petrec puţinele ore împreună în linişte. Sunt ca doi călugări care au făcut un legământ al tăcerii, pe care îl încalcă doar pentru lucruri de maximă

necesitate.

Ai observat câtă linişte este în casa asta?

Da, este un adevăr greu ca o bucată de plumb. Apoi Marcel este avansat şi începe să călătorească din ce în ce mai mult. Mexic. Coreea. Africa de Sud. Guineea. Canada. Călătoreşte şi în sudul Argentinei. Iar ori de câte ori iese pe uşa aceea, amândoi se simt înfrânţi.

Erau împreună şi sunt împreună fiindcă au o legătură pe care niciunul nu o poate înlocui. Zâmbesc şi îşi găsesc un fel de fericire inversă şi tristă în compania celuilalt, doar fiindcă ştiu că legătura dintre ei există şi este trainică, dar nu mai seamănă cu cea de dinainte. Există sentiment, dar nu mai există pasiune. Sunt ca doi călugări, fiecare dintre ei gelos pe tăcerea celuilalt, crezând că aceasta ascunde răspunsul nevoii sale, dar neavând curajul să spargă tăcerea aceea nenorocită şi pur şi simplu să întrebe. Trebuie să aleagă dacă vor să continue să se hrănească din surogatul acela de iubire sau să se rupă unul de altul şi să trăiască cu asta tot restul vieţii. Şi este o alegere atât de grea, încât au nevoie de ani de zile să o facă.

Da. alege.

Alegerea este ucigaşa visurilor. Se strecoară în spatele lor, cele două visuri separate, care stau unul lângă altul, şi îl înjunghie pe cel de care nu ai nevoie. Apoi, amintirea lui devine tot mai înceţoşată, odată cu trecerea timpului, aşa cum cei vii îi uită pe cei morţi. Aşa cum cei cu un scop îi dau la o parte pe cei care există degeaba.

Vrei să alegi, mereu să alegi. Nu te-ai născut o fraieră, dar nici o câştigătoare. Te-ai născut ca să alegi. Trăieşti pentru asta, aşa că alege. Alege-ţi viaţa, dar ai grijă. Pe măsură ce te adânceşti în

alegeri, opţiunile scad. Generalul devine tot mai specific. Nu mai poţi schimba nimic şi nu te poţi întoarce.

Poţi doar să te opreşti şi să mori.

Dar asta nu e o alegere.

E o taxă pe care o plăteşti.

Cu cât viaţa ta e mai frumoasă, cu atât moartea e mai greu de suportat. Un preţ scump de plătit.

Dire Straits - *Follow Me Home*

Aprinde-mi inima

în drum spre casă, trecu pe lângă casa Bătrânei Vrăjitoare. Bătrâna Vrăjitoare, sau Muma Pădurii, cum îi mai spuneau copiii, era o bătrână care locuia în ultima casă rămasă în picioare printre blocurile din cartier. Curând, după moartea ei, casa avea să fie dărâmată şi un nou bloc-turn a fost ridicat în locul ei.

Văzând figura femeii, Sofia tresări şi se îndepărtă puţin de peretele casei, apoi îşi continuă drumul.

Era trist să o vezi pe bătrână stând cu faţa ei mică şi zbârcită apăsată pe geamul acela murdar şi îngălbenit de vreme. Copiii se speriau de ea şi spuneau tot felul de poveşti înspăimântătoare, cum că bătrâna era o vampiriţă care îi pândea şi voia să-i fure şi să le sugă sângele, apoi se luau la întrecere: care dintre ei se putea apropia cel mai tare de fereastră sau care rămânea cel mai mult timp lângă ea.

Dar Sofia se lămuri de mică: poveştile erau prostii, copiii erau răutăcioşi şi îi păru rău pentru felul în care se comportau cu bătrâna. Află de la maică-sa că femeia era imobilizată într-un scaun cu rotile şi că nu putea face nimic altceva decât să privească pe fereastră cât era ziua de lungă. Sofiei i se făcu şi mai milă de ea, iar acum desluşea tristeţe şi regret în ochii bătrânei, lacuri înconjurate de riduri, în locul răutăţii pe care tovarăşii de joacă o sugeraseră.

Să stai toată ziua în spatele geamului, privind la oameni care îşi văd de vieţile lor, fără să le pese de tine, fără să ştie că exişti şi simţi. Iar atunci când cineva îţi observă totuşi obrazul pământiu şi disperat şi te învredniceşte cu o privire... acela să fie punctul culminant al zilei. Să însemne atât de

mult pentru tine o privire rătăcită din partea unui trecător aiurit, asta era cu adevărat tragic.

Dar Sofia avea treburi de rezolvat şi secrete de împărtăşit, aşa că nu zăbovi prea mult la aceste gânduri. Trecu mai departe.

Pe aceeaşi scară de bloc cu Sofia locuiau, printre alţii, trei surori. Fiecare avea propriul apartament, cumpărat cu sudoarea frunţii ei sau a altora, sudoare pe care copiii surorilor nu aveau să o cunoască niciodată.

Apartamentele erau situate la etaje diferite, unul deasupra celuilalt, fără vreo planificare anterioară, chiar în ordinea vârstei lor.

Mezina se numea Xenia şi locuia la etajul al şaselea. Nu lucrase cu adevărat nicio zi în viaţa ei, dar avusese noroc de un soţ întreprinzător, pe care îl iubea, în ciuda faptului că îl suspecta de infidelitate. Avea gusturi costisitoare şi mofturi care veneau şi treceau ca ploile de vară, dar îşi făcuse un renume de patroană a artelor prin oraş şi îşi investea timpul liber în tot felul de proiecte care nu prea duceau nicăieri. Din cauză că nu putea avea copii, ţinuse o mulţime de animale de companie şi, la fel ca sora ei cea mai mare, îi adora pe cei trei copii ai surorii mijlocii.

La etajul al şaptelea locuia Yolanda. Avea 39 de ani şi trei copii pe care îi crescuse singură de când îi avea. Se căsătorise foarte devreme cu UR tip foarte inteligent şi nu prea arătos, care se dovedise a fi un alcoolic patologic. Divorţase de el după trei ani. Până atunci însă născuse trei copii. Un băiat, o fată şi apoi încă un băiat.

Primul băiat se numea Daniel. Era considerat a fi destinat unui viitor promiţător şi făcea notă discordantă în familia lui. La 18 ani voise să meargă la Drept. Se dovedi a fi un trântor echipat cu vorbe alese, care se băga în pat cu tot ce apuca

şi avea mereu o explicaţie plauzibilă pentru orice alegere proastă făcea. Era un beţivan ascuns şi avea o priză fantastică la femei. Se culcase cu aproape toate prietenele lui, dar totul fu trecut sub cea mai mare tăcere. Bărbaţii nu l-ar fi crezut şi ,iici nu l-ar fi agreat pentru performanţele astea. Pentru ei era ca pescarul mincinos. Avea o mulţime de traume şi zâmbea ca un actor din Antichitate în faţa realităţii brutale, dar uneori era capabil de o furie de nestăpânit. Avea probleme cu autoritatea, ca şi ceilalţi fraţi ai săi, tocmai din cauză că nu avusese parte niciodată de un părinte autoritar, care să-l pună la locul lui, şi i se părea normal să poată da frâu liber furiei atunci când paharul era plin. Femeile care îl crescuseră puteau fi foarte fioroase, dar le asculta, pentru că ştia cât le era de greu să-i crească pe el şi pe fraţii lui. Submisiunea lui era de fapt mila şi înţelegerea traduse în tăcere. în final sfârşea prin a face ceea ce voia. Ceilalţi erau puşi în faţa faptului împlinit şi acesta era capătul poveştii. Daniel se transformase într-un prost pe care toată lumea încă îl mai credea deştept.

Soră-sa mai mică se numea Penelopa. Era o gâsculiţă cu pretenţii, dar fără prea multă vână ca să le materializeze. Era frumoasă şi accesibilă, ca o comedie romantică. în ciuda faptului că ar fi putut avea orice bărbat şi-ar fi dorit, la 24 de ani se căsătorise cu un electrician şi născuse o fetiţă foarte frumoasă, care devenise unicul motiv al existenţei sale. După naştere nu mai avu puterea şi nici dorinţa de a se întoarce la silueta de dinainte, aşa că îşi petrecu restul anilor într-o formă rubensiană, fumând ţigară de la ţigară şi făcând planuri pentru un viitor ce nu avea să o surprindă niciodată.

Fratele lor mai mic se numea Stepan. Se ţinea

departe de toţi şi voia să aibă o legătură strânsă cu tatăl lor. îl urmărea pe stradă, îl vizita foarte des şi tot ce făcea era doar pentru a-l impresiona pe bărbat. Dar blazarea tatălui era o armură de nepătruns, iar Stepan ştia asta, aşa că - normal - încerca şi mai tare. Se mutase de acasă foarte devreme. Luase viaţa în piept şi, spre dezamăgirea lui, nu fu o luptă prea grea, nici măcar una prea lungă. Trăia modest în cea mai mare parte a timpului, avea tot felul de relaţii cu fete ciudate, relaţii care se consumau bolnăvicios, fiindcă nu îl interesa sexul. Zvâcnea din şale cu urgenţă între picioarele umede ale vreunei fete doar ca să poată trece cât mai repede la ceea ce îl făcea pe el să se umezească: singurătatea ascetică. De îndată ce femeia îşi epuiza rolul, era dată afară pe uşă şi liniştea se aşternea peste lumea lui.

Fraţii erau uniţi în faţa lumii, dar despărţiţi în spatele pereţilor.

Cea de-a treia soră se numea Zena şi locuia la etajul al optulea, chiar sub locuinţa Sofiei. Zena trecuse de 40 de ani şi fusese la un moment dat un foarte apreciat designer vestimentar pentru o cunoscută casă de modă. Făcuse nişte alegeri proaste în carieră, iar în prezent era angajată într-un concubinaj inutil cu un poliţist psihotic, pe care reuşea tot mai greu să-l domine cu personalitatea ei incisivă. îşi iubea cei trei nepoţi şi orice sacrificiu de care era capabilă era destinat acestora. Trecerea anilor îi presărase atât de mult argint pe creştet, încât era nevoită să se vopsească cel puţin o dată la două săptămâni. Avea un suflet de două ori mai tânăr decât trupul, dar convieţuirea cu poliţistul ei dement (sau poate încăpăţânarea ei de a nu renunţa la el) îşi spusese cuvântul şi ajunsese la un pas de nebunie. Era totuşi o femeie puternică şi reuşea să se ţină în

echilibru, dar, dacă erai foarte atent când vorbeai cu ea, puteai să observi acele ticuri care făceau reclamă inconfundabilă bolnavilor de nervi, cum ar fi scrâşnetul dinţilor, ce aducea aminte de dependenţii de amfetamine, şi rictusul care uneori îi ţinea loc de zâmbet.

Sofia trecu pe lângă uşile celor trei apartamente, iar când ajunse în dreptul Zenei, auzi un glas ridicat cu mult peste media de pe scară. Era glasul lui Daniel, adresându-se surorii sale.

Motivul certurilor dintre fraţi era un apartament al Zenei pe care i-l dăduse lui Daniel. Târgul fusese ca el să îl renoveze pe propria cheltuială, iar apoi să locuiască în el, gratis, cât va dori. Acum, Daniel voia să se mute în oraşul vecin, la chemarea inimii şi a unei slujbe mai bine plătite, şi hotărâse într-o primă fază să o lase pe soră-sa împreună cu soţul şi fiica lor să se mute în sus-menţionatul apartament. Le ceruse o sumă modică drept compensaţie pentru eforturile sale şi toată lumea fusese de acord. Acum însă, fiind pe punctul de a se muta efectiv, descoperise că soră-sa nu avea de fapt lichidităţile necesare pentru a-l despăgubi şi sugerase un plan de plată bazat pe foarte şubredul adagiu „ţi-oi da când oi avea“. Cunoscând exact gradul de solvabilitate al surorii sale, Daniel pricepu imediat că totul era pierdut. în acelaşi timp, dilema răsărea din faptul că fusese crescut cu ideea că familia era cel mai important lucru din viaţa unui om, iar Daniel îşi iubea familia. Toate astea combinate dădeau un tablou în care el apărea ca o oaie sacrificată de împrejurări. Promisiunile rămâneau în picioare, dar materializarea lor era îndepărtată şi vagă.

Sofia ajunse acasă în final şi se îndreptă spre camera ei. Era deja trecut de ora 3 după-masa şi trebuia să-şi facă bagajul, iar apoi să prindă trenul.

Ana, mama Sofiei, avea aproape 40 de ani şi era deja bunică, chiar dacă nu o ştia încă. îşi iubea cei patru copii foarte mult, deşi era singură şi totul trebuia împărţit şi nimeni nu primea un întreg. Trebuiau să împartă totul, iar ea obişnuia să le spună că nu era puţinul acela care să nu ajungă, tot aşa cum nu era nici multul acela care să nu se termine şi, chiar dacă nu se pricepea să le spună cele mai potrivite cuvinte în cele mai potrivite momente, îi iubea şi le spunea să se iubească şi ei între ei. Cu atât mai puţin se pricepea să citească frământările sau grijile pe feţişoarele lor mulatre.

Ana nu îşi cunoştea copiii. Ştia că trebuia să-i îmbrace, să-i hrănească şi să-i înveţe diferenţa dintre bine şi rău, iar dacă pe parcurs putea să le ofere şi o educaţie, considera că îşi poate abandona sufletul în mâinile lui dumnezeu cu zâmbetul pe buze.

Nu se recăsătorise după moartea soţului ei, Roman, ci făcuse pe dracu-n patru să se descurce de una singură. Sora ei, Sonja, o ajuta destul de mult, dar şi ajutorul ei era limitat. Unele lucruri nu se pot primi decât de la părinţi. Iar Ana avea patru copii, deci, atunci când venea vorba despre cum să facă împărţeala, problema nu era de unde sau cum să taie, ci cât de puţin să păstreze pentru sine.

în apărarea spiritului de observaţie tocit al Anei, sarcina Sofiei debutase în chip anonim, fără evenimente majore. Aş merge până într-acolo încât să afirm că Sofia simţise de la bun început că un asemenea eveniment se putea întâmpla, aşa că învăţase să-l mascheze din timp.

în fapt, trebuie să recunosc faptul că Sofia era stăpâna propriului său trup şi, aşa cum se întâmplă de obicei în casele cu prea mulţi copii pe cap de adult, fata învăţase de mică să fie independentă şi să se descurce singură. Maică-sa nu o dusese

niciodată la ginecolog. Nu avusese timp. Fratele Sofiei, Feodor, avusese onoarea de a o găsi în baie, cu chiloţii pătaţi de sânge, uşor scârbită şi puţin curioasă. De atunci, Sofia învăţase să se documenteze în legătură cu subiectele de interes personal. Tampoane, chi- loţi tanga, unguente şi prezervative, penisuri şi felaţii, toate acestea făcuseră obiectul unor studii de caz efectuate personal de Sofia, după modelul „pe unele le citeşti, pe altele le încerci“.

O altă cauză a ignoranţei Anei raportată la sarcina fiicei sale era faptul că sarcina Sofiei nu debutase cu greţuri matinale. Sofia avea un stomac puternic. Nici chiar în situaţii stresante nu elimina tensiunea în vasul de toaletă. în schimb, plângea. Pe înfundate, cu umerii bronzaţi săltând şi cu lacrimile străbătându-i încet obrajii, acele câmpuri aurii, pline de pistrui.

Ajunsă acasă în acea după-amiază, voia să încerce să-i spună mamei sale ce se petrecea în pântecul său încă plat. Neştiind cum să aducă vorba despre asta, o întrebă pe maică-sa despre vremurile când ea fusese însărcinată. Ana era ocupată, aşa că îşi expedie fiica:

— Ce prostii mă întrebi? Lasă-mă în pace acum, am treabă! Vorbim mai târziu.

Sofia se retrase în camera ei şi începu să-şi pregătească cele trebuincioase pentru cheful din seara aceea. Avea un tren de prins peste vreo două ore. îşi alese o rochie albă de mătase, cu flori dantelate, care abia îi ajungea la genunchi. Avea şi o pereche de pantofi negri, cu toc-cui, pe care nu o deranja să-i îndese în geanta de umăr. Mergea printre oameni frumoşi, trebuia să-şi camufleze spiritul deviant.

Aruncă peste pantofi o trusă de machiaj şi o sticlă de parfum pe care o primise cadou de ziua ei

de la Jenny, precum şi o carte intitulată *Sticlă: O biografie în viu grai a Clarei Mtmro.* Leac împotriva plictiselii.

încerca o nuanţă de ruj în faţa oglinzii atunci când maică-sa intră în camera fetei. Ţinea o ţigară în mână şi o privea obosită:

— Unde mergi?

— E chef în seara asta.

— Unde?

Sofia îi spuse.

— în alt oraş? De când se fac din astea?

— Se fac, spuse Sofia nervoasă, fiindcă presimţea o interdicţie.

Ura să primească interdicţii abia după ce stabilea că merge undeva sau face ceva. Dar, dacă ar fi fost altfel, probabil că nu s-ar fi numit interdicţii.

— Ai grijă cu chefurile astea. E plin de băieţi pe acolo. Băieţi care nu vor decât să profite de tine.

— De mine? se miră Sofia. Crezi că sunt singura fată de acolo?

— De tine şi de fete ca tine, asta voiam să zic! rectifică maică-sa. Dacă nu eşti atentă, o să afli pe pielea ta cum e să fii mamă la 17 ani, ca toate vagaboandele alea pe care le vezi la ştiri zilnic! spuse Ana şi Sofiei i se păru că detectează o scârbă inexplicabilă în glasul mamei sale.

O urî pentru aceste cuvinte.

Sigur, imaginea fiicei tale, înghesuită într-o toaletă, cu rochia ridicată şi cu machiajul scurs de la transpiraţie, crăcănată şi futută de un derbedeu oarecare - acesta era un gând care îi făcea pe taţi şi pe mame să scrâşnească din dinţi de nervi. Nervi că fiicele lor nu puteau sări peste perioada asta a vieţii, că nu puteau deveni brusc versate în genul acesta de comportament. Că trebuiau să o dea în bară - fiindcă prima oară toate o dădeau în bară -

înainte să ştie cum stau lucrurile. Nervi că himenul lor trebuia rupt, iar asta nu se putea face decât prin penetrare. Sigur, derbedeul îşi avea partea lui de vină, dar el asta făcea. Cu asta se ocupa. Cu penetratul. Fata era cea care de obicei nu dădea dovadă de perspicacitate şi chibzuinţă. Penetrare. Acesta era un cuvânt care te făcea să-ţi pierzi minţile, dacă erai mamă sau tată al vreunei fete frumoase. Un cuvânt obişnuit. PENETRA, *penetrez,* vb. I. Tranz. şi intranz. A pătrunde. - Din fr. *pénétrer,* lat. *penetrare.* Nu era vina fetelor, dar nu aveai pe cine să dai vina. Vaginele lor, acelea erau adevăratele motive ale furiei părinţilor. De ce dracu' trebuiseră fetele lor să se nască cu vagine? De ce trebuise ca acel obiect atât de urât de părinţi să fie ataşat de trupurile lor nevinovate? Nu era vina fetelor, dar nu mai era nimeni altcineva acolo cu vagin, ca să-l poţi arăta cu degetul şi să-l scuipi, aşa că bietele de ele erau făcute vinovate pentru hazardul evoluţiei şi al fecundării.

Iar Sofia nu făcea excepţie.

Ana, ca orice mamă adevărată, avea momente în care îşi făcea griji imposibile pentru progeniturile sale. Acele griji clocoteau în ea din iubire şi temere, dar, atunci când îi ieşeau pe gură, sunau a disperare prost formulată. Iar copiilor le face plăcere să aţâţe disperarea părinţilor.

Sofia nu făcea excepţie nici în acest caz.

— De ce vorbeşti aşa cu mine?

— Cum vorbesc cu tine? se miră maică-sa.

— Aşa cum ai vorbit acum! Practic, m-ai făcut „curvă"!

— îţi spun doar să ai grijă pe unde şi cu cine umbli, ca să nu ajungi cu burta la gură. Eşti tânără. O să ai toată viaţa înaintea ta! Nu ţi-o arunca la gunoi!

— Nu confunda tinereţea mea cu a ta! scuipă

Sofia, încercând să o insulte pe maică-sa şi reuşind fără să-şi dea seama să reaprindă amintiri pline de durere şi melancolie în sufletul Anei.

Femeia ţâşni spre fată şi o plesni fulgerător. Sunetul surd lăsă o linişte vibrantă în jur.

Sofia îşi duse mâna la obraz.

— Nu îţi permit să vorbeşti aşa cu mine! Sunt maică-ta şi vreau să-mi arăţi puţin respect! lătră Ana şi o apucă pe fată de braţ.

Sofia se întoarse spre ea cu ochii clocotind.

— Nu fi proastă, fetiţo! îi spuse femeia pe un ton superior. Ţine minte cuvintele mele: toţi umblă să te mintă, să te folosească şi apoi să te arunce deoparte ca pe o chestie ieftină!

Cum dracu' degenerase asta într-o discuţie despre moralitate şi castitate? se întreba Sofia, în timp ce încerca să scape de maică-sa, smucindu-se din mâinile ei şi trecând dintr-o cameră în alta a apartamentului.

— Lasă-mă dracului în pace! îi strigă maică-sii.

Maică-sa alerga după ea dintr-un loc în altul şi ţigara ei împrăştia fumul peste tot. Sofia se prinse că maică-sii îi era frică. îi era frică pentru fiica ei, fiindcă Sofia era frumoasă şi mai ales pentru că avea gura lacomă, iar astea erau trăsături pe care bărbaţii le vânau cu sete. Dar un bărbat nu mai putea pur şi simplu să pună mâna pe o fată tânără şi frumoasă şi să o ducă în peştera lui, unde să o posede în voie. Iar faptul că era frumoasă nu era un motiv ca maică-sa să-i vorbească aşa.

— Pe tine nu te-a deranjat să fii gravidă la 18 ani! i-o întoarse Sofia.

Ana făcu o pauză. îşi aduse aminte de Roman.

— Eu şi taică-tău ne-am iubit! Tu încă nu ai aşa ceva.

Fata îşi aduse aminte de vorbele mătuşii Sonja de mai devreme, cum că tatăl ei, răposatul Roman,

fusese o bestie care meritase, cel puţin în opinia călăului său, să fie pus la culcare ca un câine turbat. Dar maică-sa vorbea mereu despre el cu o voce plină de adoraţie, ca despre un martir. Oare maică-sa se minţea singură şi o minţea şi pe ea sau chiar îl iubise atât de mult încât putea face cu uşurinţă abstracţie de părţile rele ale trecutului?

— De unde ştii tu asta? i-o întoarse Sofia. Nici nu ştii când am avut primul ciclu. Frate-meu a trebuit să mă înveţe cum să folosesc tampoanele, fiindcă tu nu erai acolo!

Ana rămase cu gura căscată. îşi încleştă mandibula. Sofia continuă:

— Poate că iubesc deja pe cineva şi poate că şi acela mă iubeşte la rândul lui, aşa cum v-aţi iubit tu şi tata!

Pe figura Anei se citea: „Exclus!“.

Fără să-şi dea seama, Sofia trecu pe lângă ea, cu ochii în lacrimi şi cu geanta de umăr lovindu-se de toţi pereţii, şi se trezi sub soarele de vară, singură şi plină de amărăciune.

Avea să mai treacă mult timp până când cele două femei să aibă ocazia să se împace.

*•«

— Ştiu că am mai spus asta, dar vara e cel mai nepotrivit moment pentru despărţiri. Mi-e dor de trupul tău pe lângă mine, seara, pe întuneric. Sper ca acela care-ţi va săruta aluniţele să nu rateze niciuna. Ar fi păcat.

Acestea sunt cuvintele lui.

Cuvintele cu care începe chinul.

— încerc să nu mă gândesc la tine, dar nu-mi prea reuşeşte. O să-mi lipsească cu siguranţă atingerea ta, sărutările tale, nopţile târzii şi fierbinţi... foarte fierbinţi. Ne mai vedem, curând. Timpul e ceva relativ. Puţin e mult... şi mult e puţin, uneori.

Acestea sunt cuvintele ei. Vinovate şi ruşinoase, vag apocaliptice. Complet nerealiste.

Ce anume ne face să ne gândim fără încetare la cineva care a plecat de lângă noi? De unde vine sentimentul acela de gol în stomac, de vid care ne trage înspre interior? De ce simţim abandonul ca pe un elefant care ne calcă pe piept? E ca şi cum te-ai trezit într-o zi şi ai descoperit că toată dragostea pe care o aveai pentru o persoană, toată speranţa pe care o aveai într-un lucru bun, totul... a dispărut, a fost uitat şi e cu neputinţă să-l mai aduci înapoi.

Dar nu e sfârşitul lumii. O să reîntâlnim persoana respectivă la un moment dat şi o să-i zâmbim şi o să-i vorbim, iar ea va face la fel cu noi. Dar... nu va mai fi la fel. Ceva se va fi schimbat. Se va fi transformat. Nu s-a pierdut nimic. Doar s-a transformat în cenuşă rece...

Se întâlnesc pe înserate. Stau şi vorbesc despre tot felul de lucruri neimportante şi niciunul nu simte timpul furându-le vieţile. Râd şi se tachinează. Apoi, unul dintre ei se apleacă spre celălalt şi îl sărută. La început încet, uşor, buzele aproape că nu li se ating. Apoi tot mai repede, tot mai apăsat. Mâinile încep să se atingă şi genunchii se îndoaie sub ei. Ea aplecată peste marginea canapelei, împingându-şi fundul înspre el, în timp ce ochii îi rătăcesc peste liniile dezordonate ale draperiilor. Cât timp fac asta, este mereu tăcere. Şi niciodată nu rostesc cuvinte definitive, cuvinte care ar schimba statu-quoul. Cuvinte rezervate legăturilor oficiale.

Dar păcatul nu este al cărnii. Nu. Carnea nu poate păcătui. Păcatul este al sufletului, acea umbră care se împrăştie în timp şi schimbă totul în jurul ei. Este mirosul acela îmbătător, gustul acela dulce. Ideea că orice fapt poate fi şters, iar la final

pot fi curaţi ca lacrima.

O ţine în poală şi îşi dă drumul în ea cu furie, ţâşnind în sus, în pântecul ei, spre dumnezeu, iar apoi, în timp ce stă cu spinarea sprijinită de spătarul canapelei şi o strânge în braţe, cu fruntea lipită de sânii ei şi cu saliva vibrându-i între buze, spune:

— Asta este greşit.

Gâfâie şi oftează.

— Nu o spui cu prea mare convingere, şopteşte ea în timp ce îi mângâie ceafa.

El tace.

Iar ea este de acord.

Acum stă şi îşi derulează gândurile.

Astăzi iarăşi a plouat de dimineaţă.

Urăsc furtunile de vară.

Cafeaua cred că e râncedă.

Sunt în prima zi de ciclu.

Mă simt dezgustător, dar cred că motivul este altul.

Ieşit în oraş.

Lume puţină.

Vorbe şi mai puţine.

Am mâncat o pizza de una singură.

Am băut o bere rece.

Pizza e deprimantă de una singură.

Cred că mă îngraş, dar cântarul spune că nu e adevărat. Nu ştiu.

Am găsit nişte medicamente pe care e trecută greşit data de producţie. 2089. Medicamente din viitor.

Mă pun în pat.

Nu am chef de nimic.

Cu Eugen face ce face cu Marcel şi invers. Două relaţii: una născută din dorinţă şi cealaltă din curiozitate, dar ambele susţinute de contradicţii. Crunta singurătate moştenită de la Marcel este des

şi brusc înlocuită de nevoia de afecţiune promisă de Eugen. Aşa că o fac. Se mângâie şi se privesc în ochi ca şi cum s-ar devora unul pe altul. Apoi stau transpiraţi pe spate şi îşi ascultă unul altuia gâfâitul, apoi unul dintre ei îşi mişcă încet degetele înspre celălalt, pe cearşaf, apoi îşi întorc privirile unul spre altul şi râd, sfioşi şi vino- vaţi. Lumina lunii se aşterne pe trupurile lor prin fereastra din acoperişul oblic.

Ea se află în supermarket, caută ceva de mâncare, când dă cu ochii de ceva. O loveşte în piept şi se aude icnind.

Se întoarce acasă şi dă drumul la muzică. Trebuie să împrăştie din jurul ei liniştea asta asurzitoare.

— Cum merge cu uitatul? Sper că mai bine ca la mine, fiindcă pe zi ce trece mă gândesc tot mai mult la tine, spune Isabela.

— Nu prea funcţionează. încerc, dar nu prea fac progrese, o consolează Eugen cu dezinteres.

— Cred că e din cauză că încerci. Eu nici nu pot încerca.

— Aş vrea să-ţi dau sfaturi, dar nu le găsesc nici eu deocamdată...

— Ar fi chiar tare să primesc sfaturi de la tine. Sunt o fire melancolică, mereu am fost şi nu mă ajută deloc, oftează ea.

— Ar fi tare sau nu... nu ştiu, dar trebuie să găsim ceva. Melancolică după ce? Nu însemn prea mult pentru tine.

— De ce crezi asta?

— Pentru că aşa trebuie să fie, apasă Eugen.

— Fiindcă nu ţi-am spus cuvintele *acelea?* Sau fiindcă nu mi le-ai spus tu mie?

— Nu am nevoie de cuvinte. Doar de fapte.

— Şi ţi se pare că faptele au fost prea carnale între noi? Fără însemnătate?

— Au fost foarte plăcute, dar doar atât. Şi nu cred în vieţi duble şi sentimente împărţite. Iar noi asta avem. Asta am avut. Ceva abstract. Ceva teoretic. Ceva ce nu se poate aplica în viaţa de zi cu zi.

— Abstract? Când gemeai şi mă strângeai în braţe de parcă era sfârşitul lumii. Nu ştiu ţie, dar mie mi s-a părut a fi ceva foarte real!

Isabela îl străpunge cu privirea. Are impresia că poartă această conversaţie cu sine, nu cu o altă persoană. Parcă se află simultan de ambele părţi ale baricadei, joacă şah cu sine şi îi este greu să hotărască pe cine să lase să câştige.

Eugen schimbă direcţia:

— Nici eu nu cred în vieţi duble, de aia nu ştiu ce dracu' e asta. Nu mă pot hotărî ce simt. Ştiu doar că îmi lipseşte prezenţa ta, iar asta nu se întâmplă cu oricine.

Cuvintele ei ieşind pe gura lui.

Isabela trece de cealaltă parte şi spune cu voce arctică:

— Probabil e doar obişnuinţă. O să treacă.

— Cum ştii tu să mă faci să mă simt mai bine...

— Sunt realistă. Aşa ca tine! zâmbeşte ea. Atât. încerc să nu mai trăiesc în realităţi create de mine.

— Să nu „mai"? Dar când ai făcut-o?

— Am tendinţa uneori să sper şi să cred în lucruri care nu sunt realizabile.

— *Join the club,* pufneşte el.

Se lasă tăcerea. În depărtare se aude claxonul unei maşini.

— Am văzut ieri o sticlă de Havana pe un raft şi mi-am adus aminte de gustul gurii tale, spune el.

— Mda...

— Nu mai pot trece pe lângă anumite locuri fără să mă gândesc la tine. Seara îmi vine să întind mâna şi să o pun pe şoldul tău.

— Toate îmi trec şi mie prin minte, de multe ori, mărturiseşte Isabela, mutându-şi privirea. Des. Mai des decât aş vrea să recunosc.

— Mai greu de scos din minte decât am crezut, comentează el. Credeam că numai eu sunt aşa. Spune-mi: de cine ţi-e dor?

— Nu contează. Situaţia în care suntem nu cred că ne permite să ne adâncim prea tare în întrebări şi răspunsuri.

— Nu te mai înţeleg. Uneori vrei cât de multe răspunsuri îţi pot da, dar acum nu vrei nimic de la mine? Spune-mi, vreau doar să ştiu de cine ţi-e dor.

— Contează? Dacă ar fi fost alt context, eram diferiţi, eram diferită...

— Răspunsurile depind de statutul ăsta de care te legi atât de tare?

— Nu, minte ea. Doar contemplez „dacă“-urile.

— Prea multe „dacă“-uri. Şi cred că ar fi tot degeaba, spune el.

— Cum adică?

— Nu ne cunoaştem unul pe altul şi nici pe noi înşine. Eu nu mă cunosc pe mine. Sunt cea mai străină persoană pe care o cunosc. Şi, dacă am avea ocazia să o facem altfel, nu s-ar schimba nimic. Tot aş vrea să ştiu dinainte dacă tu m-ai sacrifica pe mine.

— De ce?

— Ca să te sacrific eu înainte.

Pauză.

— Străinule ce eşti, râde ea.

— Vreau... începu Eugen.

— Ce vrei?

— Nu ştiu. Poate ar trebui să nu ne mai luptăm atât cu chestia asta. Să o lăsăm să revină la normal. Eşti încă în gândurile mele şi probabil şi eu sunt încă în ale tale.

— Aş vrea să spun că nu e aşa, dar nu pot.

Era cald afară, iar în tren era şi mai cald.

Sâmbăta era mereu cald în tren.

Dar voia să meargă la *party-u*l ăla din celălalt oraş, aşa că nu avea ce face. Neavând nici carnet de şofer şi nici maşină, era obligată să stea la murat în compartimentul acela îmbâcsit, ale cărui coridoare miroseau a urină şi a bere stătută. Tapiţeria scaunelor era jegoasă, iar perii materialului erau roşi şi unsuroşi.

Bine măcar că fereastra se putea deschide.

În compartiment se mai aflau patru persoane. Un bărbat foarte slab care, în ciuda celor 35 de grade de afară, era îmbrăcat într-un costum cenuşiu, iar pe dedesubt purta o cămaşă albă cu dungi şi un pulover din poliester. Era nebărbierit şi moţăia într-un colţ.

Mai erau acolo doi tineri şi o fată, care mergeau să-şi rezolve nişte probleme academice.

Unul dintre ţipi era un gras înalt, cu barbă deasă şi părul purtat într-o freză rasta. Avea ochelari cu rame rotunde, ca ai lui John Lennon, atârnaţi în gulerul tricoului polo, iar la încheieturile mâinilor avea o mulţime de brăţări din sfoară, metal şi piele. Stătea de vorbă cu o ţipă frumoasă şi foarte bronzată.

Sofia ascultă câteva schimburi de replici şi sufletul i se chirci. Scoase din geantă cartea şi începu să citească prima pagină.

Sticlă:
O biografie în viu grai a Clarei Munro

Nota autoarei: această carte este scrisă în stilul unei istorii orale, formă care necesită intervievarea unei largi varietăţi de martori şi compilarea mărturiilor lor. De fiecare dată când surse multiple sunt chestionate în privinţa unei experienţe comune, este inevitabil ca uneori ele să se con-

trazică unele pe altele. Pentru alte biografii scrise în acest stil, a se vedea... nti contează. Oricum nimeni nu vede nimic.

Medita puţin la cuvintele de la final, apoi căută semnul de carte şi începu să citească de unde rămăsese data trecută.

Eric (logodnicul Clarei): Odată, în timp ce făceam... ştiţi, dragoste, mi se pare, într-un acces de plăcere (ezită), a dat cu mâna în noptieră. Şi-a rupt-o pe loc. Vă daţi seama? Nu puteam nici să facem dragoste fără ca ea să fie în pericol.

Joan Myrtle (cea mai bună prietenă a Clarei): Ne ştiam de când eram mici. Am fost lângă ea când şi-a rupt pentru prima dată un picior. Avea 4 ani. în preajma mea şi-a rupt numai picioarele. Braţele şi le rupea în preajma iubiţilor.

Leclercq (profesor de matematică): Clara ura matematica. Din tot sufletul. Nu o putea pricepe nicicum. Integrale, funcţii... erau limbi străine pentru ea, concepte pe care nu avea chef să şi le însuşească. Odată, de nervi că nu reuşea să înţeleagă un sistem, a izbit banca cu piciorul. Atât i-a fost-. A trebuit să o duc la spital, ca să i-l pună în ghips (râde). A scăpat de matematică o lună.

H.H. Leigh (medic): *Osteogenesis imperfecta,* sau OI, sau Boala Oaselor Fragile, cum i se mai spune, e o afecţiune genetică a oaselor. Persoanele care au OI se nasc cu ţesut conector defect sau fără capacitatea de a-l produce, de obicei din cauza unei deficienţe de colagen Tipul-I. Clara avea tipul I de OI, caz în care colagenul are o calitate normală, dar se produce în cantităţi insuficiente. Oasele ei se rupeau uşor, avea o uşoară curbură a şirei spinării şi ochii uşor ieşiţi în afară. Simptome tipice. Ne aşteptam să şi surzească, dar asta nu s-a întâmplat. Poate mai târziu, dacă ar mai fi apucat ziua.

Helen Munro (mama Clarei): Nu ştiu cum' s-ar fi putut întâmpla. Medicii spuneau că toată problema e de ordin genetic. Probabil că nu şi ereditară, în cazul ei. Mutaţie individuală, proprie, aşa spuneau. Clara şi-a rupt primul membru la trei zile după ce am născut-o. Medicii spuneau că e de mirare că nu şi-a rupt braţul ieşind din mine.

Olga H. (prietenă din copilărie): Clara era o fată tare neastâmpărată. Maică-sa trebuia să fie mereu cu ochii pe ea, ca pe butelie. Să nu-şi rupă vreun picior sau, mai rău, gâtul. Taică-său era mereu plecat. Aproape că nici nu părea conştient de faptul că fiică-sa avea o boală genetică de oase. Dar tratamentele Clarei erau scumpe şi banii trebuiau să vină de undeva. Iar Helen stătea mereu cu ea, aşa că...

Joan Myrtle-. Clara lucra cu mine la supermarketul din oraş. Stivuia marfa pe rafturi (râde). Ce slujbă de avut când suferi de Boala Oaselor Fragile! Şi insista ca ea să fie cea care se urcă pe rafturi şi pe scări. Mă omora! Şi îl omora şi pe dl Hardiggan, şeful nostru. Era un tip cumsecade, dar avea probleme cu nervii. înainte să o angajeze, Hardiggan s-a asigurat că fata a semnat toate documentele posibile pentru a exonera firma de orice răspundere în cazul unor viitoare (şi inevitabile) fracturi.

Helen Munro-. Nu suportam să o văd în scaunul acela cu rotile, sau cu vreun braţ legat în jurul gâtului (oftează), încearcă să-i spui copilului tău de 4 ani că toată viaţa ei va trebui să stea într-un scaun cu rotile, scărpinându-se pe sub ghips cu o lingură de lemn, în timp ce alţi copii se joacă afară, în soare. Dar aşa, măcar eram împăcată că nu mai făcea prostii până nu i se vindecau fracturile. Şi apoi, imediat ce fractura i se vindeca, nu treceau câteva săptămâni şi îşi rupea altceva.

H.H. Leigb-. Clara a avut 51 de fracturi. Şi-a rupt femurul stâng de opt ori, gamba stângă de două ori, piciorul drept de 15 ori, braţul stâng de 20 de ori, clavicula stângă o dată, arătătorul, mijlociul şi inelarul de la mâna stângă şi trei coaste de pe partea dreaptă. Niciodată nu şi-a rupt braţul drept (râde). Era chiar interesant. Mi s-a spus odată, când au adus-o şi avea coastele rupte, că aterizase de pe un scaun pe partea dreaptă a corpului. Braţul nu avea nimic.

Karl Simmons (prieten din copilărie): Dumnezeule, am văzut-o pe fata aia învelită din cap până în picioare în ghips din cauza oaselor rupte! Obişnuiam să facem pariuri între noi. Eu mereu pariam că următoarea fractură va fi de picior. Nu am câştigat niciodată. Majoritatea fracturilor de picior le avusese înainte ca eu să pun pariurile.

Ethel Dandridge (vecină): Domnul să ne ajute de aşa copii! Şi să-i ajute şi pe soţii Munro. Erau oameni cumsecade, în principiu. Nu meritau aşa ceva! Un asemenea copil... şi acum nu mă refer la oasele ei. Clara era pur şi simplu diabolică. Şi era şi deşteaptă! Asta era şi mai rău.

Ornella May (profesoară): Aveam 30 de ani de activitate când am fost transferată în oraşul ăsta. în prima zi de şcoală am dat cu ochii de Clara Munro. Ce mai privelişte, daţi-mi voie să vă spun! Era mereu julită la coate, cu vreun braţ în ghips. Acum, eu niciodată nu am văzut-o scriind cu braţul drept, dar sunt sigură că acela era braţul cu care scria. în rarele momente în care am văzut-o scriind la ore (râde), foarte rare momente, scria cu stânga. O singură dată am primit o lucrare a ei şi mi se părea că ceva nu era în reguLi cu scrisul. Nu l-am recunoscut. Aveam u.i prieten care lucra pentru poliţie, era grafolog. I-am arătat lucrarea Clarei şi mi-a spus că în mod sigur fusese scrisă cu mâna

dreaptă. Am întrebat-o pe Clara ce era cu lucrarea. „Nimic“, mi-a răspuns. De atunci nu am mai primit astfel de lucrări. Cred că şi-a dat seama că ştiam secretul ei. Că era ambi- dextră, adică.

Jacob Smitb (prieten): Uneori era tare deschisă. Pusă pe şotii. Râdea de mine când alunecam pe jos pe culoarul cu detergenţi. Alunecam din cauză că ea punea săpun lichid pe duşumea. Din acela transparent. Cred că voia să-mi rup eu vreun picior sau o mână. Nu îi port pică. Dacă ţi-ai petrecut atâta timp tot rupându-ţi picioarele şi mâinile, ca ea, la un moment dat presupun că te saturi şi ai vrea ca şi alţii să o mai păţească. Iar dacă asta nu se întâmplă... atunci iei problema în propriile mâini! (face cu ochiul, apoi râde).

Daffy (prieten): Avea un joc tare idiot, pe vremea când eram în clasa a cincea. Mergeam în parc şi ea se urca pe leagăne, de fapt, pe bara cea mai de sus a leagănului. Şi se atârna de ea cu capul în jos, agăţată numai cu picioarele de bară. Apoi începea să se balanseze. Scotea peri albi oricui o cunoştea. Cred că, dacă ar fi căzut de acolo, ar fi murit pe loc. Oasele ei nu erau în niciun caz capabile să suporte o asemenea traumă (râde). Odată ne-a prins maică-sa acolo şi, după ce a dat-o jos de pe bară, a vrut s-o plesnească la fund. Palma i s-a oprit la câţiva centimetri de dosul Clarei (râde). Şi Clara era perfect conştientă de situaţie.

Joan Myrtle-. Să vă spun eu ce cred? Cred că statul prin spitale i-a făcut ceva Clarei. De fiecare dată când o vedeam după ce ieşea din spital, era mereu nervoasă. Avea o privire aparte, ca de condamnat sau de fiară abia eliberată, care ştia că nu va trece mult şi va trebui să se întoarcă în cuşcă.

Alex Batt (duşman din copilărie): Clara, Clara... (oftează). Nu pot spune că mă bucur că a dispărut.

Asta nu. Niciodată nu ne-am înţeles, dar nu sunt genul ăla de om. Poate că chiar a murit. Cine ştie? Ăştia, în niciun caz. Dar mă bucur că a plecat de prin locurile astea. Era pe cât de adorabilă putea fi o fată cu un braţ mereu în ghips, dacă înţelegi ce vreau să spun. Stăteam departe de ea, fiindcă avea capacitatea să mă facă să vreau să o lovesc. Iar eu nu fac aşa ceva. Odată m-a lovit cu piciorul şi tot ea a fost cea care şi-a dislocat glezna. Bine că nu şi-a rupt-o. Atunci să fi văzut urgie pe capul meu!

Enyo Fleiscb (psiholog): Clara a fost activă mereu. Poate mai activă decât majoritatea copiilor sănătoşi de vârsta ei. Ceea ce era extrem de neobişnuit la cei cu OI. De fapt, cu cât avansa în viaţă, cu atât devenea parcă mai inconştientă de starea ei. Dacă la vârsta de 10 ani sărea de pe leagăn la trei metri înălţime, la 15 ani juca fotbal cu băieţii. Şi meciurile lor puteau deveni destul de dure. Şi la 19 ani a participat prima dată la o tăiere de porc. Evident că şi-a rupt braţul, dar ideea este că, cu cât se rănea mai mult, cu atât voia parcă mai mult să se rănească. Parcă devenise dependentă de durere. Nu pot să îmi închipui ce ar putea conduce pe cineva la un asemenea comportament distructiv.

Eric-, Am cunoscut-o pe Clara pe o plajă. Tocmai se terminase anul universitar şi toată lumea se îmbulzea la plajă (zâmbeşte). Clara era în costum de baie şi cu braţul în ghips. Era înfăşurat într-o pungă ca să protejeze ghipsul de umezeală, iar capetele erau ermetizate cu (râde) bandă izolatoare. Normal că atrăgea atenţia oricui. Eu eram singurul de acolo care nu o cunoştea. A intrat în apă şi după o oră eram cu ea pe pătură, singuri. Nu ştiu ce să zic. în mod ciudat, nu prea îmi amintesc momentul acela. E o ceaţă. Ştiu însă că de atunci nu ne-am mai despărţit. Asta şi cicatricea ei. Avea o cicatrice pe spate. O arsură minusculă,

în forma de sărut. Arăta ca şi cum două buze ar f. ara-o pe spate. Mi-a spus că se arsese de curând, într-un atelier al unui prieten care era artist. Buzele care o arseseră ajunseseră pe faţa unei sculpturi. I-am sărutat cicatricea. Se potrivea perfect cu gura mea (zâmbeşte). îmi plăcea.

Helen Munro: Taică-său venea seara obosit de la lucru, iar ea îi sărea în braţe şi îl punea să o „facă avion“. Harold pufnea în râs de fiecare dată şi, oricât ar fi fost de obosit, nu o refuza niciodată. Apoi se uita la ceas şi o certa, de formă - „Domnişoară, uite cât e ceasul! De ce nu eşti în pat?“. Atunci Clara începea să ţopăie prin camera de zi, până când Harold o lua iarăşi în braţe şi urca la etaj cu ea. Clara nu punea nici măcar un picior pe o treaptă. Ţin minte că odată baia de la etaj era scoasă din funcţiune şi Clara a stat în capătul scărilor şi a aşteptat ca unul din noi să o ducă jos. Era prea mică pentru balustradă pe vremea aceea. Noi eram afară şi n-am auzit-o. în final şi-a dat drumul pe ea.

George Exley (coleg de facultate): Obişnuia să ne care pe toţi până la bazinul de înot. în fiecare săptămână. Uneori se arunca în apă îmbrăcată şi apoi dârdâia tot drumul spre casă. îi plăcea să înoate aproape la fel de mult cum îi plăcea să-şi rupă oasele. Cred că şi-ar fi dorit foarte mult să-şi fi rupt ceva în timp ce era în apă. Asta nu s-a întâmplat niciodată.

Ornella May-, într-o zi am prins-o pe Clara punând pariu cu nişte colegi, în curtea şcolii. Punea pariu că îşi rupea un picior sau o mână. Ceilalţi nu voiau să pună pariu contra aşa ceva. Voiau să pună pariu contra faptului că NU îşi rupe o mână sau un picior. Clara accepta. Mereu câştiga.

Jacob Smith: Ţin minte odată, când eram cam

de vreo 16 ani, a venit la mine şi m-a întrebat dacă vreau să mergem să ne dăm cu sania. Avea un picior în ghips. Şi mai era şi incidentul acela cu scările, tot în perioada aceea se întâmplase.

Enyo Fleiscb: Ura scările. Prefera să coboare cu fundul pe balustradă, lucru mult mai periculos decât scările. Nu suporta scările. Şi le simţea de la distanţă. Ca şi cum le-ar fi putut mirosi. Venea la mine la cabinet şi, în loc să urce cele trei trepte care dădeau înăuntru, după ce asistenta mea deschidea uşa, Clara sărea direct înăuntru, pe covor. Nu cred că a atins vreodată o treaptă cu piciorul. Eu cel puţin nu am văzut-o făcând asta.

Helen Mttnro: O auzeam spunându-i lui Harold „aruncă-mă direct în pat!“. Mi se făcea pielea de găină când mă gândeam că ar putea să-şi rupă gâtul firav, dacă ar fi căzut cum nu trebuia. Desigur că taică-său avea destulă minte încât să nu o asculte. Dar, de fiecare dată când o auzeam, mi se oprea inima în loc.

H.H. Lcigh-. O problemă cu cei care suferă de OI este că sunt foarte prevăzători, iar acest lucru duce uneori la extreme. Cu Clara, asta nu era o problemă. De fapt, ea manifesta o tendinţă spre autodistrugere, total necaracteris- tică celor cu OI sau chiar şi oamenilor în general. Era mereu cea care se arunca prima la tot felul de activităţi care implicau lovituri şi accidentări.

Lenny Lanţuri (prieten): îmi plăcea tipa. Era genială. Ştia foarte multe despre tatuaje şi despre motoare. Uitaţi-vă aici (îşi dezveleşte umărul). Ea mi-a făcut desenul ăsta pe braţ. Ea mi-l făcea mie, în timp ce eu îi desenam pe ghipsul de la picior. Mereu îi desenam ceva pe ghipsurile pe care le avea. Ah, şi asta (îşi ridică tricoul şi arată spatele). Versurile de la *Fever.* Mie în mod normal nu îmi place Elvis, fiindcă era un poponar, dar pentru ea

aş fi făcut orice. Am ajuns să-mi placă şi Elvis. Şi am lăsat-o să-mi tatueze versurile pe spate (râde). Ce îi mai plăcea să danseze!

H.H. Leigh: Am vrut să-i implantăm tije de oţel inoxidabil ia canalele intramedulare ale oaselor lungi. Părinţii ei au acceptat măsura abia după ce Clara îşi rupsese ambele picioare şi braţul stâng într-o cădere de pe balustradă. Era ceva destul de extrem, dar se cerea a fi făcut. Tratamentul ar fi fost foarte lung şi greu. Şi dureros. De ce spun „ar fi fost“? Păi, Clara a refuzat. A spus: „Pentru ce îmi trebuie mie aşa ceva? Nu sunt bolnavă!“. Părinţii au renunţat şi ei. Helen avea lacrimi în ochi.

Eric-, Când m-am dus pentru prima dată la ea acasă, să-i cunosc pe ai ei, maică-sa a început să plângă. O ţineam pe Clara de mâna dreaptă. Cea stângă o avea încă în ghips. Apoi Clara s-a scuzat şi a ieşit din cameră câteva minute. Părinţii ei au profitat de ocazie şi mi-au spus că speranţa de viaţă a celor cu OI era destul de redusă, iar Clara se apropia de termenul-limită. Dumnezeule, avea doar 19 ani! Când am rămas singuri, doar eu şi Clara, ea m-a întrebat dacă părinţii îmi dăduseră de înţeles că ea e pe cale să „expire“. Am râs şi i-am spus că nu. Desigur că ea ştia că o minţeam.

Dl Anderson (profesor de arte plastice): Nimeni nu a desenat vreodată scaune la ora mea. Asta până a apărut Clara Munro. Fata asta nu ştia să deseneze decât scaune. Sau orice aducea a scaun. Fotolii, şezlonguri, jilţuri, bănci, hamace, orice. Ah, da, şi biciclete. Era o mare fană a bicicletelor. Şi avea nervi să le deseneze. Majoritatea colegilor ei se mărgineau la fircălit maşini sau păduri sau bungalow-uri de vacanţă, dar Clara era foarte tacticoasă. Uneori dura şi trei săptămâni până termina de desenat o bicicletă. Una dintre bicicletele ei se află şi acum la Centrul Cultural al

oraşului. Fantastice desene. Dar puţine. Fiindcă le desena cu stânga, iar stânga era ruptă aproape tot timpul. Dar, dacă îmi amintesc bine, am primit de la ea desene chiar şi atunci când nu putea lucra cu stânga (gânditor). Atunci desena scaune. Când avea mâna stângă ruptă, desena scaune.

Joan Myrtle: Când mergeam la baluri sau la discoteci, trebuia să am grijă de ea mereu. Dansa de parcă era sfârşitul lumii. Obişnuia să bage pe rock'n'roll în timp ce dădea pe gât o sticlă de tequila. Vă daţi seama că după zece minute era pe altă lume. Se lovea de lume, călca pe cioburi, dar nu se oprea. îmi făcea zile negre. Dar era sufletul petrecerii. Nu se putea fără ea. Odată m-am dus fără ea la un chef şi toată lumea s-a speriat. „Unde-i Clara?", mă întrebau. Era acasă. întârzia doar şi mi-a spus să merg înainte. Petrecerea nu s-a pornit decât după ce Clara a ajuns acolo.

Seth Dmmgoole (prieten din copilărie): Mereu aveam probleme cu ea când venea la concertele noastre. Eu cântam într-o trupă, The Gardens. Rock progresiv, puţin alternativ, oricum, chestii nouveau. Ea era *old-school* (oftează). Mereu old-school. Venea la concerte şi se punea chiar în faţa podiumului, iar când întrebam lumea ce vrea să mai cântăm, ţipa cât o ţineau plămânii ăia ai ei firavi vreo prostie, gen Led sau, mai rău, Van Morrison. Şi ceilalţi se luau după ea. Şi trebuia să cântăm *Kasbmir* sau... (pufneşte). Era cel mai groaznic coşmar al nostru. Ne arunca în epoca de piatră a rockului, jur. Dar ştia să facă nişte tatuaje excepţionale. Uitaţi aici...

Dl Anderson: Nu făcea niciodată nimic cu braţul drept. Eu cel puţin nu am văzut-o. Nu fusese rupt niciodată, dar nu îl folosea deloc. Ironic, nu? Singurul lucru neafectat era şi cel mai inutil (râde).

Lenny Lanţuri-, Ţin minte că avea un tatuaj pe o

parte a abdomenului, pe care şi l-a făcut la 15 ani. Cred că pe partea stângă. Da, pe partea stângă. Şi-l făcuse singură. Nu ştiu cum, dar şi-l făcuse singură. Era ceva de genu': „După ce mori, îţi doresc să ai parte de un minut în Rai, înainte ca diavolul să afle că ai murit“ (râde).

Gabriela Okotek (prietenă din copilărie): Nu îi plăceau rochiile. Când am avut balul la sfârşitul liceului, ar fi trebuit să vină în rochie. Mai ales că îşi rupsese piciorul stâng chiar cu două săptămâni înainte (râde). A venit în blugi, care fuseseră tăiaţi pe marginea stângă. Nu putuse să-şi bage piciorul în ei, aşa că tăiase cracul stâng şi despicase cusătura. Apoi o prinsese la loc, pe şold, cu ace de siguranţă (râde). Toată noaptea a dansat. Nu îmi aduc aminte chiar cum a reuşit asta, dar…

Joan Myrtle-, Balul era o problemă. Nu pentru Clara, să ne înţelegem. Pentru ea nimic nu era o problemă. Era singura din oraş care părea să nu ştie că avea OI. Dar restul… toţi trebuia să avem grijă.

Ornella May-, La balul de absolvire a liceului am văzut-o pe domnişoara Munro. Purta nişte pantaloni rupţi, fiindcă nu îi încăpea piciorul ghipsuit în ei. De ce naiba nu venise în rochie? Nu o puteai distinge de băieţi. Purta o cămaşă albă şi papion. Ciudată fată. Singura din liceul ăla care purta mereu cămăşi.

Jacob Smitb-, La bal ne-am îmbătat aşa de tare, încât a trebuit să-l ducem pe Robert la spital, la spălaturi stomacale şi perfuzii cu glucoză. Clara a fost cea care i-a pus capac. Au făcut concurs. Câte o sticlă de vin fiecare şi trebuia băută dintr-odată. Când Clara a luat sticla goală de la gură, Rob era deja pe spate, cu spume la gură. Şi dacă mă gândesc bine, cred că ea lua antibiotice, pentru picior…

H.H. Leigb: Clara s-a prezentat la tratament la două zile după balul de absolvire. îmi părea perfect trează. Când i-am luat sânge pentru analize, încă mai avea alcool în el. Nici nu am putut să-i fac injecţia cu antibiotice.

Helen Munro. I-am spus Clarei să nu bea la bal. Cum îi stă unei domnişoare să bea? Foarte urât. Ştiu că se obişnuieşte, mai nou, dar eu şi cu taită-său suntem de modă veche. I-am spus că o desfiinţez dacă îmi vine acasă mirosind a băutură.

Paul Kindred (ofiţer de poliţie): Am făcut inspecţia localului cu câteva ore înainte de bal. împreună cu pompierii. Ştiţi, în momente din astea, unora dintre copii li se pare amuzant să dea drumul la apă în pivniţă sau să înfunde toaletele cu hârtie igienică. Apa se ridică şi, în toiul serii, ne trezim că dansăm în apă. E amuzant până când cineva se electrocutează. Oricum, nu am găsit nimic. Totul era în ordine. A doua zi dimineaţă am fost chemaţi de urgenţă. Cineva tăiase furtunul de gaz de la bucătărie, cu o seară înainte, dar după ce plecaserăm noi. Nimeni nu a păţit nimic, slavă domnului, dar nu ştiam cine şi de ce ar fi făcut aşa ceva. Primul lucru care mi-a venit în minte atunci când am văzut furtunul tăiat a fost „nenorocita aia de Clara Munro“. Nu ştiu de ce. Nu aveam niciun motiv să mă gândesc la asta, dar... Adevărul este că, de fiecare dată când se întâmpla ceva rău printre copii, toate probele o arătau pe ea ca făptaşă.

Daffy: Am stat toată noaptea cu Clara. Ne-a făcut praf, îşi murdărise şi blugii, şi tenişii. Şi voia să conducă. Chiar dacă nu avea nici carnet şi nici picioare bune pentru aşa ceva. M-am certat cu ea, fiindcă nu voiam să o las la volan. Am mers în bucătăria localului şi... nu îmi mai aduc aminte. M-am trezit a doua zi dimineaţă, pe bancheta din

spate a maşinii mele. Acolo mă trezesc de obicei. Nici urmă de Clara. Mă durea capul îngrozitor şi aveam o pată de spermă pe blugi. Am vrut să îmi aprind o ţigară, dar bricheta de la maşină îmi dispăruse. Atunci am observat că cineva scrisese cu ruj roşu pe parbriz „Bună dimineaţa“. Am recunoscut rujul. Era al Clarei. Nu am mai văzut-o timp de o săptămână după aceea. Mergeam în fiecare zi la ea acasă. Nu băteam la uşă, că m-ar fi snopit tac-su în bătaie. Adică ce să caut eu, un derbedeu, la fiică-sa? Nu. Dar i-am aruncat cu pietricele în geam până când i l-am spart. Nu a ieşit nimeni la fereastră. Nimeni nu ştia pe unde e.

Helen Munro: După bal, Clara a plecat de acasă câteva zile. Cu Joan. Au plecat cu cortul, cu nişte colegi. A apărut după câteva zile şi totul părea în regulă.

Joan Myrtle-, Spre dimineaţă, Clara a dispărut. Nu am mai văzut-o câteva zile după aceea. Apoi ne-am întâlnit pe plajă, îmi spunea că credea că îşi pierduse virginitatea. Cum adică „credea“? Nu ştia sigur.

J.J. (jurnalist): Am văzut-o la volanul maşinii lui Daffy. Puştiul ăsta e un ratat de prima mână, la fel ca tac-su. El era pe locul mortului şi chiar părea mort. Probabil că era beat. Dar tipa era vigilentă. Ochii îi scânteiau, ca şi cum tocmai crăpase capul cuiva şi căuta un loc în care să arunce cadavrul. Jur. Era foarte calmă, dar totuşi părea atentă la tot ce se întâmpla în jurul ei.

Daffy. Am găsit în portbagajul maşinii o plachetă de metal ruginit pe care scria „Venice Beach - 14 M“. Nu am făcut legătura cu nisipul din buzunarul din spate al blugilor mei decât mai târziu. Şi, desigur, cu crima.

Ozzie (bateristul trupei The Gardens): Nu ştiu ce dracu’ i-a făcut, dar Daffy nu lăsa pe nimeni, şi

când zic asta chiar vorbesc serios, pe nimeni, să-i conducă maşina. Era o rablă împuţită, un Firebird din ’68, numai găinaţu’ de pe el îl mai ţinea laolaltă. Dar nu i-ar fi dat-o nici lu’ Hristos Gornistul. Eram odată la un chef şi lui Lenny i s-a făcut rău. Daffy era cu o ţipă, gata de futai, a zis că nici nu se gândeşte să plece. I-am cerut cheile de la maşină, Lenny începuse să facă urât şi trebuia dus la urgenţe, să i se spele stomacul. Dar Daffy nici nu voia să audă. El şi numai el conducea maşina aia nenorocită. Şi o văd pe tipa asta, pe Caria sau Clara, cum dracu' o cheamă, la volan. Atunci m-am supărat. Adică… m-am supărat tare de tot!

Harlan E. (prieten din copilărie): Soarta. Credeţi-mă pe cuvânt. Nimic nu face cât soarta. Poliţaii au căutat cadavrul timp de două luni. Au renunţat în final. Nici nu ştiau dacă tipul era mort. Putea fi în Indochina din câte ştiau ei, mort de beat, cu puia în curul vreunei fete de 12 ani. Au renunţat şi nu s-au mai gândit a doua oară la problemă. Apoi, într-o zi de la sfârşitul lui septembrie, ultima zi cu soare din anul ăla, un copil s-a dus pe plajă, deşi părinţii au spus mai târziu, când poliţia i-a chestionat, că nu îi dăduseră voie să meargă pe plajă. Şi s-a pus să-şi construiască o cazemată. De nicăieri i s-a năzărit pruncului ăstuia să-şi construiască un fort medieval, cu turnuri şi cu şanţ de apărare împrejur. Şi peste ce dă? Peste tipul ăla. Omorât şi îngropat în nisip la începutul verii. Ascultaţi-mă pe mine, nimic nu face cât soarta!

Paul Kindred: Da, cum să nu îmi amintesc de crimă? în oraşul ăsta, singurul lucru care mai pulsează e Clara. în rest, nimic ieşit din comun. Şi, ca de obicei, am avut iarăşi aceeaşi impresie că era implicată. Desigur, investigaţia numai ce începuse, dar toată treaba avea un iz aparte. Un iz de ghips

(râde).

Olga H.: Au stabilit după autopsie că era vorba de un tip pe care îl cunoşteam vag, Fred Hamm. Era un pic mai în vârstă decât noi. Poliţia îl căuta de la începutul verii. Dispăruse, mi se pare, chiar în seara în care avuseserăm balul de absolvire.

H.H. Leigh: Am participat la autopsie, în calitate de medic primar al spitalului din oraş. Au trimis pe cineva de afară să se ocupe de toată treaba. A fost neplăcut. Trupul stătuse în nisip aproape trei luni. Era în stare avansată de descompunere. Abia au desprins ceva de la el. Murise de la o lovitură cu un obiect dur, primită în partea stângă a capului, chiar deasupra arcadei. Şi pe obrazul drept fusese ars cu ceva, probabil o ţigară sau un fier înroşit. Nu ştiau sigur. îi lipseau două degete de la mâna stângă. Mijlociul şi inelarul. Fuseseră tăiate, după toate probabilităţile, cu o foarfecă de tuns via.

Helen Munro-. Când a bătut poliţia la uşă, întrebând de Clara, era să cad de pe picioare. Ziceau că au găsit nişte fire de păr de-ale Clarei pe lângă cadavru. Sugerau că ea ar fi avut vreo legătură. Nu îmi venea să cred.

Paul Kindred-, Deocamdată, tot ce aveam erau nişte fire de păr de-ale Clarei Munro. Erau şi nişte bucăţi de ţesut pe sub unghiile mortului, dar nu au putut fi folosite. Aşa că, normal, fiind singura pistă, am început să investigăm. Desigur, era destul de neconvingătoare toată treaba. Legiştii stabiliseră data morţii pe la sfârşitul lui iulie, cam prin preajma balului absolvirii. Clara avea pe atunci un picior în ghips. în niciun caz nu ar fi putut să-l ucidă pe tip şi să-l târască singură pe plajă şi să-l îngroape. Doar dacă fusese ajutată. Şi lipsea motivul.

Elliot Wtihl (inspector de poliţie): Fred Hamm

era căutat de poliţie de ceva vreme. Se mutase în oraş în urmă cu doi ani, ca să scape de lege. Nu puteam dovedi nimic cu certitudine. Se pare că fusese implicat într-o crimă. Era genul de infractor despre care ştii că e vinovat, dar de care nu te poţi atinge din cauza unor tehnicalităţi juridice. Se pare că oricine i-a făcut-o s-a gândit la răsplată. Alt motiv nu putem găsi.

Le-am spus poliţiştilor că fata lui Munro o făcuse. O văzusem în seara crimei şi îmi păruse destul de suspectă, în plus, ce dracu' căuta la volanul maşinii dacă avea piciorul în ghips? Dacă mă întrebaţi pe mine, mi se pare că se cam prefăcea. Nu ştiu cum reuşea, sau de ce, dar mie toată treaba cu oasele ei fragile îmi mirosea dubios.

Ozzie-, Am fost chestionaţi toţi, normal! Cine ce făcuse, cu cine şi unde făcuse. Dacă am văzut ceva, dacă am plecat pe undeva după bal, în ce combinaţii, cât am stat, unde ne-am futut... tot. Mi se părea cam multă vâlvă. Se purtau de parcă fusese curăţat vreun mare ştab. Reporterul ăla, J.J., era tare pornit să dea de ucigaş. Era absurd, la un moment dat parcă devenise o chestiune personală. A ajuns să spună că nimeni altcineva decât Clara îl omorâse pe tip.

H.H. Leigb-, Era absurd. Am spus poliţiei că o persoană în starea Clarei nu putea să facă aşa ceva, nici chiar în cea mai bună formă fiind. Dar au insistat. Am făcut un control, o expertiză, cu o comisie adusă special din capitală. Au confirmat cele spuse de mine.

Daffy: Am stat la interogatoriu o zi întreagă. Ziceau că maşina mea fusese folosită la transportarea cadavrului. Găsiseră ceva urme de vopsea pe pantalonii mortului. într-adevăr, era de la maşina mea — abia atunci am observat că fusese

ciobită -, dar nu îmi aminteam nimic. Le-am spus că fusesem beat-cur în seara balului. Dar am făcut greşeala să le spun că îmi aminteam că am fost cu Clara. Atât le-a trebuit. Acuma îmi pare rău că am vorbit de ea, dar eram speriat. Oricum, nu am spus nimic de genul „pe ea o vreţi, ea a făcut-o". în niciun caz! Dar am menţionat că fusesem cu ea. A fost destul.

Paul Kindred: Erau nişte goluri în povestea lor. Puştii spuneau că după bal nimeni nu o văzuse pe Clara Munro vreo câteva zile. Părinţii ei spuneau că a doua zi după bal plecase în excursie cu Joan Myrtle. Joan habar nu avea de aşa ceva. Daffy zicea că plecaseră împreună de la bal, doar ei doi, dar că nu îşi amintea unde au fost sau ce au făcut. Medicul ei, dr. Leigh' spunea că a treia zi după bal Clara s-a prezentat la tratament. Apoi iarăşi a dispărut câteva zile. La vreo patru zile după bal s-a întors acasă şi totul s-a aranjat. De la ca nu am reuşit să scoatem nimic. Zicea că băuse la bal şi amestecase cu antibiotice, că nu îşi mai amintea nimic. Părerea mea? S-au îmbătat toţi în vreo pivniţă şi s-au injectat cu tot felul de prostii. Poate chiar au fost în excursie, într-o altă „excursie".

Enyo Fleiscb: Nu că plec urechea la toate prostiile pe care le debitează lumea, dar ideea că Clara Munro ar fi putut ucide era... imposibilă. Avea un comportament distructiv, dar faţă de ea, nu faţă de ceilalţi. Cred că venea de la ideea că era o povară pentru părinţi şi prieteni. Şi nu voia asta. Comportamentul ei aducea a autoflagelare, se pedepsea pe sine fiindcă suferea de Ol, de parcă ar fi fost vina ei. încerca să-şi grăbească sfârşitul cu tot comportamentul ei oribil de neglijent cu privire la propria siguranţă. Cel puţin aşa credeam. Nu aveam curajul s-o întreb care era motivul adevărat pentru care făcea ce făcea. Cunosc bine zicala

„dacă ţi-e frică de răspunsuri, nu pune întrebări“. Şi eram terifiat de răspunsurile pe care Clara mi le-ar fi dat.

Joan Myrtle: Clara era foarte surescitată din cauza acuzaţiilor care i se aduceau. Dar insista că nu îşi aducea aminte. Băuse, într-adevăr, foarte mult, dar asta tot nu justifica faptul că dispăruse timp de patru zile. Dar şi mai speriată era fiindcă nu ştia cum şi cu cine se dezvirginase.

Ethel Dandridge-, în final, lucrurile s-au potolit. Nu au găsit făptuitorul şi au clasat cazul. Nu era nici primul eşec al poliţiei locale şi, cu siguranţă, nici ultimul. Lucrurile au revenit la normal. Şcoala a început din nou, Clara şi-a mai rupt un braţ...

Daffy-, Spunea tot felul de prostii. Nici nu îmi venea să îmi cred urechilor. Părea aşa o ţipă cuminte. Oh, mamă, ce m-am înşelat. începeam să cred că în seara balului pierdusem futaiul vieţii mele, din cauză că eram prea rupt în gură ca să mi-l amintesc. „Aruncă-ţi glazura de bărbat pe ţâţele mele.“ Aşa mi-a spus odată, în timp ce ne-o puneam, la mine. Chestii de genul ăsta, de îţi stă mintea în loc. Adică, r.u mă înţelegeţi greşit, orice tip vrea să le audă... de fapt, nu să le audă, dar să ştie că femeia lui le vrea. Dar nu să ţi le spună! La dracu'! O săptămână am vorbit singur după faza asta. Era ca şi cum ar fi venit la mine o puştoaică de 12 ani şi mi-ar fi zis să i-o pun în cur! Efectul ar fi fost acelaşi. Drace!

Joan Myrtle: Clara era o ţipă destul de proeminentă, dar, nu ştiu cum să vă spun... făcea prostii, dar nu din alea care implică banchete de maşini şi prezervative. Nu ştiu ce să zic. Am auzit şi eu ceva poveşti, dar nu din gura unor oameni pe care să-i crezi. Mai degrabă persoane care nu o aveau la suflet.

Olga H.: Clara nu prea mergea la biserică. Nu

că ar fi fost atee sau ceva de genu' ăsta. Pur şi simplu nu prea avea chef de mers la biserică. Ai ei oricum nu erau cine ştie ce bisericoşi. Faptul că aveau grijă de Clara era un mod ideal de a presupune că îşi spuneau rugăciunile în fiecare seară înainte de culcare (face cu ochiul).

EthelDandridge: Aveam impresia că făcea la ea în cameră lot felul de ritualuri din acelea demonice. într-o seară am observat-o pe geam cum îşi aprindea lumânările în cameră. Nu cred în prostiile astea mai mult decât orice om cu scaun la cap, dar copiii le iau în serios. A două zi după ce am observat chestia cu lumânările, am văzut-o de dimineaţă ieşind din casă. M-a salutat. Avea la gât un lănţişor de metal, de care atârna, din câte mi-am dat eu seama, un os. Cam cât o falangă, nu mai lung.

Ornella May: Mi-a venit într-o zi la oră cu un tricou pe care scria ceva „Aseară am jucat poker cu dracu'! Lasă-mă în pace, lua-te-ar dracu' şi pe tine de nenorocit!". Zicea că nu îşi amintea când îl luase pe ea. Am trimis-o acasă şi i-aiir spus să-l schimbe.

Karl Konrad Bux (bibliotecar): Adora să citească. Fişa ei de lectură era de cel puţin trei ori mai lungă decât a oricui altcuiva din oraş. Uitaţi-o. Cartea ei preferată era... pf! şi acum mi-o amintesc. Un tom mare, cât un dicţionar, vechi, pe care numai ea îl cerea. Cred că nimeni altcineva nu ştia de existenţa lui. Prima dată când a luat-o, nici măcar eu nu ştiam că o avem. Ah, dar cum îi zicea? Ah, da. *Efectele degradante ale muncii fizice în viaţa omului secolului al XlX-lea* (ridică din umeri). Habar nu aveam de aşa ceva. Şi autorul era unul de care nu auzisem în toată experienţa mea. Dar ea tot împrumuta cartea aceea. Cred că a citit-o de cel puţin 30 de ori.

Etbel Dandridge: Era o fetiţă foarte ciudată. Uneori parcă era în contact cu tot ce se afla în jurul ei. Ţin minte că o priveam cum se juca în nisip, când s-a ridicat brusc şi a început să fugă către colţul străzii. Mai târziu am aflat că un câine fusese lovit de o maşină chiar înainte ca ea să ajungă la intersecţie. Alteori, parcă habar nu avea că mai era cineva pe lume, în afară de ea. într-o după-amiază a coborât în pivniţă să ia nişte cuie - meşterea ceva - şi nici nu l-a observat pe bunicu-său, care (grimasă de jenă)... se uita la filme porno pe canapeaua din pivniţă. Moşul a rămas stană de piatră, fiindcă nu o observase şi nu apucase să stingă televizorul sau să-i reducă sonorul. Aparent, nici Clara nu l-a observat. Cum am spus, foarte ciudată. Nici nu mă miră, la o adică. Crescută în aşa familie. Mă întreb totuşi ce naiba făcea cu toate cuiele alea.

Enyo Fleisch: Dacă o întrebam de ce nu încearcă să fie mai atentă cu trupul ei, îmi spunea că îi place să sufere. Că din durere învaţă ceva. Că simte că trăieşte dacă suferă. Era de părere că cele mai plictisitoare zile din viaţa ei erau cele în care nu suferea. Dumnezeule, parcă îl auzeam pe Proust ieşind prin gura unei fete de 16 ani. Zicea că o zi fără suferinţă e ca o zi de vacanţă. Ca o zi cu soare. Şi că ce mai reprezintă o zi cu soare, dacă fiecare zi e o zi cu soare? Şi că nu voia să fie menajată. Că ştia că viaţa ei era scurtă şi că probabil nu va apuca să facă destule lucruri... dar că încerca. Şi că un picior sau un braţ rupt nu o vor împiedica. Era o nouă faţă a ei. Nu o mai văzusem atât de cinică şi atât de optimistă în acelaşi timp. Aşa că am forţat nota. Şi am observat că putea fi foarte deprimantă, dacă voia. Apoi, după câteva minute, ajungea la concluzia că era mulţumită cu viaţa ei. „Doar mulţumită?“, am întrebat-o. „Da, doar

mulţumită.“ „De ce nu fericită?“, am întrebat-o. „Fiindcă“, spunea ea, „de una singură nu pot fi fericită, ci doar mulţumită“. Interesant. Nu am auzit aşa ceva de când profesez. Şi în niciun caz nu mă aşteptam să o aud de la o fată de 16 ani.

Karl Konrad Bux: Mereu lăsa câte o şuviţă de păr ca semn de carte. Şi câte o amprentă de sânge pe vreun colţ de pagină. Poţi să-ţi dai seama de cărţile pe care le citea după amprentele de sânge pe care le lăsa. Asta era din cauză că îşi muşca buzele încontinuu în timp ce citea. Am observat-o şi eu de câteva ori făcând asta. îmi venea la birou cu cărţile pe care le studia în sala de lectură şi îi curgea - literalmente - sânge din buze.

J.J.-. Fata asta... ori minţea foarte mult, ori noi nu o cunoşteam deloc. înclin către ambele variante.

Joan Myrtle: Uitaţi aici o poză cu ea (scoate o fotografie din portofel). Cred că e ultima poză pe care i-a făcut-o cineva. Eram la supermarketul de la ieşirea din oraş. Eu şi ea. A trecut pe lângă noi un băiat cu un Polaroid şi a făcut poza. Clara nu era atentă, ca de obicei. Niciodată nu era atentă când cineva îi făcea poze şi de aceea ieşea atât de bine în ele. Uitaţi, aici (face semn cu unghia) i se vede cicatricea pe care şi-a făcut-o cu foarfecă de vie, în seara balului. S-a tăiat peste un tatuaj şi pielea i s-a lipit greşit, pupn deviată (râde). Tatuajul ăla arăta ca un afiş prost lipit pe panou. Ca două jumătăţi care au alunecat una de lângă alta, doar puţin.

Paul Kindred-. I-am oprit odată. Erau mai mulţi în maşină. Şi Clara era lângă şofer. Purta un maiou strâmt, cam murdar de ulei de motor. Şi fuma o ţigară. Toţi ceilalţi stăteau smirnă. Cred că erau băuţi sau drogaţi sau fumaţi. Doar Clara era calmă. Şi la un moment dat îşi ridică ochii spre mine şi mă întreabă cu un fel de vibraţie nervoasă în glas: „Te-

ai uitat la mine în decolteu?“. Am rămas mut. Toţi puştii s-au uitat la mine ca la un violator. Am răspuns clar: „NU“. La care ea întreabă: „De ce nu?“. Ce să mai zici? Niciodată nu ştiai la ce să te aştepţi din partea ei.

Eric-, Abia după ce am dormit la ea câteva seri am observat că patul ei nu avea picioare. Cadrul în care era băgată salteaua era aşezat pe cărţi. Avea o mulţime de cărţi. Peste tot. Uneori mă trezeam dimineaţa cu o carte sub cur sau sub cap. Noptiera era plină de ele, sertarele erau pline de ele. Chiar şi între perechile de blugi din dulap avea cărţi. Dar nu avea bibliotecă. Asta m-a mirat destul de tare. Iar dimineaţa, când se trezea, lua prima carte pe care o vedea cu ochii şi o adulmeca îndelung. Zicea că miroase mai bine decât o ceaşcă de cafea proaspătă. Zicea că o trezeşte mai bine decât o cafea tare.

Edwin Lăut (unchiul Clarei): Când mi-am pierdut degetul inelar de la mâna stângă, Clara avea doar 5 ani. Un ghemotoc înfăşurat mereu în ghips. Era vară şi ne-am oprit la market să luăm ceva pentru masa de seară. Clarei îi plăceau clătitele, aşa că am luat nişte făină şi gem de căpşuni. Ne-am întâlnit în parcare cu nişte prieteni şi i-am ajutat să-i joace o festă unui tip. I-am ridicat spatele maşinii, în glumă, şi mi s-a agăţat inelul de pe deget în bara din spate. Maşina avea tracţiune şi pe faţă şi mi-a smuls degetul. Clara a plâns de parcă ar fi murit maică-sa. Aveam deja lipsă degetul mic. Un prieten mi l-a zburat când eram tânăr, în armată. La dracu’, băiatul ăla nu ştia să tragă cu arma nici cât un mormon virgin (îşi răsfiră palma mutilată şi o priveşte cu admiraţie). Uite cum arată chestia asta! Iar acum nu mai am nici inelarul (râde). Dacă mă întrebi pe mine, degetul mic şi cel mijlociu sunt cele mai inutile chestii pe

care le poate avea un bărbat. Serios. Ce dracu' faci cu ele? Nimic, niciodată. Niciunul din ele nu are destulă forţă să conteze. Sunt atât de lipsite de sens, încât nici nu le duci lipsa. Eu sigur nu le-o duc. Chiar şi aşa, mi-au rămas cele trei degete importante: degetul de autostop, degetul de trăgaci şi degetul cu care munceam păsărică (râde cu poftă). Unul dintre prietenii cu care eram m-a dus la spital. I-am spus fetei, în glumă: „Era degetul preferat al soţiei mele!". Clara mi-a promis solemn să îmi facă rost de altul. De ziua mea, în noiembrie, am primit o eprubetă în care se găseau falangele unui deget inelar, în substanţă de conservare. Pe eprubetă era o etichetă pe care scria „De la Clara, cu dragoste!". Asta era la o lună după ce a dispărut.

Joan Myrtle: Am găsit un plic la ea în sertar, în care se afla o foaie albă, hârtie scumpă, pe care erau scrise la maşină următoarele: „Draga mea Gloria, aş vrea să fiu acum înăuntrul tău şi cu un deget la tine în cur. Te iubesc, Căpitanul Prepuţ". Habar nu aveam despre ce era vorba. Nu auzisem în viaţa mea de Gloria sau de Căpitanul Prepuţ. Nici nu am arătat scrisoarea nimănui.

Gloria (persoana a refuzat să dea informaţii legate de natura relaţiei sale cu Clara Munro): Nu am nimic de spus. Lăsaţi-mă în pace!

Olga H.t Ura *Trtie Blood.* Era singura ţipă pe care o ştiam căreia nu îi plăcea serialul ăla. Odată era la mine şi ne uitam la un episod. Eram mai multe fete. Urma o scenă de sex între Tara şi unul dintre vampiri, iar Tara clipea de parcă o regula un zeu. Şi atunci o auzim pe Clara: „Ce dracu' clipeşte aşa pizda aia? Tot o pulă-i şi aia, r>u e magică! Doar o pulă de mort!". Am întrebat-o ce e cu ea. Zice: „Mă enervează prostiile astea cu vampiri. Mă enervează faptul că, mai nou, de fiecare dată când

o femeie pune mâna pe o maşină de scris, cacă un roman cretin cu vampiri şi vârcolaci! Atât de frustrate suntem încât ne irosim talentul pe prostii din astea?“. Am întrebat-o - în glumă - dacă crede că se poate descurca mai bine. „Poţi fi sigură de asta!“ Apoi s-a ridicat şi a plecat, fără vreun cuvânt.

Helen Munro-, Când m-am dus în camera ei a doua zi, am rămas trăsnită. Un perete era complet scris. Scria cu creionul pe perete. Rânduri dintr-un capăt în altul.

Joan Myrtle: A scris cinci zile încontinuu şi a umplut pereţii camerei ei în totalitate. Apoi a dormit vreo 36 de ore fără întrerupere. Cineva a chemat un ziar local ca să facă fotografii. Până la sfârşitul săptămânii îi băteau la uşă cinci edituri care voiau să publice „romanul de pe perete“. Ăsta era titlul provizoriu, până când Clara s-a gândit la altul. A fost bestsellerul anului.

Ana Gorik (editor): Nu am văzut aşa ceva în viaţa mea. Patru pereţi plini, din colţ în colţ, de cuvinte scrise de mână. Când am cumpărat drepturile de publicare, nu am ştiut cum să luăm cuvintele de pe pereţi. Am încercat să fotografiem textul, dar nu se putea, fiindcă rândurile erau lungi cât un perete. Aşa că am adus nişte scribi, să copieze textul. Patru oameni au copiat patru zile în şir, fără oprire. Apoi le-am pus cap la cap. 700 de pagini. Şi ce poveste!

Ornella May: Stupefiant roman!

Karl Konrad Bux-, Nu am citit aşa ceva în viaţa mea. Şi am citit mii de cărţi.

J.J.: Cred că atunci a început să se îngroaşe gluma... odată cu romanul acela. Sincer, nu o am la suflet pe fata asta, dar cartea e incredibilă!

Daffy: Extraordinar! Nu l-aţi citit? Nu cred. Păi... e vorba despre... Sigur nu l-aţi citit? Ce

naiba, e cea mai citită carte din lume, la ora actuală. S-a vândut în mai multe exemplare decât biblia, ce dracu'! Una dintre cele mai bune cărţi scrise de o femeie! Ăsta e citat direct din Kriterion! La 20 de ani. Pf...

Ana Gorik: Tipa ştia să-şi facă publicitate. Scrie o carte de genul ăsta, o ficţiune transgresională de cel mai dur fel, zguduie lumea cu un tur de forţă în domeniul literar pe care nu l-am mai văzut de la... Easton Ellis încoace, cred, şi apoi... dispare. Când povestea dispariţiei ei a ajuns la standurile de ziare, vânzările s-au triplat într-o săptămână. Cunosc scriitori respectaţi care nu au vândut într-o viaţă câte cărţi a vândut Clara Munro în două săptămâni de la dispariţia ei.

Ethel Dandridge-, Soţii Munro au făcut avere cu cartea fetei. Milioane de dolari. Uite-aşa. Milioane.

Lenny Lanţuri-. Stăteam cu toţii la marginea oraşului. Băutură, muzica dată tare, un foc făcut în mijlocul nostru. Clara privea în întuneric. Şi la un moment dat se ridică şi arată cu degetul la fosta fabrică de cauciuc. Lângă fabrică era un bloc înalt de zece etaje, în care stătuseră muncitorii. Acum e gol. Geamuri sparte, uşi lipsă. Nimeni nu a locuit acolo de vreo cinci ani. Şi ne întoarcem toţi şi ce vedem? La etajul al optulea, o lumină. Era sinistru, vă jur. Soarele era de mult căzut sub orizont. Clara a tras o duşcă de tequila, apoi s-a ridicat şi a luat-o într-acolo. Daffy s-a luat după ea. Au revenit după vreo 20 de minute. Clara avea o tăietură pe obrazul stâng, de la tâmplă până la colţul gurii. Zicea că dăduse peste Omul de Sticlă. Nu i-am mai dat să bea în seara aceea.

Daffy. Am urcat după ea în seara aceea, până la etajul ai optulea. Era beznă pe casa scărilor, în ruina aia împuţită.
Eram ameţit rău de tot de la alcool... mi-era frică

să nu cadă ea pe scări, să-şi rupă ceva... vă daţi seama. Era fragilă ca un pahar de cristal, dar mai beată ca un batalion de mecanici şi, cu starea ei, se pune să escaladeze scările, pe întuneric. Dumnezeule, mai bine te arunci de la etajul al zecelea în gol. Ai avea şanse mai mari să scapi cu viaţă.

Seth Drtimgoole- Le-am dus în seara aia acasă pe Clara şi pe Joan. Clara povestea, pe bancheta din spate, cu Joan ce se întâmplase la etajul al optulea. Am ascultat. Zicea că ajunsese la etajul al optulea şi în capătul coridorului se vedea o lumină, dinăuntrul apartamentului. A înaintat şi a împins uşa. A văzut ceva trecând dintr-o cameră în alta şi a făcut câţiva paşi după... chestia aia. Daffy zicea că, atunci când a ajuns acolo, toate luminile erau stinse. Se împiedicase de Clara, care era pe jos. A luat-o şi a coborât cu ea. Clara nu mai ştia nimic în plus.

H.H. Leigb: Am făcut analizele copilei. Ţineam sânge de-al Clarei în laborator, în caz de accidente, care erau destul de frecvente. Am făcut expertiza. A ieşit pozitivă. Fetiţa era a Clarei. Clara era declarată moartă de aproape un an, iar fetiţa nu avea mai mult de două luni.

Helen Mtînro-, Teribil roman. Nu îmi vine să cred că fiica mea era capabilă de aşa ceva. Pentru dumnezeu, sperma era un personaj distinct în romanul ăla (oftează). Şi fetiţa... uitaţi ce scrie (îşi pune ochelarii pe ochi): „Fetiţa se plimba fără direcţie prin parc. Se înserа treptat. Picioarele ei subţiri, înfăşurate în ciorapii albi, traşi până deasupra genunchilor, dispăreau pe sub fustiţa voalată şi ar fi băgat în boală pe orice bunic ieşit la plimbare cu câinele“. Parcă un pedofil ar fi scris cartea asta. Apoi: „Fetiţa purta la gât Perlele Plăcerii ale maică-sii. Desigur, nu ştia la ce

foloseau, dar le găsise în sertarul noptierei. Un şirag de cinci bile de metal, puse pe o sforicică laminată, ca să alunece mai bine. Se mirase că au le văzuse niciodată la gâtul mamei ei. îi plăcură instantaneu şi, cu mintea ei de copilă de zece ani, hotărâse că nu le putea lăsa să zacă în sertarul acela, lângă tubul de lubrifiant şi obiectul ciudat care semăna cu o cutie proiectoare a unei periuţe de dinţi“ (oftează şi închide cartea). Am acceptat banii din vânzări doar pentru fetiţă. Eu nu mă ating de ei. Asta ar fi ca şi cum aş accepta bani de pe urma filmelor porno făcute de fiica mea. Şi titlul, *Mne eto nado kak zuby v zadnitse,* cei de la editură spuneau că e în rusă. Au tradus cam aşa: „Am nevoie de asta la fel de mult cum am nevoie de dinţi în gaura curului“. Mi s-a făcut greaţă. Şi de unde dracu’ ştia Clara rusă?

Ana Gorik: Păi, cum să vă spun... Fata a luat *Şotronul* lui Cortázar şi l-a ridicat la un nou nivel. Tehnic vorbind, asta s-a întâmplat. Poţi citi romanul ăsta chiar şi de la sfârşit la început, şi tot are sens. Te cuprinde, cumva... şi îţi dai seama pe parcursul lecturii că toată povestea are o circularitate aparte. Fata nu a lăsat instrucţiuni. Practic, poţi începe romanul de oriunde, să-l continui până la sfârşit, iar apoi să termini povestea cu paginile de dinainte, cele de la început, peste care ai sărit. Chiar lăsând povestea la o parte, structura acestei cărţi este una greu de copiat şi aproape imposibil de conceput. Şi, din câte am înţeles, fata a născocit-o aşa, din aer.

Fragment din *Mne eto nado kak zuby v zadnitse-.*

Căci vie am fost, iar acum sunt moartă. Am dansat în castele goale, pe întuneric. Am pictat pe partea întunecată a lunii. Am privit soarele în ochi. Au apăsat pe mine grijile lumii şi povara apelor

adunate din lacrimile ei. Am ascultat îngerii râzând. Am rostit ce nu se putea rosti. Mi-am dezlipit tatuajele de pe piele cu privirea. Mi-am scrijelit testamentul pe spinarea diavolului şi l-am ascultat cum gemea de plăcere. Ochii îmi sunt închişi şi acum locuiesc în partea întunecată a omului.

Daffy-, Pasajul meu preferat din carte e chiar la început. Ascultă aici: „Gemea cu capul în pernă. Gemea cu capul în pernă şi cu mâinile înfipte în cearşaful care se uda văzând cu ochii. Gemea cu capul în perna care se uda şi ea văzând cu ochii. Genunchii începeau să-i amorţească. îşi aduse aminte de vorbele maică-sii: -Problema cu spusul adevărului e alegerea momentului. Momentul e foarte important. Ai grijă cum îl alegi». Gemea cu capul în pernă, iar soţul ei îi mângâia spatele, în timp ce îşi împingea pelvisul în fesele ei. Era acoperită de transpiraţia care nu apărea decât în rare ocazii. îşi ridică fruntea din pernă şi îşi trecu o mână prin păr, dându-l pe spate. Ah, ce bine se simţea. Durere plăcută, la ea în vintre. Păcat de ce avea să urmeze. Soţul ei avea să o ducă la orgasm, apoi o să ejaculeze în măruntaiele ei, iar apoi o să o bată până ce ea nu va mai şti care e stânga şi care e dreapta. Ah, ce bine se simţea. Nu mai era mult acum. Doar câteva mişcări în plus. Simţea cum o cuprinde vidul acela de dinaintea orgasmului. Electricitatea aceea care venea de nicăieri. începu să geamă, tot mai tare. Păcat de ce avea să urmeze. Apoi îşi întoarse capul spre soţul ei şi spuse: «Mă culc cu fratele tău!». Şi atunci, chiar în momentul acela, îşi dădu seama că făcuse o greşeală“ (râde). Trebuie să recunoşti că ştie să construiască un punct culminant (râde iarăşi).

Olga H.: Zice: „Hai să intrăm în magazinul ăsta de pompe funebre“. Şi intră. O iau după ea şi o

întreb: „Ce dracu’ vrei să faci aici? De ce vrei să-ţi cumperi un coşciug?“. La care ea: „Plănuiesc să mor în curând!“.

Helen Munro-, Omul de Sticlă era un prieten imaginar al Clarei. îl „ştiam“ de când Clara era mică. Mai aducea vorba despre el din când în când. Spunea că o vizita, mai ales seara, după ce o puneam în pat să doarmă (râde). Zicea că o ţinea trează toată noaptea şi îi citea tot felul de cărţi.

Daffy-, Mi-aş da încă un deget ca să ştiu pe unde e Clara acum... Dar nu orice deget. Să nu fie unul mare sau unul arătător. în afară de astea, oricare.

Enyo Fleisch-, Vă citez dintr-o conversaţie pe care am purtat-o cu ea pe vremea când îmi era pacientă. în mod normal, obligaţia de confidenţialitate psiholog-pacient nu mi-ar permite să fac asta, dar, având în vedere că pacienta nu mai există... în sfârşit... Am hipnotizat-o şi a .început să-mi vorbească în limba rusă. Zicea aşa (îşi potriveşte ochelarii pe nas): „Poporul meu, soldaţii mei, fraţii mei., să nu faceţi greşeala să credeţi că acest eşec ne-a oprit. Dimpotrivă, acum e vremea să renaştem, pe neaşteptate, din cenuşă, ca Phoenixul, suntem nemuritori şi invincibili! Ne-au subestimat şi asta le va aduce pieirea! Trebuie să învingem şi vom învinge! Tovarăşi, vă rog, credeţi-mă că voi face absolut orice pentru victoria noastră! Voi vărsa sângele fiecăruia dintre voi pentru ea, dacă trebuie!“ (tuşeşte, îşi drege vocea). Deja devenise agitată, dar am întrebat-o - vorbesc puţină rusă (rânjeşte) - „Şi apoi ce vei face?“. Şi ea mi-a răspuns: „Apoi îl voi vărsa şi pe al meu!“.

Helen Munro: La început, când am primit vestea, când se zicea că a murit, că i-ai găsit trupul... primul lucru pe care l-am gândit a fost „doamne, în sfârşit s-a întâmplat!“. Nu mă

înţelegeţi greşit, mi-am iubit fiica foarte mult. Şi acum o iubesc. Dar, pe de altă parte, mă gândeam că suferinţele ei au luat sfârşit. Al doilea gând a fost: „Cum a murit? Cum s-a întâmplat? A căzut de la etaj? A fost lovită de o maşină? S-a împiedicat pe stradă? Care din situaţiile astea i-a fărâmiţat oasele fragile?“.

H.H. Leigb: S-a întâmplat în final. Ce mai era de spus? Sticla incasabilă avea multe crăpături, dar se ţinea întreagă. Şi a cedat. Mai devreme sau mai târziu trebuia să cedeze. Primul ciob a căzut. Era normal ca restul să-l urmeze.

Joan Myrtle: Am făcut o înmormântare cu tot tacâmul. Chiar şi un sicriu i-am cumpărat, noi, prietenii ei, deşi nu era niciun trup de băgat în el. Toţi au pus câte ceva în sicriu. Majoritatea au pus ghipsuri vechi pe care ea li le dăduse, pline de inscripţii, desene, versuri de cântece şi partide de X şi 0. Cineva a pus o pereche de tenişi Converse, noi-nouţi. Daffy a aruncat o cutie de prezervative. Porcul! (râde) La un moment dat, cineva a întrebat pe şoptite dacă Ewan fusese anunţat. Atunci s-a făcut linişte. Am dat nişte telefoane, dar nu am putut lua legătura cu el. Nimeni nu se gândise să-l anunţe, dar, în acelaşi timp, nimeni nu se gândise că ar putea lipsi chiar el, dintre toţi oamenii. La dracu’, era mai probabil să lipsească mama Clarei de la înmormântarea ei decât Ewan. Şi nu a dezamăgit. Nu a lipsit. Când am lăsat sicriul în groapă şi a început să plouă, toţi s-au împrăştiat care pe unde. El stătea sub un copac şi privea piatra funerară a Clarei. Nu credea că reprezenta ceva real. I se părea că era o încercare a noastră de a o uita definitiv pe Clara, că era doar o scuză ca să o eliminăm dintre noi, în mod forţat. El ŞTIA că ea nu era moartă.

Lenny Lanţuri-, Ewan? (se încruntă) Cine dracu’

e Ewan?

Olga H-, Ewan... hm, v-aş putea spune ceva despre el şi despre Clara, dar nu cred că asta v-ar lămuri ce era între el şi Clara.

Joan Myrtle-, Toată lumea a început să primească lucruri după dispariţia Clarei. Absolut toţi. Chestii mici şi, în principiu, nefolositoare, dar, într-o oarecare măsură, toate aceste cadouri reprezentau dorinţele lor de o viaţă. Maică-sa a primit cadoul cel mai tare: o nepoţică. Mereu îşi dorise o nepoţică, dar se ştia că pentru Clara o sarcină ar fi putut să se transforme într-o tragedie. Ce am primit eu? (râde) Nu pot să vă spun. Am promis să păstrez secretul. Clarei i-am promis. Da, ştiu că e moartă... probabil, dar, cunoscând-o pe Clara, asta nu schimbă cu nimic... situaţia (zâmbeşte).

Lăsă cartea în poală. Tipa care vorbea cu băiatul cu păr de rastafarian descoperi pe una din încheieturile mâinilor sale un tatuaj ce semăna cu un fel de clepsidră şi încerca să-l facă să-i spună ce însemna, dar el se ţinu tare.

— Spune-mi şi mie ce e, cerşi ea cu glas afectat. Mă fascinează, suspină ea, în timp ce cu o mână îi ţinea încheietura şi cu cealaltă îi mângâia pielea tatuată.

— *Nope!* râse grasul. *That's not gonna happen!*

Pe arătătorul mâinii drepte avea un inel de argint. Cercei în ambele urechi.

— De ce nu? chiţăi tipa. Presimt că e ceva cu semnificaţie.

Sofiei i se opri respiraţia pentru o clipă.

— *It is,* întări grasul cu un rânjet cretin pe buze. *It's sometbing very dear and near to my heart,* dar mai multe nu îţi spun.

Nu voia să-i spună nimic, dar îi făcea plăcere să fie întrebat. îi plăcea să prezinte interes pentru

tipa de lângă el. Ea se tot hlizea ca o dobitoacă, dar el zâmbea afectat şi secretul rămase nedezvăluit. Apoi, brusc, pierzându-şi în mod inevitabil interesul unul pentru altul, cei doi îşi întoarseră literalmente spatele unul altuia şi, cu feţele lipite de telefoanele mobile, încetară să mai bage în seamă lumea din jurul lor.

Sofia gândi că nimeni, dar absolut niciun om de pe planetă nu mai avea chef să se plictisească. Cum aveau câteva clipe, pac!, scoteau telefoanele mobile sau tabletele şi începeau să butoneze. Fiecare om din lume se înarmase cu un pumnal şi împreună dăduseră lovitura mortală direct în inima plictiselii, de Idele lui Marte. Plictiseala zăcea într-o baltă mare formată din propriul sânge.

Naţiunea zombilor, cu capul în nori şi ochii în telefoane.

Sofiei i se făcu greaţă privindu-i.

Helter Skelter, cel din visele lui Manşon, vie împărăţia ta!

Oameni cu suflete traduse în alte limbi.

închise ochii şi lăsă razele soarelui să-i mângâie obrazul.

Visă la o lume plină de oameni interesanţi, dar fără electricitate. îşi întoarse capul de la ei şi îşi dori să facă o călătorie. Una lungă şi adevărată.

Ajunse la destinaţie şi se mai întâlni lângă gară cu o prietenă pe nume Sabrina şi cu încă doi băieţi ale căror nume nu le mai ţin minte, dar nu îţi face griji, numele lor nu sunt importante, pentru că ei nu servesc absolut niciun scop în povestea noastră. Era deja ora 9 seara şi hotărâră să meargă acasă la unul dintre ei, să se pregătească pentru *party.*

— Sper să bage muzică bună diseară, în club, spuse îngrijorat unul dintre băieţi.

— De ce să nu bage muzică bună? interveni Sofia.

— Păi, am mai fost la un chef din ăsta acum două săptămâni, cu muzică electro. Aşa porcării a mixat DJ-ul, că am impresia că nici lui nu i-a prea plăcut muzica aia! râse băiatul.

— Da, îmi aduc aminte. Era ceva *deep bouse.* DJ-ul nu arăta deloc ca şi cum se distra.

— Păi, dacă nu pui muzică bună care să-ţi placă măcar ţie, atunci ce rost are? cugetă Sofia.

— Exact, râse Sabrina.

Se plimbau pe bulevard, când văzură trecând pe lângă ei un Cadillac Escalade negru, cu lumini roşii şi albastre sclipind puternic şi intermitent, ca şi cum dansau pe o melodie doar de ele ştiută.

în urma Escalade-ului veneau alte maşini negre, pline de steaguri miniaturale. Atunci ea îşi aminti că preşedintele vizita oraşul pentru un eveniment politic important.

Se opriră şi observară motorcada prelingându-se prin faţa lor, în linişte.

Motorcadă.

Apărut la începutul secolului XX (în 1913, ca să fiu exact), prin greşeala redactorului unui ziar american, care nu avea cunoştinţe temeinice de limba engleză - era ziarist, ce naiba! -, dar era familiarizat cu tennenul provenit din franceză „cavalcadă' şi credea că, dacă adaugă „-cadă“ la un cuvânt, noul cuvânt va însemna o procesiune a ceva anume. De fapt, nu există un astfel de sufix în franceză.

Se opriră la un semafor, într-o intersecţie complicată de lângă catedrală. Un bărbat cu aspect neîngrijit, purtând un palton soios, deşi erau 30 de grade afară, cerşea pe la trecători. Lumea îl ignora, dar un copil agăţat de mâneca mamei sale nu fu complet imun la nevoile omului. îl petrecu din priviri până când acesta se îndepărtă, apoi îşi ridică ochii spre maică-sa:

— Mami, de ce nu i-ai dat şi lui ceva? întrebă băiatul, intrigat de gândul că în aceeaşi lume cu el existau şi cei cărora le lipseau lucruri esenţiale.

Sofia îşi mută privirea de la copil la mama acestuia. Femeia sesiză acest fapt şi o privi înapoi, apoi îi spuse copilului, cu empatie:

— Păi, nu putem da tuturor ceva. Dăm şi noi, ca dumnezeu, aşa, aiurea, cum apucăm.

Se numea...

Nu, încă nu e momentul pentru asta. Oricum, numit sau nu, bărbatul urma să facă o mişcare riscantă. Părul lui blond era leoarcă. îşi aduse aminte de vremurile când putea vorbi sub soarele arzător în faţa unei mulţimi de 5.000 de oameni, cu nodul cravatei atât de strâns, încât abia putea respira, fără să transpire o picătură.

Dar acele zile erau de mult apuse pentru el.

Medicul îl lăsase singur în încăpere, pentru câteva minute. Desigur, nu se punea problema să iasă pe uşă şi să se piardă în mulţime. Era totuşi un condamnat care mai avea de ispăşit ani buni de închisoare. La ieşire îl aştepta un ofiţer, gata să-l ducă înapoi de unde venise, în întuneric şi zăpuşeală şi miros de urină stătută. Doar că bărbatul nu avea de gând să se mai întoarcă acolo.

Avea planurile lui, iar planurile trebuiau puse în aplicare. Amânase destul ceea ce trebuia să facă. Ast.. şi faptul că simţea că iarăşi se afla în pericol. între patru pereţi nu avea unde să fugă.

Cele mai importante bătălii le duci singur, iar el ştia asta. Trebuia să scape din penitenciar şi trebuia să facă asta urgent. Drept pretext, începuse să acuze tot felul de dureri şi, într-un final, primi aprobarea să viziteze un medic din afara reţelei de penitenciare. Un spital civil, asta era şansa lui.

Iar acum era singur în încăpere. Doar o

caschetă şi un pistol îl aşteptau la ieşire.

Se apropie de fereastră. Era la etajul al doilea şi văzu sub geam platforma de beton de deasupra intrării principale.

Deschise fereastra şi privi în jos. Erau aproape patru metri până la platformă. Dinspre coridor veneau zgomote de la forfota generală din spital. Fără ezitare, se săltă peste marginea ferestrei şi ateriză pe pietrişul de pe platformă. Sălciile înalte şi bogate îl ascundeau de privirile trecătorilor de pe stradă. îşi întoarse ochii spre fereastră, ca să vadă dacă nu cumva fusese descoperit. Faldurile perdelei erau nemişcate în aerul fierbinte şi stătut al verii. Se apropie de marginea platformei şi se aplecă pentru a vedea cine se găsea sub ea.

Fortuna, căţeaua aia parşivă, îi zâmbea iarăşi. Sub platformă nu era nimeni, în afară de o ambulanţă ce tocmai fusese golită de targă. Sări pe pajiştea plină de iarbă prăfuită şi se strecură pe sub ferestrele de la parter.

Cu spatele lipit de perete, se furişă până în colţul clădirii, apoi o luă spre ieşirea din curtea spitalului.

Ajunse la staţia de metrou şi coborî. Luă trenul de pe magistrala R4 chiar atunci când ofiţerul care-l însoţea fu anunţat de medic că deţinutul evadase. Era ora 7 seara.

♦**

Sofia şi prietenii ei ajunseseră în clubul The Box chiar atunci când DJ-ul începu să mixeze o versiune a melodiei *Smalltown Boy, cover* al celor de la Bronski Beat după melodia celebră a lui Bob Dylan. în loc de *to yotirself* solistul părea să cânte *teii me toby.*

Clubul era plin, luminile roşietice curgeau pe corpurile lor şi podeaua vibra.

Sofia simţea cum inima îi devenea mai uşoară. îi plăcea muzica, îi plăceau mulţimile şi îi plăceau

braţele şi pielea şi părul despletit şi umerii dezgoliţi şi oamenii care dansau la unison, dar nu sincronizat.

Făcu câţiva paşi până în mijlocul ringului de dans şi începu să se mişte. îşi ţinea ochii închişi fiindcă nu voia să privească în ochii acelor oameni care stăteau pe margine în cămăşile lor albe şi în pantofii lor scumpi, ţinând în mână pahare de şampanie scumpă şi măsurându-i din priviri pe cei care treceau pe lângă ei. îi notau din priviri.

Nu voia să le privească pe tipele cu picioare lungi şi laminate ieşind de sub fustele negre. Ţipe care stăteau în grupuri mari la mesele joase şi vorbeau toate între ele, deşi nu se priveau şi nici nu scoteau vreun cuvânt, ci tastau gânduri şi impresii pe smartphone-uri.

Era multă opulenţă, dar niciun pic de curiozitate şi erau muite trupuri, dar puţine suflete.

Fiecare era singur acolo, în club.

Dar Sofia nu era singură. Băieţii aduseseră Cuba Libre şi Metropolitanuri şi începură să discute între ei. Sofia se apropie de masă, luă un pahar mare şi greu, plin de rom şi Cola, şi se îndepărtă de ei. încă două fete i se alăturară.

Melodia se schimbase. Acum era *1 Heard It Tbrough the Grapevine,* dar DJ-ul repeta secvenţa de început la nesfârşit şi Sofia nu putea auzi decât „I bet you wonder how I knew“.

Spatele începuse deja să-i lucească de sudoare. Tipii plini de bani din jurul lor, ieşiţi la adulmecat şi la vânat de pipiţe avide de importanţă, începeau să zăbovească tot mai des şi mai mult cu ochii pe Sofia şi pe prietenele ei. Toţi aveau părul dat pe spate şi îmbibat cu ceară, iar părul lucea în lumina reflectoarelor şi mustăţile lor aveau capetele ascuţite şi răsucite în sus.

Se holbau la ele din cauza felului dezinhibat şi

nepăsător în care se mişcau sau poate din cauză că ele chiar se distrau.

Nu veniseră acolo să-şi afişeze hainele sau bijuteriile sau iubiţii-trofeu. Nu veniseră să ia pulsul societăţii bune. Nu puteau fi *mai* dezinteresate de aceste subiecte.

Ele veniseră în club să danseze şi să se distreze şi asta făceau. Nu trecu mult până când un tip înalt, cu o barbă de câteva zile, se apropie de Sofia şi îi atinse discret mijlocul. Sofia îi simţi atingerea prin materialul subţire al rochiei, dar nu se întoarse. Tipul continua să o privească. Prin rochia albă, aproape transparentă, i se puteau ghici şoldurile şi coapsele bronzate. Pielea de pe pieptul ei lucea în lumina difuză şi, de fiecare dată când Sofia îşi smucea capul, părul ei roşiatic îl înnebunea.

Aşa că îi mai atinse o dată mijlocul.

Mulţi dansau în jurul lor, puţini se distrau şi era multă mişcare, dar puţină viaţă.

Tânărul stătuse deoparte şi urmărise şfichiuirea şoldurilor Sofiei din întunericul dens. Fata se mişca atât de natural, şoldurile ei zvâcneau pe ritmul muzicii şi asta era ciudat, fiindcă muzica dispăruse. Nu se mai auzea. Tot ce putea el să audă erau bătăile propriei inimi pompându-i sângele înfierbântat, şi tot ce putea să vadă erau şoldurile fetei din faţa lui. Curul acela rotund, perfect ondulat, ataşat de capătul coloanei vertebrale, curul acela care se mişca asemenea unui peşte atârnat de capătul unei undiţe. înghiţise cârligul de mult, aşa că se apropie de ea.

Sofia se întoarse şi îl privi cu ochi întunecaţi. El nu-şi pierdu cumpătul şi îi zâmbi. Se aplecă spre ea şi îi spuse:

— îmi place cum dansezi!

Sofia râse şi îi răspunse zâmbind:

— Şi mie îmi place cum dansez!

— Vrei să bem ceva împreună?!

Sofia îşi îndreptă spatele şi îl privi serioasă. întrebă:

— De ce?!

— M-am săturat de tipele astea care stau toată seara la masă şi privesc în gol!

Sofia îşi dădu ochii peste cap. Tipul ăsta vorbea serios?

Poate da, poate nu, dar o iscodea din priviri:

— Spune-mi ceva despre tine! ceru el.

Sofia îl sfredeli cu ochii ei verzi.

— OK, o să încep eu. Mă cheamă Robert! strigă el ca să acopere vacarmul, apoi întinse mâna spre ea. Pe tine?

Fata îi privi palma întinsă şi nu spuse nimic.

Tânărul îşi retrase palma:

— Eşti prima ţipă care arată bestial şi care nu vrea să vorbească despre ea. Ah, ştiu! Ai un iubit deja.

îi zâmbi şi se pregătea să plece. Ştia când nu era dorit. Mai spuse doar:

— Păreai a avea ceva de spus!

Apoi îşi întoarse un umăr spre ea, gata să se îndepărteze.

— Şi dacă nu am?! întrebă ea, lăsând să-i scape un zâmbet.

— Atunci măcar dansează cu mine!

Sofia îl studie o clipă. Nu se prea înşela în privinţa oamenilor, iar tipul ăsta părea a fi un bun partener de distracţie. Politeţea lui era sinceră. Nu încerca s-o impresioneze, ci doar s-o convingă că merita să-i acorde timpul ei.

îşi apropie gura de urechea lui şi spuse:

— Cică-s fată şi nu-mi stă bine să beau!

— Da, am auzit şi eu asta! Nu o repet decât atunci când fata cu care sunt bea de mai mulţi bani

decât am la mine!

Sofia râse, dar râsul ei nu se auzea. îi spuse lui Robert că îşi putea plăti singură băutura, mulţumesc frumos! Muzica le acoperea glasurile. Pe chipurile lor se citea distracţia. El rămase la fel de politicos pentru tot restul serii. Dansară pe ritmul multor melodii remixate şi goliră multe pahare. Sofia făcuse bătături la picioare de la pantofii cu toc-cui şi la ora 3 dimineaţa anunţă că vrea să meargă până la baie.

— Merg să-mi pudrez nasul! râse ea.

— Stai că vin şi eu! îi strigă Sabrina.

Se strecurară prin mulţimea deasă şi ajunseră la baie. Acolo era coadă şi trecură aproape 10 minute până când ajunseră dincolo de uşa marcată cu un cerc şi o cruce ataşată.

— Mă dor picioarele de îmi vine să mă urc pe pereţi! râse Sofia şi îşi scoase pantofii. Uite, am făcut şi bătături!

— Păi, mai ia o pauză! Stai lângă băiatul ăla, cum îl cheamă? se interesă Sabrina. Ai văzut cum se uită la tine? întrebă ea din spatele uşii uneia dintre toalete.

— Nu, sunt singura fată oarbă din lume, răspunse Sofia cu jumătate de gură, în timp ce îşi dădea cu ruj pe buze.

într-una dintre toalete, o fată vomita violent. îşi pornise muzica la telefon, ca să acopere fără prea mult succes horcăiturile pe care le scotea.

— Arată bine tipul. Ai de gând să pleci cu el? întrebă Sabrina.

— Nu că ar fi treaba ta, dar nu am de gând să plec cu nimeni, spuse Sofia simplu, ca şi cum explica cuiva că doi şi cu doi fac patru.

Căscă ochii larg, apoi îi strânse. îşi stropi obrazul cu puţină apă rece, apoi se şterse cu un şerveţel. Nu se farda niciodată, fiindcă avea un ten

desăvârşit şi îşi iubea pistruii. Ideea de a-i acoperi cu fond de ten era o blasfemie.

Lângă ea, sprijinită de o chiuvetă, era o ţipă cu un păr negru şi drept, care îşi studia chipul în oglindă. Privirea Sofiei se încrucişă cu a tipei şi aceasta din urmă făcu o grimasă.

— Ce-i? întrebă Sofia.

Tipa se holbă la ea, apoi spuse:

— E groaznic la baie!

Sofia pufni în râs, apoi se întoarse spre Sabrina.

— Hai să ne întoarcem! spuse şi apucă clanţa uşii.

— Nu te încalţi? o întrebă Sabrina.

Sofia îşi ţinea în mână pantofii negri.

— Nu. Hai! râse ea şi ieşi pe coridor.

— Sunt cioburi pe jos! strigă Sabrina în urma ei, dar Sofia nu o auzi.

Nu îl observă nici de data asta pe bărbatul în costum gri care o urmărise toată seara din umbră. Muzica se auzea tot mai tare şi Sofia începu să dea din cap, când simţi cum nişte degete osoase şi puternice o apucau de braţ. Se întoarse şi dădu nas în nas cu Albert.

— Tu? se miră ea.

I se părea că îl recunoscuse, dar nu îşi putea aduce aminte de unde îl ştia. Unde îl mai văzuse oare? Sofia încercă să se elibereze din încleştarea degetelor lui, dar nu reuşi. Lovi cu pumnii în el, apoi lovi şi cu picioarele, dar era ca şi cum se războia cu un zid. Bărbatul era imobil.

Fără niciun cuvânt, acesta o trase spre el şi porni spre ieşirea din club. Nimeni nu i se puse de-a curmezişul. Nimeni cu o umbră de autoritate de acolo nu ar fi îndrăznit să facă o asemenea greşeală. încercă din nou să-şi scoată braţul din menghina degetelor lui.

Fără succes.

Picioarele ei lăsau efectiv dâre în mocheta de pe coridorul clubului. Văzând că nu se poate elibera, începu să strige. Nu strigase niciodată „ajutor!“ în viaţa ei, aşa că nu îi veni natural nici de data asta. Nu era o victimă. în schimb, o strigă pe Sabrina.

Fata se întoarse şi îşi văzu prietena târâtă afară de un necunoscut. Nu îndrăznea să se apropie, dar fugi înapoi la masa lor şi le spuse celorlalţi că cineva o luase pe Sofia.

Băieţii se priviră între ei. Robert sesiză tulburarea şi se apropie de Sabrina:

— Care-i problema?

— Un tip a luat-o pe Sofia.

O privi neîncrezător:

— Cum adică „a luat-o“?!

— Adică a luat-o de braţ şi a plecat cu ea.

— îl cunoştea?

— Nu! Nu cred, scutură fata din cap şi ochii ei revărsau panică.

Robert îi făcu semn unui prieten de-al său şi fugiră spre ieşire.

Albert o ţâra pe Sofia după el. Ea îl privea şi încerca să-şi dea seama unde îl mai văzuse. încerca în continuare să se desprindă din strânsoarea lui. Era în continuare imposibil. Inima îi bătea cu putere şi era foarte surescitată.

Acum se întâmpla lucrul acela de care o avertizase maică-sa să se ferească. Lucrul acela imposibil, pe care maică-sa nu îl încadrase în cuvinte, dar pe care Sofia îl văzuse în privirea femeii. Şi i se întâmpla ei. Nu Sabrinei, nu lui Jenny sau vreunei alte necunoscute, ci i se întâmpla Sofiei. Asta era! Bărbatul acesta necunoscut o luase pe sus şi o ducea într-un loc unde avea să o violeze şi apoi să o ucidă. Sau avea să o ucidă şi apoi să o violeze, iar nimeni nu avea să o ajute.

Bărbatul purta un costum gri ce părea scump.

Pantofi negri, cămaşă albă şi cravată neagră. îşi făcu loc prin mulţime şi nimeni nu i se împotrivi. Nu scotea niciun cuvânt, nu justifica nicio mişcare. O trăgea de încheietură spre o maşină neagră parcată pe o alee lăturalnică, la vreo douăzeci de metri de club. Afară, pe stradă, era plin de lume. Tineret în mare parte. Se zvârcolea pe lângă oameni ieşiţi la o ţigară ca un tren pe lângă staţii dezafectate, iar oamenii nu păreau să o observe, pentru că privirile lor erau hipnotizate de ecranele telefoanelor. Sofia avu timp şi prezenţă de spirit să ofteze, apoi îl mai lovi pe bărbat de câteva ori.

Robert şi prietenul său mai masiv - mult mai masiv - ieşiră din club, în urma lor.

— Sofia! Sofia! strigă el şi venele de pe gât i se umflară groaznic.

Fata se întoarse şi strigă cu speranţă reînnoită:

— Robert! Ajută-mă! se smuci ea iarăşi, apoi îşi înfipse unghiile nu prea lungi în mâna bărbatului care o trăgea după el.

Cei doi începură să alerge după Sofia şi după Albert. Acesta din urmă îşi dădu seama că trebuia să se ocupe de problema asta repede. Era destul de rău că trebuia să se dea în spectacol în halul acela, fiindcă nu găsise loc de parcare chiar la intrarea în club şi trebuia să parcurgă cei douăzeci de metri până la maşina de pe alee, târând-o pe fată după el, ceea ce atrăgea destul de multă atenţie. Dar să se ia la bătaie cu cei doi şi să o ţină pe fată lângă el, asta se putea dovedi destul de complicat. Se opri şi analiză situaţia. Robert era mai subţire, mai uşor de înfrânt în luptă corp la corp. Se întoarse spre Sofia:

— Dă-mi un pantof.

— Glumeşti, ridică ea sfidător din sprâncene.

Bărbatul se întoarse ca să vadă unde erau cei doi urmăritori, apoi se răsti la ea printre dinţi:

— Dă-mi odată fututul ăla de pantof!

Robert şi prietenul său se apropiau repede, aşa că Albert smulse un pantof din mâinile fetei, se întoarse pe călcâie şi îl izbi pe prietenul lui Robert direct în figură. Tocul îi pătrunse prin ochi. Tânărul căzu lat. Robert intră în panică şi patină pe trotuar, speriat. îşi recăpăta echilibrul chiar atunci când Albert, profitând de uimirea de moment a lui Robert, îl izbi cu călcâiul în genunchiul drept, rupându-i muşchiul triceps sural.

Sofia scoase un ţipăt strident, care în sfârşit atrase atenţia oamenilor din jur.

Robert se prăbuşi într-o parte, ţinându-şi cu mâinile piciorul îndoit în acel unghi ciudat. Albert o apucă pe Sofia de mână şi dispărură amândoi în întunericul unei alei. Fata începu să respire tot mai repede şi la un moment dat ameţi din pricina hiperventilaţiei. I se făcu rău şi aproape vomită, îşi veni totuşi în fire şi începu să-l lovească pe bărbat cu pumnii.

Albert se opri şi se întoarse spre ea. Ochii lui cerşeau iertare, dar apoi deveniră duri. O lovi cu dosul palmei, iar ea căzu pe betonul murdar.

— Cine eşti? murmură ea, mângâindu-şi obrazul care o ardea.

— Un prieten, răspunse el, privindu-i figura mirată.

îşi desfăcu haina şi scoase un pistol negru ca smoala din tocul de la piept.

Sofia privi în ţeava întunecată fără să ştie cât de aproape era moartea. Stătea aplecat deasupra fetei, frecându-şi mâinile osoase cu lăcomie. Sofia îşi simţea bătăile inimii în creier şi în ochi. Se făcu linişte. Inima i se stinse şi se oprise.

Dumnezeu apăsase o tastă şi întregul univers deveni mut. Cineva se apropie din spatele lui Albert şi îl apucă de braţul cu care ţinea pistolul. l-l

smuci peste umăr şi îl izbi direct în figură. Albert căzu pe spate şi rămase nemişcat. Pistolul se rostogoli din mâna lui inertă pe beton.

Moartea se sperie, apoi oftă dezamăgită şi se retrase în umbre. în acea seară trebuia să se mulţumească cu prietenul lui Robert, cel cu tocul de pantof în ochi.

Un bărbat îmbrăcat într-un tricou alb şi o jachetă de piele neagră se aplecă şi culese pistolul de pe jos. îl desfăcu dintr-o mişcare şi aruncă bucăţile sub un tomberon din apropiere. Apoi îl căută pe bărbatul căzut pe jos prin buzunare şi îi luă portofelul şi telefonul mobil. Scoase din portofel banii şi cârdul de credit, apoi, după o clipă de gândire, îl puse înapoi la locul lui. îşi îndesă în buzunare prada de război, iar apoi se aplecă spre Sofia. Fata privea îngrozită. Abia în acea clipă realiză cât de aproape fusese sfârşitul şi o cuprinse frica retroactiv. Nimic nu era mai greu şi mai uşor de suportat decât frica retroactivă.

Bărbatul o privi câteva clipe, apoi o întrebă cu glas scăzut:

— Eşti bine?

Sofia văzu buzele lui mişcându-se, dar, fiindcă universul ei era încă pe mut, nu auzi cuvintele. Ochii ei licăreau a pericol şi el repetă întrebarea.

Nici de data asta nu îl înţelese. El privi în jur şi, auzind sirenele maşinilor de poliţie, se ridică şi se apropie din nou de Albert. îi scoase din buzunar cheile de la maşină şi se îndepărtă. Sofia se ridică şi ea şi, ocolind trupul lui Albert, se apropie desculţă de maşina neagră. Blondul se aşezase deja la volan când ea deschise portiera şi se strecură pe locul de lângă şofer. Locul mortului.

Bărbatul o privi apăsător, apoi băgă cheile în contact. Nu era încă vremea explicaţiilor. Dădu cu spatele şi ieşi de pe alee. La celălalt capăt, lângă

intrarea în club, era adunată o mulţime de oameni. Venise şi poliţia.

Sofia se afundă mai tare în scaun.

Motorul maşinii scumpe torcea lin. Vibraţiile îi dădeau fetei un sentiment de siguranţă şi viteza era un drog de care nu putea scăpa. Nu îndrăznea să-şi întoarcă ochii şi să privească spre bărbatul de lângă ea. Urmărea doar mişcările sigure şi calme cu care acesta schimba vitezele şi întorcea de volan. La rândul său, bărbatul era tăcut. Sofia nu exista pentru el.

Afară era întuneric.

Clădirile înalte, clădirile de birouri făcute doar din sticlă şi oţel şi beton, puternic laminate, ofereau o imagine feerică a oraşului. Chiar şi la 4 dimineaţa, cineva muncea în oraşul acela. Străzile erau pustii. Semafoarele funcţionau, dar nu era nimeni acolo să respecte regulile. Sofia îşi sprijini fruntea de geam. Sudoarea ei lăsă o pată de grăsime în locul acela. Era obosită. Fluxul de adrenalină încetase şi simţea toate orele de distracţie cerându-şi tributul în odihnă.

Ajunseră la o intersecţie şi maşina coti pe unul dintre principalele poduri care traversau râul. Ieşeau din oraş cu roţile scrâşnind. Ajunşi pe cealaltă parte a podului, blondul parcă maşina lângă port. Sofia îl urmă, în continuare desculţă, până la o staţie de taxiuri.

Urcară într-o maşină şi el îi ceru şoferului o adresă aflată la vreo 10 kilometri distanţă. După aceea mai mer- seră pe jos în direcţia opusă, pe străzi cufundate în întuneric, aproape jumătate de kilometru şi se cazară în final la un motel. Nu schimbară absolut niciun cuvânt în tot acest timp. închizând uşa în urma lor, bărbatul rupse tăcerea:

— Eşti obosită. Odihneşte-te.

Iar Sofia îl auzea ca prin vis. Vocea lui era caldă

şi rugoasă, ca limba unei pisici. Totul era posibil, totul era plauzibil. Nu i se părea nimic ciudat în a fi într-o cameră de motel cu un bărbat străin. Era obosită şi avusese parte de nişte ore foarte, foarte stranii. Nu o interesa dacă noaptea era un bun sfetnic sau nu. Voia doar să doarmă şi vocea bărbatului îi spunea că nu făcea o greşeală încrezându-se în el. Nu se dezbrăcă, ci se întinse pe unul dintre cele două paturi. încnise ochii.

Sunetul începu să revină Ia normal. Inima continua să-i bată tare.

Adormi aproape imediat.

Motley Criie - *Kickstart My Heart*

♦*»

— Nu arăţi ca un om care şi-a făcut treaba cum trebuie, ţi-a atras domnul Knopf atenţia, înainte să-şi ridice ochii spre tine.

Pe fereastră ai văzut soarele. Strălucea deasupra orizontului, nepăsător faţă de tragedia ta.

Ţi-ai lăsat bărbia în piept, uşor, apoi ai spus:

— Am fost... întrerupt. Cineva a ajutat-o.

Domnul Knopf s-a lăsat pe spate şi şi-a pus mâinile pe marginea biroului. Apoi a început să te trateze ca pe un copil:

— Cineva a ajutat-o. Hai să ne gândim ce e în neregulă cu imaginea asta.

Expresia lui te-a invitat să faci supoziţii. Nu ştiai ce să spui, dar cuvintele ţi-au ieşit oricum pe gură:

— Nimeni nu ştia de misiunea mea...

— Până acum, totul pare corect.

— Nu îmi pot explica. Era... cineva, un bărbat m-a atacat în timp ce mă apropiam de maşină cu fata. M-a lovit în cap şi mi-am pierdut cunoştinţa. A luat fata cu el.

Domnul Knopf te-a privit calm. Ai fi dat orice ca să ştii ce gândea. Avea o mină complet imobilă. Nu, nu era imobilă. Era... doar insondabilă, pentru că

nu semăna cu nicio altă expresie umană pe care o cunoşteai.

— Albert, încerci să te scuzi? te-a întrebat domnul Knopf pe un ton care încă era calm.

Te-ai alarmat şi te-ai justificat:

— Deloc, domnule! Vă asigur că...

Dar te-ai oprit, fiindcă ai ştiut că ai făcut o greşeală.

Privirea domnului Knopf a devenit opacă. Ţi-ai imaginat cum se ridica de pe scaun şi se apropia de tine şi îşi băga degetele în gâtul tău. Te vedeai prăvălindu-te la pământ, cu beregata smulsă. Apoi, domnul Knopf, neperturbat, de parcă se spălase pe mâini înainte de masă, se întorcea la biroul lui.

Ai scuturat din cap, Albert.

— Ai văzut cine te-a atacat?

— Nu, domnule. M-a lovit din spate. Cât am fost inconştient, mi-a luat banii şi cârdul, dar mi-a lăsat portofelul la locul lui. Nu mi-am dat seama că lipseşte ceva decât târziu.

Domnul Knopf a schiţat un zâmbet:

— Deşteaptă mişcare. Deci îi poţi depista dacă folosesc cârdul.

Ai clătinat din cap, strângând din buze nervos:

— L-au folosit deja. înainte să încep monitorizarea. Asta mă face să cred că aveau nevoie de bani, altfel nu ar fi riscat...

— Câţi bani au luat de pe cârd?

I-ai spus, iar domnul Knopf a comentat:

— Hm, te plătesc prea bine pentru treaba de doi bani pe care o faci. Sau pe care nu o faci. Cine era bărbatul acela?

— Nu ştiu, domnule. Presupun...

Şi atunci ai amuţit, fiindcă l-ai văzut pe domnul Knopf închizându-şi ochii cu încetinitorul, de parcă se pregătea să-ţi crape capul cu prespapierul de pe marginea biroului, în timp ce ţipa la tine, plin de

spume la gură: Nu ştii, dobitocule?!

în schimb, el şi-a păstrat mina perfect controlată.

— Presupui! te-a întrerupt domnul Knopf şi sângele tău, Albert, s-a transformat în mâl. Dă-mi voie să-ţi spun ceva despre presupuneri. Ele sunt verişorii săraci şi retardaţi ai informaţiei autentice. Eu nu lucrez cu persoane retardate.

— îmi cer iertare, domnule, ai murmurat smerit. Aveţi demisia mea...

— Demisie pe dracu'! a spus domnul Knopf pe un ton moale, dar tu, Albert, ai fi fost mai uşurat dacă ar fi strigat la tine. Nu am nevoie de demisia ta. Am nevoie să-i găseşti. Să o găseşti pe fată şi să rezolvi problema. Urgent. închide şi alţi ochi, dacă e nevoie.

Parcă erai blestemat. Un soldat forjat în luptă, faţă în faţă cu ceea ce trebuia să fie cea mai uşoară misiune din cariera ta. Luat prin surprindere şi doborât în ţărână de un oarecare.

Deşi poate că nu era cea mai uşoară misiune din cariera ta.

Când fata te-a privit cu ochii ei mari şi limpezi - probabil că nu ştia ce se întâmpla cu ea ai simţit ceva... ceva vechi, un sentiment prăfuit şi de mult uitat. Dar privirea ei, postura nevinovată a trupului ei tânăr aflat în defensivă, cu o palmă pe asfalt şi cu degetele răsfirate, iar cealaltă acoperind neglijent locul unde ai lovit-o, cu rochia trasă deasupra genunchilor, coapsele ei... a fost de ajuns ca să-ţi aminteşti. Era vorba de empatie. De milă. De înţelegere.

Şi chiar ai înţeles-o.

Apoi te-a întrebat cine erai, iar tu ai dat cel mai ciudat răspuns. Era ciudat fiindcă era sincer. Iar dacă omul acela nu te-ar fi oprit, ai fi făcut ceva neaşteptat. Parcă erai blestemat să nu-ţi înţelegi

alegerile. Ai auzit că uneori oamenii păţeau asta. Nu ştiai cum se putea întâmpla, nu avea niciun sens, dar uite că ai păţit-o şi tu. Iar acum stăteai în faţa domnului Knopf şi, cu capul drept şi privirea aţintită la un punct de pe fereastră, dădeai răspunsuri monosilabice, deşi ştiai că nu aveai nicio justificare pentru eşecul tău. Niciuna pe care domnul Knopf să o poată înţelege. Sau pe care să o accepte. Nu ştiai ce era în mintea lui. Nu puteai şti. Era insondabil şi străin, rece şi îndepărtat, o fiinţă care nu avea nimic în comun cu restul oamenilor. Şi încerca să te facă să înţelegi că toate scuzele tale nu valorau nimic, Albert. Sunetele pe care le scoteai pe gură erau nepotrivite. Domnul Knopf voia să audă un singur sunet şi tu trebuia să ştii care era sunetul acela.

Sunetul glonţului este ţipătul cel de pe urmă.

Ai rămas tăcut. Domnul Knopf a aruncat o privire pe monitorul laptopului din faţa sa, la un articol despre un evadat, apoi a continuat:

— Când te întorci, am o altă treabă pentru tine.

— Pot întreba despre ce e vorba?

— Nu. Deocamdată concentrează-te să o găseşti pe fată. Ţi-ai ridicat privirea şi domnul Knopf te-a privit rece: — Albert.

— Domnule.

— Să nu mai dai greş.

— Am înţeles, domnule! ai confirmat, ca un câine bun ce erai, cu sufletul înălţat de această neaşteptată a doua şansă.

Domnul Knopf s-a aplecat iarăşi peste hârtiile de pe biroul său, semn că întrevederea a luat sfârşit, dar în mintea lui... păi, adevărul este că niciunul dintre noi nu ştie ce se întâmplă în mintea lui.

Vorbeşte cu străinii si crede > > că viaţa îi e în pericol

Se trezi după patru ore. Era abia trecut de ora 9. Deschise ochii încet şi clipi rar. încercă să-şi dea seama unde se afla. Să-şi aducă aminte ce se întâmplase. Totul părea a fi doar un vis urât, unul despre care ştii că e doar un vis, dar totuşi ai nevoie de o confirmare.

La început nu recunoscu pereţii tapetaţi cu modele simple, linii verticale aurii pe fond verde-închis, dar apoi toate amintirile se vărsară în ea, ca apa într-un pahar.

Sofia se ridică în capul oaselor şi aruncă pătura de pe ea. Pieptul îi urca şi cobora cu repeziciune.

La masa de lângă fereastră stătea bărbatul blond. Era îmbrăcat doar în tricou şi blugi. Jacheta de piele era pe un spătar de scaun. El fuma liniştit.

— Am crezut că o să trebuiască să te las aici singură şi adormită.

— Cine eşti? întrebă ea.

— Nu contează, spuse el şi se ridică de pe scaun.

Sofia se sperie şi sări din pat pe podea. Se lipi de peretele opus, îndepărtându-se de el.

Blondul se opri.

— Nu vreau să-ţi fac rău. Eu te-am adus aici.

— De ce m-ai adus aici?

— Păi, de fapt, tu ai venit singură. Cred că eşti încă în stare de şoc.

Sofia închise ochii şi îşi aminti evenimentele din seara precedentă. Da, ea se urcase din proprie voinţă în maşină. Frica aceea primitivă o cuprinsese cu degete de oţel nepăsător. îi strângea pieptul, gata să i-l spargă. Nevoia inexplicabilă de a supravieţui. Voise să se simtă în siguranţă, iar el era singurul pe care îl putuse asocia cu acest

sentiment. Tot atunci observă că era încă îmbrăcată în rochia albă cu care fusese în club. Picioarele îi erau murdare şi ciorapii rupţi.

— îţi mulţumesc, murmură ea şi îşi ridică ochii spre el.

— Nu face nimic, zâmbi el. Eşti bine acum?

— Cred... cred că da, se bâlbâi ea. Ar trebui să plec.

— Nu ştiu dacă-i o idee aşa de bună.

Ea îl privi încruntată.

— Tipul de aseară părea foarte determinat. Ceva îmi spune că n-o să-i fie prea greu să te găsească şi a doua oară. Ştii cine era? întrebă el.

— Cred că da. L-am mai văzut undeva, dar nu-mi aduc aminte unde, spuse ea, masându-şi pleoapele.

Blondul se aşeză înapoi pe scaun şi mai trase din ţigară.

— Ştii cine e Knopf?

Sofia tresări.

— Da.

— Ştii? Ei bine, tipul de aseară era omul lui. îl cheamă Albert, spuse blondul privind-o mai cu luare-aminte.

Sofia îşi îngustă ochii. Da, avea dreptate. îşi amintea acum că îl văzuse pe acest Albert cu Knopf, în urmă cu câteva luni, într-o seară, la un restaurant.

începu să ameţească. De ce-ar fi vrut omul lui Knopf să-i facă *ei* rău?

Se apropie de el şi spuse:

— îmi dai şi mie un fum?

Blondul îi întinse ţigara. Sofia trase câteva fumuri prelungi, lacome, apoi i-o înapoie.

Rămase tăcută. Blondul părea să-i citească gândurile.

— Ai făcut ceva ca să-l superi pe Knopf?

— Nu, nu! răspunse ea repede.

Dar în acelaşi timp îşi aduse aminte de întâlnirea ei cu politicianul. I se păruse că Knopf fusese înconjurat de o aură întunecată la ultima lor întrevedere, suspicios pe ceva anume, şi i se mai păruse că el nu ar fi primit - dacă i-ar fi dat-o - cu inimă uşoară vestea că ea era însărcinată. Dar ce legătură avea asta cu Albert şi faptul că încercase s-o ucidă? Totuşi, sentimentul de pericol era aievea. Iar ea nu îl putea ignora, dar putea să-l ţină sub tăcere.

Blondul se ridică în picioare şi stinse ţigara în scrumieră, îşi luă jacheta de pe spătarul scaunului. Fata căscă ochii:

— Ce faci?

Paul se opri şi îi spuse peste umăr:

— Aş aprecia dacă nu ai spune nimănui că m-ai întâlnit.

— De ce? Pleci? Unde pleci?

El se întoarse de tot, mirat. Zâmbi:

— Am de făcut un drum şi nu vreau să ştie nimeni unde merg.

Sofia trase aer în piept. Luă decizia în intervalul de timp necesar unui miel să-şi scuture coada de două ori:

— Vin cu tine.

— Să vii cu mine? se sperie el. Nu, nu! felie aerul cu palma.

— îţi spun, nu te întreb.

Bărbatul îşi îngustă ochii:

— De ce ai vrea aşa ceva?

— Nu mă pot întoarce acasă, ridică fata din umeri. Cum ai spus şi tu, dacă mă caută oamenii lui Knopf, mai devreme sau mai târziu o să mă găsească, nu? Cred că aş fi mai în siguranţă cu

tine.

— Chiar aşa? întrebă el.

— Chiar aşa.

Blondul aprobă din cap imperceptibil, mai mult pentru sine. I se părea o nebunie ceea ce sugera fata asta cu ochii mari, cu pistrui pe faţă şi cu picioarele goale şi murdare. El era un evadat din închisoare, fugind de autorităţi. Nu îşi permitea să facă pe *babysitter-ul* pentru o fată de liceu.

Era nebunie curată.

Era, în acelaşi timp, şi logic. Da, era un evadat, dar mai era şi un om cu principii. Le avea de mult şi reuşise să le păstreze. Asta era ceva ce închisoarea nu reuşise să-i smulgă. Şi ştia că toate principiile lui nu făceau nici cât o ceapă degerată dacă nu le urma până la capăt. Nu salvezi o fată astăzi, ca mâine să o arunci lupilor. Nu faci aşa ceva. *El* nu făcea aşa ceva. Avea datorii de plătit şi greşeli vechi de răscumpărat. O privi pe fată şi se hotărî s-o ia cu el. Avea să-i fie de folos.

— Presupun că ai dreptate, spuse el.

Chipul Sofiei se lumină şi el descoperi că fata avea un zâmbet frânt, sfios.

Ieşiră din cameră şi coborâră în curtea motelului. Sofia se uită după maşina neagră. Apoi îşi aduse aminte că o abandonaseră în port, lângă nişte containere ruginite şi pline de ulei şi şobolani.

— Cu ce plecăm de aici?

Bărbatul îi arătă o maşină gri.

Un Pontiac Tempest din ’68, cu două uşi. Sofia ridică din sprâncene.

— OK. *Asta* nu-i o maşină discretă.

— Poftim? întrebă bărbatul, în timp ce se îndepărta.

— Am zis că… unde te duci?

— Trebuie să las cheile de la cameră.

Sofia se apropie de maşină şi îi atinse capota strălucitoare. Metalul ardea, fiindcă stătuse toată dimineaţa în soare. Se gândi la ce lăsa în urmă. Pentru o clipă, răspunsul la această întrebare fu: nimic important. Apoi scutură din cap şi scotoci mai bine.

Se gândi la maică-sa, care o iubea, dar nu avea niciodată vreme de ea. Se gândi la Patrie şi la Feodor, fraţii ei mai mari, plecaţi de acasă, fiecare locuind în altă parte a oraşului. îi vedea destul de rar. Oare ei aflaseră că ea fusese... că dispăruse?

Se gândi la Anton. El avea să-i simtă lipsa, fără îndoială. Şi ei îi era dor de el.

Se gândi la mătuşa Sonja, cu traumele ei vechi de optsprezece ani şi cu priveliştea panoramică de ■■neegalat a apartamentului său.

Se gândi la prietenii şi la colegii ei.

Se gândi la Knopf şi la copilul din pântecul ei. Apoi îşi dădu seama că tocmai din cauza alăturării neobişnuite dintre aceştia doi fugea. Copilul acesta şi ultima privire pe care Knopf i-o aruncase, fără să-şi poată explica de ce, erau cauzele acestei fugi. îl iubea şi ar fi vrut ca întreaga lume să ştie asta. Dar nu, nu era fugă. Nu în totalitate, oricum. Era şi oportunitatea unei aventuri. îi plăcea acest gând, la fel cum îi plăcea aventura. Să facă o călătorie lungă şi adevărată, îi plăcea că drumul era înaintea ei, şi nu în urmă. îi plăcea că era tânără şi avea puterea şi furia de a păşi înainte.

Iar dacă lucrurile nu aveau să meargă, probabil se va putea întoarce. Lucrurile lăsate în urmă o vor aştepta.

„Iar dacă nu, asta este!“, zâmbi în sinea ei.

Blondul se întoarse la maşină şi descuie portierele. O privi pe Sofia şi citi o urmă de

nehotărâre în ochii ei.

— O pot suna pe mama? întrebă ea. Vreau să-i spun că sunt bine. Doar atât. O să-şi facă griji.

Bărbatul o privi cu înţelegere, dar spuse, aprinzându-şi o altă ţigară:

— Nu e o idee bună. Nu acum. Poate mai târziu.

— Când?

— Mai târziu.

— Bine.

Bărbatul insistă:

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

Sofia îşi întoarse privirea spre oraşul ei, care se putea vedea în zare, şi gândul îi fugi la Anton şi la maică-sa. Oare copilul din pântecul ei avea să fie un blestem sau o binecuvântare? Un mic diavol împieliţat sau un înger mirosind a lavandă?

„Oare sunt pregătită?“, gândi ea.

Chestia era că uneori trebuia să fii pregătită, chiar dacă nu erai, fiindcă altfel lucrurile nu puteau merge mai departe. Şi lucrurile *mereu* mergeau mai departe.

Vântul cald îi suflă prin părul despletit şi prin rochia murdară.

Trase aer în piept şi hotărî:

— Da. Hai să mergem.

Apoi zâmbi şi murmură pentru sine:

— Iartă-mă, mamă, şi nu fi supărată pe mine. Te iubesc şi nu ştiu cât timp vom fi despărţite.

The Killers - *This Is Your Life*

Noaptea e momentul potrivit

Stă întinsă pe canapea, în camera de zi. L-a sărutat pe Eugen de o mie de ori. Lumina este stinsă şi din difuzoare se aud nişte acorduri dulci-amărui ale unei melodii despre regret şi o vară din trecut.

Pe masă se află o farfurie cu struguri lipicioşi, plini de musculiţe, şi câteva nuci uscate. Un pahar cu vin roşu, sec.

Marcel este iarăşi plecat. Două săptămâni în Guineea. A sunat-o în după-masa aceea:

— Ce faci? întreabă el.

— Tocmai voiam să te sun... răspunde ea.

Vara din prezent este şi ea plină de regret. Pe tavan se văd dungi oblice de lumină, dungi în mişcare ce se încrucişează cu dungi statice. Sunt maşinile care trec pe stradă. Este răcoare şi e plăcut, însă i-ar fi plăcut ca atmosfera să fie încinsă. Dar el este plecat, iar ea stă pe întuneric, privind tavanul şi amintindu-şi forma trupului său, căldura din gura lui, privirea lui lacomă şi gemetele pe care nu şi le poate controla, gândindu-se la focul despre care nu a ştiut niciodată adevărul. Lumina televizorului se reflectă pe măsuţa joasă din faţa canapelei, luminând o parte din coapsa ei stângă.

îşi simte lacrimile în gât.

Toate se încheie la capătul drumului şi poezia este uitată.

Ar vrea să urle de neputinţă, de ciudă că îi permite să i se înfigă atât de tare în suflet. Renunţă, fiindcă se imaginează trezindu-şi inutil vecinii cu un ţipăt jalnic care nu ar rezolva nimic, şi chiar pufneşte în râs pentru o clipă.

Dar, în momentul în care a luat hotărârea de a-l strânge în braţe şi de a se comporta ca şi cum era

al ei, a făcut o alegere. O alegere grea, dar prezenţa lui o face uşoară. Se simte ca şi cum s-ar afla pe drumul spre adevăr. Fiecare pas o aduce mai aproape de descoperirea a ceea ce ea este cu adevărat. Trebuie să ştie, să i se dezvăluie motivul pentru care face alegerile acestea. Haosul este viaţa ei, mereu a fost liniştea ei. Secrete, trădări, priviri furişate. Acestea sunt ingredientele pe care ştie să le folosească. Şi rezultatul o mulţumeşte mereu. Poveştile cu prinţese sunt porcării, dar ce are ea a fost mereu cea mai sumbră versiune a poveştii. Şi este împăcată cu asta. Tragedia singură este pe gustul ei. Şi, dacă nu se întâmplă cumva, găseşte ea o modalitate de a o face să se întâmple.

Priveşte tavanul, pe care o altă dungă se prelinge încet dintr-un capăt în altul. I se face poftă de o călătorie, aşa cum obişnuia să facă mai demult. Se urca pur şi simplu în maşină şi dusă era.

Iar acum o ia pe alt drum spre adevăr. Sau pe un alt drum spre alt adevăr.

Nu o doare să ştie că el se imprimă în ea atât de tare, deşi legătura lor este de la început sortită unei uciderи premature? Ba da, o doare. Tare de tot. îi atrage mereu atenţia, în glumă, când gesturile lui seamănă cu cele ale fostului ei iubit, cel dinaintea celui de acum. Şi acela s-a imprimat tare în ea. La fel cum, probabil, şi iubita lui dinaintea ei s-a imprimat în mintea lui.

Amintiri identice. Sentimente identice.

Şi le copiază de la unii la alţii, le aduc la zi.

Stă întinsă pe pat, lângă el, după ce fac dragoste clandestin, aşteptând să i se potolească bătăile inimii, iar vulva să înceteze să o mai ardă. Expiră un sentiment de împlinire proaspătă, care seamănă foarte bine cu un alt sentiment, unul mai vechi.

Poartă cămaşa bărbatului, dar zâmbetul lui absent îi spune că nu este prima care îi poartă cămăşile în felul acesta.

„Vreţi să copiaţi şi să înlocuiţi sentimentul vechi cu sentimentul nou?“

Da, vreau. *Click.*

El îşi întinde mâna spre coapsa ei şi îşi lasă palma să alunece peste pielea netedă, uşor bronzată.

„Vreţi să copiaţi şi să înlocuiţi atingerea veche cu atingerea nouă?“

Da, vreau. *Click.*

Orice este interşanjabil. Fiindcă toate sunt una singură. O copie a unei copii a unei copii. Aceleaşi greşeli, aceleaşi glorii, aceleaşi lacrimi. Orice bucată seamănă cu următoarea. Chiar şi ei, ei toţi sunt la fel. Unica diferenţă este că doar unul este al ei.

Mai ţii minte tăcerea aceea asurzitoare dinainte ca el să iasă pe uşă? Vă strângeţi în braţe prelung şi, deşi ştiţi că nu se poate mai mult, amândoi vreţi ca acea clipă să dureze la nesfârşit, ca să compenseze ceea ce urmează. Gol fără capăt. Apoi vă desprindeţi unul de altul şi rămâneţi cu obrajii lipiţi, un timp infinit. Deschizi gura să zici ceva, dar nimic din ceea ce ai putea spune nu ar rezolva… nu putea umple vidul acela, nu astâmpăra senzaţia de lipsă şi foame.

După ce el pleacă de la ea pentru ultima oară, ea hotărăşte să şteargă tot ce are legătură cu el. Aşa cum faci cu orice relaţie care te răneşte chiar şi după ce a murit şi a fost pusă adânc în pământ şi stropită de ploaie. Pune cearşafurile la spălat în următoarele cinci minute. Urmează feţele de pernă care poartă mirosul lui. Şterge din *playlist* toate melodiile lui Bob Dylan pe care le ascultaţi incidental în întunericul umed. Aruncă toate cutiile de Jenny Cream din frigider.

Nu este încă în stare să arunce sentimentele.

Aproape fără să-şi dea seama ce face, îşi pregăteşte ceva de mâncare şi se aşază la masă. Este ora cinci dimineaţa şi soarele se pregăteşte să lumineze singurătatea.

Stă la masă în tăcere deplină şi priveşte farfuria cu pastele aburinde. îşi încleştează şi îşi relaxează fălcile ritmic. Din baie se aude maşina de spălat vâjâind şi curăţându-i cearşafurile de el, de amintirea lui.

Bagă furculiţa în grămada de paste şi o duce la gură. Au gust de plastic. Le mestecă totuşi, apoi înghite.

Lacrimi încep să-i curgă pe obraji. încet. Mai duce o furculiţă plină de paste până la gură, dar nu le poate înghiţi. Lasă furculiţa înapoi în farfurie. Apoi o ridică iarăşi. De data asta înghite tot ce este în ea şi începe să plângă în hohote. Umerii îi saltă şi trupul i se zguduie. Nu se ridică de la masă până nu goleşte farfuria. Apoi se duce la baie şi o vomită pe toată în vasul de toaletă.

Creedence Clearwater Revival - *The Night Time Is the Right Time*

♦ ♦ ♦

Anton coborî din tren. Era ora 3 după-masa. Imediat ce îşi părăsise locuinţa, se îndreptase spre gară. Trebuia să refacă traseul surorii sale.

Vorbise cu Sabrina la telefon, iar fata îi dăduse detalii despre evenimentele din dimineaţa acelei zile. îi vorbise despre clubul în care fuseseră, îi vorbise despre tipul care se trezise cu genunchiul rupt pentru că încercase să o ajute pe Sofia şi îi vorbise şi despre bărbatul în costum gri care o luase pe fată. O luase pur şi simplu, ca şi cum s-ar fi întors în club să-şi recupereze telefonul mobil uitat pe o masă.

Gândul că sora lui era la dispoziţia unor

asemenea oameni îl făcu pe Anton să gâfâie. Privirea i se tulbură pentru câteva clipe.

îşi făcu apariţia lângă clubul The Box. Pe timp de zi, locul nu avea nimic special. Era o intrare îmbrăcată în sticlă cu o reclamă de neon deasupra şi atât. Pe jos, chiar lângă intrarea pe alee, era o urmă de cretă albă pe trotuar. Locul în care căzuse cel ucis cu unul dintre pantofii Sofiei.

Cine dracu' erau oamenii ăştia? Ce voiau de la sora lui?

Se învârti pe acolo o vreme, până când îşi dădu seama că nu ştia în ce direcţie s-o apuce. Telefonul Sofiei era în mâna poliţiei. Fusese luată de cineva şi dusă undeva. Nimeni nu ştia unde. Nimeni nu contactase pe nimeni. Parcă pământul se deschisese în dimineaţa aceea de duminică, hotărât să o înghită pe sora lui.

începu să tremure.

Tot entuziasmul său era în van. Nu avea nicio pistă pe care să o poată urmări. Dăduse deja greş.

El, eroul miop. Vai de capul lui!

Ce-şi închipuise, că avea să adulmece indicii şi s-o ia la goană exact în direcţia corectă?

Ochii i se împăienjeniră. îşi simţea lacrimile în gât şi nervii pulsându-i de neputinţă şi frustrare. Dădu cu piciorul într-unul dintre tomberoanele de lângă perete. îşi duse pumnii la gură şi mai lovi o dată tomberonul. Acesta se clătină, dar nu căzu.

Vârful piciorului îi zvâcnea de durere, aşa că se lăsă pe ciment, lipindu-şi spatele de zid.

închise ochii şi încercă să-şi golească mintea. în timp ce îşi masa degetele piciorului prin materialul subţire al teni- şilor, aruncă o privire către tomberonul care îi înfrânse izbucnirea aceea. Văzu o umbră sub el. Pentru o clipă uită de durere şi se apropie. Se lăsă pe burtă şi întinse mâna până când degetele sale atinseră ceva rece şi dur. Apucă

obiectul şi îl trase afară. Era patul unui pistol. Negru şi lucios. încărcătorul era încă înăuntru.

Avea o greutate care inspira siguranţă. Scoase încărcătorul şi privi gloanţele argintii, aliniate frumos, unul lângă celălalt, aşteptându-şi rândul.

Să fi fost acesta pistolul celui care o luase pe Sofia?

Oare gloanţele acelea erau chiar cele destinate ei?

Lui Anton i se părea că providenţa rânjea în faţa lui.

Se lăsă pe burtă şi căută cu privirea cealaltă jumătate a pistolului. Aceasta era lângă peretele din spatele tomberonului, ascunsă de întuneric. Dar el o vedea perfect.

Se afundă printre rotilele tomberonului şi recuperă bucata. Retras spre mijlocul aleii, ferit de privirile celor ce treceau pe stradă, studie cele două jumătăţi. Scoase telefonul mobil şi scană arma. Era un M1911. Descărcă o imagine cu elementele componente ale pistolului, pe care o studie câteva minute. Se asigură că putea identifica toate componentele şi că toate erau prezente. Apoi asamblă pistolul.

îl privi cum stătea cuminte în palma sa şi îşi lăsă degetele să se muleze pe mâner. Atinse trăgaciul de câteva ori şi ar fi vrut să-l apese, dar îşi aduse aminte că era ziua în amiaza mare, în mijlocul oraşului. Să tragă cu arma acolo nu ar fi fost un lucru înţelept.

Bun. Deci avea o armă. Tot ce îi lipsea era o persoană spre care să o îndrepte.

Băgă pistolul în rucsac.

îşi masă tâmplele, apoi ochii, prin pleoape.

Se opri brusc. îşi privi degetele şi atunci îşi dădu seama cum avea să o găsească pe sora lui. O luă spre centrul oraşului. Trebuia să se întâlnească

cu cineva.

După o oră ieşi în stradă şi îşi potrivi rucsacul pe spate.

Cumpără o hartă de la un chioşc de reviste, apoi o luă spre gară. Trebuia să ia un tren, să meargă spre vest.

Nu ştia de ce, dar acolo era sora lui. Se mişca fără încetare, iar asta însemna că nu era aruncată pe marginea unui şanţ, cu capul spart sau cu gâtul tăiat. însemna că nu era îngropată. însemna că era *încă* vie. Iar asta era de ajuns ca el să facă încă o sută sau o mie de kilometri în direcţia aceea.

Trecu pe stradă pe lângă o ţeava de gaz ieşită din pavaj, lângă care era o pisică mică cu capul zdrobit. Muşte mari şi verzi roiau în jurul ei. Merse mai departe şi se întoarse o singură dată să privească pisica. Părea liniştită şi împăcată, dornică de odihnă. Era învăţată cu moartea. Lumea din jurul ei era o povară care apăsa prea greu şi era mult mai uşor să înveţi regulile morţii. Iar ea era mică, atât de mică...

îşi aminti de Mâţuţă. Pisicile erau misterioase şi tăcute, ca nişte magicieni care cunoşteau secretele lumii, dar nu le împărtăşeau cu nimeni. Iar cele nouă vieţi ale lor... o glumă. O pisică nu murea niciodată. Cele nouă vieţi ale lor erau doar de ochii lumii. Aveau un infinit de vieţi, un infinit de restarturi. Erau cele mai învăţate animale, fiindcă primeau acea a doua şansă la nesfârşit, ele erau cele care primeau toate şansele de-a doua. Mâţuţa. O lăsase singură, cu un castron de mâncare şi o fereastră deschisă. Dar nu îşi făcea griji. Pisica era asemenea lui. O supravieţuitoare.

îşi văzu de drum, întrebându-se cine ar fi fost în stare să facă aşa ceva. Ridică din umeri, spunându-şi că pisica probabil datora nişte sume de bani foarte mari unor oameni foarte periculoşi.

Trecu pe lângă depou, spre clădirea gării.

Era deja ora 8 seara. Soarele dădea semne că voia să meargă la culcare. Orizontul începuse să se înroşească.

Pe una dintre liniile moarte, înconjurată de vegetaţie scăpată de sub control, se profila silueta unui vagon de pasageri de mult scos din uz. Toate geamurile fuseseră sparte. Toată tapiţeria era tăiată şi furată. Aceeaşi soartă o avusese şi lemnăria. Era doar un schelet al vagonului de odinioară, cu vopseaua roşie acum decolorată şi cojită.

Anton trecu mai departe. Avea un drum foarte lung înainte.

îşi cumpără un bilet de tren, un sandvici şi o sticlă de apă minerală, iar apoi urcă în vagon. Se lăsă pe bancheta murdară din compartiment, strângându-şi în braţe rucsacul, înăuntru avea arma. Aştepta cuminte să fie folosită.

Se gândi la evenimentele ultimei zile. Scoase carneţelul şi creionul şi scrise: *Lumea din jurul nostru vorbeşte. Pretutindeni sunt mesaje ce aşteaptă să fie citite. Trebuie doar să fim atenţi. Apa poartă în scurgerea ei o înţelepciune nebănuită. Vântul care rostogoleşte hârtiile şi împrăştie praful ştie şi el multe. Ploaia care udă şi uneori distruge, şi ea aduce luminare.*

Pipăi instinctiv crucea de lemn de la gât, apoi o strecură înapoi în sân. Puse carneţelul şi creionul la loc, în rucsac, apoi îşi îndreptă privirea spre orizont. Acolo era linişte şi calm. Sau poate era doar departe.

— Vin, Sofia.

Soarele ardea deasupra lor. Era ora 3 după-masa şi erau 30 de grade la umbră.

El era lac de sudoare pe sub tricou. îi spuse fetei că avea de gând să oprească. Voia să

parcurgă o distanţă cât mai mare şi cât mai sinuoasă până la căderea nopţii. Voia să o ia spre sud, prin depresiune, apoi să o ia iarăşi spre vest. Ar fi fost o cursă interesantă pentru oricine îi urmărea de la distanţă.

Bărbatul era sigur că aveau un avans semnificativ, dar nu avea de gând să rişte. Poate că pe fată nu o căuta multă lume, dar el era un evadat. Chipul lui era probabil în ziare, la ştiri. Poliţia îl dăduse în urmărire.

Oare îl considerau înarmat şi periculos? Evadarea lui sigur făcuse de ruşine poliţia, aşa că presupunea că era căutat în linişte. Nu văzuse niciun reportaj special sau vreun interviu în care să se pună accent pe capturarea lui. Era un fugar din calea legii, ca mulţi alţii înaintea lui.

Fata încă moţăia nehotărâtă, în rochia ei de club murdară. Purta o pereche de papuci de plajă pe care el îi găsise în portbagajul maşinii. îi purta cu nepăsare, îi lăsa să atârne din picioarele suspendate pe bordul încins al maşinii.

Aveau nevoie de haine noi.

Reuşise să scoată toţi banii de pe cârdul de credit pe care îl luase de la Albert. Apoi îl abandonase, golit de sufletul lui digital, golit de bani. Sterp.

îşi îndreptă privirea spre ea. Fata îi întoarse un zâmbet galeş şi obosit, apoi se tolăni iarăşi în scaunul ei, lăsându-şi ochelarii Persol să-i alunece pe nas. Erau unicele ei posesiuni. Dacă nu ar fi avut buzunare foarte discrete la rochia pe care o purta, probabil că ochelarii bleumarin ar fi fost pierduţi acum, uitaţi în club, ridicaţi de poliţie ca dovezi sau ca artefacte ale dispărutei, de predat familiei împreună cu păreri de rău cu privire la tragedie.

Oare pe ea o considerau moartă? Probabil că

nu, şi asta era adevărata tragedie. Vie, d,.r irecuperabilă.

Bărbatul privi înainte, prin parbrizul curat. Cerul era senin, de un albastru pur. Un albastru nepătat de nori. Ca şi ochii fetei de lângă el. Ba nu, ochii ei erau verzi. Nu-i aşa?

îi căută privirea.

Da, avea ochi verzi. Deci cerul era mai degrabă ca ochii lui, dar fără nori. Nimeni nu ştia ce furtuni ascundeau ochii săi.

Lanuri de rapiţă şi de grâu flancau şoseaua. Atât de mult galben şi auriu în jurul lor. Iar asfaltul devenise un râu de argint viu. Fata morgana îl făcea să tremure la orizont.

El opri maşina înainte de a traversa un pod.

Fata deschise ochii şi îşi roti privirea. O pisică se afla pe marginea drumului. Capul ei era la trei metri distanţă.

Sofia se trezi că se întreba dacă era moartă. I se făcu milă de ea şi hotărî cu ochii încruntaţi şi umezi că nicio pisică nu avea să moară atât timp cât ea exista pe lume. Categoric pisica era foarte obosită şi dormea. Dormea cu capul la trei metri distanţă de corp. Asta da detaşare în timpul somnului. îşi aduse aminte de Mâţuţă şi, inevitabil, de Anton.

Bărbatul ieşise deja din maşină şi o luă spre pod. Avea nevoie să-şi întindă picioarele puţin. Somnul nu mai avea efectele de odinioară asupra lui. Statul în închisoare îl învăţase să doarmă cu un ochi mereu deschis. Frica aceea atavică de a fi înjunghiat în somn sau de a fi violat îl ţinuse treaz ani la rând. Iar acum, când era liber, vechile obiceiuri nu se lăsau sufocate.

Merse până la jumătatea podului, unde se opri. Privi în zare, deznădăjduit.

Ce dracu’ făcea el?

Ce făcea?

Habar nu avea, recunoscu.

îşi puse palmele în şolduri şi se aplecă peste margine. Sub el, apa râului era murdară şi curgea repede. Era plină de cine ştie ce chestii. Peştii înotau în ea şi ierburile subacvatice creşteau şi ele. Păcatele zilei de ieri pluteau în valuri. Cineva spusese la un moment dat că mergeau mai departe. Nimănui nu îi păsa de problemele lui.

îşi frecă ochii obosiţi cu podul palmei.

Nu auzi de prima dată vocea fetei. Aşa că ea repetă întrebarea:

— Ce faci?

— Cum?

— Am întrebat ce faci. De ce am oprit?

— Nu ştiu. Mă gândesc.

Fata îi privi profilul. Avea ochelarii de soare pe ochi. în lentile se reflecta lanul de rapiţă din dreapta. Florile galbene erau imobile. Nicio adiere de vânt, cât de mică, nu le deranja nepăsarea. Spuse:

— Ai riduri pe frunte. Multe. Eşti bătrân, remarcă ea, cu oarecare repulsie.

El surâse, apoi menţionă:

— Nu. Doar am fost încruntat multă vreme.

— Câţi ani ai? insistă fata.

Se întoarse spre ea:

— 36.

Ea îşi strânse buzele, apoi îşi dădu jos ochelarii. Acum, în poziţia în care erau ţinuţi, asfaltul şi degetele de la picioarele fetei erau singurele lucruri care se reflectau în lentilele întunecate. Bărbatul înghiţi şi descoperi că avea gâtul uscat. Nimeni nu avea acces la gândurile sale. Nici măcar el.

— Chestia asta... chestia asta îţi va schimba viaţa, spuse el. Nu e un joc, să ştii.

îi era o sete teribilă.

Fata se apropie de el.

Se gândi la copilul ei nenăscut. Oare cum va arăta? Ce culoare vor avea ochii lui? Se va naşte cu păr pe cap sau va fi chel? Avea o idee ciudată înfiptă în minte, cum că nou-născuţii trebuiau să fie ştirbi şi spâni, cu pielea adunată în colăcei, ca a larvelor sau ca a omuleţului Michelin.

Spuse:

— Probabil că ai dreptate. Cred că încă nu realizez asta, încă nu m-am împăcat cu ideea.

El murmură:

— Mai demult, pe hărţile vechi, pericolele erau semnalate. De exemplu, scria „Aici sălăşluiesc dragoni“.

Ea ridică din sprâncene şi îşi încrucişa braţele la piept. El continuă:

— în ziua de azi nu mai vezi aşa ceva. Inscripţiile au dispărut. Dar dragonii sunt tot acolo. Pericolul e tot acolo.

Se întoarse spre ea şi îşi şterse sudoarea de pe frunte:

— O să realizezi în curând. O să te împaci cu ideea.

Fata îşi aduse aminte de Albert şi de felul în care privirea lui îi tăiase aerul din plămâni. Felul în care lumea pulsase în jurul ei, bârâitul acela surd. Stătea şi ea la marginea podului, alături de el, şi o cuprinse un sentiment de vertij. Un vânt puternic părea că o cuprinde şi o împinge peste marginea prăpastiei. Se lupta să reziste, dar era inutil. Apa, apa neagră de sub ei rânjea. Acesta era necunoscutul, iar ea stătea în pragul lui. Stătea nemişcată. Nu sări, dar nici nu se trase înapoi. Pur şi simplu rămase nemişcată. Fie ce-o fi.

Spuse cu voce joasă:

— Sper că o să-mi schimbe viaţa şi nu o să mi-o

încheie.

El simţi că... cerul fetei era plin de vise. Se apropie de ea şi îi puse o mână pe umăr. Spuse:

— Nu-ţi face griji. O scoatem cumva la capăt.

Apoi se îndepărtă de ea un pas. Fata întrebă:

— Cine eşti?

Bărbatul răspunse:

— Sunt un tip oarecare.

— Nu cred asta.

— S-o crezi. Pentru binele tău.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic.

Dar Sofia ştia ce însemna asta. însemna că şi bărbatul acesta din faţa ei avea secrete, la fel ca toată lumea. El o ocoli şi se îndreptă spre maşină. îi era teribil de sete.

Păsări care zburati în înaltul cerului

Nu îi venea să creadă că fugise de acasă. Kilometrii se înmulţeau şi orizontul era mereu nou.

Şi mai erau şi alte lucruri care nu-i prea veneau la îndemână.

Nu îi venea să creadă că Knopf îşi trimisese acoliţii să o... să-i facă rău.

O mulţime de gânduri i se învălmăşeau în cap. Poate că luase decizia asta prea repede, prea uşor. în fond, nu ştia prea multe despre circumstanţele care o învăluiau. Maică-sa, copilul... Şcoala!

îşi lăsase toate lucrurile esenţiale în poşetă. Iar poşeta o uitase în club. Mă rog, nu e chiar corect să spun că o uitase. Nu e ca şi cum îşi propusese să plece cu ea. Nu îşi propusese să plece deloc.

Albert, tipul ăla, o luase pe sus şi cine ştie ce dracu' voise să-i facă. Şi Robert, bietul Robert, fusese un băiat atât de cumsecade, iar din cauza asta se alesese cu genunchiul rupt. Din cauza ei.

Prietenul lui o păţise chiar mai rău. Poate era chiar mort. Asta făceau oamenii, unii mureau pentru a le da altora şansă să mai trăiască. Iar apoi apăruse tipul ăsta, pe care nici nu ştia cum îl cheamă, şi o smulsese din toată situaţia aia de coşmar.

Venise el şi resetase totul. Ştersese toate lucrurile rele.

Sofia se pricepea să citească oamenii. Se uita la un bărbat, de exemplu, şi îşi putea da seama ce fel de penis avea, după felul în care se apuca de bara din tramvai sau după cum ţinea în mână un pahar sau după cum arăta gestul acela brutal cu degetul din mijloc. Se uita la o femeie şi îşi putea da seama de ce anume îi era cel mai frică după felul în care îşi băga mâinile în buzunar sau după felul în care îşi dădea părul după urechi.

Se uita la bărbatul de lângă ea şi vedea în el un om măcinat de regrete, dar puternic şi calm. Un bărbat trist şi complicat.

Conduceau deja de opt ore. Era seară.

Trecuseră prin oraşe şi prin păduri, pe sub soare şi pe sub lună. Ignoraseră mai mulţi autostopişti decât văzuse Sofia în viaţa ei.

Fata se gândi iarăşi la Albert. Se gândi la palmele ei lipite de asfaltul aleii şi la pistolul acela cu gura lui neagră şi rotundă.

Un cerc perfect.

Să iei viaţa unui om. Ce însemna asta? Cum te-ar schimba un asemenea act? Era ceva ireversibil, iar oamenilor nu le plăcea să comită acte ireversibile. Oamenii erau nehotărâţi, în general, şi, chiar dacă Sofia făcea excepţie de la regulă în multe cazuri, acesta nu era unul dintre ele. Nici ei nu îi plăceau lucrurile ireversibile. Aveau o greutate aparte, o greutate care stânjenea spiritul. Ca şi trecerea timpului.

Nici cuvintele ireversibile nu îi cădeau bine, te

urăsc, te iubesc, nu mai vreau să te văd niciodată. Dar să ucizi pe cineva? Asta era stâlcirea supremă.

Ea fusese pe punctul de a deveni ceva ireversibil. Un om mort. Ireversibilitatea finală. Ireversibilitatea care le înglobează pe toate celelalte. Moartea unui om putea însemna moartea unui univers întreg.

Gura pistolului.

Un cerc perfect. Naşterea deschidea cercul, iar moartea îl închidea. Albert voise să închidă cercul ei. Să închidă cercul pruncului ei înainte ca acesta să se deschidă. Palmele îi erau umede. Le şterse de rochia murdară, apoi, fără să-şi dea seama, întrebă:

— Ai ucis pe cineva vreodată?

Bărbatul icni imperceptibil, dar se prefăcu a nu o lua în seamă.

■— Deci? insistă ea.

— Hm?

— Ai ucis pe cineva vreodată?

El se întoarse spre ea cu o privire arctică şi murmură:

— De ce întrebi?

Apoi continuă să privească drumul.

Sofia nu ştia ce să spună ca să spargă tăcerea aceea care brusc devenise apăsătoare.

Acesta era momentul pe care filmele nu ţi-l arătau. Cum se plictisesc eroii dintr-un film după ce demarează în trombă înspre apus, la finalul filmului. Cum tot ce a fost de spus s-a spus, iar acum conduc la infinit, în tăcere dureroasă.

Sofia spuse totuşi cu glas răguşit:

— îmi place maşina.

Bărbatul se întoarse spre ea.

— Şi mie, rosti el pe un ton care făcea ca vorbele să sune a vid.

— Nu e cam... prea bătătoare la ochi?

— Adică?

— Adică... e un Pontiac.

— Nu-ţi face griji. Nu are zahăr, spuse el serios.

Sofia îl privi cu o figură imobilă. Pentru o clipă i se păru că nu înţelese bine cuvintele lui. îşi întoarse privirea înainte.

Apoi bărbatul zâmbi calm şi spuse:

— Mereu mi-am dorit să spun asta! E o replică dintr-o reclamă foarte veche. Una de dinainte de a te naşte tu. De dinainte să mă nasc eu.

Sofia făcu o grimasă în semn de înţelegere, apoi zâmbi şi ea uşor stânjenită. Deci auzise bine. El continuă:

— Voiam să spun că nu trebuie să-ţi faci griji. Nu e *fierbinte.*

— Cum?

— Nu e furată, spuse el apăsat, întorcându-şi privirea spre ea. Şi culoarea e perfectă pentru cei care nu vor să atragă atenţia.

— Ah, am înţeles. A cui e? A ta?

— Da.

— Frumos. îmi place, repetă ea.

— Da, ai mai spus asta, observă el, apoi se lăsă iarăşi tăcerea.

Fata îşi roti privirea prin maşină. Avea un iz de obiect vechi, folosit de mult, apoi pus la păstrare.

— De unde ai maşina asta?

— Am moştenit-o, răspunse bărbatul.

— Serios?

El îşi întoarse privirea spre ea.

— Da.

— Cine naiba îţi lasă o maşină ca asta? se miră fata, mângâind pielea scaunului.

— Taică-meu.

— Pun pariu că te-a iubit.

Bărbatul schimbă viteza şi Sofia fu smucită în scaun.

Zâmbi în colţul gurii, dar ochii lui rămaseră trişti:

— Crezi că iubirea face asemenea daruri?

Fata ridică din umeri, ferită de privirea lui. O mişcare defensivă, ca şi cum s-ar fi scuturat de răspuns.

Drumul gonea sub roţile lor.

Sofia se dojeni că făcea conversaţie de umplutură. Ea *nu* făcea niciodată conversaţie de umplutură. Dacă nu avea nimic de spus, pur şi simplu tăcea. Asta îi făcea pe alţii să înnebunească.

Dar acum bărbatul de lângă ea era cel care tăcea, iar ea era cea care îşi pierdea minţile.

Se gândi pentru o clipă că poate îi era frică de el, dar alungă acest gând. Frica trebuia să fie acolo, prezentă şi apăsătoare. Lângă el simţea că avea un ţel.

Spuse:

— Nu eşti prea vorbăreţ.

Replica întârzie preţ de câteva bătăi de inimă:

— îţi plac oamenii aceia? Oamenii vorbăreţi?

Nu, nu îi plăceau. De obicei o înnebuneau. Spărgeau mereu liniştea cu vorbele lor nesolicitate.

— Nu, nu prea, recunoscu ea.

Bărbatul se mulţumi să zâmbească. Fata întrebă:

— Cum te cheamă?

Se întoarse spre ea pentru o clipă.

— Uite, ştiu că nu voiai să-mi spui, dar, dacă suntem împreună acum... eu zic că nu e moarte de om. Lasă drama şi spune-mi care e numele tău.

Paul râse scurt, apoi aprobă din cap. Nu, nu era moarte de om. Nu încă.

— OK. Mă cheamă Paul, zâmbi el.

— OK. Paul. Eu sunt Sofia, zâmbi şi ea, apoi îi întinse mâna.

El i-o strânse uşor.

— îmi pare bine să te cunosc, Sofia, spuse el, dar părea că gândurile îi erau în altă parte.

— Şi mie, zâmbi ea. Deci încotro mergem?

— Mă gândeam s-o luăm spre vest. Deocamdată.

— De ce spre vest? se miră Sofia.

— Ţi-am spus că am un drum de făcut. Merg spre vest.

Sofia contemplă câteva clipe ideea de a merge spre vest. Ca un pionier jerpelit, ca un deschizător de drumuri. Ei erau cei ce mergeau mereu spre vest, pentru că vestul era locul acela imposibil de cunoscut. Zâmbi.

— Perfect. îmi place. Spre vest!

Paul aprobă cu o mişcare a capului, apoi se întinse spre radio. Găsi un post obscur pe care mergea o melodie rock lentă. Sofia îşi lăsă pe spate scaunul şi se tolăni în el. Soarele îi mângâia uşor faţa.

Adormi.

Era trecut de miezul nopţii.

Paul conducea şi Sofia adormise pe scaunul de lângă el. Murmura în somn şi umerii îi zvâcneau din când în când, iar Paul deduse că avea un coşmar.

îşi aprinse o ţigară şi lăsă geamul jos, ca să iasă fumul şi să intre puţin aer curat.

Sofia tresări şi deschise ochii. Se ridică repede în capul oaselor. Pentru câteva clipe nu îşi putu aminti unde se afla. Apoi, bordul maşinii şi şoseaua deveniră familiare, iar ea se calmă.

Auzi vocea de bas a lui Paul:

— Voiam să te trezesc. Oriunde erai, e clar că nu te distrai.

Sofia era obosită. Nu dormise bine pe scaunul din faţă şi era morocănoasă din cauza asta. Nu avea chef de nimic, dar spiritul ei liber şi fraged îşi cerea tributul în râsete şi bătăi de inimă. îşi cerea

senzaţia de *feel good.* Iar dacă spiritul este puternic, carnea trebuie să se supună.

Privea linia continuă a şoselei, apoi îşi muta privirea la peisajul care se mişca repede pe lângă maşină, dar încet în depărtare. Număra stâlpii, atunci când îi observa.

Se întinse şi porni radioul.

Rula o melodie behăită de o anume Little Miss GaGa, a treia generaţie dintr-o linie de soliste considerate noncon- formiste şi revoluţionare în industria popului, care, de fapt, nu făceau altceva decât să se copieze una pe cealaltă şi dădeau calitatea pe aspect. Bunica ei fusese o *trendsetter-i|ă,* dar vremurile acelea apuseseră de mult. Noile încarnări ale lui Lady GaGa nu făceau decât să dea la schimb inovaţia pe pornografie ieftină şi să reinventeze inutil stilul minima- list.

Versurile dădeau buzna în maşină, făcând geamurile să zăngănească şi transpiraţia să pară insuportabilă. Muzica de proastă calitate avea puterea asta, de a face viaţa insuportabilă.

Iar Sofia, fiind o fiinţă de a cărei făptură muzica bună era legată în mod intrinsec, se sătură repede de versurile ieftine cu pretenţii de comentariu social.

Se aplecă şi schimbă postul de radio.

Pe următoarea frecvenţă era tot Little Miss GaGa. Cu aceeaşi melodie. Se părea că *Monster Love* era hitul verii. Zăngănitul cimbalelor era categoric cea mai proastă alegere pentru acea melodie, iar n^urile lipsite de personalitate şi de vitalitate veneau doar să sublinieze încă o dată caracterul sintetic al melodiei. Nimeni nu mai avea timp de scris versuri adevărate. Şi poate tocmai de aceea nu se mai găseau nici solişti adevăraţi.

Vocea lui Little Miss GaGa suna ca scheunatul victimei unui viol anal.

Şi povestea suna aşa:

C'mon baby, we’re all freaks down here, Put those fuckin ' glasses on!
C'mon baby, have no fear, Let Miss GaGa take you on!
’Cause light is not what we are made of
And, baby, t’bed's still cold tonight,
So take those fuckin ’ trousers off And let GaGa hold you tight!
’Till the morning sun comes up Let’s make monster-monster love inside! Oh, baby, it’s just you and me down here, Or just fuck me if you like...

Sofia oftă şi schimbă pentru a doua oară postul de radio, şi nu îi veni să-şi creadă urechilor. DJ-ul anunţa finalul topului 10 pe ziua respectivă. Prima melodie în clasament era - surpriză! - *Monster Love.*

Paul nu părea să fie prea atent la ce se dădea la radio. El conducea complet izolat de lumea din jurul lui, de muzica aia atroce şi chiar şi de Sofia.

La un moment dat, fata crezu că el intrase într-o transă a autostrăzii. Transa autostrăzii, sau *febra liniei albe,* este - cică - o stare mentală în care o persoană poate conduce o maşină pe distanţe lungi, răspunzând şi reacţionând la evenimentele externe în manieră obişnuită, însă fără a avea amintirea acestor fapte. în această stare, partea conştientă a minţii şoferului ar fi complet concentrată în altă parte, în timp ce partea subconştientului se ocupă de procesarea informaţiilor necesare pentru a conduce în condiţii de siguranţă. Şi cică as.a ar fi doar una dintre multele situaţii des întâlnite în care cele două părţi ale minţii - conştientul şi subconştientul - se concentrează pe lucruri complet diferite.

Sofia îşi trecu degetele prin faţa ochilor lui.

Paul nu păru să observe asta şi se căută de ţigări. îşi aprinse una, apoi se întoarse spre Sofia:

— Da. Ce-i?

Sofia îşi aduse aminte de melodia de la radio şi dădu cu pumnul în butonul de oprire. Muzica se întrerupse, dar fata îşi zdreli pielea de pe falange.

— Hei, ce faci? întrebă Paul. Nu aşa te porţi cu maşina asta!

Sofia îşi dusese deja pumnul la gură. Sânge pe limbă.

— Care-i problema? întrebă Paul.

— Trage pe dreapta! îl somă Sofia cu jumătate de gură.

Cu cealaltă jumătate îşi sugea rana.

— Uite, aici.

— De ce? se miră Paul.

— Ţi-am spus: trage pe dreapta!

— De ce? insistă bărbatul.

— Fiindcă trebuie să facem rost de nişte muzică adevărată! decretă Sofia cu sprâncenele împreunate. Suntem fugari, avem maşină şi trebuie să o facem ca la carte. Dacă tu crezi că străbat continentul ascultând mizeriile astea de la radio, te înşeli! Mă termină cu nervii porcăriile astea! Little Miss GaGa! Little Miss GaGa pe dracu'! M-am săturat de Little Miss GaGa şi de melodiile ei de căcat, reciclate de la bunică-sa! Asta e aventura *mea* şi ascult ce muzică vreau eu!

Paul o privi pe sub gene, gândindu-se că fata asta de lângă el fusese în pericol de moarte în urmă cu nici 24 de ore, iar acum părea să fi uitat toate relele din jurul ei. Acum îi păsa doar de muzică.

O întrebă:

— Tu nu iei în serios prea multe lucruri, ha?

Sofia spuse:

— Doar pe cele care nu merită.

Paul începu să râdă. Nu ştia de ce, dar nu se putea opri. Furia ei îl amuza.

— Trage pe dreapta şi nu mai râde! strigă Sofia.

Paul hohotea de-acum şi abia se putu stăpâni.

Opri în final Pontiacul şi Sofia coborî din maşină. Se întoarse câţiva zeci de metri pe trotuarul fierbinte, ocolind biciclete legate de stâlpi, hidranţi cu vopseaua cojită şi mese de cofetării şi ajunse unde voia să ajungă: la un magazin de muzică.

Intră şi în jurul ei se făcu răcoare şi întuneric. Magazinul mirosea a carton vechi şi a gumă de mestecat turcească. Acest din urmă detaliu o duse cu gândul la zilele adevăratei sale copilării. La zilele de dinainte să fie mamă.

Magazinul era plin de rafturi. Era mai degrabă un anticariat, fiindcă discurile erau învelite în coperţi uzate sau în cutii de plastic zgâriate. Dar totul era bine organizat, pe genuri muzicale şi în ordine alfabetică. Un cunoscător al muzicii nu ar fi avut niciun fel de probleme în a găsi ceea ce căuta.

în magazin nu erau decât vreo patru persoane, împrăştiate printre rafturi, răsfoind cataloagele sau verificând listele de discuri.

Sofia începu să se plimbe printre mesele pline, mângâind cu buricele degetelor marginile prăfuite ale carcaselor. îşi plimba privirea avidă peste făţuţele multicolore ale CD-urilor şi se bucură când recunoscu câteva.

Auzi o voce răguşită în spatele ei:

— Ce facem aici?

Era Paul, care nu se grăbise să o urmeze.

— Ţi-am spus, avem nevoie de nişte muzică bună pentru drum. Refuz să mai ascult porcăriile alea de la radio. Am impresia că avem un drum lung înaintea noastră şi observ că tu nu eşti prea vorbăreţ, dar chiar şi aşa, nu pot sta în linişte.

Paul puse mâna pe un disc:

— La Roux...

Sofia îşi lungi gâtul şi observă desenul de pe

carcasă. Apoi îşi mută privirea spre altceva. Paul ridică alte discun:

— Supermode, Massive Attack, 2:54... cine dracu-s oamenii ăştia? Nu am auzit în viaţa mea de ei.

— Nici eu, murmură Sofia, dar partea bună e că am găsit ceea ce căutam! se întoarse spre el rânjind.

Ţinea în mână un disc ce părea a fi o compilaţie Best Of. Paul i-l luă din mână şi se uită pe verso. Toate erau cotvr-uri după hituri ale lui Bob Dylan.

Pe listă erau următoarele:

The Passenger - Iggy Pop

Born to be Wild - Steppenwolf

Ballad of a Thin Man - Stephen Malkmus & The Million Dollar Bashers

Have Love, Will Travel - The Sonics

Mustang Sally - Wilson Pickett

Scar Tissue - Red Hot Chili Peppers

King of the Road - Roger Miller

Graceland - Paul Simon

If 6 Was 9 - The Jimi Hendrix Experience

Jack & Diane - John Cougar Mellencamp

The Golden Age - Beck

Fast Car - Tracy Chapman

Don't Bogart Me - Fraternity of Man

Fade Into You - Mazzy Star

Two of Us - The Beatles

Running on Empty - Jackson Browne

The Way - Fastball

Life Is a Highway - Tom Cochrane

Interstate Love Song - Stone Temple Pilots

Don’t Stop Believin’ - Journey

Ramblin ’ Man - The Allman Brothers Band

Love Shack - The B-52’s

I’m Gonna Be (500 Miles) - The Proclaimers

Kyrie Eleison - The Electric Prunes

Feeling Good ~ Muse
Mr. Blue Sky - Electric Light Orchestra
I've Been Everywhere - Johnny Cash
Route 66 - Chuck Berry
Home - Edward Sharpe and the Magnetic Zeros
Take It Easy - The Eagles
Road to Notvhere - Talking Heads
Truckin ’ - Grateful Dead
Keep the Car Running - Arcade Fire
Where the Streets Have No Name - U2
Ballad of Easy Rider - Roger McGuinn
Here I Go Again - Whitesnake
Born to Run - Bruce Springsteen
The Pusher - Steppenwolf
Wasn’t Born to Follow - The Byrds
It's Alright Ma (I'm Only Bleeding) - Roger McGuinn etc.

Paul ridică din sprâncene şi spuse:

— Păi, de câţiva dintre ăştia am auzit, dar nu i-am mai ascultat de când eram copil. De fapt, nu îi ascultam eu, ci maică-mea. Cultură involuntară, ai putea zice. Nu ştiam că cei de vârsta ta sunt conştienţi că există muzica asta. Hristoase, unele melodii de pe discul ăsta au aproape 100 de ani... De ce îţi place muzica.*asta?* întrebă el, ridicându-şi privirea spre ea.

— Fiindcă e muzică bună. Mai bună, mult mai bună decât ce se cântă acum. Muzica modernă e un căcat cu frişcă.

Cineva de după un raft auzi comentariul şi pufni în râs.

— De ce crezi asta? întrebă Paul, intrigat.

Fata asta nu contenea să-l surprindă. Nu că ar fi ştiut el prea multe despre cultura pop a vremurilor. Nu îl interesa prea mult consumerismul ce plutea, nor otrăvitor, în jurul său, în jurul tuturor, dar fata era o contradicţie ambulantă.

— Fiindcă aşa e, insistă ea. TV-ul a stricat muzica. înainte de TV, radioul făcea legea şi muzica era muzică. Muzica nu se mai ascultă, muzica *se vede.* Acum nimeni nu mai ascultă o melodie dacă nu are şi un videoclip populat cu pizde şi găoaze şi ţâţe bronzate.

— Aşa?

— Da. Sexul e peste tot. Vrei să cumperi un tablou? Sexul e desenat pe pânză. De fiecare dată când deschizi o doză de Cola, auzi sunetul orgasmului.

— Păi, adevărul e că sexul vinde, şi chiar se vinde.

— Adevărat. Dar şi ce e prea mult strică. Marketingul injectează sex şi în reclama pentru laxative. Sau în alte reclame. Atunci când tipele alea cu buze perfecte şi ten perfect bagă în gură o linguriţă cu iaurt, ai impresia că mănâncă spermă. Nu cred că reclamele se pot face la fel pentru orice produs. Există nişte reguli, trebuie să existe nişte reguli! Şi ce e prea mult strică. Aşa au stricat muzica. Trebuia să fie multă, dar nu există talent destul pentru atât de multă muzică bună, aşa că au făcut-o sintetică. îmi place muzica veche pentru că cei care o cântau ştiau ce făceau. Ştiau ce era acela un acord. Oamenii ăia ştiau să ţină în mână o chitară, ştiau să cânte la instrumente şi aveau voci. Voci reale, în pizda mă-sii!

Sofia se înroşise toată la faţă şi aproape gâfâia. încheie:

— Dar partea cea mai bună legată de muzica veche era că la radio nu se vedeau ţâţele.

Paul zâmbi. Fata avea dreptatea ei.

— Şi tu vrei să salvezi sufletul artistic al lumii cumpărând muzică veche, concluzionă el.

— Nu contează.

— Ai observat că sunt corer-uri, nu?

— Păi, da. Dacă ar fi toate de Bob Dylan, ar trebui să vindem maşina aia a ta ca să le putem cumpăra. Oricum, dacă nu îl poţi avea pe Bob, măcar să primeşti următorul lucru bun. îl cumpărăm! decretă Sofia, smulgându-i discul din mână şi trecând pe lângă el spre tejgheaua de lângă intrare, fluturându-şi părul fără griji.

îl trânti pe blatul de plastic şi, zâmbind, îi spuse vânzătorului sceptic:

— Astea sunt selecţiile mele pentru ziua de azi! apoi râse.

Vânzătorul spuse:

— Costă 9,99.

Sofia se întoarse spre Paul:

— Plăteşte-l pe om!

Paul se apropie agale, oftând. Scoase din buzunar câteva dintre bancnotele pe care le furase din buzunarul lui Albert şi plăti.

Sofia abia avu răbdare până vânzătorul puse discul într-o pungă, apoi i-l smulse din mâini şi dădu buzna spre ieşire. Se opri o clipă, se întoarse şi îl sărută pe Paul pe obraz. Chicoti, apoi ţâşni afară pe uşă.

Paul o urmă până la maşină. Voia să se îndepărteze cât mai repede de oraşul acela. Autorităţile îi, pardon, *îl* căutau şi, dacă stătea prea mult timp într-un loc, aveau să-l prindă. Iar fata asta bezmetică îi cheltuia banii şi îi pierdea timpul, îl expunea şi se expunea şi pe ea. Niciunul nu era în siguranţă.

Ajunse la maşină şi o găsi pe Sofia cu capul pe braţe şi cu braţele pe marginea portierei.

— Mi-e foame. Hai să mâncăm ceva!

— Mai târziu.

— Nu mai târziu. Acum! strigă ea. Vrei să fac ca toţi dracii?!

— Dumnezeule, nu vrem asta! spuse Paul,

ridicându-şi plin de evlavie mâinile spre cer.

Oftă.

— Ce şi unde vrei să mâncăm?

— Uite, acolo e un restaurant bun, arătă ea peste umăr spre un local aflat de cealaltă parte a bulevardului.

— Ştii, bugetul nostru nu e nelimitat.

— Ştiu, dar trebuie să mai şi mâncăm, nu?

— Bine, spuse Paul într-un târziu.

Comandară micul dejun. Sofia îşi luă clătite cu ciocolată şi scorţişoară, apoi un pahar mare de Coca-Cola. Paul nu putu să nu observe ironia în toată scena asta.

Până le veni mâncarea, Sofia se duse la toaletă ca să-şi inspecteze corpul.

în timp ce mâncau, ea oftă de plăcere şi spuse cu gura plină:

— Devine din ce în ce mai bine. Scade dorinţa de a-ţi sparge capul cu sticla.

— De ce vrei să-mi spargi capul cu sticla? întrebă Paul serios.

— Fiindcă sunt nervoasă.

— Ce te enervează?

— Multe.

— Cum ar fi? insistă el.

— Cum ar fi... întrebările prosteşti. Cum ar fi dormitul în maşină, spuse ea privindu-l în ochi.

Paul oftă şi ridică tonul aproape imperceptibil. Rosti apăsat şi vocea lui răguşită făcea totul să sune a ameninţare:

— Ţi-am spus: am văzut poliţia învârtindu-se pe acolo şi nu am vrut să risc să ne ia la întrebări.

— Mda, bine.

Mai mâncară în tăcere câteva clipe, apoi Sofia reveni, după ce privirea îi căzu pe meniul de pe masă:

— Preţurile care se termină cu 99.

— Ce-i cu ele?

— Mă enervează şi preţurile care se termină cu 99-

— Majoritatea se termină cu 99.

— Exact! Şi acuma taci şi lasă-mă să mănânc.

Paul îşi coborî ochii în farfurie şi începu să se joace cu furculiţa, apoi îşi sorbi cafeaua.

După ce terminară de mâncat, Sofia privi în jur. Localul era destul de plin la ora aceea a dimineţii. Oamenii stăteau la tejghea sau la mesele de lângă ferestre.

Sofia se aplecă spre Paul:

— Hai să plecăm fără să plătim.

— Ce prostii vorbeşti?

— Ai spus că stăm rău cu banii. Fac eu cinste de data asta.

— Cu ce?

— Exact! Tu ieşi primul, eu rămân în urmă. Merg la baie şi ne vedem apoi la maşină.

— Fără să plătim.

— Da. O să ies prin spate. Când am fost mai devreme la baie, am observat că există un coridor lăturalnic care dă în stradă, la vreo 10 metri de ieşirea principală. Mă aştepţi acolo şi apoi o tulim. O să fie ca în *Bonnie şi Clyde*| chicoti ea şi se scutură, plină de surescitare.

— Şi dacă ne prind? O să ajungem pe mâna poliţiei pentru o nimica toată, observă Paul.

Sofia se întunecă la faţă:

— Care dracu’ e faza cu poliţia, omule? E poliţia, şi ce? Doar nu am furat milioane. E vorba de un mic dejun. Trăieşte şi tu un pic, ce dracu’?

Exclus. O asemenea mişcare ar fi atras atenţia în mod inutil asupra lor.

Paul trase aer în piept, apoi spuse:

— Bine. Vrei să plecăm fără să plătim?

— Îhî! se înfierbântă Sofia.

— Ca în *Bonnie şi Clyde.*

— Ca în *Bonnie şi Clyde,* aprobă ea.

Paul strânse din fălci, apoi spuse:

— OK, te aştept în faţă. Tu te prefaci că mergi la baie şi mă aştepţi în maşină. Eu ies la un minut după tine şi plecăm.

Sofia aprobă din cap, apoi se întoarse şi făcu semn chelneriţei să le aducă nota.

— Eşti rea, observă Paul cu calmul lui obişnuit.

Calmul acela care spunea că el avea răspunsurile pentru toate întrebările din lume. Trebuia doar ca cineva să le rostească.

— Iar tu eşti uşor de asuprit, răspunse fata zâmbind maliţios. Ne vedem afară în două minute. O să ţin motorul pornit! Mereu mi-am dorit să spun asta! râse ea şi se îndreptă spre baie.

Paul scoase câteva bancnote din buzunar. Privi nota de plată: să plătească sau să nu plătească?

Gândurile haotice şi ieşirile nechibzuite ale Sofiei îi făceau sufletul să tresalte, şi făcea eforturi să nu intre în jocurile ei. Era plăcut şi revigoram să stai alături de ea, chiar dacă ideea ei de *cârpe diem* era puţin strâmbă.

Ieşind din restaurant, o văzu pe Sofia agăţată de tetiera scaunului, cu ochii măriţi. Pe măsură ce se apropia de Pontiac, zâmbetul ei se transforma într-un rânjet. Intră în maşină şi îşi căută cheile tacticos. Sofia îl privea cu răsuflarea tăiată. Din secundă în secundă îşi întorcea capul spre intrarea restaurantului.

Paul o privi şi îi zâmbi, apoi îşi puse centura.

Sofia respira greu şi repede. Un grăsan ieşi din restaurant şi aruncă o privire ameninţătoare în direcţia lor. Sofia îngheţă.

— Hai odată, scrâşni ea cu jumătate de gură.

Grăsanul se uita spre ei în continuare. Era clar. Fuseseră prinşi.

Paul era în continuare calm. !i spuse:

— Nu-ţi pui centura?

Fata se întoarse spre el, groaza era cioplită în trăsăturile ei:

— Glumeşti?

— Nu. Pune-ţi centura. Va fi o cursă dură! îi făcu el cu ochiul.

Sofia mai aruncă o privire spre gras, care continua să privească insistent maşina, apoi se aşeză corect pe scaun şi îşi puse centura.

— Gata, sunt gata, dă-i bătaie! strigă ea şi îşi mai întoarse o dată capul spre restaurant.

Grasul nu mai era acolo.

Paul porni maşina şi demară în trombă.

Sofia se apucă de mânerul interior al portierei şi începu să ţipe pe măsură ce maşina prindea viteză tot mai mare.

Conduseră aşa aproape până la ieşirea din oraş, când Paul o lăsă mai moale.

— Uau! exclamă fata. Nu-mi vine să cred că am făcut-o!

— Da, senzaţii tari, nu glumă! murmură Paul şi zâmbi pentru sine.

— Hai, mă, a fost tare!

— A fost micul dejun, observă Paul.

— Exact, se dezumflă ea, dar găsi imediat o justificare pentru a-şi uşura sufletul: Nici nu am făcut pagubă prea mare şi ne-am şi distrat, chicoti Sofia. Probabil chelneriţa o să recupereze din bacşişuri ce a pierdut de la noi. Nu?

— Mă întrebi pe mine? se miră Paul. Să nu îmi spui că îţi faci sânge rău acum!

— Nu, nu chiar.

Paul râse şi hctărî să exploateze situaţia:

— Probabil că tipa o să plătească din salariul ei costul micului dejun.

Se întoarse spre Sofia, ca să prindă reacţia.

Fata strânse buzele uşor, apoi se afundă în scaun. Merseseră aşa aproape un sfert de oră. Ieşiseră de mult din oraş, iar acum goneau prin deşert. Brusc, Sofia îşi aduse aminte de discurile cumpărate.

— Hai să ascultăm nişte muzică. E aşa o vreme frumoasă afară şi noi pierdem toată distracţia tăcând ca doi popândăi. Ce zici? întrebă ea, întinzându-se spre bancheta din spate.

— Ce vrei să asculţi? mormăi Paul.

— O să vezi tu, spuse ea şi scotoci şi mai aprig în pungă. Aha, am găsit! se auzi glasul ei triumfător.

Paul nu întrebă nimic. Sofia băgă discul în fantă şi apăsă pe butonul *play.* Imediat începu melodia şi Paul o recunoscu. Făcu o grimasă. Sofia observă figura lui şi spuse:

— *Oh, c'mon, baby,* e clasică! Nici nu are rost să te urci în maşină şi să porneşti la drum dacă nu ai melodia asta de ascultat! spuse ea zâmbind, apoi începu să râdă.

— De ce râzi?

— Mi-am adus aminte de ora de gramatică şi de modul supin.

— Modul supin?

— Da, modul supin. E unul dintre cele nepersonale şi nepredicative.

— Sofia, stau cam prost cu gramatica zilele astea. Ce-i cu el?

— Nimic. Tocmai l-am folosit.

— Când?

— Mai înainte, când am spus „de ascultat“. Asta e forma de supin a verbului „a asculta“.

— Hm...

— Ce-i cu tine? Te-ai trezit cu faţa la pernă sau ce? întrebă ea, încruntată. îmi strici *feng shui-u*| şi nu îmi place de tine astăzi.

Paul păstră tăcerea şi pur şi simplu conduse câteva clipe, până când Sofia îi dădu un ghiont în

coaste care îl făcu să râdă involuntar.

— Hai, cântă cu mine melodia asta. Distrează-te şi tu un pic! îl îndemnă ea cu un zâmbet larg pe buze.

Era frumoasă şi lipsită de greutate, iar zâmbetul ei apărea ca o zi de vară în mijlocul unui lan de rapiţă.

Fata se aplecă înainte şi începu să bată darabana cu degetele pe bordul încălzit.

— *I like smoke and ligbtning!* începu ea şi îi făcu cu ochiul lui Paul. Hai, continuă!

Paul nu spuse nimic, aşa că ea prelua în locul lui:

— *Heavy metal tbunder, racin' witb the witid...*

Făcu un gest de lehamite înspre Paul şi vru să continue cu următorul vers, când el intră pe fir cu vocea lui răguşită:

— *And tbe feelin' tbat I'm under...*

Fata îl privi cu figura luminată. El rămase în continuare cu privirea aţintită înainte, dar pe buzele lui se ghicea începutul unui zâmbet.

Continuară la unison:

— *Yeab, darlin', go make it bappen...*

Sofia ţipă şi apoi începu să-şi scuture capul pe ritmul melodiei. Părul i se zbătea în aer, emanând căldură şi reflexii castanii-roşietice. Apoi reveniră amândoi:

— *Like a tnie nature's cbild...*

Sofia se opri din cântat şi continuă să simuleze cântatul la chitară, în timp ce Paul fredona:

— *We were born, born to be wild...*

Sofia începu să râdă iarăşi, apoi i se alătură pentru ultima parte.

— *We can climb so bigb...*

Sofia arătă cu degetul spre Paul şi strigă cât putu de tare:

— *I never wanna die!*

Râseră împreună, apoi încheiară cu voci care se

pierdură în aerul cald al după-amiezii şi în deşertul din jurul lor:

— *Born to be wiiiiild... born to be wiiiiiiiiild/*

Sofia avea ochii umezi şi nu se mai putea opri din râs. Cerul era albastru şi limpede. Absolut niciun nor nu se putea vedea pe el. Paul zâmbea mulţumit. Fata îi aruncă o privire galeşă şi fugară, apoi îşi puse palma mică pe umărul lui cald.

— Uite, aşa îmi place de tine! Viaţa e prea scurtă ca să nu ţi-o petreci cântând şi făcând ceea ce vrei. Mai băgăm o dată? ceru ea.

— Nu, spuse Paul.

— Ba da, îl ignoră ea şi se aplecă înainte.

Apăsă pe *play.*

Get your motor runnin'...

Sofia se lăsă pe spate.

Trase aer în piept şi ochii i se umeziră. îşi simţea sufletul ridicat în înălţimi.

Ar fi vrut să cânte şi să plângă în acelaşi timp. Dar nu erau lacrimi de durere cele ce aşteptau să curgă. Era liberă şi se simţea liberă. Simţea că lumea era doar un vis, că nimic nu o putea limita.

Avea destule lacrimi cât să înece lumea în ele şi destulă forţă încât să îmbrăţişeze fiecare om. Destulă iubire cât să şteargă din istorie amintirea oricărui război.

Era genul de fată care nu putea refuza o clipă de plăcere. Dacă mergea la un chef şi auzea o melodie, nu conta că mai dansase sau se zbenguise pe ea de un milion de ori. Trebuia s-o mai facă o dată.

Pentru Sofia, niciodată nu era prea târziu pentru rock'n'roll sau încă un pahar de vodcă.

Muse - *Feeling Good*

♦ ♦ ♦

Trebuiau găsiţi. Şi era treaba ta să-i găseşti, Albert.

Domnul Knopf s-a exprimat foarte clar, deşi nu

în atât de multe cuvinte, că voia problema rezolvată. Voia ca fata să fie scoasă din peisaj. Repede şi în linişte.

Tu ai pierdut-o, tu trebuia s-o găseşti.

Toate lucrurile măreţe au începuturi umile. Dar asta era valabil şi pentru eşecuri. Domnul Knopf nu voia, pardon, tu *credeai* că el nu voia să-şi asume riscuri. Dar nu din cauza riscurilor neînsemnate pe care şi le asumase era acum în situaţia aceasta întortocheată şi periculoasă?

Nu erai tu cel care să facă pe judecătorul în faţa domnului Knopf, dar totuşi...

Totuşi, nimic!

Trebuiau găsiţi.

Tipul care a luat-o - nu ştiai cine era. Nimeni nu ştia. Poate domnul Knopf... Nu, de unde să ştie el aşa ceva? Domnul Knopf avea probleme mai importante de rezolvat decât să ştie cine te-a lovit pe tine în ţeastă şi ţi-a luat prada din cioc, ca unuia căruia îi atârnă mucii la bărbie.

Asta trebuie s-o rezolvi tu, Albert.

A fi acolitul domnului Knopf îşi are şi părţile bune. Dispui de resurse nelimitate. Tot de aceea poţi face investigaţii pe cont propriu, mult mai eficient, fără să fie nevoie să implici organele oficiale.

Aşa că ai început. Nu ştiai de unde, dar ai luat-o logic.

Ţi-ai căutat maşina. Avea montat un dispozitiv de urmărire. Asta ai şi făcut, şi ai găsit-o abandonată, parcată nevinovat lângă un trotuar din apropierea portului.

Era goală şi nici nu te-ai fi aşteptat să fie altfel. Era la mintea oricui că cei doi nu se aflau în apropiere. Nimeni nu era atât de prost, ai presupus tu. Era o chestiune de bun-simţ să nu-ţi parchezi maşina furată sub fereastră. Tot aşa cum nu

aduceai capul victimei acasă, şi nici nu îl lăsai în congelator, să-l găsească maică-ta. Ai presupus atâta lucru. Apoi ţi-ai adus aminte de vorbele domnului Knopf. Presupunerile erau rudele retardate ale informaţiei adevărate. Şi, dacă lucrai cu informaţii strâmbe, la fel aveau să fie şi rezultatele.

Inacceptabil! Ai încercat să te pui în locul domnului Knopf. I-ai simţit privirea sfredelitoare, plină de acuzaţii şi de dispreţ, i-ai simţit ochii privind din spatele ochilor tăi, supraveghind ceea ce făceai. Nu ţi-a plăcut senzaţia şi nu ţi-a plăcut nici ceea ce ai văzut, aşa cum nici lui nu îi plăceau oamenii proşti şi incompetenţi.

Te-ai străduit mai tare. Ai mai făcut un pas.

Ai verificat cârdul de credit. Ţi l-au furat direct din buzunar, în timp ce tu erai inconştient. Şi l-au folosit, aproape imediat. Nu ştiai cum şi nici nu îţi puteai da seama cum au găsit PIN-ul, dar au luat cârdul de credit, s-au dus la un bancomat şi l-au golit. Apoi au plecat în vacanţă pe banii tăi.

Ai luat legătura cu cineva, un prieten, mai degrabă un asociat, acolit al domnului Knopf, şi acesta a făcut rost de acces la înregistrarea camerei de filmat a bancomatului de unde au fost retraşi banii de pe cârdul tău.

Era o imagine *fisb-eye* cu un bărbat blond. Ţi-ai adus aminte de clipa în care le-ai întors şi l-ai văzut, apoi totul s-a întunecat.

Era puternic, fără dubiu. Nimeni nu reuşise vreodată să te pună la pământ dintr-o lovitură. Ai suportat multe la viaţa ta.

Ai privit chipul bărbatului. Era liniştit, de parcă ar fi golit propriul cont bancar. Calm, de un calm neobişnuit, de parcă nu era un evadat căutat de poliţie. Ai aflat astea după ce i-aţi făcut o veiificare a antecedentelor, i-aţi căutat dosarul şi aţi găsit

toate secretele lui meschine. Avea o istorie lungă şi anevoioasă, legături dubioase cu nişte personaje şi mai dubioase. Atunci ţi-ai amintit că drumurile voastre s-au mai intersectai… oarecum, în trecut. Doar o dată. Şi brusc l-ai înţeles şi ţi s-a părut corect ca el să-ţi ia femeia, fiindcă şi tu ai luat ceva ce îi aparţinea, mai demult, iar el nu a mai putut redobândi acel ceva şi nici nu avea să o facă vreodată.

Evadase exact în ziua dinainte să-l întâlneşti tu, chiar de sub nasul înfundat al poliţiştilor.

Poliţia, ce adunătură de rataţi!

Erau puţini, lipsiţi de experienţă şi de o intuiţie sănătoasă. Nu făceau decât să încurce lucrurile. Ai sperat să nu te intersectezi cu ei în căutarea ta.

înregistrarea a surprins şi botul unei maşini de culoare gri, chiar în spatele bărbatului. Din unghiul acela nu ai putut să-ţi dai seama ce fel de maşină era. Dar prietenul tău, asociatul, acolitul domnului Knopf, era un vrăjitor şi imediat a făcut rost de înregistrările camerelor de filmat ale semafoarelor de la colţul străzii. Ai văzut că era un Pontiac Tempest şi ai văzut şi numărul de înmatriculare. L-ai văzut şi pe bărbatul blond, din spate de data aceasta, retrăgându-se de la bancomat şi lăsând cârdul pe tastatură. Apoi l-ai văzut urcându-se în maşină şi luând-o spre capătul bulevardului, cotind la stânga şi luând-o spre sud. Acolo unde ţi-ai găsit maşina.

Ţi-ai spus că avea să fie uşor să-l găseşti. Trebuia doar să urmăreşti pe camere direcţiile în care acesta o luase şi, din aproape în aproape, din înregistrare în înregistrare, aveai să ştii exact unde se oprea.

Apoi ai început să ai dubii.

Dacă la un moment dat renunţa la maşină? Străzile, în marea lor majoritate, erau

supravegheate electronic, dar aleile, străduţele... dacă ieşea din câmpul de înregistrare al sistemului de supraveghere metropolitan, practic nu aveai de unde să ştii unde avea să iasă iarăşi la suprafaţă. Ai fi avut nevoie de o armată de tehnicieni ca să supraveghezi tot sistemul.

Şi mai grav, dacă fata nu era cu el? Dacă drumurile li se despărţiseră imediat după ce te lăsaseră lat pe aleea aceea? Ea nu mai era cu el atunci când vizitase bancoma- tul. O lăsase undeva şi avea să se întoarcă după ea? O trimisese într-un alt loc? Aveau să se mai întâlnească vreodată sau îi sărise în ajutor fiindcă se întâmplase să treacă pe acolo?

Era incitant, Albert, ca pentru o perioadă să fii doar detectiv, nu ucigaş. Aveai să ucizi, clar, dar momentul era încă departe. Şi, după cum spunea expresia, urmărirea era mult mai plăcută decât captura. Adrenalina, respiraţia rapidă, ţiuitul acela din urechi...

Totuşi, aţi mai stat aplecaţi deasupra monitoarelor vreo două ore şi aţi urmărit pe camere virajele bărbatului blond şi în final l-ai văzut, Albert, cum îşi parca Pontiacul în curtea unui motel. Până în acel moment, nici urmă de fată. Ai început să te gândeşti că poate toate eforturile tale şi toată inventivitatea ta au fost în van, Albert. Fata era probabil la un milion de kilometri depărtare, într-un loc în care nimeni nu putea ajunge la ea. Nu ştiai de ce te gândeai la asta, dar aveai o presimţire sumbră. Foarte sumbră.

Bărbatul blond a intrat în una dintre camerele de motel. Asta se întâmpla în jurul orei 9 dimineaţa, conform înregistrării. Erai deja cu o jumătate de oră în urma lui.

în cel mai rău caz îl puteai urmări şi ai fi aflat, în vreun fel sau altul, ce se întâmplase cu fata.

Sperai că va trebui să scoţi cu cleştele de la el aceste informaţii. Cu cleştele, la propriu.

Ţineai braţele încrucişate la piept şi ai atins cu degetele, prin stofa hainei, pistolul negru. Era un M1911 nou, l-ai luat în dimineaţa aceea din rastel, fiindcă bărbatul blond ţi-l luase pe cel vechi chiar dintre degete.

Ai folosit multe arme de-a lungul timpului, dar M1911 era preferatul tău. Era negru, cu plăcuţe de santal de-o parte şi de alta a patului. Greutatea lui îţi conferea siguranţă, iar zgomotul produs era atât de familiar, încât te liniştea. De aceea nu foloseai niciodată amortizor.

Timpul era împotriva ta. Cu fiecare minut, cu fiecare oră, cei doi se îndepărtau de tine, iar riscurile creşteau pentru domnul Knopf. Se măreau exponenţial. Dacă dădeai greş, primeai un glonţ în ceafă. Dar dacă el ar fi dat greş, lucruri mult mai măreţe s-ar fi năruit, da, Albert. Uneori te gândeai că expresia „glonţ în ceafă“ era folosită prea uşor, dar nu era nimic complicat în spatele cuvintelor. Era vorba de echilibrarea unei simple ecuaţii, ceva ce universul din jurul tău făcea în mod automat.

Aruncai o piatră spre cer, universul o arunca înapoi spre pământ.

Făceai o greşeală de neiertat, primeai un glonţ în ceafă.

Acţiune şi reacţiune.

Priveai monitorul pe care rulau imaginile furate de pe serverele municipalităţii şi te întrebai cât va mai trebui să stai acolo, în camera aceea întunecată, lângă tehnicianul, acolitul, ochelaristul acela soios. Avea părul plin de mătreaţă şi transpiraţia lui mirosea a ceapă prăjită de te îngrozea. Peste tot erau aparate cu multe butoane şi întrerupătoare, cu monitoare subţiri pe care se derulau grafice şi rapoarte monocrome din care nu

înţelegeai nimic. Cifre minuscule, verzi şi roşii şi albe, se schimbă între ele, gândesc autonom şi se modifică de la sine. învaţă şi te învaţă şi pe tine, dacă vrei. Bărbatul care stătea pe scaun în faţa ta era un informa- tician priceput. Inventase în urmă cu câţiva ani un algoritm distributiv care fusese folosit pe un computer revoluţionar ce funcţiona cu procesoare interconectate. Era tehnologie emergentă, despre care nu ştiai prea multe, Albert, şi, sincer, nici nu te prea interesa. Erau doar cuvinte mari şi nimic altceva. Problemele tale erau actuale şi trebuiau rezolvate. Iar dacă procesoarele astea în patru dimensiuni grupate în cerc sau în cub sau cum mama dracu' erau grupate, nu te puteau ajuta, atunci nu te interesau deloc.

Ochelaristul puţind a ceapă prăjită se lăudase că poate face mai multă pagubă cu tastatura, într-o jumătate de oră, în timp ce-şi mânca sandviciul cu şuncă, decât ai fi putut face tu cu pistolul şi cu toate gloanţele din lume într-un an.

Ai râs scurt, fiindcă nu aveai chef să-ţi măsori scula cu a lui, dar ţi-ai spus că, dacă scoţi pistolul cel nou din tocul de la piept şi îi înfigi un glonţ în frunte, toate tastaturile lui şi toţi algoritmii din lume nu vor face nici cât o ceapă degerată. Sau prăjită.

Sunetul glonţului este ţipătul cel de pe urmă.

L-ai întrebat dacă monitorizează şi apelurile către numărul tău. Cartela aflată în mobilul pe care Paul ţi l-a luat în seara aceea. Dacă suna de pe ea sau primea apeluri, indiferent de la cine, îl puteaţi găsi.

Şi atunci ai văzut cum pe monitorul din faţa ta a apărut silueta subţire a fetei. Era încă îmbrăcată în rochia ei albă şi părul roşiatic îi atârna pe umeri. S-a apropiat de maşina gri şi a deschis portiera.

Ai strâns din fălci, Albert. Era acolo. Pe monitor.

Puteai întinde mâna, ca să atingi imaginea ei cu degetele. în urmă cu zece ore ai ţinut-o strâns lângă tine, ai vot bit cu ea. Ai îndreptat pistolul spre ea şi erai cât pe ce să-i zbori capul de pe umeri. Dar nu îţi făceai griji. Aveai să te apropii iarăşi de ea. Aveai să o atingi iarăşi şi aveai să-i închizi ochii.

Ai dus iarăşi mâna la tocul de la piept şi greutatea metalului te-a făcut să zâmbeşti. Ai luat adresa motelului şi i-ai spus ochelaristului, tehnicianului, acolitului domnului Knopf, să continue urmărirea de la o înregistrare la alta şi să te ţină la curent cu localizarea lor în timp real. Aşa cum tu erai servitorul umil şi devotat al domnului Knopf, tot aşa tehnicianul acela soios era servitorul tău umil şi devotat.

Ai ieşit şi te-ai urcat în maşina ta neagră şi ai pornit spre motel.

Ei erau deja plecaţi de mult, dar tu erai chiar în spatele lor.

Puteai să ceri ajutorul altor *majordomi,* dar nu voiai asta. Succesul şi iertarea se împărţeau între cei care duceau la bun sfârşit treaba. De aceea voiai să fii singur în faţa provocării.

Numărând florile de pe perete

Se întâlneşte cu prietenele, ca să-şi mute grijile în plan secund. Problemele lor meschine şi încrucişarea insuportabilă de cuvinte care o asaltează atunci când se vede cu ele o amorţesc. Singurul lucru care îi poate lua durerea este spectacolul durerii altora.

Este aproape plăcut.

Maria execută acelaşi job de mizerie care nu o duce nicăieri, de când a terminat liceul. încearcă diferite combinaţii cu o mulţime de bărbaţi, sperând că vreunul va reuşi să o scape, măcar din greşeală, de soarta aceea plată. Bărbaţii o muiesc, la propriu şi la figurat, dar niciunul nu pare interesat să îmbrace armura cavalerului de pe calul alb.

Mona este o ţipă cu mâini osoase şi o carieră obscură care îi înfulecă aproape tot timpul. Este foarte frumoasă, cu nasul ei ca un năsturel şi obrajii bine definiţi, deşi are un mic defect la un ochi, care o face să clipească desin- cronizat.

Carmen s-a căsătorit de curând cu un tip care şi-a lepădat urgent forma atletică, iar acest lucru pare să-i dea un nou sens vieţii. Dacă până în acea clipă a fost o ţipă insipidă, acum este o ţipă care dă impresia că viaţa de femeie căsătorită a transformat-o într-o creatură lipsită de trăsături şi de emoţii. Faptul că a făcut alegerea finală a orientat-o deja înspre punctul terminus al vieţii. Nu îşi doreşte copii şi este pregătită să moară. Dar vrea să mai fie nefericită vreo treizeci de ani.

Stau de vorbă, bolborosesc despre lucruri triviale, discută articole stupide despre teme stupide citite pe reţele sociale,

în niciun caz nu vorbesc despre idei măreţe sau despre evenimente curente ale teatrului politic sau despre războiul perpetuu pe care dumnezeu l-a promis omenirii pentru a o învăţa că războiul într-adevăr însemna pace. Nu vorbesc despre cea mai nouă ediţie a masivului tratat de sociologie intitulat *Efectele degradante ale muncii fizice în t'iaţa omului secolului al XlX-lea.*

Nu vorbesc despre noile legi care restricţionează...

Ce contează?

Sorb din paharele cu vin roşu la suprapreţ şi îşi aranjează cămăşile şi mărgelele de la gât, ca nu cumva să apară încreţituri, sau au grijă să le stea părul exact aşa cum trebuie.

De la o altă masă, trei bărbaţi îşi lasă ocazional privirile să întârzie pe ele. Sunt gălăgioase şi atrag atenţia în modul acela plictisitor şi evident, aşa cum altele, la rândul lor, au făcut-o dintotdeauna. Iar ele observă, desigur, felul în care sunt privite, cu lăcomie, cu poftă şi nesimţire. Se simt încălecate chiar acolo, în văzul tuturor, fără ca vreo persoană să arunce măcar o privire dezaprobatoare.

Nimeni nu mai cere permisiunea în aceste zile.

Fiecare merge şi ia ce doreşte.

Şi ce dacă lucrul acela aparţine deja altcuiva?

Asta nu mai înseamnă de mult nimic. Nu mai opreşte pe nimeni. Proprietatea, apartenenţa sunt doar cuvinte lipsite de substanţă, cuvinte de umplutură.

Vreau. Asta este tot ce contează. *Vreau* se transformă în realitate doar dacă întinzi mâna. *Vreau* face ca visurile să se împlinească mult mai repede.

Niciuna dintre ele nu o ascultă pe niciuna dintre

ele. întrebările rămân fără răspuns, iar răspunsurile nu au nicio legătură cu întrebarea.

Totul este abstract, teoretic, ca o construcţie dezasam- blată. Fiecare piesă aliniată lângă celelalte, în soare.

Sau sunt femeile prea obosite ca să urmărească cele mai simple conversaţii.

Isabela se tunde cu o zi înainte să se întâlnească cu ele. îşi taie părul lung chiar în dreptul bărbiei, iar fetele sunt înnebunite. îi remarcă noua tunsoare din cinci în cinci minute, iar la un moment dat Isabelei i se pare că încep să se poarte cu ea ca şi cu un copil sau că o iau peste picior.

— Vai, ce îmi place cum te-ai tuns! Nu îmi revin! izbucneşte Maria într-un moment de tăcere care ameninţa să se prelungească dincolo de limita suportabilului, iar celelalte sar la tava complimentelor.

Isabela ridică din sprâncene şi spune:

— E doar o tunsoare. Nu trebuie să faceţi atacuri de apoplexie de fiecare dată când dau cu mâna prin păr...

— Da, dar nu ştiu... te prinde aşa de bine! Şi nu ai mai făcut o schimbare de genul ăsta de nici nu mai ştiu când.

Mona se întoarce spre Isabela:

— Voiam să te întreb ceva...

— întreabă-mă, zâmbeşte Isabela.

— Nu mai ştiu ce voiam să te întreb, murmură ea în timp ce îşi aranjează ceasul la încheietură.

A fost ziua ei cu o săptămână înainte să se întâlnească cu ele. A primit un Certina de la tipul cu care îşi pierdea vremea în perioada aceea. Este un ceas frumos şi scump, dar Isabelei nu îi place, din cauză că are brăţară de metal. Probabil nicio

altă persoană din lume nu îşi pune probleme legate de brăţara pe care o are ceasul său, atât timp cât este un ceas bun, dar Isabela este atentă şi la acest detaliu.

Curelele de cauciuc sau de răşină sunt pentru copii. I se par prosteşti. Să ai un ceas frumos şi să aibă curea de cauciuc este ca şi cum te-ai prezenta la bal îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie şi purtând bocanci în picioare.

Metalul este rece, fie el aur, argint, platină sau oţel. Sugerează lux, fără suflet.

Pielea este preferata ei. Pielea este oferită de natură, luată prin măcel. Şi arată cel mai bine. îi arată omului ce fel de fiinţă este el cu adevărat.

Pauză, apoi Mona, parcă încercând să facă o parabolă, întreabă:

— Ce zici de târâtura aia de Cristina?

— Miiiiiau! face Isabela, punând accentul pe prima silabă. Este deranjată de apelativ. Nu e o târâtură! râde ea.

— Mă rog... Ce zici de combinaţia aia?

— Cristina şi Râul, adică?

— Mhm, confirmă Mona.

Cei doi ies de curând din ascunzătoare. Se ţin de mână. Toţi prietenii şi cunoştinţele lor au fost şocaţi la aflarea veştii că cei doi sunt împreună. Formează un cuplu foarte puţin fezabil, după părerea tuturor. Este vorba de tot felul de parametri nealiniaţi între cei doi, de atitudini, staturi, grad de simetrie al trăsăturilor, situaţie financiară... tot felul de *chestii* stabilite de alţii din jurul lor ca fiind extrem de importante. Cei doi par să nu prea ia în seamă părerea celorlalţi.

Noua uniune dintre Cristina şi Râul este ca un baros în capul celor care îi judecă.

— Nu ştiu, ridică din umeri. Presupun că

niciodată nu poţi să ştii cine cu cine ajunge în pat, râde Isabela.

Ca şi cum acesta este semnalul pe care îl aşteaptă, Mona atacă nu foarte subtil problema care îi măcina gândurile:

— Presupun că nu. Vreau să te întreb: e ceva între tine şi Eugen?

O senzaţie puternică de déjà-vu o face pe Isabela să se înfioare. Este ceva legat de un deget şi...

Locul în care a ajuns este suma tuturor alegerilor sale. Nu este nimic inevitabil în situaţia în care se află. Toate astea puteau fi evitate. Dacă şi-ar fi dorit cu adevărat.

— Nu, spune Isabela, luată ca din oală.

îşi roteşte repede privirea în jur, ca să vadă dacă celelalte au prins întrebarea. Niciuna nu este atentă la ele şi zgomotul din local acoperă şoapta Monei.

— Ce să fie?

— Ştiu eu...?

Isabela încearcă să se redreseze:

— De ce m-ai întreba aşa ceva?

— Păi, am sesizat... o chestie... care m-a pus pe gânduri, acum vreo lună.

— Şi anume?

— Eram toţi trei în maşină, eu, tu şi el. Mi s-a părut ciudat că aţi stat amândoi pe bancheta din spate, deşi eram doar trei în maşină. Puteai să stai în faţă, lângă mine.

— Am stat amândoi în spate? se întreabă Isabela.

Pare sincer preocupată de răspuns.

— Da, insistă Mona cu răceală.

— Poate. Nu mai ţin minte...

— Eu ţin minte.

— Păi, nu ştiu, poate aveam chef să stau

tolănită. îmi place să stau tolănită şi nu pot face asta pe scaunul de lângă tine. Ai o maşină cu scaune groaznice. Iar lui Eugen... cred că nu prea îi place să stea în faţă.

Mona ridică o sprânceană, nesatisfăcută de răspuns.

— Asta te duce cu gândul că ar fi ceva între noi? râde Isabela.

Se simte stăpână pe situaţie. Mona zâmbeşte calm:

— Păi, da. Asta, plus faptul că îi sugeai degetul de parcă era cel mai gustos lucru din lume.

Inima Isabelei scapă o bătaie. începe să respire greu. îşi roteşte iarăşi privirea, ca să se asigure că nimeni nu este atent la conversaţie, apoi o priveşte pe Mona pe sub sprâncene.

— Nu pricep ce spui.

— Termină cu teatrul. Ştiu ce am văzut. Eram la volan şi voi doi vă mângâiaţi pe bancheta din spate. Ţi-ai pus capul în poala lui şi el te mângâia pe păr. îi sugeai degetul cu aşa poftă, că toată m-am făcut fleaşcă.

***

Pe bulevardul principal, soarele străpungea cu greu coroanele bogate ale teilor.

Gazonul verde era crescut neuniform, firele de iarbă aşteptau tăişul motocoaselor, ca să poată creşte mai falnice în anul ce urma.

Trunchiurile copacilor erau pline de pete ruginii acolo unde razele soarelui le arseseră după ce fuseseră stropite de ţâşnitoarele care ţineau în viaţă iarba.

Peretele alb al unei clădiri lungi era plin de graffiti multicolor. Doi cai făcuţi din fum, un copil dintr-un stat totalitar african, vopsit în culori de război. Fantome, pisici şi păsări, fete îmbrăcate în salopete de deţinuţi, ochi şi iluzii optice. Dar ce îi

atrase în special atenţia Sofiei era un câmp de maci atât de bine desenaţi, încât privirea i se pierdu în veridicitatea scenei.

Trecură pe lângă o gaşcă de huligani care ieşeau din parcarea stadionului. înjurau şi scuipau, se împingeau şi aruncau cu sticle pe jos.

Opriră la un semafor şi aşteptară să se facă verde.

Grupul de băieţi trecu pe lângă maşina lor şi unul dintre ei se aplecă, bătu cu mâna în portieră şi făcu o mutră ameninţătoare ce o făcu pe Sofia să se afunde în scaunul ei. Apoi tânărul dădu cu ochii de Paul şi atitudinea acestuia de bombă calmă îl făcu să se retragă pe nesimţite, tăcut şi cu privirea pierdută, de parcă văzuse ceva ce nu ar fi trebuit să vadă.

Sofia urmări grupul îndepărtându-se, apoi se făcu verde la semafor.

Paul demară şi, după ce începu să se simtă în siguranţă, Sofia scuipă:

— îi urăsc pe *skinheads-n* ăştia nenorociţi! De ce trebuie să fie toţi nişte rasişti împuţiţi?

— Eşti albă.

— Şi ce-i cu asta?

— Mi se pare forţată nota. *Skinbeads-'u* nu au niciodată treabă cu albii. Decât dacă sunt homosexuali.

— Sunt albă doar pe jumătate, spuse Sofia.

— Vorbeşti serios?

— Da. Taică-meu era negru.

— Aşa? Credeam că mergi des la plajă.

— Păi, uite că nu merg prea des.

Paul strânse din buze o clipă:

— A fi *skinhead* e doar o scuză, doar un costum pe care îl îmbracă, ca să-şi poată masca ura faţă de alţii. Ca să mascheze faptul că sunt nişte animale,

nişte inculţi fără maniere.

Sofia îl privea. Paul continuă:

— Ironia face că în primele zile ale subculturii *skinhead* majoritatea erau de fapt negri, zâmbi Paul întinzându-se peste bord după o ţigară. Iar acum propria cultură s-a întors împotriva lor. E numai vina omului alb.

Şi-o aprinse folosind bricheta electrică, apoi dădu drumul la radio. Căutând printre posturi, dădu peste melodia *Rudie Can 't Fail* a lui Bob Dylan.

Ieşiră din oraş şi fură nevoiţi să o ia spre sud câteva zeci de kilometri, fiindcă segmentul de şosea din faţa lor era în lucru. Triunghiuri mari cu lumini pâlpâitoare formau un scut portocaliu. Dincolo de acest scut, şoseaua era pustie, asfaltul smuls lăsase o rană lungă şi întunecată care se pierdea spre asfinţit.

— Trebuie să ocolim.

— Cât? întrebă Sofia.

— Nu ştiu. Vedem noi, răspunse Paul, apoi vira la stânga.

O luară pe şoseaua B40.

Aerul devenise respirabil, aşa că Sofia îşi lăsă geamul jos. Scosese capul afară şi îşi ţinea o mână atârnată în afara maşinii. Se aplecă peste portieră fiindcă observase ceva. Fata îşi roti capul înapoi.

— Ce e? întrebă Paul.

Un popândău *dormea* pe marginea drumului, întins pe spate. Era întreg.

Fata zâmbi pentru ea. Spuse:

— Nimic.

Ridică din umeri şi se lăsă iarăşi pe spate. Mâna îi atârna peste marginea portierei.

Drumul se întindea înaintea lor, curat şi misterios, îngus- tându-se în depărtare ca un vârf

de suliţă.

Muzica - *Paradise Circus* - ce zumzăia în jurul lor îi dădea fetei un sentiment de cald-dar-totuşi-rece şi viitorul îi şoptea în urechile mici că erau singuri pe lume, doar ea şi Paul. Şi pruncul ei nenăscut. Doar ei trei, mişcându-se înainte, departe de toate, rostogolindu-se spre necunoscut, îmbrăţişând darul nenorocitei de Fortuna, nişte câştigători ignoranţi care au ratat festivitatea de premiere şi au pornit la drum cu buzunarele goale şi minciuna speranţei în suflet.

The Statler Brothers - *Flowers on the Wall*

Era ziua lui.

Gândul fusese ca o revelaţie în dimineaţa acelei zile de marţi.

Rătăcise întreaga zi, făcând autostopul, până când reuşise să se apropie de Sofia destul de mult încât să-şi pennită să se gândească la odihnă. Picioarele îi erau umflate. Tenişii nu erau cele mai potrivite încălţări pentru a face drumuri lungi.

Prima maşină care îl luase fusese o rablă cu nişte banchete proiectate de experţi în tortură, în care mirosea a varză şi a fum de ţigară. Iar şoferul trăncănise încontinuu vreme de două ore. Anton presupusese că motivul pentru care fusese luat era fiindcă omul văzuse în el un potenţial partener de conversaţie. Dar era ora 4 dimineaţa şi Anton nu voia decât să aţipească câteva clipe, doar câteva clipe, în tăcere. Bărbatul de la volan purta o şapcă şi avea mâinile pline de tatuaje ilizibile. Punea întrebări şi trăgea concluzii pripite, se răzgândea cu voce tare şi râdea la propriile glume. Şi el îi puse lui Anton acea întrebare care părea să se rotească mereu deasupra capului său şi pe care toţi o puteau vedea: „Unde mergi?“.

Anton nu răspunse.

Când soarele răsărise, băiatul anunţă că voia să coboare. Ajunseseră la o răscruce şi trebuia să o ia într-o direcţie diferită faţă de cea în care o lua maşina în care se afla. îi mulţumi omului, apoi se îndepărtă de maşină.

Rămas singur pe marginea şoselei, se întoarse spre orizont. Soarele răsărea încet, speriind norii. Anton se lăsă la pământ şi îşi dădu jos de pe umeri rucsacul. Găsi o piatră mare şi înşiră pe ea câteva lucruri cu care începea mereu ziua. O ţigară, câţiva biscuiţi săraţi, un pachet de chibrituri, carneţelul său învelit în piele şi creionul. Se lăsă în genunchi lângă piatra cea mare şi privi obiectele. Soarele era încă jos şi umbrele lor erau lungi. îşi puse picioarele sub el, apoi luă ţigara şi o privi. Era puţin strâmbă, fiindcă stătuse pe fundul rucsacului. O îndreptă uşor cu degetele sale subţiri, apoi o trecu pe sub nas. O puse între buze şi se întinse după chibrituri. îşi aprinse ţigara şi inhală tacticos fumul, apoi aşeză chibritul încă arzând pe piatră. Se întinse după biscuiţi şi îi luă în mână. îi răsfiră ca pe cărţile de joc. Alese unul şi îl apropie de buze. Linse cele câteva cristale de sare de pe el, apoi muşcă şi începu să mestece. Micul dejun, cea mai importantă masă a zilei. Pentru Anton, acesta era format dintr-o mână de biscuiţi vechi, o ţigară şi o gură de apă.

Nu cerea mai mult, nu voia mai mult.

Nu primea mai mult.

Mai mâncă din biscuiţi şi mai trase câteva fumuri din ţigară, apoi luă carneţelul. îi răsfoi filele din hârtie fină, ca de biblie, reciti câteva dintre pasajele scrise, apoi luă creionul şi scrise: *Simt cum totul mă lasă în urmă. Simt cum lumina se îndepărtează de mine. Vreau să*

Se opri. Nu ştia ce voia. Uneori se mai întâmpla

să nu ştie, îşi ridică privirea spre soare. Umbra lui se scurtase acum.
Curând avea să fie doar o pată sub tălpile sale. Era pustiu peste tot în jurul său. Cerul se deschidea şi albastrul acela era insuportabil. Dar măcar avea linişte.

Puse înapoi pe piatră creionul şi carneţelul. Termină de fumat ţigara şi o zdrobi de piatră. Un fir de fum se ridică spre cer, sufletul ţigării în drum spre Rai. Băgă în gură şi ultimul biscuit, îngândurat.

Sofia.

O maşină trecu pe lângă el şi postura lui probabil atrase atenţia şoferului, fiindcă acesta frână şi îi strigă:

— încotro mergi?

Iarăşi întrebarea aceea supărătoare. Dar, dacă răspunsul te duce din punctul A în punctul B...

Anton îşi mătură cu o mişcare toate lucrurile de pe piatră în rucsac, aruncă rucsacul pe umeri, apoi se ridică în picioare şi se apropie de maşină.

Maşina asta era o rablă în care temperatura se apropia de cea din Iad. Petele de transpiraţie de sub braţele şoferului se lărgeau văzând cu ochii. Iar privirea bărbatului era lacomă după conversaţie neinvitată. Anton trânti portiera după el şi închise ochii.

O a treia maşină îl luă în acea după-masă. Se plimbase de-a lungul şoselei pustii vreme de trei ore bune, fără să se mai obosească să-şi ridice degetul, crucea autostopiştilor în faţa dumnezeului călătoriilor.

Şi totuşi, o maşină opri la câţiva metri în faţa lui. Era o maşină mare, dar veche. Ajunse în dreptul ei şi se aplecă să vadă înăuntru. La volan stătea o femeie tânără, aproape o fată, dacă ar fi să

judecăm după părul ei blond şi drept, atitudinea uşor ironică din sprâncene sau hainele ce trădau spiritul crud al vieţii neprihănite: pantaloni scurţi, o cămaşă albă de in cu mânecile suflecate, tenişi şi o pereche de ochelari de soare de aviator.

Anton se aştepta ca femeia să-l întrebe...

„încotro mergi?“

...dar această făptură din maşina ei mare şi veche rămase tăcută. îi zâmbi şi se întinse să deblocheze portiera. Anton rămase uimit în faţa deschizăturii din maşină, dar hotărî că nu avea ce să strice. Se aşeză pe scaun şi trânti uşa după el.

Probabil femeia era mai precoce decât majoritatea celor de dinaintea ei. Adică să pui o întrebare de genul „încotro mergi“ într-un loc în care nu puteai merge decât într-o direcţie era categoric ceva inutil. Poate trăgea concluzii corecte din informaţii foarte puţine.

Sau, poate, pur şi simplu nu o interesa.

în maşină nu se auzea niciun sunet. Nu mergea muzica la radio, femeia era mai tăcută decât liniştea, doar fluieratul vântului mângâia maşina pe interior. îşi întinse mâna dreaptă în spatele scaunului şi reveni cu o sticlă de apă pe care i-o oferi lui Anton.

— Bea, sigur eşti deshidratat! fură primele ei cuvinte, iar Anton descoperi că avea o voce joasă, de bas, foarte plăcută şi liniştitoare.

Luă sticla reticent. Niciodată nu ceruse nimic de la altcineva şi niciodată nu primise nimic fără să ceară. Iar acum primea de toate. Apoi îşi dădu seama că hainele de pe el erau fleaşcă de transpiraţie şi de aici concluzia ei. Nu protestă, ci duse la buze sticla şi bău în linişte, lăsând apa să curgă într-un fir subţire în josul gâtlejului.

Bău aproape jumătate de sticlă, apoi se opri. îi puse capacul şi rămase cu ea în poală.

— Pune-o în spate, am un *cooler* acolo, spuse ea.

Anton se conformă.

Apoi femeia conduse în tăcere. Nu avea niciun tic care să scoată zgomote enervante, nu bătea darabana pe volan sau pe marginea portierei, nu îşi clătina capul pe ritmurile vreunei melodii doar de ea ştiută şi nici nu îl studia pe furiş.

Era calmă şi complet desprinsă de lumea asta. La fel ca Anton.

Kilometrii treceau pe sub ei, soarele trecea peste ei, direcţia în care se îndreptau era cea corectă şi liniştea era regina lor. Anton avea timp să reflecteze asupra următorilor săi paşi. Văzu pe bordul maşinii un abţibild pe care scria *Dens Ex Machina.*

Din când în când îşi mai întorcea privirea spre partenera lui de drum, iar ea îşi întorcea privirea spre el, zâmbindu-i ştrengăreşte din colţul gurii. Iar Anton înţelegea. Erau suflete- pereche, dacă aşa ceva exista cu adevărat. Erau însăşi definiţia credinţei că nu trebuie să baţi din gură încontinuu şi aiurea ca să te simţi bine alături de cineva. Se cunoşteau dintotdeauna şi îşi recunoşteau nevoile esenţiale: de a respira, de a bea, de a mânca şi de a tăcea alături de cineva, fără să-ţi justifici motivele sau lipsa de timp.

— Poţi să mai bei apă, dacă vrei. Este destulă, îl încurajă femeia.

Anton se întinse după sticla pe jumătate goală şi mai bău. Apa era bună.

— Mulţumesc, spuse el într-un târziu.

— N-ai de ce, zâmbi ea cu privirea înainte.

— Vreau să spun că nu prea mai vezi oameni care să se ajute între ei. Cu atât mai puţin să ajute străini.

Femeia mai conduse un timp, apoi spuse:

— Nu e un ajutor. Caut să mă întregesc.

Anton nu pricepu pe de-a-ntregul şi fata simţi asta, aşa că opri maşina şi elaboră:

— Străinule, eu şi cu tine... noi suntem la fel.

El putu să înţeleagă asta şi nu îşi mai spuseră niciun cuvânt. Cel puţin, nu prin viu grai. Apoi femeia îl lăsă în urmă şi porni mai departe.

Se lăsă seara şi trebuia să se odihnească, indiferent dacă a doua zi ar fi pierdut avantajul pe care îl câştigase.

Era târziu, iar mijloacele de transport public nu mai circulau. Eia trecut de miezul nopţii. Nu avea nici bani, ca să ia un taxi.

Trebuia să doarmă.

Era mort de somn. Voia să se pună pe o bancă dintr-un parc şi să doarmă până dimineaţa. Ajunse la gura unui pasaj. Treptele de beton coborau într-un întuneric întrerupt din când în când de pâlpâirea de un alb murdar a unui bec lungit de-a lungul peretelui.

Păşea pe trepte cu grijă şi ţinea în mână carneţelul său îmbrăcat în piele şi creionul ascuţit.

Simt cum totul mă lasă în urmă. Simt cum lumina se îndepărtează de mine. Vreau să

Voia să termine acel gând.

După câţiva paşi se opri, fiindcă îşi dădu seama că nimerise chiar în mijlocul a ceea ce părea a fi o ceartă conjugală un pic scăpată de sub control.

Individul stătea într-o poziţie agresivă, cu picioarele bine înfipte, faţă în faţă cu o femeie, la care striga şi scrâşnea şi pe care o ameninţa fără oprire. Apoi, între două răsuflări, o plesni cu putere, ptâvălind-o pe perete.

Anton se gândi pentru o clipă să se întoarcă din drum şi să o ia în direcţia opusă. Nu era problema lui, deşi bărbaţii care loveau femeile - şi mai ales cei care făceau asta în public - îi provocau o greaţă şi o ură pe care cu greu şi le putea reprima. Vru să se întoarcă, dar femeia dădu cu ochii de el. Ceva în

privirea ei îl ţintui pe băiat, cu răsuflarea tăiată. Femeia nu scoase absolut niciun cuvânt, dar ochii ei ţipau după ajutor.

Pe Anton îl străfulgera un sentiment profund de frică, de neputinţă gâtuită, şi avu o viziune în care multe femei stăteau tăcute şi îl acuzau pe el pentru nedreptăţile îndurate.

Sofia!

Da, şi pe ea cineva o împinsese spre un perete. Şi pe ea cineva o lovise ca să o supună. Şi ea îşi căutase salvatorul din priviri. Fratele ei îşi spuse că, poate dacă ar fi fost cineva ca el acolo, în seara aceea, când o luaseră pe sora lui, cineva care să pună piciorul în prag, cineva care să ia atitudine, atunci ea ar fi fost în siguranţă acum.

Cu creionul într-o mână şi cu carneţelul în cealaltă, mai făcu un pas şi spuse cu voce tremurândă:

— Hei... las-o în pace!

Bărbatul îşi întoarse capul peste umăr, stupefiat de îndrăzneala nepământeană a băiatului, îl măsură dintr-o privire, apoi îl expedie cu jumătate de gură:

— Cară-te de aici, copile, până nu-ţi crăp capul.

Avea o voce hârâită şi neplăcută, de beţivan proaspăt trezit din somn. Anton mai făcu un pas. Acum nu mai putea da înapoi. Mai luase el bătaie, uneori pentru lucruri mai puţin importante. Dacă nenorocitul avea să se arunce pe el, avea de gând să-i strige femeii să fugă şi apoi voia să încerce şi el, la rândul său, să scape. Strigă:

— N-auzi s-o laşi în pace?

— Ce pizda mă-tii?! se auzi iarăşi vocea aceea tărăgănată şi bărbatul se întoarse de-a binelea spre el, iar Anton ştia că venise momentul să se ţină tare şi să folosească de propriile forţe.

Vremea cuvintelor se sfârşise.

Venise vremea pumnului.

Ceea ce nu ştia Anton era că bărbatul din faţa lui era un om pentru care viaţa nu însemna prea mult.

O mică biografie a monstrului ar suna cam aşa:

Se născuse în urmă cu 45 de ani, sub un nume comun, la un centru pentru mame nemăritate. Numele adevărat al tatălui său nu a putut fi aflat niciodată, aşa că certificatul de naştere al copilului îl lista pe un anume L.M. ca tată, deşi maică-sa, pe nume Elena, pretindea că fusese sedusă de un marinar al cărui nume nu se găsea în niciuna din arhivele Marinei comerciale sau militare. Unii membri ai familiei sale şi-au exprimat credinţa că adevăratul tată ar fi fost chiar bunicul său, tatăl violent şi abuziv al Elenei, dar până în prezent nu existau dovezi concrete care să susţină aceste afirmaţii.

Primii ani din viaţă şi i-a petrecut în casa bunicilor, unde a fost crescut crezând că ei erau adevăraţii săi părinţi, iar maică-sa era sora lui. Unii spun că bătrânii au făcut asta pentru a o scuti pe mama lui de stigmatul social care însoţea o naştere în afara căsătoriei la vremea respectivă. În final, băiatul şi-a găsit certificatul de naştere într-un sertar şi a aflat adevărul. Din acea clipă a început să aibă un puternic resentiment împotriva mamei sale, pentru păcatul acesteia de a-i fi ţinut secret acest fapt.

Băiatul îşi respecta bunicii şi ţinea foarte mult la ei, deşi mulţi spuneau despre bătrân că era un tiran şi un rasist care îi ura pe negri şi pe evrei, îşi bătea soţia şi pe cele două fiice şi era crud cu animalele din jurul casei lor.

Bunica lui era o femeie ştearsă şi docilă, care

urma în mod regulat şedinţe de terapie electroconvulsivă pentru a contracara efectele depresiilor şi care evita să iasă din casă spre sfârşitul vieţii.

Băiatul avusese încă de mic un comportament ciudat, manifestând o atracţie obscură pentru obiecte tăioase.

La vârsta de patru ani, maică-sa s-a mutat brusc în alt oraş, unde s-a căsătorit cu un bucătar, care l-a adoptat pe băiat în mod formal. Deşi cuplul a mai avut patru copii şi noul tată a încercat să-l coopteze pe fiul său adoptiv în numeroasele activităţi familiale, băiatul s-a ţinut mereu la distanţă, motivându-şi atitudinea prin faptul că bărbatul nu era tatăl lui adevărat, că era prost şi nu făcea prea mulţi bani.

în adolescenţă, băiatul îşi petrecea timpul consumând mari cantităţi de alcool, străbătând cartierele oraşului şi căutând prin tomberoane după reviste cu femei goale sau uitându-se după ferestre lipsite de draperii pentru a putea urmări femei dezbrăcându-se, sau orice altceva era de văzut.

Se ţinea departe de oameni, crezând că nu avea acel simţ natural prezent la cei mai mulţi, care îi făcea pe oameni să-şi poată găsi prieteni. Nu ştia cum să relaţioneze cu alţii şi îşi orienta toate eforturile înspre schiat, un sport pe care îl făcea cu entuziasm, utilizând echipament furat.

Deşi a mai fost arestat de câteva ori sub suspiciunea că ar fi spart şi furat automobile, la împlinirea majoratului dosarul i-a fost curăţat, după obicei. Păcatele prosteşti ale copilăriei trebuiau să facă loc păcatelor serioase ale vieţii de adult.

S-a încris la mai multe facultăţi, neterminând

niciuna şi, deşi avea note mediocre, a reuşit să se catapulteze pe o nouă treaptă profesională, pe baza aportului său la campania pentru alegerile prezidenţiale a unui om puternic. Profesorii săi îl priveau ca pe un student serios, iar una dintre prietenele sale pe care nu o mai văzuse de mult, la reîntâlnirea cu el, a rămas stupefiată şi plăcut impresionată de omul din faţa ei, care părea să aibă un potenţial nelimitat, spre deosebire de băiatul timid şi neserios de care se despărţise în urmă cu câţiva ani. Era frumos, carismatic, plin de încredere şi de succes.

După o relaţie intensă cu acea prietenă, care a durat aproape doi ani, tânărul a rupt definitiv orice legătură cu femeia.

Cam în aceeaşi perioadă au început să dispară alte femei, într-o seară de toamnă ploioasă, un bărbat cu semnalmentele lui a intrat în subsolul casei unei studente de 18 ani, pe care a bătut-o până când a adus-o în stare de inconştienţă. Apoi a îmbrăcat-o în blugi, tenişi şi o geacă neagră şi a transportat-o într-un loc îndepărtat.

Două luni mai târziu, acelaşi bărbat a intrat pe geam în apartamentul unei alte tinere de 22 de ani, pe care a lovit-o în timp ce dormea cu o bară de metal, până când i-a crăpat craniul. Apoi a violat-o cu un *speculum.* Violul i-a produs femeii răni interne grave. Deşi a fost inconştientă vreme de aproape două săptămâni, tânăra a supravieţuit, deşi cu leziuni permanente ale creiemlui.

Alte tinere, asemenea celei care stătea în faţa lui Anton în acest pasaj subteran, au început să dispară. O tânără de 20 de ani a dispărut în timp ce se întorcea la cămin, venind dintr-o vizită la prietenul său.

O lună mai târziu, o femeie de 23 de ani a

plecat de acasă ca să-şi întâlnească prietenii la un concert de muzică folk, dar nu a mai ajuns la întâlnire.

în vara aceluiaşi an, încă trei femei cu vârste variind între 16 şi 29 de ani au dispărut de pe plaja dens populată a oraşului în care locuia bărbatul din faţa lui Anton.

Puţinele mărturii din partea unor oameni i-au adus pe poliţişti la concluzia că toate dispariţiile şi evenimentele de mai sus erau legate între ele.

Totuşi, deşi bărbatul a fost dus în faţa poliţiei, nimeni nu s-a gândit în mod serios că unul ca el, cu un dosar impecabil, ar fi putut comite actele acelea.

Dacă cineva ar fi avut timp să stea de vorbă cu el, să-i analizeze gândurile şi sufletul, ar fi spus că era un sociopat autentic, lipsit de remuşcări şi sentimente de vină, că putea să facă distincţia dintre bine şi rău, dar că acest fapt nu avea nici cel mai mic efect asupra comportamentului său. Că putea să te privească direct în ochi şi să te ucidă fără a clipi.

Bărbatul acela era un animal de pradă, care putea vedea vulnerabilitatea din ochii tăi, care putea mirosi frica din trupul tău, de parcă era izul unei transpiraţii. Ştia că îţi era teamă de el şi nu avea nicio problemă să-ţi arate de ce se întâmpla asta.

Iar în acea seară venise vremea tinerei să-şi primească pedeapsa pentru faptul că se afla în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, alături de bărbatul nepotrivit.

Se cunoşteau de ceva vreme şi umblau împreună. El fusese tandru şi carismatic şi părea prea bun pentru a fi adevărat. Dar masca normalităţii îi aluneca tot mai des şi îi era tot mai

greu să o ţină în dreptul feţei sale.

Iar acolo, în acel pasaj subteran, femeia se împiedicase în timp ce mergeau spre un restaurant pentru a lua cina, îşi rupsese tocul unui pantof, iar acest incident nevinovat fusese catalizatorul care îl făcuse pe bărbat să sfâşie aparenţa aceea care îl făcea să pară normal şi să-i dezvăluie femeii cine sau ce era el cu adevărat.

începu să arunce în ea cu vorbe de ocară ce păreau scoase de nicăieri. Nu, nu el, bărbatul tandru şi atent nu cunoştea vorbe de acest fel, *curt'o, proasto,* şi în niciun caz nu le-ar fi folosit de faţă cu ea, *târâtură ce eşti,* şi scrâşnea cu lăcomie, cu balele curgându-i pe bărbie.

Ceea ce nu ştia femeia era că bărbatul, în mintea lui distorsionată, găsise în final pretextul pentru a se dezlănţui asupra ei şi profita din plin de acest lucru. Prea mult timp se abţinuse de la comportamentul său normal şi, pentru o vreme, chiar crezuse că era vindecat. Dar totul fusese doar o iluzie. Se prefăcuse a fi normal atât de mult timp, era atât de însetat de sânge, încât ar fi ucis-o acolo şi atunci, fără alte pregătiri şi precauţii.

Un test IQ pe care bărbatul îl dăduse în vremea liceului îi atribuia un coeficient de 125, deci o inteligenţă cu mult peste medie.

Totuşi, în momentele în care furia şi nevoia de a ucide deveneau incontrolabile şi puneau stăpânire pe el, părea să ignore toate câte se întâmplau sau câte s-ar fi putut întâmpla în jurul său şi nu aveau legătură cu potolirea acestor instincte. Cât timp ele îl dominau, nu exista libertate de alegere. Era sclavul impulsurilor şi i se părea logic şi normal să ucidă fără remuşcare, tot aşa cum însetatului i se pare normal să bea apă pentru a scăpa de sete.

Asemenea celorlalte personaje din această

poveste, nu putea scăpa de ceea ce era cu adevărat. Instinctul era greu de ignorat. Răul din el fusese plantat de mult, iar acum fructele trebuiau culese.

Bărbatul o lipi pe femeie de perete, cu un sfat mut de a nu se mişca de acolo, poruncă pe care ea oricum nu ar fi putut s-o încalce, fiindcă abia putea respira de frică. Era o femeie slabă şi asta nu era vina ei.

Bărbatul se apropie de Anton, iar băiatul, sfidător, făcu şi el un pas spre acesta.

— Băiete, ştii cum uneori te pui cu cineva, iar apoi îţi dai seama că nu trebuia să te pui cu persoana respectivă?

Anton vru să aprobe din cap, involuntar, răspunsul la această întrebare, dar nu apucă, fiindcă un pumn în figură îl dădu pe spate. Trupul lui tânăr îngheţă. Nu era obişnuit cu violenţa fizică. El era un individ care îşi domina adversarii din privire. Adversarul din faţa lui nu era prea interesat de privirea lui Anton. Aşa că îl mai lovi o dată şi apoi îl apucă de gât. Dădu cu Anton de perete şi îşi încleştă degetele în jurul gâtului său.

— Ei bine, *eu* sunt persoana aceea! scrâşni bărbatul.

Femeia era stană de piatră, cu ochii căscaţi. Unicul şobolan mic din lume trecu neobservat printre picioarele ei uşor depărtate.

Anton simţea degetele bărbatului strângându-se în jurul beregatei sale. Imaginea dinaintea ochilor începea să se tulbure. Apucă mâinile bărbatului, încercând să se elibereze din strânsoare. între degete încă mai ţinea creionul. Carneţelul îi scăpase din mână.

Urechile îi ţiuiau şi simţea cum degetele sale slăbeau strânsoarea din jurul braţelor bărbatului

care voia să-i facă rău.

închise ochii, auzind un pârâit uşor, probabil traheea era pe cale să cedeze. I se făcea rău, tot mai rău, şi lacrimile începură să-i curgă lent pe obraji. Privirea bărbatului era calmă, ca a unui animal care mai făcuse asta de o mie de ori şi ştia exact care urma să fie rezultatul. îl auzi susurând:

— O să te omor...

Trupul lui Anton era prea greu. Se simţea de fier. Rece şi mort. Gata de pus în groapă. Alunecă uşor, împăcat. Pace, în sfârşit!

Sofia!

Braţul drept îi zvâcni şi strânsoarea din jurul gâtului său se relaxa. Apoi braţul îi mai zvâcni de câteva ori, lovind în întunericul care pâlpâia. Bărbatul se retrase de lângă el, făcând un pas înapoi, apoi încă unul, şi îl privi cu ochii bulbucaţi, îngrozit de fapta lui Anton. îşi duse una dintre palmele ucigaşe la propriul gât şi apoi şi-o privi. Era roşie. Jumătate din trupul său era plin de sânge. începu să se clatine, cu ochii pierduţi, miraţi, cu sufletul luat prin surprindere. Era un prost, dar, ca orice fiinţă, avea acel instinct primar care îi spunea că-i venise sfârşitul. Nu ştia cum se întâmplase. Băiatul acela, slab ca un biscuit privit în dungă, într-o clipă se afla în mâinile sale, sub el, cu ochii gata să plesnească, pregătit de moarte, iar acum el însuşi era cel îngenuncheat. Degetele sale butucănoase încercau cu brutalitate să potolească şuvoiul de sânge. Dar sângele, nenorocitul, gâlgâia grotesc, aluneca printre ele, nu se lăsa prins. Viaţa lui scăpându-i printre degete.

Se simţea slăbit şi mâinile îi alunecară pe lângă trup. Le ridică iarăşi cu greutate, de parcă aveau atârnate de ele cărămizi de ciment. Auzea numele său strigat de femeia lui, cea care uitase de

cuvintele şi privirea lui, ca şi de palma aceea zgomotoasă pe care i-o trăsese. îl vedea ca prin vis pe băiat ridicându-se în picioare, strângând în pumn ceva, un... un creion. Avea degetele osoase şi dosul palmei pătate de sângele lui. Sângele...

Se prăbuşi pe o parte. Femeia ţipa şi sunetele erau ca un cântec, o odă care să-l însoţească pe ultimul drum. Se simţea de fier.

Muri uitând să închidă ochii.

Băiatul căuta ceva cu privirea. Avea gura uscată şi trebuia să-şi ierte fapta.

Bărbatul nu o mai putea face, femeia nu părea pregătită de aşa ceva, iar Anton... Anton trecuse de punctul din care se mai putea întoarce. Nu o mai putea face nici dacă ar fi vrut. Să se întoarcă, adică.

Femeia se năpusti asupra trupului şi începu să-l strige pe nume, cu lacrimi tot mai mari adunându-se în colţurile ochilor. Sângele încă mai curgea din rana pe care Anton i-o făcuse bărbatului cu creionul.

Femeia nu părea să realizeze că fusese la un pas de a fi ucisă, la un pas de a se transforma dintr-o femeie iubită într-un trup abandonat pe dalele reci şi pline de mizerie ale pasajului subteran, într-o statistică anonimă, un alt caz nerezolvat.

Ca şi Sofia.

Din când în când îi arunca lui Anton priviri acide, pline de ură. Oamenii aveau memorii foarte scurte.

Anton se dădu un pas în spate, sprijinindu-se de perete şi tuşind ca să-şi recapete respiraţia. Se şterse cu dosul palmei de sângele care îi curgea din nas şi din gură, apoi îşi duse mâna la crucea de lemn de la gât şi spuse cu voce joasă, ca şi cum ar

fi recunoscut un adevăr ruşinos:

— Iartă-mă, doamne, şi iartă-mi şi păcatele. Sunt om şi sunt plin de greşeli...

Făcu o pauză, privind la femeia care încerca să-l readucă pe bărbat la viaţă, apoi adăugă:

— Dar nu uita că şi tu eşti un nenorocit de doi bani! Eu te iert pe tine şi îţi iert greşelile. Iartă-mă şi tu pe mine! Vreau să mă ierţi şi tu pe mine!

Arătă cu bărbia în jos, cu ochii plini de lacrimi:

— Şi, doamne, te rog să accepţi în grădina ta sufletul biciuit al acestui ticălos degenerat. Nu merită asta, dar câţi din cei care stau la dreapta ta au meritat-o cu adevărat?

Femeia îl văzu că se îndepărta cu paşi nesiguri şi scoase telefonul mobil din poşetă. Sună la poliţie şi anunţă că avusese loc o crimă, iar făptaşul era încă acolo. Fiind o zonă centrală, Anton auzi aproape imediat sunetul unei sirene vuind, apropiindu-se ameninţător.

Femeia îl privea cu ură triumfătoare. Anton clătină din cap, neînţelegând gestul ei de a chema poliţia. Nu îi salvase viaţa? Dar ea nu ştia asta... în afară de Anton şi de bărbatul care se răcea în balta de sânge, nimeni nu ştia asta.

Pentru o clipă, îi trecu prin minte că poate ar fi trebuit să se întoarcă nepăsător pe călcâie şi să-şi vadă de treaba lui, aşa cum îl sfătuise primul său instinct. Unii oameni se simt bine sub biciul asupritor al semenilor. O mai privi o dată cum îmbrăţişa strâns trupul bărbatului care îi făgăduise lui că îl va ucide şi îşi spuse că era mai bine să lase şobolanii printre gunoaie. Trebuia să meargă mai departe pe drumul său.

Făcu câţiva paşi în spate şi îşi dădu seama că ceva lipsea. Văzu pe jos, la câţiva metri depărtare, carneţelul învelit în piele. îl culese de pe jos şi o luă

la fugă, din ce în ce mai repede.

Avu norocul să iasă la suprafaţă în capătul opus celui în care pătrunsese poliţia. Văzu luminile roşii şi albastre ale ordinii sclipind strident şi rapid în noapte, dar le ignoră şi se strecură printre două clădiri înalte şi întunecate.

Alergă fără oprire aproape un sfert de oră, apoi intră pe o poartă de fier forjat cu gardul presărat cu flori de oţel, apoi trecu de o uşă din lemn masiv. Scăpă uşa grea din mână, fiindcă era obosit şi transpirat şi sunetul izbiturii se propagă prin spaţiul imens din spatele său.

Cu umerii strânşi, se întoarse pe călcâie.

Constată că era în nartexul unei catedrale.

Păşi în lumina difuză din nava imensă şi izul de ceară şi de tămâie îi pătrunse în nări. Voia să-şi tragă sufletul, dar fără să fie văzut, aşa că se îndreptă spre unul din cele patru confesionale aliniate la dreapta sa.

Trase uşa scârţâitoare după el şi se lăsă pe bancheta de lemn. Mâinile îi tremurau şi respiraţia lui era haotică. Avea degetele pline de sânge. încă strângea creionul acela ascuţit în pumn.

Deodată tresări, fiindcă o planşă de lemn se dădu la o parte, iar de cealaltă parte a deschizăturii în perete auzi o voce moale de bărbat adresându-i-se:

— Bună seara. Doreşti să te spovedeşti?

— Nu ştiu.

Bărbatul oftă şi spuse plin de înţelegere:

— Spui aşa: „Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit“.

— Şi apoi?

— Apoi îmi spui păcatele care vrei să-ţi fie iertate.

— Am făcut lucruri... rele. Foarte rele.

— Nu există faptă pe care Domnul să nu o înţeleagă.

— Şi dacă e vorba de ceva pentru care aş merge la închisoare?

Preotul făcu o pauză. Apoi spuse ferm:

— Nici fapta aceea nu e dincolo de iertare. Nu te voi denunţa.

— Vorbeşti serios?

— Da. Biserica nu îmi dă voie să dezvălui informaţiile pe care oamenii mi le dau în timpul confesiunii, decât dacă privesc fapte viitoare ce ar pune în pericol viaţa oamenilor.

— Aşa...

— Da.

— Atunci, binecuvântează-mă, părinte. Cred că am păcătuit.

— Povesteşte-mi, ceru preotul.

— în seara asta am făcut ceva ce am jurat să nu mai fac niciodată.

Da, o mai făcuse în urmă cu aproape un an. Era fum în jurul lui şi zgomot mult. Oamenii îi dădeau coate şi cineva vărsă nişte bere pe blugii şi pe tenişii lui. Era vară şi o căuta pe sora lui. Cineva îi spusese că Sofia era în barul acela cu nişte prieteni. Când Anton intră pe uşă, îşi dădu seama dintr-o privire că seara avea să se termine rău. Sofia juca biliard cu încă o ţipă, o prietenă a ei, o blondă subţire şi vulgară, ca majoritatea fetelor fără răbdare. Erau deja ameţite de băutură şi râdeau, dădeau cu tacurile pe lângă bile şi se clătinau greţos. Nişte ţipi îş; plimbau privirile cu neruşinare peste trupurile lor, iar la un moment dat chiar intrară în vorbă cu ele.

Anton îşi croi drum prin mulţime şi prin fum şi prin zgomot şi ajunse la Sofia. !i spuse că trebuiau să plece, dar fata era dornică de distracţie

prelungită şi declară:

— Nu plec nicăieri! Mai stau. Ia şi tu o bere, ceva, jucăm o bilă... Hai să mai stăm!

Anton simţea cum ceilalţi îl priveau acid, fiindcă Sofia era sufletul petrecerii, iar el voia să ia sufletul şi să plece.

— Sofia, eşti beată. Plecăm acum! spuse el şi o apucă de un braţ.

în clipa următoare, cineva îl înghionti în umăr.

— Dacă fata vrea să mai stea, atunci stă! Cară-te de-aici, uscatule, cât mai ai picioare care să te ducă!

Anton se întoarse să protesteze, dar un alt bărbat mai vânjos îl apucă de umeri şi îl întoarse spre ieşire. Se formă repede un zid între el şi Sofia şi se trezi afară, sub cerul liber. Bărbatul îl împinse din spate, iar Anton se prăbuşi pe burtă. Creionul i se rostogoli din buzunarul de la pieptul cămăşii, unde îl ţinea alături de carneţel.

— Să nu te mai prind pe aici! strigă bărbatul râzând. Am treabă cu soră-ta şi mă deranjezi! îi aruncă el vorbele, pline de sugestii îngrozitoare.

Anton şi-o închipui pe soră-sa...

Scutură capul, apoi apucă creionul. Se ridică în picioare şi bărbatul din faţa lui căzu în genunchi. Intră apoi în bar şi o luă pe Sofia, iar aceasta nu se împotrivi, ca şi cum ştia ce făcuse Anton şi ştia că toate acestea puteau fi evitate dacă ea l-ar fi ascultat la momentul potrivit. Băiatul îşi iubea sora şi poate că era ceva adevăr în aceste presupuneri, dar mai adevărat era că făcuse ceea ce făcuse pentru că...

— Nu simt nimic pentru oamenii din lume. Nu mă interesează să-i cunosc sau să-i salvez. Nu vreau să le ştiu poveştile. Mă deranjează existenţa lor, zgomotul pe care îl fac atunci când respiră şi

felul în care mă privesc. Urăsc prostia lor şi răsfăţul lor grotesc. Nu îi înţeleg, nu îi pot înţelege şi nici nu cred că vreau asta. Şi acum îl urăsc şi pe dumnezeu.

— De ce?

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu pot să nu-l urăsc. Văd toate lucrurile pe care le-a făcut şi pe care le-a inspirat, toată mizeria asta grandioasă, balta asta infectă în care suntem înfipţi până la brâu, şi îmi vine să urlu!

Simt cum totul mă lasă în urmă. Simt cum lumina se îndepărtează de mine. Vreau să

Voia să plece din locul acela. Nu din catedrală.

Marti
>

— Azi e ziua mea de naştere, constată Sofia cu uimire.

— Serios? întrebă Paul, întorcându-şi privirea de la drum.

— Da, confirmă ea, apoi se întoarse spre el cu un rânjet pe buze: Mă laşi să conduc?

Paul se întoarse amuzat:

— Vorbeşti serios?

— Da. Mă laşi? Cadou de ziua mea.

— Nu, rosti el cuvântul pe un ton care sugeră că nici nu se punea problema.

Sofia se lăsă înapoi în scaunul ei.

Se gândi că era şi ziua lui Anton. Ar fi vrut să-l sune, să-i audă vocea. Asta ar fi liniştit-o. Băiatul era o prezenţă constantă în viaţa ei. Ascuns în umbră, dar mereu acolo. îi era dor de el şi i se părea că nu mai apăsase pe tastele unui telefon mobil de un milion de ani.

Oftă. îşi uitase telefonul în club, în seara aceea, şi nu îi ştia numărul pe dinafară. Nu ştia niciun număr pe dinafară, de fapt. Oricum, probabil că Paul nu i-ar fi permis să ia legătura cu el, aşa cum îi interzisese să ia legătura cu oricine. Urmăritorii lor erau periculoşi şi inventivi, aşa că nu îşi permiteau să facă greşeli.

Paul golise cârdul de credit din portofelul lui Albert în acea seară, în timp ce ea dormea. Până când omul în costum gri apucase să blocheze contul, acesta era deja gol.

„Asta este!“, murmură Sofia în gândul ei. „Oamenii răi păţesc lucruri rele.“

Paul avea un act de identitate cu nume fals, care părea OK doar la prima vedere.

Dacă vreun poliţist i-ar fi oprit şi ar fi verificat

informaţiile de pe permisul său de conducere, i-ar fi prins imediat. Sofia nu avea niciun act asupra ei. Tot ce era ea, tot ce dovedea existenţa ei pe pământ, totul fusese uitat în club, în seara aceea: telefonul mobil, contul de reţea socială, buletinul...

De aceea conduceau pe drumuri lăturalnice şi autostrăzi prăfuite şi pustii. De aceea ocoleau larg şi nu depăşeau limita de viteză. Nu foloseau bulevardele şi străzile principale decât în timpul zilei, ca să se amestece cu ceilalţi, să atragă cât mai puţin atenţia.

Dar făceau asta într-un mod interesant.

— Nu o să atragem atenţia în maşina asta? întrebase ea la un moment dat.

Răspunsul o puse pe gânduri şi o linişti în acelaşi timp.

— Nu-ţi face griji, îi spuse Paul. Nimănui nu o să-i dea prin cap că doi oameni care se ascund călătoresc cu un Pontiac gri. Tu, dacă ne-ai căuta, te-ai gândi să te uiţi după o asemenea maşină?

Sofia tăcu. Paul continuă:

— După ce fel de maşină te-ai uita?

— După o maşină care pare că vrea să treacă pe lângă mine neobservată, spuse ea.

— Exact. Ce facem noi se numeşte „a te ascunde la vedere“.

— Dar nu atragem atenţia involuntar?

— O atragem doar atât cât să nu părem dubioşi.

Mai departe îi spuse că trebuiau să circule exclusiv pe timp de zi. îi explicase că era perfect normal să călătorească pe timp de zi, fiindcă majoritatea oamenilor călătoreau pe timp de zi. Iar ei trebuiau să facă cât mai multe lucruri normale. Când conduceai pe timp de noapte, poliţiştii îţi băgau lanternele în ochi. Atunci voiau să ştie încotro mergi, atunci îţi cereau actele la verificat şi atunci se întâmplau măgăriile. Pe timp de zi, cu

soarele deasupra umărului, o maşină între maşini era ceva obişnuit. Un bărbat şi o tânără erau o apariţie banală. Pe timp de zi, nimeni nu te batea la cap inutil.

— Nu ar trebui să ne vopsim părul sau să ne tundem şi să purtăm ochelari?

Paul se întoarse spre ea:

— Vrei să-ţi tai părul? Sau să ţi-l vopseşti?

Fata îşi apucă instinctiv una dintre şuviţe între degete, un gest protector care spunea destule. Paul zâmbi. Sofia ştiuse aproape imediat ce îl întâlnise că şi Paul era căutat. El era căutat de poliţie. în contextul dat, a fi căutat de poliţie părea ceva mai puţin serios decât a fi căutat de Albert. Oare de ce? Ce făcuse? Nu ştia, dar nu părea a fi un om rău.

Ea avea încredere în el.

Afară era cald şi plictisitor. Din difuzoare se auzea *Gimme One Reason* şi apoi urmă *Fast Car.* Pe drum vedeau oameni de toate felurile. Oameni care zâmbeau şi oameni care nu zâmbeau. Oameni preocupaţi şi oameni arşi de soare. Oameni fără dinţi în gură şi oameni care munceau în benzinării. Treceau cu maşina pe lângă cimitire pline cu morminte, iar deasupra acelor morminte se aflau pietre pe care scria *Aici odihneşte Iosif.*

Paul îşi aprinse o ţigară. Sofia tresări la auzul sunetului scos de chibrit atunci când apăru flacăra. Fără să-şi dea seama, îşi linse buzele. Privi fumul ţâşnind din nările lui Paul şi ar fi vrut să bage şi ea un cui de coşciug în gură. Dorinţa era atât de puternică, încât înghiţi în sec, un om străin de mâncare ce păşeşte într-o brutărie. Ceru cu sfială:

— îmi dai şi mie o ţigară?

Paul îi întinse pachetul fără să-şi ia ochii de la drum. Fata scoase o ţigară şi o puse în gură. îi aprinse vârful şi trase un fum. Era dur şi îi zgârie gâtlejul. Mai încercă o dată, apoi îşi aduse aminte

de promisiunea făcută. Coborî geamul şi aruncă ţigara, fără vreun cuvânt.

Paul o întrebă:

— Ce naiba faci?

— M-am lăsat de fumat, şopti ea, apoi adăugă hotărâtă: Mă las de fumat!

— Nu puteai să te laşi de fumat înainte să faci risipă de ţigări? Dacă ştiam că te porţi aşa cu ele, nu îţi dădeam.

— M-am lăsat acum câteva zile, dar am uitat. Aşa vorbeşti despre ţigări de parcă eşti îndrăgostit de ele! râse fata.

Bărbatul o privi lung, apoi oftă. Mai trase câteva fumuri, apoi întrebă îngândurat:

— Ce vrei de ziua ta?

— Senzaţii tari, spuse ea gânditoare.

— La mulţi ani, murmură el, apăsând puternic pe acceleraţie.

Sofia începu să râdă şi să-şi ridice braţele în aer, iar vântul le sufla prin păr. Stomacul i se ridică în sus şi se simţi ca şi cum plutea. Ca şi cum era beată.

Sofia oftă:

— M-am săturat de hainele mele, dar trebuie să le mai iubesc un pic, până o să am bani ca să-mi cumpăr altele.

Paul privea înainte, buzele îi fremătau uşor.

— Nu îmi place să depind de lucruri.

— Cu toţii depindem de lucruri. Muritorii, cel puţin, observă Paul.

— Hai să mergem la shopping, sugeră fata.

Nu avea chef de *Graceland,* aşa că mai apăsă pe un buton până când ajunse la o melodie care o satisfăcea: *Ballad of a Thin Man.*

Dădu volumul mai tare.

Paul strâmbă din buze şi dădu volumul mai încet.

— Nu te mulţumeşti cu puţin, murmură el.

Sofia se încruntă şi îl dădu mai tare.

— E ziua mea şi, dacă vreau să ascult muzică tare, o ascult tare! Şi nu vreau puţinul. Vreau multul. îl vreau pe tot!

— De ce?

— Pentru că puţinul e puţin şi multul e mult.

— Hm, cică nu e puţinul acela care să nu ajungă şi nici multul care să nu se termine.

— Vorbeşti ca maică-mea.

— Maică-ta pare o femeie înţeleaptă, îşi dădu bărbatul cu părerea.

— Să ne înţelegem! Unul se termină mai repede, iar celălalt se termină mult mai târziu. Sau niciodată. Asta îţi garantez! bravă fata cu bărbia spre cer.

— Vorbim de cantităţi absolute sau suntem rezonabili? Nu spun că cineva o să sature patru mii de oameni cu cinci pâini şi doi peşti.

Sofia se gândi puţin la cuvintele lui, apoi murmură:

— Mă rog...

Paul zâmbi. Privirile îi căzură pe picioarele goale ale fetei. Spuse:

— Cred că putem aloca câteva bancnote pentru o pereche de încălţări noi. Fiind un eveniment mai important, vreau să spun. Trebuie să drămuim banii. Doar pentru lucruri esenţiale.

Sofia întoarse capul spre el. Ridică din sprâncene.

— OK. Dar vreau Converşi.

Paul plescăi din buze.

— Converşi? Ce-s ăia?

— Tenişi de pânză nerezonabil de scumpi.

— Am spus „esenţiale“ acum câteva clipe.

— Ştii ceva, dacă faci o ofertă, fă bine şi ţine-te de ea! Am nevoie de nişte pantofi. Uită-te la ăştia

cum arată! spuse ea, ridicând papucii de plajă în aer.

Arătau atroce: erau vechi, murdari şi turtiţi.

— Ştiu că nu prea am bani, dar există standarde sub care nu mă cobor. Poate că nu am decât rochia asta, dar, dacă trebuie să fac foamea pentru Converşi, o fac. Aveam o pereche, dar i-am lăsat în urmă, iar acum mi-e dor de ei. Deci primesc tenişi noi sau nu?

— Tenişi înseamnă „haine“ la tine?

— Păi, mna, aş avea nevoie şi de o pereche de blugi. Nici un tricou nu ar fi rău, spuse Sofia, fără să-i pese dacă toate acestea aveau să se materializeze.

Nu costa nimic să ai visuri şi cele mai gustoase dorinţe erau cele incerte. Singurul lucru mai rău decât să nu ţi se împlinească visurile era să ţi se împlinească. Atunci când se împlineau, te părăseau şi luau cu ele o bucată din tine, iar tu rămâneai în urmă, gol şi trist, cu carnea rigidă.

Paul se simţea şi el bine, era cuprins de o euforie inexplicabilă, muzica ajuta, şi spuse:

— Bine, le luăm şi pe acelea.

Se opriră la un centru comercial în următorul oraş şi pierdură pe acolo o jumătate de oră. Cumpărară tricouri albe pentru amândoi, blugi gri, mulaţi, pentru Sofia şi o pereche de Converse All Star, mărimea 37. Paul îşi mai cumpără o cămaşă albă, de bumbac.

Sofia era toată un zâmbet. în timp ce puneau cumpărăturile în portbagajul maşinii, ea observă:

— Dacă ştiam că viaţa de fugar vagabond e aşa de *cool,* fugeam de acasă la 8 ani.

Paul râse, dar nu spuse nimic.

Mai merseră un pic şi se opriră la un târg în aer liber. Era amiază şi tarabele se întindeau rânduri-rânduri, pe jumătate de hectar, asemenea butucilor

de vie din podgorii. Soarele ardea puternic. Cromul maşinilor strălucea în lumina soarelui.

— Ce facem aici? se miră Sofia.

— Căscăm un pic gura.

— Sunt doar vechituri.

— Şi încă din cele mai bune, spuse el încrezător şi ieşi din maşină.

— Tot vechituri se numesc, insistă ea.

— Nu ştii nimic, Sofia. Pentru tine, toate-s la fel.

Plătiră taxa de intrare şi începură să se amestece prin mulţimea bronzată şi transpirată. Sofia îşi puse ochelarii pe nas şi îşi cumpără o doză rece de Coca-Cola. Se plimba în urma lui Paul, privind absentă şi cu detaşare marfa de pe tarabele înghesuite.

Vânzătorii îşi promovau marfa căţăraţi pe platforme, strigând tot felul de poezii semiobscene şi promiţând reduceri substanţiale pentru cumpărături semnificative.

încetul cu încetul, Sofia observă că vânzătorii aveau şi altceva de oferit în afară de marfa obişnuită şi plicticoasă pe ca.e te-ai aştepta să o găseşti într-o piaţă deschisă.

Dădu cu ochii de o lupă mică, încastrată într-o ramă de fildeş, lucrată cu ceea ce ei i se părea a fi multă măiestrie, încercă lentila şi observă că era foarte bine focalizată. Hârtia se aprinse aproape instantaneu.

— Uau, pe asta o vreau! strigă ea şi îşi întoarse capul în căutarea lui Paul.

— Credeam că sunt doar vechituri, murmură el, zâm- bindu-i complice vânzătoarei.

— Păi, sunt, dar asta e o vechitură interesantă.

— Sunt sigur, spuse el.

Apoi i se adresă femeii:

— Cât face?

Femeia îi spuse un preţ care i se păru destul de

rezonabil. Merseră mai departe.

Paul alese o pereche de cizme de piele maro, marca II Passo, cu bombeuri perforate. Vârful uneia era cam scâlciat, dar asta nu părea să-l deranjeze. în rest, arătau destul de bine, iar preţul era aproape simbolic.

— Eu le cumpăr pe astea, decretă el nepăsător, întor- cându-le de pe o parte pe alta.

Sofia aruncă o privire peste umărul lui şi strâmbă din nas:

— Arată uzate.

— Păi, da. Suntem într-un târg de vechituri. Dacă vrei chestii noi, mergi la mall.

— Mda. Cine ştie ce băşinos antic a murit în ele. Eu zic că mai bine nu.

Paul trase aer în piept:

— Nu mă deranjează să port încălţările mortului.

Sofia aprobă din cap:

— *Dead man's shoes...*

Plătiră fără să se târguiască cu vânzătorul şi, în timp ce se îndreptau spre maşină, Paul spuse:

— Ştii, mă gândeam să nu mergem mai departe astăzi. Asta era foarte neobişnuit.

— Cum aşa? se miră fata.

— Păi, da, să luăm o cameră cu două paturi, facem un duş, apoi mergem să mâncăm ceva. Sărbătorim. E ziua ta.

Sofia aprobă din cap. Avea spatele înţepenit de la statul în maşină.

— Sună bine. Dar mă surprinde alegerea asta. Crezi că am luat-o prea înaintea... lor?

Paul zâmbi, dar nu mai spuse nimic.

Luară o cameră la o vilă retrasă şi modestă. Paul lipsi puţin, cât Sofia se spălă. Bărbatul traversă strada şi făcu o plimbare până la un magazin de electronice, de unde cumpără două

telefoane mobile ieftine, din acelea cu clapetă. Pe al lui Albert îl aruncase în seara aceea. Introduse cartela lui Albert într-unul din telefoane.

La întoarcere făcu şi el un duş. Apoi se schimbară şi ieşiră.

Sofia se îmbrăcă în rochia albă de mătase pe care o purtase în club. O dăduse la o curăţătorie rapidă. îşi luă tenişii noi de culoarea vaniliei în picioare. Paul se îmbrăcă în blugi, cizmele „noi“ şi cămaşa cumpărată mai devreme.

Conduse pe bulevarde până ajunseră la un local ce părea a fi italian. Clădirea avea un etaj, iar peretele faţadei era înclinat la vreo 30 de grade, de la trotuar până sus. Ferestrele erau înalte şi largi şi erau prinse de rame la mijloc.

— Hai să mergem la etaj! spuse Sofia şi îl luă pe Paul de mână.

Interiorul restaurantului era foarte simplu. Pereţi albi, podele de lemn întunecat.

Mobilier simplu, din lemn, şi pânză multicoloră. Unele mese aveau canapele şi pe ele se găseau perne mici şi pătrate. Iluminatul se făcea în mare parte prin intermediul ferestrelor imense, dar existau şi globuri albe atârnate de tavan. Ghivece mari cu flori pe fiecare masă. Ficuşi şi bon- sai uriaşi se găseau lângă fiecare stâlp de susţinere.

Urcară la etaj pe o scară fără balustradă şi se aşezară lângă o fereastră.

Comandară *cannelloni* cu carne de pui, anghinare *alia Romana* şi *antipasti* cu *bresaola* şi *mozzarella.* Lângă ele, Paul ceru un pahar de Chianti, iar Sofia un Bellini.

— Tu tocmai ai comandat un Bellini? râse Paul.

— Da. Ce? îmi place! spuse ea şi îşi ridică bărbia spre tavan, sfidător.

— OK, OK, zâmbi el.

La desert luară câte o *panna cotta* cu cafea.

— Câţi ani faci? întrebă Paul.

Sofia băgă în gură o lingură plină de *panna cotta,* apoi spuse, cu gura plină, râzând:

— Ăăă... 18.

— La mulţi ani! îi ură el, apoi ciocniră.

Paul o privea pe fata din faţa lui. îi privea pistruii de pe nas. îi privea fruntea înaltă. îi privea părul ondulat, împletit neglijent. îi privea pielea bronzată şi netedă.

Fata asta era o contradicţie ambulantă. Ştia să comande un Bellini, dar nu se sinchisea să vorbească sau să râdă cu gura plină într-un restaurant. Purta rochii de mătase şi Converse. Era foarte tânără, dar ştia o mulţime de lucruri pe care mulţi din cei de vârsta lui nu le visau.

Paul îşi întoarse privirea spre fereastră.

îşi aducea aminte de o altă fată pe care o cunoscuse. O fată la fel de vie ca Sofia. Fiecare muşchi din trupul lui obosit şi înfrânt îi spunea să o ia din loc. Să o lase pe fată acolo şi să o ia din loc, cât timp ea era încă vie şi în siguranţă. Acesta era lucrul cel mai bun de făcut. Sofia îi zâmbea şi era acolo, lângă el, iar asta spunea multe pentru sufletul lui măcinat. Dar instinctul acela îi şoptea încontinuu să facă ce *trebuia* să facă.

încrede-te în instinct.

Viaţa era plină de alegeri bazate pe instinct.

Alegeri bune. Sau nu. Dar cum faci diferenţa?

Se înserа şi soarele devenise roşu. începea să se scufunde în orizont. Pe pervaz se găseau trei lămâi mici, plantaţi în trei stropitori miniaturale. Una era verde, una era galbenă, iar a treia era roz. Vântul plăcut care începuse să adie le scutura uşor frunzele şi crengile subţiri. Ultimele raze ale soarelui cădeau cu blândeţe peste lămâi.

Sofia observă că un bărbat care stătea la masa de lângă ei avea vârfurile degetelor umflate. Arătau ca nişte...

Pufni în râs, apoi căută privirea lui Paul.

— Ce?

— Uită-te la degetele tipului de la masa de lângă. Discret, adăugă ea.

Paul îşi duse o mână la ureche şi începu să se scarpine, în timp ce îşi rotea privirea spre mâinile omului.

Fără să aştepte ca el să confirme, Sofia murmură:

— *Edward Penisbands...* şi făcu o mişcare cu degetele întinse.

Apoi pufni în râs. Paul încercă să se abţină, dar cuvintele ei stârniră în mintea sa o imagine prea amuzantă pentru a fi ignorată. Pufni uşor, apoi se calmă repede.

— Gata, nu mai râde! o mustră el, deşi continua să zâmbească.

— Păi, şi tu râzi, observă ea.

— Nu mai râd, spuse el şi îşi luă o mină serioasă.

Sofia deveni şi ea serioasă. Se priveau direct în ochi, apoi Sofia îşi puse palmele pe faţa de masă şi îşi răsfiră degetele spre el. Cu gura mimă cuvântul „penishands“ şi amândoi pufniră iarăşi în râs.

Sofia îi privea obrajii încreţiţi şi îşi spuse că îi stătea bine când zâmbea. Se mândrea în sinea ei că îl făcuse să zâmbească pe acest om în care sentimentele păreau veşnic nehotărâte.

Paul ceru repede nota şi Sofia îl urmă, râzând lot drumul spre maşină.

Ţinându-se de burtă, Sofia spuse:

— Cum naiba să ai degetele aşa?

— Nu ştiu. Cred că e ceva de la o boală.

— Dacă e o boală, e una dintre cele mai amuzante.

— Nicio boală nu e amuzantă, spuse Paul sobru.

— Hm, probabil că ai dreptate. Hai să mergem

la un club sau ceva. E frumos afară şi nu vreau să mă întorc la vilă.

— OK, aprobă Paul.

— Stai! strigă Sofia, amintindu-şi ceva foarte important.

— Ce?

— Trebuie să merg la baie.

Fata se întoarse şi intră în toaleta restaurantului, cu tapet în dungi galbene şi verzi şi cu lambriuri din lemn întunecat. îşi studie chipul în oglindă. Era proaspătă ca o floare. Se aşează pe vasul de toaletă după ce îşi lăsă chiloţii până la glezne şi îşi ridică rochia, îşi puse ochelarii Persol pe nas şi ascultă cum muzica violoncelului se aşternea peste ea.

Merseră la o grădină de vară. Era plin de lume acolo. Se aşezară pe o canapea, sub un baldachin, şi, când veni chelneriţa să-i întrebe ce vor, Sofia spuse:

— Două beri.

Paul o privi mirat. Sofia tresări şi îl întrebă:

— Tu ce vrei?

— Păi, o bere, zâmbi el.

Sofia se întoarse spre chelneriţă:

— Trei beri.

Paul începu să râdă. Umerii îi săltau. Cu ochii aproape închişi de hohote, îi făcu semn chelneriţei nedumerite că poate să aducă cele trei beri. Apoi îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe spate. Ducea din când în când mâna la gură şi apuca ţigara. O ţinea cu tandreţe, de parcă era iubita lui acolo, între degete.

Paul îşi roti capul în jur. Murmură, uşor amuzat, mai mult pentru sine, ca şi cum gândul îi scăpase printre buze din greşeală:

— Sunt prea multe carouri aici.

— Poftim?

— Prea multe carouri. Prea multe cămăşi în carouri, explică el.

Fata îşi roti şi ea capul. !ntr-adevăr, trei din patru bărbaţi din cei care se aflau acolo, tolăniţi pe canapele sau pe fotolii, purtau cămăşi în carouri gingham.

— Capete pătrate? se trezi ea întrebând.

Paul o privi şi un zâmbet calm îşi făcu apariţia pe figura lui. Sofia îi urmărea gesturile delicate. Era ceva sexy în felul acela al lui de a ţine ţigara aprinsă între degete. Era nebărbierit şi pielea îi era uşor arsă de soare.

îşi lăsă capul pe o parte, pe speteaza canapelei.

Cine era bărbatul acesta de lângă ea? Avea impresia că nu îl cunoştea deloc în acel moment. Cine era bărbatul acesta care nu se putea hotărî dacă să zâmbească sau să fie abătut, care nu se putea hotărî în legătură cu dispoziţia lui, ca şi cum un mecanism simplu şi natural se defectase în interiorul lui? Cine era Paul, care o mângâia, iar apoi era brutal? Mâinile lui erau puternice, dar puteau fi şi delicate. Era distant şi rece, ca şi cum stătuse departe de oameni foarte mult timp, iar acum încerca să înveţe sau să-şi aducă aminte cum trebuia să trăiască printre ei.

Ar fi vrut să-l întrebe la ce se gândea. Ar fi vrut să-l întrebe dacă se gândea la altceva decât la ce se gândea de obicei. Dar asta ar fi însemnat că ea ştia care erau gândurile lui obişnuite.

Sofia îl privea uneori când conducea şi avea impresia că el era cu gândul într-o cu totul altă parte. Mişcările cu care schimba vitezele, cu care semnaliza erau mecanice şi îndepărtate. Impersonale. Nu erau făcute de cel numit Paul. Se făceau singure. Paul doar le mima. Privirea lui era opacă. Era orb de multe ori. Uneori se uita la cerul din faţa lui de parcă nu mai era nimeni pe lume în

afară de el şi gândurile lui. Ce vedea el acolo? Ar fi vrut să ştie, ar fi dat orice ca să ştie.

— Uneori te privesc, se trezi ea spunând.

Paul se întoarse spre ea, surprins.

Sofia se înroşi toată, dar continuă. Ar fi părut şi mai ciudat dacă ar fi tăcut.

— Pari preocupat de ceva, ceva străin şi îndepărtat. Ca şi cum, pur şi simplu, nu eşti acolo.

— Poate nu sunt, murmură el şi scutură ţigara în scrumieră.

Fata îşi îngustă ochii. Spuse:

— Aş vrea să ştiu ce gândeşti. Mergem atât de repede şi atât de departe. Simt că rămân în urmă, chiar dacă sunt acolo, lângă tine.

Paul îşi coborî privirea în poală, unde ţinea sticla de bere. Fata îi atinse braţul:

— Vreau să ştiu lucruri despre tine.

Bărbatul o privi pieziş. Luase o hotărâre de mult, dar încă încerca să se împace cu ea. Spuse simplu, fără să ridice din umeri:

— întreabă-mă. Orice.

Sofia zâmbi şi îşi mută privirea peste umărul lui. Nu se aşteptase la asta. Disponibilitatea lui de a fi sincer o dezamăgise. Se trase aproape de el pe canapea şi îşi puse fruntea pe umărul lui. Paul rămase tăcut. Inspira aroma părului ei cald.

Sofia întrebă:

— Trebuie să fugim? *Mai* trebuie să fugim?

— Da.

— Crezi că vin după noi? După mine, adică?

— Da. Vin, şopti el liniştit.

încrede-te în instinct, apoi alege calea opusă.

Este duminica paştelui, acea sărbătoare desuetă pe care oamenii nici nu se mai obosesc să şi-o marcheze în calendare. Maşina ei rulează lin pe bulevard, fiindcă nu este aglomeraţie şi nici nu se grăbeşte nicăieri. Are întâlnire cu gaşca la clubul

acela nou din clădirea fostului cazinou. Vrea să-şi lase maşina în parcarea etajată de peste drum.

Mâinile ei fine abia ating volanul. Se trezeşte admirându-şi manichiura impecabilă.

Poartă o rochie mulată, crem, cu flori în culori pastelate. Pantofii cu toc nu o stânjenesc la condus. Este obişnuită să conducă cu astfel de pantofi în picioare.

Eugen este acolo, împreună cu logodnica lui. Şi Marcel este acolo. S-a întors în ţară şi a ajuns acasă cât timp ea era plecată. A sunat-o şi i-a spus că se vor întâlni direct în oraş, împreună cu ceilalţi. Toţi sunt o familie mare, fericită şi incestuoasă. Plină de secrete murdare.

Da, toată lumea are secrete - şi cunoscuţii, şi străinii.

Conduce în susul spiralei, până la etajul al patrulea al parcării. Găseşte cu greu un loc de parcare, fiindcă este duminică şi vremea e frumoasă. Este primăvară şi toţi vor să iasă la aer.

Parchează şi îşi verifică machiajul în oglindă. Arată impecabil.

Să te priveşti în oglindă. De ce? Ce înseamnă asta?

Se priveşte des în oglindă, dar nu în ochi. îşi priveşte conturul buzelor sau bărbia. Rotunjimea pometilor sau aluniţele de pe obraji.

îşi dă buzele cu un ruj de culoarea somonului şi apoi îşi aranjează părul.

îşi aprinde o ţigară şi trage din ea fără să o simtă cu adevărat.

Se sperie şi tresare violent când cineva ciocăneşte scurt în geam. Inima îi bate cu putere. Silueta se îndoaie de la mijloc şi figura dură a lui Eugen apare în rama ferestrei.

Vorba lui Fowles: ca să-şi facă mendrele, păcatul pândeşte întâlnirile între patru ochi. Sau

ceva de genul acesta. Sau Wolfe spune asta? Nu mai ştiu...

Pentru o clipă. Isabela nu îl recunoaşte, ca şi cum şocul i-a şters memoria. Ochii lui scânteiază. îi zâmbeşte din colţul gurii. Ameţită, femeia se întinde şi apasă pe un buton. Geamul alunecă în portieră. Eugen se apleacă şi îşi sprijină coatele de portieră:

— Doamnă, arăţi ca şi cum ai fi văzul o fantomă.

Isabela rămâne tăcută, potolindu-şi bătăile inimii.

— M-ai speriat.

Eugen întinde mâna şi îi ia ţigara dintre degete. Se îndreaptă de spate şi, în timp ce Isabela îl priveşte cu gura întredeschisă, trage din ţigară cu capul dat uşor pe spate. Scoate un geamăt tremurat, de parcă ar fi băut cea mai bună şampanie din lume, apoi spune:

— Ahhh... asta a fost foarte bună!

— Ce cauţi aici?

— Avem o întâlnire în seara asta.

— Nu aici, şopteşte ea, nehotărâtă.

— Deschide, cere el.

Isabela deblochează portierele cu întârziere, iar Eugen ocoleşte maşina şi se strecoară pe locul mortului. Ea zâmbeşte gâtuit, se gândeşte că, dacă Marcel este destul de inspirat încât să parcheze pe acelaşi etaj şi îi vede împreună, îl va ucide pe Eugen chiar acolo.

Eugen trage portiera şi se face comod.

— Ce plăcut şi intim e aici. Nu ţi se pare? rânjeşte el.

— Eşti nebun, şopteşte ea.

— De ce?

— Ştii că şi ceilalţi îşi parchează maşinile pe aici. Dacă ne vede cineva?

— Sunt destul de sigur că ceilalţi au ajuns la

cazinou deja. Oricum, putem vedea pe oricine trece pe aici. E beznă şi linişte.

Se apleacă spre ea. Isabela îi pune palma pe piept:

— Nu. Ne poate vedea cineva.

— Taci, şopteşte Eugen şi o apucă de ceafă.

Isabela încearcă să se împotrivească, dar gura lui este deja lipită de a ei. Răul este deja făcut. Oricine îi vede va fi destul de greu de convins că totul este ceva nevinovat, în plus, îşi doreşte să-l sărute. Mirosul lui o înnebuneşte. Căldura trupului său o face să transpire. îşi descleştează gura şi începe să-i maseze limba cu buzele.

Simte cum mâna lui dreaptă îi mângâie o coapsă, apoi degetele lui alunecă încet pe sub marginea fustei. Isabela începe să se zbată, dar el o ţine aproape. îşi strecoară degetele pe sub chiloţii ei de dantelă neagră şi trage de ei uşor. E ceva umil în mişcarea aceea pe care o face el, degetele lui sunt lente, nesigure, ca şi cum cerşeşte de la ea ceea ce orice femeie îi poate da. Dar el o vrea de la ea, iar asta este diferenţa dintre ceva bun şi ceva indiferent.

Pentru o clipă, ea îşi aduce aminte că se află în parcarea aceea pe unde se preumblă oamenii din când în când şi i se face teamă că el îi va cere să o facă acolo, în maşină. Să se fută. Dar Eugen se mulţumeşte să-i ruleze chiloţii pe picioare în jos. Degetele lui sunt umezite când reuşeşte să-şi scoată mâna dintre picioarele ei.

— Ăştia îi păstrez eu! hotărăşte el şi îi face cu ochiul, strecurându-şi chiloţii în buzunarul hainei.

Isabela vrea să protesteze, dar ştie că este inutil. Eugen îşi linge degetele şi spune vesel:

— Hai să bem ceva.

Apoi iese din maşină.

Isabela vrea să iasă şi ea, când observă că rujul

îi este întins în jurul buzelor. Răsuflă adânc. Genul acesta de detalii, precum şi faptul că chiloţii ei sunt în buzunarul lui... detaliile astea îi vor face să fie descoperiţi. Se gândeşte că acceptă comportamentul acesta dintr-o dorinţă nebună şi inexplicabilă de a fi prinsă. De a fi prinşi.

Ochii lor o privesc.

întreabă:

— Ce ai făcut?

Ochii ei răspund, involuntar:

— Dacă v-aş spune, nu m-aţi crede.

— De ce?

— Pentru că în mare parte din timp, nici eu nu cred.

Secrete. Ştiu că ai secrete. Toată lumea are secrete.

Şi, ca lucrurile să fie şi mai complicate, are ochi şi gură. Ochii sunt ca să se vadă în ei secretele, iar gura ca să fie tentată să le dezvăluie.

Propriul ei trup o trădează de cele mai multe ori, complet dezinteresat şi lipsit de orice vină. Asta face trupul: spune adevărul, oricui pune întrebarea. Dar întrebarea este greu de pus. Greu de formulat. Trupul ei are propriul limbaj, unul subtil. Ca un mecanism fin, care se blochează sau se strică dacă este forţat. Trupul nu răspunde la cuvinte. El răspunde la situaţii.

Ce ai fi făcut dacă...?

Ce ar fi făcut dacă Eugen ar fi bătut la uşa ei, într-o seară în care Marcel era plecat peste mări şi ţări?

Ce ar fi făcut dacă Eugen ar fi mângâiat-o uşor, trecându-şi degetele peste coapsele ei?

Acela este adevărul incontestabil. Indiferent ce spunem şi ce gândim, toate acestea sunt doar iluzii spulberate în vânt. Nimănui nu îi plac politicienii, fiindcă aceştia spun un lucru, dar, până când

cuvintele ajung să se metamorfozeze în fapte, ideea pare că a suferit o serie de modificări radicale.

Tăcerea este de aur, iar faptele sunt adevăratele fortăreţe ale realităţii. Cuvintele pot fi numite minciuni sau păreri sau întrebări, dar un fapt, o acţiune, aşa brutală cum e ea, nu suportă interpretări.

Se joacă cu focul fiindcă amândoi vor să fie prinşi.

Ca atunci, în urmă cu câteva luni, când au fost cu toţii în barul acela nou, The Clover. Ea se ridică de la masă şi se scuză, apoi îşi face loc printre mesele înalte sprijinite de pereţi, trece prin lumina anemică, pe sub tavanul ornat cu zgârie-nori de lemn răsturnaţi, îşi face loc spre toaleta femeilor. Intră şi, imediat după ea, apare Eugen. Ea vrea să-i spună să iasă, să strige la el, dar se mulţumeşte să gesticuleze în tăcere, violent. îi face semn să iasă afară, ochii ei căscaţi de groază îl împung, dar el o apucă de coapse şi o ridică pe platforma de ceramică. începe să o sărute, răsuflă greu pe nări, apoi îi ridică fusta mult deasupra genunchilor. Ea scapă un icnet, dar îl absoarbe înapoi în piept când aude paşi de cealaltă parte a uşii. O priveşte fix, cu ochii aceia sălbatici. îi aude scrâşnetul fermoarului şi apoi îşi lipesc frunţile. îşi lipesc buzele. El alunecă între coapsele ei. îi frământă carnea atât de tare, curul şi ţâţele, cu atâta lăcomie, încât ea se teme că Marcel va vedea urmele, vânătăile, şi o va întreba de unde dracu’ le are. Eugen se împinge în interiorul ei, picioarele ei îl îmbrăţişează. Totul se termină repede. El se retrage şi îşi încheie fermoarul. Ea îl loveşte peste obraz o dată şi vrea să repete mişcarea. Eugen îi prinde braţul şi i-l dă la o parte, apoi îi sărută coapsele înroşite şi iese afară. Rămâne câteva minute singură. Uită de ce se află acolo. Inima îi bate cu putere, e tulburată.

Vrea să se şteargă, să şteargă urmele, dar nu există deloc hârtie. Intră în panică. Adună cu degetele ce poate. îşi spală mâinile în chiuveta adâncă. îşi aranjează părul cât poate de bine, apoi fusta. Abia când ajunge la masă îşi dă seama că o parte din sperma lui i se prelinge abia acum pe picioare. El zâmbeşte din cealaltă parte a mesei. Se chinuie să-şi îndepărteze rictusul de pe faţă în timp ce îi face semn unui chelner să-i aducă nişte şerveţele cu care se şterge cât poate de discret pe picioare. între picioare.

Nu este de ajuns să faci lucruri groaznice. Ceilalţi trebuie să ştie asta.

îşi retuşează rujul şi se gândeşte la o scuză pe care să o servească la masă.

— Ne-am întâlnit în faţa cazinoului.

Picioarele îi tremură uşor şi îşi simte vulva umedă, un frison nebun o face să închidă ochii şi să strângă din fălci. Răsuflă adânc. Se gândeşte la o altă explicaţie.

— Ne-am întâlnit la ieşirea din parcare.

Ce vrea de fapt să spună este:

— Acum două minute, Eugen şi-a băgat degetele în mine. Sau...

Ce mai contează?

Nimeni nu suspectează absolut nimic. Doar gândul că ei doi... este pură nebunie. Ca şi gândul că Râul şi Cristina...

îşi aranjează rochia şi îşi spune că trebuie să aibă mare grijă să nu-şi desfacă picioarele. Lounge-ul de la cazinou are canapele joase şi moi. Dacă cineva i-ar vedea vulva rasă, lipicioasă în toată splendoarea ei, probabil că s-ar amuza.

îl priveşte pe Eugen din spate şi înlemneşte.

Dar, dacă cineva ar vedea chiloţii (ei?) negri ieşind din buzunarul hainei lui Eugen, altfel s-ar pune problema. Cu totul altfel.

Se apropie de el la semafor şi îşi trece braţul în jurul lui. Un gest riscant. Apoi se îndepărtează uşor. Eugen îi zâmbeşte cu subînţeles, iar ea strânge în pumn chiloţii pe care i-a smuls din buzunarul lui. îi aruncă în primul coş de gunoi. Nimeni nu observă nimic.

Apoi urcă la cazinou. împreună.

♦ ♦ ♦

Mirosea urât şi avea ochii rătăciţi. Tricoul de pe el era rupt şi murdar şi îşi rotea capul neîncetat, speriat, dar nu c.iuta să se ferească de un pericol ascuns, ci căuta pe cineva, şi încetul cu încetul îşi dădea seama că persoana aceea nu era de găsit.

Puteai vedea în ochii lui că era obosit şi furios. Puteai vedea, dacă erai atent, că nu îşi dorea să rămână în lumea aceasta plină de regrete şi lacrimi şi putregaiuri.

Ţigara din mâna lui atârna, era atât de uşoară, încât părea că levitează de una singură. Mâna lui subţire şi fibroasă, degetele lui împuţinate abia atingeau hârtia, iar arsura se apropia pe nesimţite de pielea lui.

Privea în zare, undeva chiar lângă soare, fără să clipească. Ochii săi sticloşi erau imobili. Nu voia să privească nimic din cele ce se aflau în jurul său. Avea o zgârietură lungă şi subţire pe obrazul stâng, iar blugii de pe el erau soioşi şi jerpeliţi. Când îşi scotea puţinii bani din buzunare - câteva bancnote mototolite şi un pumn de monede atât de lipsite de valoare, că ar fi luat mai mulţi bani pe ele vânzându-le la fier vechi decât cât valorau ca monede - se vedea că nu punea mare preţ pe ei. !i atingea cât mai rar şi cât mai puţin posibil, ca şi cum erau murdari şi îi provocau greaţă. Erau infecţi şi toată lumea se îmbolnăvea de la ei.

Asfaltul pe care călca era încins de la soare. îl străbatea din oraş în oraş, căutând mereu ceva, cu

ochii aceia ai lui injectaţi, cu degetele strânse pe bretelele rucsacului uzat.

Cerul se întuneca şi stelele îi vegheau paşii, tenişii lui târşâind pietrişul şi praful de pe marginea şoselelor. Lumea era un mausoleu zgomotos şi băiatul îi ignora ecourile. Tot ce făcea, tot ce ştia că trebuie să facă era să înainteze. Nimic nu îl oprea. Nici atunci când trei băieţi îl opriră şi îl întrebară cât era ceasul nu se opri. Chiar dacă ei îl ameninţară cu nişte cuţite cu arc şi cu rozete de plumb şi îl loviră în coaste şi în picioare, nici atunci nu se opri. Sângele curgea din rănile lui, dar nu îl lua în seamă. El vedea imaginea de ansamblu şi ştia că asta nu însemna nimic. Strângea din dinţi mai tare, strângea bretelele rucsacului mai tare pe umeri şi păşea mai apăsat şi mai repede.

Trecea pe lângă terenurile de sport împrejmuite cu garduri de sârmă şi auzea larma copiilor care se jucau cu mingea. Le privea feţişoarele murdare şi asudate, zâmbetele mirate şi nu voia să înţeleagă. Nu îl interesa nimic.

Mergea mai departe.

Sofia!

îi era dor de casă.

Nicăieri nu era ca acolo, dar trebuia să pleci departe ca să afli asta.

îi era dor de vremurile mai complicate, când problemele reuşeau cumva să-i distragă atenţia de la ceea ce simţea. Simplitatea situaţiei sale îl îngrozea.

Traversa podurile luminate obscur şi simţea apa curgân- du-i pe sub picioarele obosite. Privea şuvoiul acela murdar şi i se părea ciudat că nimeni nu vedea cum viaţa se prelingea dintre oameni şi se îndrepta spre locuri mai bune. Când prea multă milă şi scârbă se adunau în sufletul său, îşi ridica

privirea spre luna albă şi o sorbea, o inspira în piept şi o lăsa să-l sature. Luna îl făcea să uite.

Şi, pentru o vreme, iotul era iarăşi bine.

Se trezea din când în când şi vedea că lumea era culcată pe o parte. Apoi se ridica şi lumea stătea şi ea în picioare. Cuvântul era scris pe obrazul lui. Mai multe cuvinte erau scrise pe obrazul lui.

Lângă el vedea un ziar şi îşi simţea capul zdrobit fiindcă dormise cu faţa pe un articol despre demolări din zona de sud a oraşului. Dezvoltatorii imobiliari făceau ravagii pe piaţă, iar sufletele gonite de peste tot, de prin toate colţurile, îşi puteau găsi în sfârşit un loc al lor în care să se odihnească.

Iar băiatul, mai slab, mai obosit şi mai singur, mergea tot înainte.

Nu îşi găsea pacea promisă tuturor.

Era un *perpetuam mobile* care se hrănea din ritmul lumii, infinitul înmulţit cu 2, trebuia doar să-i strigi numele ca să te însufleţească şi pe tine şi să te lase apoi în urmă.

Trecea pe lângă aceiaşi stâlpi de telegraf ca şi ea, şi nu se gândea decât la cât de întunecaţi erau.

Ajunse într-o zi şi la uşa Raiului şi nu îi plăcură intarsiile şi mcrustaţiile de mahon. Mirosea a ghimbir şi a vodcă. Generaţii întregi înecate într-un ocean de vodcă. Raiul era odihnă pentru cretini. Băiatul trecu mai departe.

Trezeşte-te în fiecare dimineaţă şi plimbă-te prin lume fără ţel, apoi întoarce-te acasă obosit. Fii o victimă! Băiatul nu voia să aibă nimic în comun cu tine. Buzele lui arse de sete inspirau aerul şi mergeau într-o singură direcţie. Se oprea din când în când ca să bea un pahar cu apă, dacă găsea aşa ceva în drumul lui. Să mănânce ceva, dacă se găsea ceva de mâncat.

Pâinea era mucegăită, măslinele lăsaseră o zeamă neagră pe fundul cutiei, roşiile erau moi şi pline de pete întunecate, iar şunca prinsese un miros greu de la căldură. Dar băiatului îi era foame. Privi cele înşirate în faţa lui. I se făcu şi mai foame, îi era şi greaţă. Voia să fie liber, să scape de dorinţele, nu, nu dorinţe, să scape de necesităţile acelea groteşti şi inutile. Mâneai astăzi, trebuia să mănânci şi mâine. Beai astăzi, mâine trebuia să repeţi figura. Voia să fie liber şi împăcat, să nu se mai zbată atât de tare pentru nimic. Toate astea erau un mare nimic. Toate cuvintele din lume adunate dădeau un mare gol şi golul acela, nepăsarea aceea, îşi făcuse culcuş în pieptul băiatului, iar el se aplecă şi începu să mănânce, fiindcă avea de mâncat.

Sau să rabde, dacă nu era nimic altceva de făcut.

El ştia exact ce avea de făcut şi ştia exact încotro se îndrepta. Era un învingător.

Mergea mai departe şi nu se uita înapoi la cei care închideau ochii în urma lui. Vântul le usca lacrimile pe obraji.

Când trecea pe lângă oameni, ei îl priveau şi se simţeau norocoşi. împărţeau între ei roadele trudei lor şi transformau noaptea în ziuă.

Băiatul murdar şi slab îi ocolea, iar dacă nu putea face asta, atunci îşi croia drum printre ei. Nu avea nevoie de ajutor. Ştia exact încotro se îndrepta. Ştia şi drumul. Vedea la lumina lunii ca şi cum ar fi fost ziua în amiaza mare. Bătrânele îşi făceau cruce şi scuipau în sân când trecea pe lângă ele, cu părul lor sârmos şi alb, cu ochii lor mici şi plini de amărăciune şi sfaturi inutile.

El era câinele pierdut de turmă.

Nu avea nevoie de iubire. Scrisese asta în carneţelul lui: *Iubirea este un alt mod de a spune*

că tot ce contează în viaţă e cine pe cine învaţă o lecţie mai dură!

El ştia puţine lecţii, dar ştia să audă lucrurile importante. Vedea bine, fuma mult şi asculta des sunetul pe care îl scoteau motoarele eşecului. Totul se dezmembra în jurul lui. Războiul era depăşit fiindcă nimănui nu îi păsa de el. Dumnezeu avea dreptate.

Pielea lui era lucioasă şi neagră ca noaptea din jurul său. Buzele lui erau crăpate de sete, iar zâmbetul lui nu avea o versiune alternativă. Lumea exista doar în imaginaţia lui. Oamenii vorbeau folosind doar cuvintele pe care le ştia şi el. în clipa în care uita ceva, acel lucru înceta să mai existe.

Nu avea coşmaruri în care era iubit pentru ceea ce era şi nu rata ocazia de a deveni un om mai bun.

Nu privea înapoi şi mergea mereu mai departe.

Frumuseţea incidentală a lumii din jurul său nu-l întârzia. Absolut deloc.

Bob Dylan - *Subterranean Homesick Blues*

Braţele timpului

— Mă laşi să conduc? întrebă fata cu glas monoton.

Paul se prefăcu că n-o aude. într-un final întrebă şi el:

— Ai carnet?

— Nu am nevoie.

— S-o crezi tu.

Se lăsă iarăşi tăcerea. Sofia îşi ţuguie buzele pline şi începu să scoată diferite sunete. Se plictisea.

— Mă laşi să conduc?

— Nu...

— Hai, mă! Cine o să ştie? Conduc în linie dreaptă. Opresc la o intersecţie, două şi gata.

— Mă mai gândesc.

Dar Sofia ştia că el nu avea să se mai gândească. Gândul era deja departe de el.

Mai făcură câţiva kilometri şi dădu cu ochii de o reclamă la Coca-Cola, ştearsă de vreme, ridicându-se deasupra deşertului.

— Aici, opreşte! Acum!

— Ce vrei să iei de aici? Imediat ajungem în următorul oraş, protestă Paul.

— Pe dracu'! Mai avem trei ore bune până în următorul oraş. Vreau să iau nişte covrigi. Şi un *six-packde* Coca-Cola.

Paul oftă şi îşi suflă părul de pe frunte. Opri Pontiacul pe marginea drumului şi trase frâna de mână. îşi scoase pachetul de ţigări de la piept şi constată că mai avea doar una. Oftă şi şi-o aprinse. Ar fi avut două dacă fata nu ar fi făcut risipă.

— Apropo, ai nişte aţă dentară în maşina asta?

Paul ridică din sprâncene:

— Aţă dentară? Nu.

— Sigur? întrebă ea, deschizând torpedoul şi

răscolind prin el.

— Sigur.

— Păi, atunci trebuie să facem rost şi de aşa ceva. Am *nevoie* de aţă dentară. Mereu am avut dinţi ciudaţi. Vezi? îşi apropie ea chipul de al lui şi îşi dezveli dinţii. Nu au distanţă între ei, dar, după ce dau cu aţă dentară, să te ferească Hristos ce scot de acolo! râse ea. Făceam asta în oglinda de la baie şi, atunci când scoţi aţa dintre dinţi, sar şi resturile, ca din arc! Maică-mea mă ameninţa că mă bate de mă cac pe mine dacă mai vede meniul înşirat pe oglindă!

Paul râse scurt, surprins de imaginile evocate, apoi privi orizontul întunecat. Deasupra lor, cerul era perfect albastru, iar soarele încingea totul în jur. Miji ochii:

— Va fi furtună.

— Ştiu, murmură Sofia.

— îmi plac covrigii pe furtună.

Paul se întoarse spre ea:

— Mda, cui nu-i plac?

Suflă fumul afară şi adăugă, dând drumul mai tare la muzică:

— Grăbeşte-te.

Sofia trânti portiera maşinii în urma ei şi se apropie de local. La fereastra unde se serveau covrigii stătea o femeie la vreo 50 de ani, cu părul prins într-un coc neglijent. Lângă fereastră, pe un scaun de lemn ce părea a fi pentru copii, stătea un bătrân atât de bronzat, încât pielea îi era maro. Privea în zare, fără să o bage în seamă. Pielea lui era incredibil de şifonată şi pe cap avea o pălărie de pai foarte murdară.

— Patru covrigi, vă rog. Şi şase doze de Cola. Foarte reci. Dacă aveţi.

Femeia o măsură din cap până în picioare, apoi

dispăru în spatele tejghelei.

Sofia se întoarse spre maşină şi observă că un alt bărbat se apropia de ea.

îi zâmbi şi se întoarse spre fereastră. Bărbatul se opri lângă ea şi i se adresă bătrânului:

— Ce mai faci, meştere? Cum o duci?

Bătrânul îşi roti uşor capul spre el şi zâmbi cu amărăciune:

— Uite, pe aici, cu sărăcia.

Sofia îşi roti privirea spre bătrân. Acesta stătea nemişcat, cu ochii îngustaţi din pricina luminii puternice a soarelui. Apoi întrebă, făcând referire la versurile melodiei *Back in Black,* care se auzeau vuind din Pontiacul cu care venise fata:

— Asta e muzica voastră?

Brian Johnson ţipa „baa-haa-haa-haack... baa-haa-haa- haack... baa-haa-haa-haack, cause I'm back in black...".

Sofia privi spre el cu întârziere, nefiind sigură dacă i se adresa ei. Probabil că i se adresa ei, fiindcă nu se mai auzea altă muzică decât cea pe care o adusese cu ea.

Bătrânul se întoarse spre ea încet şi repetă întrebarea, privind-o cu ochi vii:

— Asta e muzica voastră? arătă el cu bărbia spre maşină.

— Da, confirmă ea. De ce întrebaţi?

— Muzică de oi, inedită bătrânul înfăşurat în pielea maro şi, deşi Sofia ascultase melodia aceea de cel puţin câteva sute de ori în viaţa ei, abia atunci îi căzu fisa că Brian Johnson suna ca o oaie behăitoare, recitând la nesfârşit versurile acelea istorice.

Muzică de amorţit masele, muzică de ascultat atunci când erai dus la tăiere. O grămadă de oi, conduse spre cuţit. Muzică de sacrificiu.

— Hmpf, pufni fata.

Bătrânul avea dreptate. Sau poate că se referea doar la onomatopeea involuntar inclusă în versuri. Un televizor din interiorul localului era pornit pe un canal de ştiri. Sofia văzu figura lui Paul. Nu putu auzi despre ce era ştirea, iar banda de subsol era prea îngustă ca să poată citi textul de la distanţa aceea. îşi întoarse capul spre maşina lor. Paul fuma liniştit. Muzica era calmă. Ştirea fu înlocuită de altceva când îşi întoarse capul. Fata plăti covrigii şi dozele de Coca-Cola, apoi se întoarse la maşină. Ţinu doar pentru ea comentariile bătrânului şi ştirea de la televizor.

O tăcere grea se lăsă între ei, ca şi cum Paul ştia ce văzuse fata şi aştepta întrebarea. Sofia hotărî să-l surprindă:

— Vrei? îl întrebă pe Paul, îmbiindu-l cu nişte Cola şi covrigi, simultan.

— Nu, spuse el, cu ţigara între buze, în timp ce cu o mână ţinea volanul şi cu cealaltă băga maşina în viteză.

— Niciodată nu vrei nimic, se bosumflă Sofia. Nu vrei să mă laşi să conduc, nu vrei covrigi...

— Eh, nu chiar niciodată, zâmbi el, apoi apăsă acceleraţia.

Stropi grei de ploaie începură să lovească parbrizul.

„Păşeşte fără ritm şi nu vei atrage viermele“, gândi Sofia.

Ploaia lovea fără ritm în parbriz.

Iubeşte fără ritm şi nu vei atrage durerea.

Se gândea la dans. La mişcările ei fluide, la felul în care coapsele îi zvâcneau ritmic. îi plăcea să se privească în oglinzile mari din sala de repetiţii, să-şi privească trupul executând mişcări şi mai armonioase. Fandări şi piruete. Ar fi avut chef să

iasă din maşina aceea, care îi încovoia coloana încetul cu încetul. Ar fi vrut să-şi întindă mâinile şi picioarele. Oare sarcina avea să pună capăt carierei sale de dansatoare?

Mai demult, când fusese mică, era cât pe ce să rămână surdă. îşi aducea aminte de ziua aceea strălucitoare de vară care se întunecase brusc. Se juca împreună cu Anton, căţă- raţi într-o căsuţă rudimentară pe care fratele ei o încropise la înălţime, între trunchiurile a patru brazi tineri, undeva lângă o poiană din pădurea de la marginea cartierului în care locuiau. Anton şi Sofia îşi petrecură mai mult de o săptămână strecurând pe sub gardul de sârmă al fabricii de mobilă, acum de mult închisă, grinzi subţiri şi scânduri de lemn de brad nefinisat. Aceste grinzi aveau să fie baza pe care băiatul urma să ridice casa lor de la înălţime. Scândurile aveau să formeze pereţii.

Aşchiile de lemn fuseseră agenţii durerii în zilele acelea de vară. Lemnul nefinisat era murdar şi spinos. Copiii furau grinzile şi scândurile dintr-o stivă aflată în cel mai îndepărtat colţ al curţii fabricii. Era o zonă prin care paznicii nu prea dădeau, aşa că riscul de a fi prinşi era mult mai redus.

Anton tăiase o gaură cu un cleşte - ce mult se mai chi- nuise şi cât de tare fuseseră rănite degetele sale firave şi delicate de sârma ruginită şi nemiloasă - în partea de jos a gardului, chiar deasupra pământului, şi apoi începuseră să se strecoare prin ea. Unul dintre ei, de obicei Anton, ţinea uşor ridicat gardul de sârmă - din cauza tensiunii din împletitura gardului, urmele zigzagate lăsate de sârmă în pielea degetelor persistau cu zilele -, iar celălalt, de obicei Sofia, se strecura pe burtă în curtea fabricii.

Văzând rănile de pe mâinile fratelui ei, Sofia se simţi vinovată şi îl întrebă de ce nu făcea gaura mai mare, ca să se poată strecura fără probleme. Anton răspunse prevăzător că nu voia să facă o gaură mai mare pentru a nu atrage atenţia. într-adevăr, tăietura din gard era foarte bine ascunsă de buruienile care creşteau nesupravegheate în acea zonă. Doar firele de iarbă uşor zdrobite de trecerea trupurilor şi a lemnelor indicau că o anumită activitate clandestină şi oarecum ilegală avea loc în acea zonă.

Odată ajunsă de cealaltă parte a gardului, Sofia, la indicaţiile fratelui său, marele constructor şi inginer la uimitoarea vârstă de doar 10 ani, dădea la o parte folia de plastic care acoperea stiva de grinzi pentru a o proteja de ploile acelea de vară imprevizibile şi începea să extragă, după puteri, cele mai bune bucăţi de lemn şi să i le dea fratelui său prin tăietura din gard.

Odată a trecut un paznic pe acolo şi fu cât pe ce să-i vadă. Din acea zi, Anton hotărî că trebuia să schimbe locul cu so*a lui. Dacă el era prins furând lemne, avea să se descurce. Nu ştia cum, dar soluţii se puteau găsi. Pe când sora lui... pe ea nu voia să o expună unui asemenea risc. De fiecare dată, înainte de a trece pe sub gard, îi făcea instructajul: dacă cineva îl prindea, ea trebuia să fugă, iar dacă el nu se întorcea acasă până la lăsarea serii, atunci trebuia să meargă şi să-i spună mamei lor că fusese prins. Alte soluţii nu prea aveau la vârsta aceea fragedă. Credibilitatea le era redusă, iar umbra părinţilor încă plana asupra lor.

Sofia rezolvase problema gardului. Ea nu avea nici forţa şi nici toleranţa la durere necesare pentru a ţine buza gardului ridicată suficient timp ca el să se strecoare pe acolo, deşi se mişca mult

mai repede decât ea. Aşa că îi propusese fratelui său să pună două proptele înalte de doar 30 de centimetri sub marginea gardului. Se strecura printre ele, lua lemnele, apoi se retrăgeau şi continuau construcţia.

Amândoi erau foarte inventivi şi îşi trăgeau inspiraţia din cele mai obscure surse.

După ce casa dintre copaci fu gata, Anton confecţionă o scară rulabilă folosind nişte cozi de mătură şi un sul de sfoară găsit într-o boxă din subsolul blocului în care locuiau.

Un vecin întrebase la un moment dat unde îi dispăruseră cozile de mătură şi sfoara, dar nimeni nu acorda prea multă atenţie unor astfel de chestiuni.

Apoi făcură rost de lemn elastic şi Anton se puse pe treabă, cu gândul la două arcuri şi o tolbă cu săgeţi. Pentru arcuri folosi fir de nailon, pe care Sofia îl ajută să-l împletească, pentru rezistenţă, şi apoi confecţionă două duzini de săgeţi pe care le crestă în vârf, în formă de cruce. Introduse cuie şlefuite în crestături şi bobină vârfurile despicate cu sârmă de plumb, pentru ca săgeţile să aibă greutate şi să se poată înfige în trunchiurile copacilor. După câteva probe, Sofia îi spuse că trebuiau să adauge încă un mic detaliu şi apoi armele erau gata.

Urcară pe acoperişul blocului în care locuiau şi culeseră pene de porumbei, pe care le inserară în cozile săgeţilor, pentru stabilizare aerodinamică. Nu că ar fi ştiut ei prea multe despre asta, dar undeva, în fundul minţilor lor tinere şi lacome, deduseră că toate lucrurile îşi aveau rostul lor pe lumea asta. După ce totul fu gata, începură să se joace în pădure, prefăcându-se că erau indieni, în luptă cu alte triburi, căutând hrană, apărându-şi

teritoriul şi explorând altele noi. îşi camuflaseră casa dintre copaci cu frunze de stejar. Petrecură o după-masă întreagă culegând frunze căzute, până când hotărâră că rezultatul nu avea să fie unul satisfăcător, aşa că se orientară către crengi cu frunze verzi.

Aveau o imaginaţie foarte bogată, pe care, aşa cum doar copiii pot, şi-o întreţineau reciproc, încurajându-se unul pe altul să vină cu idei din ce în ce mai îndrăzneţe, să imagineze aventuri din ce în ce mai vaste şi mai complicate.

Zilele începeau să devină prea scurte pentru visurile lor.

într-o zi, stând pe podea în căsuţa lor de lemn, la aproape patru metri de pământ, şi mâncând nişte mere pe care le capturaseră dintr-o livadă aflată pe un teritoriu străin, Sofia se sprijini de o balustradă, iar aceasta cedă şi se rupse. Fata căzu la pământ şi se lovi cu capul de un butuc. Anton o duse până acasă în spinare. Acolo, transpirat şi aproape fără suflare, abia reuşi să îngaime că Sofia se rănise căzând din copac. Fata fu dusă la spital, unde medicii concluzionară că suferise o contuzie care o lăsase aproape surdă. Mai târziu îşi dăduse seama că acest accident îi cauza probleme de echilibru, fapt care puse pe pauză devreme cariera sa, de altfel destul de promiţătoare, de dansatoare.

Nu s-au mai întors la casa dintre copaci în vara aceea.

Nici în vreo altă vară de atunci.

Şi probabil că nu aveau să se mai ducă niciodată.

Se făcuse amiază şi Paul o întrebă dacă voia să se oprească şi să ia ceva de mâncare.

Nu avea nimic împotrivă. Ar fi putut mânca şi voia să fumeze o ţigară. Era moartă după o ţigară.

Se opriră deci la o benzinărie ca să alimenteze, să cumpere nişte apă şi sand/iciuri şi un pachet de ţigări Silk Cut.

Străbateau întinderile monocrome, ce păreau lipsite de margini. Pustiu galben-ocru, ars de soare, şi aşezările omeneşti rarisime erau atât de îndepărtate de marginea şoselei, încât Sofiei i se păreau a fi doar nişte decoruri intangibile, pictate deasupra orizontului cu rămăşiţe de vopsea, de cineva care nu avea nici chef şi nici timp de aşa ceva.

Dar era extraordinar. După cum spusese cineva, orice bărbat, femeie şi copil ar trebui să vadă deşertul măcar o dată înainte de moarte.

Sofiei nu îi plăceau munţii şi nici dealurile şi nici pădurile. Nu atât de mult ca întinderea deşertului, pământul galben şi crăpat sau lanurile de grâu ori rapiţă care păreau că se împrăştie de-o parte şi de alta a şoselei sale, până la marginile lumii. Treceau pe lângă o mulţime de oameni cu rucsacuri în spinare, cu pumnii strânşi şi cu degetele mari ridicate spre cer, o rugăciune pentru dumnezeul şoselelor. Treceau mereu pe lângă felurite leşuri, animale mici, zdrobite şi împrăştiate pe asfaltul încins. Sofia făcea eforturi să facă abstracţie de destinele îngemănate ale tuturor acelor animăluţe. îşi spunea:

— Nu înţeleg care e faza cu animalele astea. Ce e aşa de interesant la dormitul pe mijlocul şoselei?

Fata întorcea capul după fiecare în parte şi, la un moment dat, îşi cumpărase de la una dintre zecile de benzinării în care opriseră până atunci un carneţel în care documenta fiecare apariţie.

Autostrada 3 Kilometrul 129- Câine alb maidanez pe linia continuă. Maţele la 4 metri mai departe.

Şoseaua 129. Kilometrul 84. Vulpe tânără, probabil pui. Stare bună.

Drumul zonal K-9- Kilometrul 51. Iepure sur. Cap lipsă. Probabil rămas în grilajul maşinii.

Şi aşa mai departe.

Opreau pe la benzinării destul de des, după părerea ei.

— Nu înţeleg de ce oprim aşa des, se plânse ea, fără să fie atentă cu adevărat la întrebările pe care le punea.

Paul trăgea frâna de mână şi ofta:

— Oprim des fiindcă dumnezeu e în rezervor. Dumnezeul *nostru* e în rezervor.

Sofiei i se păru că explicaţia era suficientă şi rezonabilă.

Se lansa în discuţii - mai degrabă monologuri - despre felurite subiecte, iar atunci când tăcerea lui Paul o apăsa prea tare, îşi punea ochelarii Persol pe nas, se lăsa pe spate şi dădea drumul la muzică. Ascultau discul acela deja a patra sau a cincea oară de când îl cumpăraseră. Toate melodiile - cotw-uri după melodii de Bob Dylan.

Low Rider, cântat de War.

Born on the Bayou, de Creedence.

Nutbush City Limits, de Ike şi Tina.

Şi aşa mai departe.

— La ce distanţă sunt de ei?

— Ultima înregistrare e din dimineaţa asta.

— Deci sunt încă în oraş.

— Posibil. Am scanat aproape toate înregistrările. Nu i-am văzut părăsind perimetrul metropolitan.

— Căcat. Asta nu înseamnă mare lucru.

— Păi, asta este. Nu pot monitoriza un sistem de supraveghere al unui oraş întreg de unul singur, în timp real. Există un timp de întârziere. Au ieşit

din raza de supraveghere la intersecţia dintre Figueroa şi Strada 10.

— Nu au apărut de atunci pe camere?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Nu.

Pauză.

— De ce dracu' nu o poţi găsi?! scrâşni Albert.

— Fiindcă sunt singur. Am nevoie de resurse, de oameni. Omule, tu ştii ce lăţime de bandă folosesc ca să o găsesc pe tipa asta? Procesoarele bazelor de date guvernamentale ar plesni ca nişte ouă băgate la microunde dacă aş trece prin ele. Am nevoie de mai multe informaţii despre tipa asta. Informaţii specifice, ca să pot ţinti acolo unde trebuie, ca să nu mai bâjbâi prin întuneric.

— Nu am alte informaţii. Tu eşti cel care îmi dă mie informaţii, nu invers! Trebuie să ne descurcăm cu ce avem, i-o tăie Albert.

— Ştii, ai putea lua legătura cu un *majordom,* să-i localizeze pentru tine. Să nu te bazezi exclusiv pe înregistrările din sistemul de supraveghere rutieră...

— Nu. Tipul e periculos. Şi oricum, eu sunt cel care trebuie să se ocupe de asta.

— Ai câştiga nişte timp. Nu ai mai fi mereu cu câteva ore în urma lor, insistă tehnicianul.

— Aş câştiga nişte timp dacă mi-ai spune în timp real unde îi găsesc. Tu spune-mi unde dracu' sunt şi lasă deciziile astea în seama mea!

— Am înţeles.

După o oră de căutare, tehnicianul, acolitul, ochelaristul tău te-a sunat şi ţi-a spus că de pe numărul tău de telefon, cel pe care îl aveai în mobilul pe care ţi l-a luat bărbatul blond, s-a efectuat un apel către un telefon public.

Tehnicienii ăştia… nu puteai trăi fără ei, ţi-ai spus tu. Ochelaristul a localizat apelul. Fusese efectuat chiar de lângă telefonul public *către care* fusese făcut apelul, lucru care ţi s-a părut ciudat. De ce ar suna cineva la un număr aflat în exact acelaşi loc din care se face apelul? Ai primit adresa unui motel prăfuit, undeva spre marginea oraşului. în afara reţelei de supraveghere. Normal. Paul ăsta ştia care era protocolul de urmărire, altfel nu îţi puteai explica cum dracu' reuşea să vă evite pe tine şi cele 130.000 de camere de filmat pe lângă care ar fi putut să treacă, dar nu o făcuse.

Ai intrat la recepţia motelului şi ai întrebat de cei doi. Recepţionerul a strâmbat din nas şi a trebuit să faci uz de o legitimaţie de agent al guvernului ca să-i dezlegi limba.

Da, trecuseră pe acolo.

Nu, nu era nimic în neregulă cu ei. De ce, făcuseră ceva rău?

Te-ai mulţumit să taci şi ai ieşit în soare. Ai făcut câţiva paşi şi ai observat un telefon public. Sub aparat, pe trotuar, ai recunoscut rămăşiţele unui telefon mobil antic. Era făcut praf. Te-ai aplecat şi l-ai cules, după care ţi-ai rotit privirea în jur. în afară de un bătrân care purta o pălărie şi se prăjea la soare, nu ai văzut pe nimeni. Ai recuperat cartela dinăuntru şi ai văzut că era cartela ta.

De ce sunase de pe un mobil, folosind numărul tău, la un telefon public, aflat la trei metri distanţă?

Ca să-ţi spună unde se află.

în mod sigur ştia că numărul era monitorizat. Un om care putea sparge un cod PIN şi care putea evita un sistem de urmărire atât de vast ar fi trebuit să ştie că tu, Albert, ai fi ajuns acolo în cel mai scurt timp posibil.

Sau poate că apelul fusese efectuat de altcineva? Cineva care... colabora cu Paul? Cineva care încerca să te distragă de la calea corectă?

Prea extravagant. Ai ales concluzia iniţială, fiindcă era cea mai simplă: Paul se juca cu tine. Nu avea prea multă substanţă, dar nu aveai de ales. Vânătorul trebuie să urmărească prada. Nu există scurtături când urmăreşti un om care nu are nimic de pierdut.

L-ai sunat pe tehnicianul ăla cu ochelari-fund-de-borcan şi i-ai spus să ia legătura cu o companie de telefonie şi să îţi aloce pe o altă cartelă numărul vechi de pe telefonul pe care tocmai l-ai recuperat în bucăţi. Apoi să îţi spună de unde poţi ridica acea cartelă, din oraşul în care te aflai. Aveai o presimţire că asta era o măsură de precauţie necesară, ca şi cea de a-ţi urmări propriul număr.

Ai băgat resturile de plastic în buzunar, apoi te-ai apropiat de bătrânul cu pălărie. Te privea intens, cu ochi mici şi plini de vase roşii. Avea nasul borcănat şi purta o cămaşă în carouri. Pielea lui era ca de hârtie.

Te-ai aplecat spre el şi ai întrebat:

— Moşule, ai văzut un bărbat şi o fată roşcată trecând pe ..ici?

Bătrânul a rămas tăcut. A continuat să te privească, înfricoşat, dar totuşi sfidător.

L-ai măsurat din cap până în picioare, aşa cum stătea aşezat. Nu îţi plăcea pălăria lui de ţăran, aşa că i-ai scos-o de pe cap şi ai repetat întrebarea. El a mijit ochii, făcându-şi-i chiar mai mici, dar tot tăcut a rămas. Urmărea pălăria din mâna ta şi parcă nu existai pentru el.

Atunci ai dat uşor la o parte haina ta. Nu mult, dar atât cât să poată vedea patul pistolului tău. M1911, încă pur, încă nevinovat.

Şi apoi ai repetat întrebarea. Bătrânul te-a

privit fără să se clintească şi ai văzut adevărul în ochii lui mici, încadraţi de riduri şi tiviţi cu cele mai ridicol de stufoase sprâncene din câte au existat vreodată.

Nu se temea de tine sau pur şi simplu nu-i păsa.

L-ai mai privit o dată, cu pielea lui solzoasă, cu ochii lui mici şi cu părul alb, rărit. I-ai aruncat pălăria în praf şi te-ai urcat în maşina ta neagră. Tehnicianul, acolitul, ochelaristul tău te-a sunat să-ţi spună că blondul şi fata tocmai părăseau oraşul.

Mergeau spre vest.

„Mereu spre vest“, ţi-ai spus şi ai apăsat pe acceleraţie.

♦ ♦ ♦

Trenul gonea.

Anton încercă, fără succes, să se facă puţin comod în compartimentul acela dotat cu aer condiţionat şi, pe măsură ce inspira vaporii răcoroşi, i se făcu ciudă pe suma uriaşă cheltuită pe biletul de tren. Dar nu avusese de ales. Sofia se îndepărta de el în linie dreaptă, cel mai rapid şi mai eficient mod de a te îndepărta de cineva, iar unica modalitate de a o ajunge din urmă era să ia acel tren. Era singurul care se deplasa rapid şi în direcţia în care voia el să meargă. Ar fi putut aştepta câteva ore, să fi luat un alt tren, unul mai ieftin, fără aer condiţionat şi compartimente de câte şase locuri, dar asta ar fi însemnat să piardă cele câteva ore preţioase, iar trenul ieftin făcea şi mai multe opriri decât acesta.

Asta însemna puterea banilor.

Banii nu erau totul, dar te puteau duce din punctul A în punctul B mai repede decât autostopul sau picioarele. Banii aveau puterea de a cumpăra timpul. Gândindu-se la asta, gustul amar cauzat de cheltuiala nesăbuită îi dispăru din gură. Nu era echipat pentru a ieşi în lume. Nu era mai pregătit

decât puiul de pasăre care tocmai a căzut peste marginea cuibului, dar călca cu nepăsare peste cioburile eşecului, presărate peste tot în jurul său, fiindcă a da greş nu era o opţiune de care să fie conştient.

Indiferent cât l-ar fi costat, indiferent cât ar fi durat, aceasta era ocazia să facă ceva semnificativ şi, în acelaşi timp, să se rupă de tot ce era în jurul său. Voia să dispară după ce toată afacerea asta era rezolvată. Acesta era un gând care îi dădea târcoale din dimineaţa acelei zile.

Dacă ar fi urcat în trenul mai ieftin, ar fi nimerit fără doar şi poate între oameni, între mulţi oameni. Trenurile scumpe erau pentru cei puţini, iar trenurile ieftine pentru cei mulţi. Oamenii aceia mulţi i-ar fi strivit umerii cu trupurile lor înghesuite, iar limbile lor ar fi încercat să-l tragă şi pe el de limbă. Gălăgia lor i-ar fi tulburat concentrarea şi i-ar fi speriat gândurile.

L-ar fi deviat de la ţelul său, iar Anton nu dorea aşa ceva.

Nu era făcut pentru viaţa în societate. Era complet detaşat de tot ce se întâmpla în jurul său. Nu se uita la televizor şi nu citea presa. Nu călcase vreodată într-un club. Munca îl plictisea. Program de la 9 la 5 şi bonusuri semestriale. Căcat. Nu avea bani, nu avea credit la bancă şi nu îi păsa de alegeri, de corectitudine politică sau de opinia socială.

Oricât de liber ar fi fost, printre semenii săi se simţea prizonier.

Nu ar fi spus despre sine că era un cinic. Nu ştia foarte bine ce însemna asta. Era mai degrabă solipsist, dar starea lui era complet lipsită de egoism. Nu îl interesau destinele altora, dar nu îl interesa nici propriul destin.

Avea un stil propriu de a iubi lumea. Iar stilul acela se numea minimalist.

Toată iubirea lui - nici nu era sigur că era vorba de iubire, dar, din lipsă de alt termen, o numea astfel - era comprimată în mărgeluţa aceea pe care o pusese în palma Sofiei demult. Sora lui era singura pentru care ar fi făcut orice. Simţea că, atât timp cât ea era pe lângă el, totul durea mai puţin şi, da, lucrurile păreau în ordine. Ea era girosco- pul care îl ţinea orientat în direcţia corectă.

Voia să fie singur, iar dacă nu singur, atunci cel mult cu sora lui.

îşi închipuia că taică-său, bărbatul acela pe care nu îl cunoscuse niciodată, despre care maică-sa vorbea cu o nostalgie ciudată în glas, i-ar fi spus să nu se lase fraierit şi dus în sclavie de sistem - ce dracu' va fi vrut să însemne asta?

Pentru prima dată voia ceva. Voia să fie liber de orice, îşi dorea să nu trebuiască să facă alegeri care l-ar fi dus, în final, într-un loc închis, de unde nu s-ar mai fi putut întoarce.

Era sătul de oameni şi de ideile lor, de mofturile şi de alegerile lor.

I se părea ciudat şi interesant felul în care oamenii se lepădau de responsabilitate. Ziceau despre un lucru că „s-a stricat" şi îl aruncau. Dar lucrul acela nu „s-a stricat" de unul singur, ci omul îl stricase. Ce putea spune lucrul? Cum putea protesta împotriva sorţii nedrepte pe care omul i-o hărăzea atunci când îl arunca la gunoi?

Nimic, nicicum. Trebuia să suporte, fiindcă *se stricase.* Acesta era destinul său.

îşi aduse aminte că îi era foame, aşa că scoase din rucsacul jerpelit unul dintre cele două sandviciuri pe care le cumpărase de la un chioşc

din gară.

Muşcă cu lăcomie, ignorând privirea plină de dispreţ a femeii în vârstă care îl scruta pe sub ochelari, prefăcându-se că citeşte o revistă de modă şi, în timp ce mesteca, îşi aduse aminte de Mâţuţă. Unde era pisica? Ce făcea? Găsise oare mâncarea pe care el i-o lăsase în garsonieră? Era bine sau se umpluse iarăşi de răni şi zgârieturi, bătându-se cu alte pisici pentru dreptul de a împărţi borta unei femele?

O altă pasageră care stătea faţă în faţă cu el încercă să-l descoasă.

— Cum te cheamă?

Anton îşi murmură numele, stânjenit.

Femeia se prezentă entuziasmată, apoi îşi continuă interogatoriul:

— Câţi ani ai?

— De unde eşti?

— Cu ce te ocupi?

— Ce scrii în carneţelul acela?

Şi, cea mai importantă întrebare, întrebarea pe care niciun om pe lângă care trecea nu uita să o pună:

— Unde mergi?

!n fond, era prerogativa călătorilor să se întrebe unii pe alţii încotro se îndreaptă. Era un fel de ierarhizare. Cel care călătorea mai departe se bucura de respectul celor care se opreau mai devreme. în cele din urmă, femeia părăsi compartimentul şi Anton rămase singur, cu bătrâna cea suspicioasă şi tăcută. Măcar era tăcută.

Termină sandviciul şi apoi îşi sprijini capul de fereastra murdară.

încetul cu încetul, alunecă între visele sale lipsite de sens.

Se făcea că era într-un luminiş, într-o poiană dintr-o pădure deasă. Frunzele erau verzi, copacii

tineri. Era o zi de vară şi soarele strălucea pe cer, aruncând raze printre frunzele pădurii. Era un drum. De-o parte şi de alta, iarba înaltă şi deasă foşnea încet. Apoi începu să se întunece. Cerul se înnegri. Erau mii de păsări negre. Nu ştia ce erau. Ciori? Corbi? Fâlfâitul aripilor lor stârnea o furtună, iar trupurile lor acopereau lumina soarelui. Era noapte în mijlocul amiezii.

în capătul drumului văzu o siluetă. Era neagră. Ca un iris vertical. Se apropia de el şi putu să-şi dea seama că era silueta unui om. Un bărbat.

Se smuci din somn cum se smuceşte din apa adâncă un om care nu ştie să înoate şi dădu cu ochii de întuneric. Spatele îi era înţepenit şi o peliculă de sudoare îi acoperea braţele. I se făcu brusc frig şi îşi ridică ochii spre ceasul digital de deasupra intrării în compartiment. Arăta ora 2 şi 17 minute, dimineaţa. Era lună plină şi tocmai această imagine îl făcea să simtă frigul mai puternic. începu să-şi frece braţele cu repeziciune şi abia atunci când ceva se mişcă în întuneric îşi aduse aminte de bătrâna care era cu el în compartiment. Femeia se trezise şi îl privea îngrozită prin ochelari. Anton îi întoarse privirea, neştiind ce să spună sau să facă. Aerul condiţionat îi răcise încheieturile, aşa că băiatul continua să-şi maseze muşchii, dar o făcea acum cu mai puţină frenezie. Femeia îl ţintui cu privirea câteva minute lungi, parcă la fel de surprinsă şi de speriată de prezenţa lui cum era şi el de prezenţa ei.

în final reuşi să ignore frigul şi se ridică în picioare, întinse mâna spre tavan, deasupra capului, şi recuperă rucsacul jerpelit. îl deschise şi se uită înăuntru. Toate lucrurile erau la locul lor.

Sofia era aproape.

Mirosea a migdale în jurul său şi îi trebuiră

câteva minute chinuitoare ca să-şi dea seama că era vorba de propria transpiraţie.
Deschise o fereastră şi îşi aprinse o ţigară. Ce i-ar fi spus taică-său dacă ar fi trăit?

Fii un om mai bun, mai înţelept şi mai fericit?

Părinţii înghit dezamăgiri şi cacă visuri, pentru cei mici. Majoritatea copiilor se hrănesc cu visurile părinţilor. Lui Anton asta i se părea normal, chiar dacă nu aproba aşa ceva. Totuşi, era ceva obişnuit să calci pe urmele tatălui tău, mai ales dacă a fost un om de succes. Din câte putea să-şi dea seama, taică-său fusese un ratat fără visuri sau carieră, aşa că Anton era liber să-şi aleagă singur drumul.

Totuşi, ce i-ar fi spus el, dacă ar fi trăit?

Să aibă grijă de sora lui.

Mai trase un fum de ţigară, apoi o aruncă în întunericul care alerga cu viteză pe lângă el.

Creedence Clearwater Revival - *Born on the Bayou*

erludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuteurăscinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiueştifrumoasăinterludi

uinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiumiarplăceas
ătefut
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu interludiu interludiu interludiu interludiu
interludiucurvă
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuI
NTERLUDIU
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiusp
unemi
cevreidelamineinterludiuinterludiuinterludiuinterlu
diu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu

interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu

CÂŞTIGĂ 10.000 Şl, DUPĂ CE ÎŞI PLĂTEŞTE DATORIILE, RĂMÂNE CU EXACT 1,5.
E găsită moartă, asfixiată împreună cu cei trei copii, după ce s-a spart conducta cu gaz din apartamentul lor.
Canada câştigă campionatul mondial de baschet în scaunul cu rotile.
BĂNCILE RUSEŞTI PROPUN LUAREA ÎN CONSIDERARE A REZERVELOR LOR DE AUR LA CALCULUL RATEI REZERVELOR DE NUMERAR.
Directorul RBI a declarat, în cadrul unui consiliu public, că nevoia de a lichida depozitele de aur a crescut deoarece importul de aur pune mari presiuni pe deficitul bugetar al ţării.
RĂZBUNARE S.R.L.
Dacă o vrei, la noi se serveşte rece!
După sechestrul pus pe bunurile în valoare de 1,5 miliarde ale fostului prim-ministru belgian, acesta se plânge de faptul că i-au fost îngheţate conturile bancare elveţiene.
Ambasada elveţiană a declarat că nu s-au luat asemenea măsuri, ele fiind rezervate doar în cazul unei condamnări definitive.
TURNUL EIFFEL VA FI VOPSIT ÎN ALBASTRU LA ANIVERSAREA A 150 DE ANI DE EXISTENŢĂ
Un avion de pasageri e forţat să aterizeze la Rio de Janeiro, imediat după decolare.

Tehnicienii depistează probleme la sistemul hidraulic.
Un bărbat călătoreşte zilnic cu trenul, de dimineaţa până seara.
Nimeni nu îl întreabă vreodată dacă are bilet sau încotro merge.
în cartierul vintage Kensington Market din Toronto, profesorul Andy Payne spune că stilul său

a fost influenţat de punk rock, dandysmul secolului al XlX-lea şi David Bowie.
JAPONIA REFUZĂ SĂ PUNĂ MÂNA PE ARME.
Vom rămâne în continuare pacifişti.
TWITTER ÎŞI NUMEŞTE NOUL C.F.O. ÎN PERSOANA LUI ANTHONY NOTO.
Europa a fost dintotdeauna un loc atractiv pentru turişti, însă destinaţiile tradiţionale au început să se scumpească şi multe persoane caută alternative mai ieftine.
Lonely Planet, cel mai mare ghid turistic din lume, a alcătuit un top al celor mai frumoase destinaţii din Europa. Multe dintre locurile cuprinse în clasament au fost deseori trecute cu vederea de marile ghiduri turistice. Printre ele sunt menţionate Ljubljana, sud-vestul Angliei şi Plzen, Cehia.
FACEBOOK ÎŞI CERE IERTARE PENTRU STUDIUL REFERITOR LA FELUL ÎN CARE SENTIMENTELE OAMENILOR SUNT AFECTATE DE UTILIZAREA REŢELELOR DE SOCIALIZARE.
Câştigă 2.500 pe zi stând acasă în faţa laptopului.
Lasă-ţi copilul să asculte muzică.
Va fi mult mai cooperant, zice un studiu efectuat de Gallup.
KYLE BECKERMAN DEZVĂLUIE SECRETUL ŞUTULUI SĂU INFAILIBIL: TREBUIE SĂ AI ÎNCREDERE ÎN TINE. PORTARUL NICK RIMANDO ZICE CĂ PREFERĂ SĂ REACŢIONEZE, ÎN LOC SĂ GHICEASCĂ.
Ungaria majorează tarifele la încălzire, apă caldă şi electricitate, dar le reduce pe cele la gaze.
NICK CAVE MOARE LA VÂRSTA DE 87 DE ANI. ÎNMORMÂNTAREA E PRIVATĂ, DAR LUMEA SE ADUNĂ ORICUM.

Fanii îndureraţi spun că merita să trăiască o mie de ani.
Se simte deprimată fiindcă el spune că nu o mai iubeşte, dar cu toate astea participă la festivalul de film şi se distrează copios.
Băiatul e întrebat ce ar alege între miliardele lui Bill Gates şi pacea mondială.
Răspunde că ar vrea ca Bugattiul lui să aibă culoarea roşie.
Pregătiţi-vă pentru cea mai călduroasă zi din an, cu temperaturi de până la 40 de grade Celsius.
PERRIE EDWARDS ARATĂ RĂVĂŞITOR PĂRĂSIND STUDIOUL.
Mamă a cinci copii omorâtă de logodnic cu un singur pumn în timp ce se certau dacă să ia autobuzul sau un taxi.
Problema în ţara asta este că sunt mulţi care spun „problema în ţara asta este că...“.
Tânăr de 28 de ani din Gloucester îşi schimbă numele în Han Solo.
Autorităţile refuză să-i elibereze un paşaport, fiindcă numele său e bazat pe un personaj fictiv.
ACTRIŢĂ DE 28 DE ANI ÎŞI ÎNGROAPĂ AL 5-LEA SOŢ.
Epidemie de Ebola în sudul Africii. 702 morţi.
Christie’s vinde la licitaţie versurile melodiei *Like a Rolling Stone* pentru trei milioane.
UN BĂRBAT ÎNCEARCĂ SĂ SE SINUCIDĂ DUPĂ CE ÎŞI PETRECE 10 ORE ÎNCERCÂND SĂ REALIZEZE CEEA CE, DUPĂ EL, AR FI UN „SELFIE PERFECT“.
O femeie îl surprinde pe ucigaşul căutat de autorităţi şi reuşeşte să-l prindă, lovindu-l în cap cu o bară de metal.
întrebată de unde ştia că el era criminalul, ea

răspunde: „S-a dat drept instalator şi, când s-a aplecat sub chiuvetă, mi-am dat seama că minţea. Nu i se vedea crăpătura fundului deasupra blugilor“.
Ecoterorişti dezlipesc etichetele de preţ de pe toate produsele dintr-un supermarket.
LAUREAT AL PREMIULUI NOBEL PENTRU LITERATURĂ MOARE ÎN MIZERIE
ŞI SINGURĂTATE.
Ca o soluţie pentru a menţine în viaţă afacerile cu mirese prin poştă, guvernul sud-coreean propune şcoli de mirese.
„în ultimii 15 ani numărul căsătoriilor cu mirese prin poştă a explodat. Dar ele se destramă la scurt timp. Trebuie făcut ceva“, spune premierul Coreei de Sud.
Prostituate irakiene sunt măcelărite.

Pe uşa bordelului este găsită atârnată o pancartă
pe care scrie:
„Acesta este destinul celor ce trăiesc în mizerie trupească şi sufletească“.

Joko Widodo este ales preşedinte al Indoneziei.
Militarii atacă puncte-cheie din munţii Chaambi din Tunisia. Paisprezece soldaţi morţi.
Gogo Yubari.
Cui nu îi e dor de vremurile bune, de vremurile simple? Când nu aveai grija jobului prost plătit şi pe care îl urai. Când nu îţi făceai griji că nu ai un acoperiş deasupra capului sau că ai un credit la bancă. Când nu îţi era frică că îmbătrâneşti sau că nu ai cu cine să-ţi împărţi grijile şi patul.
Vremurile bune erau vremurile simple.
Noi, cei de la R.TARD, înţelegem asta şi vrem să te ajutăm.

Vino la noi şi vremurile bune se pot întoarce cât ai clipi.
Ascensiunea lui G4 aduce aminte de gigantul Facebook, prăbuşit în 2031, în urma scandalului Hendricks. Totuşi, analiştii prevăd un viitor strălucit pentru reţeaua virtuală. Acţiunile Facebook se prăbuşesc ca efect al unui decret emis de dumnezeu în anul 2030, care le interzice oamenilor să-şi mai facă poze.
Ori de câte ori îşi fac fotografii, oamenii pierd o parte din suflet. Cum sufletul nu este al lor, ci e doar împrumutat, când mor nu mai au ce returna, iar dumnezeu este cel păgubit.
Trilogia neagră este cea mai bine vândută carte a ultimilor 30 de ani.
Autoarea sihastră a cărţii-cult *Sticlă: O biografie în viu grai a Clarei Munro* revine cu un nou roman după aproape 20 de ani de absenţă.
Află despre ce e vorba în *Clubul Laptelui.*

Partea a Il-a

Don’t twitch
Your skin is hard as stone
You are the god of all that’s bone
(...)
Cold mist lingers in the day It’s getting darker by the minute All the coke-whores laugh an’ say This strange feeling that I get When I look towards the west Makes me feel that
God is busy somewhere else
That is it.
Life fades away.

Joi

Chestia asta cu dormitul în motel şi şofatul până când îl durea spatele devenise extrem de obositoare, cugetă Paul.

Dar mai aveau puţin de mers.

De dimineaţă, înainte de a părăsi motelul la care înnoptaseră, Paul se opri la un telefon public ataşat de un perete, lângă intrarea la recepţie.

— Hei, ce faci? întrebă Sofia şi se apropie de el repede. Ai spus că nu folosim telefoanele! Tu de ce ai voie şi eu nu? Vreau să o sun pe mama!

Paul ridică receptorul din furcă.

— Folosesc telefonul public. Nu au cum să ştie că eu sun de pe acest număr.

— Bine... dar dacă urmăresc numărul la care suni? Nu asta vrem să evităm?

— Evităm să sunăm la numere la care ei s-ar aştepta să sunăm.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi numerele părinţilor. Sau ale fraţilor. Iubita, colegul de apartament. Persoane apropiate, pricepi?

— Şi tu pe cine suni?

— Nu pe cineva apropiat, îţi promit. O să avem nevoie de un pic de ajutor, spuse el, apoi îi întoarse spatele.

Sofia se încruntă. Simţea că ceva nu era în regulă, dar cum să nu aibă încredere în el? Viaţa ei fusese în mâinile lui şi probabil că încă era. Dar fata avea vaga şi supărătoa- rea senzaţie că Paul se juca de-a şoarecele şi pisica. Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre maşina care se prăjea în soare.

Paul formă un număr din memorie şi lăsă telefonul să sune. De cealaltă parte a firului răspunse o voce moale şi jovială:

— Alo.

— Alo. Sunt eu.

— Care „eu“?

— Nu mă recunoşti?

Pauză.

— Paul? întrebă vocea.

— Am nevoie de ajutor.

— Ce fel de ajutor?

îi spuse.

— Ai fost plecat prea mult timp, omule. Aş vrea să te ajut, dar nu mai am legături pe acolo de ceva vreme.

Paul pufni pe nas:

— Mai cunoaştem pe cineva acolo care ne poate ajuta?

— Nu. Nu mai e nimeni dintre ai noştri acolo.

— La dracu’, urăsc să îmbătrânesc, murmură Paul.

— Despre ce e vorba? Poate...

— OK, mersi de ajutor, întrerupse Paul, apoi trânti receptorul în furcă. Mersi pentru nimic.

Aşteptă câteva secunde lungi, frământându-şi mintea în căutarea unei soluţii. Se întoarse, privind în depărtare. O văzu pe Sofia sprijinită de maşină. Părul ei lucea în soare. Scoase din buzunar telefonul mobil cu clapetă şi formă numărul pe care telefonul public îl afişa intermitent.

Pe *display-v*| telefonului public apăru numărul mobilului. Paul scoase al doilea telefon cu clapetă şi memoră numărul afişat, apoi închise clapeta şi îl băgă înapoi în buzunar. Aşează telefonul de pe care sunase pe marginea bordurii de la picioarele sale şi călcă pe el, rupându-l în bucăţi. Strânse din fălci, apoi privi în jur. Un bătrân care se prăjea la soare îl urmărea de sub borurile largi ale pălăriei de pai.

Se întoarse la maşină.

— Cu cine ai vorbit?

— Cu nimeni.

— Cu cine ai vorbit? insistă fata.

— Taci, murmură el cu o voce cavernoasă şi Sofia uită să respire câteva clipe.

Rămase tăcută multă vreme. îl ura.

Merseseră aproape 700 de kilometri în acea zi, într-o linişte desăvârşită. Sofia nu pornise nici măcar muzica de care era dependentă. Paul era cufundat în tăcerea lui de oţel. Trecuseră prin trei oraşe mari şi Sofia observase că toate străzile cu care se intersectase calea lor se numeau după martiri, după eşecuri sau după lucruri moarte: strada Speranţei, Victoriei, Libertăţii etc. în ultimul oraş văzu pe linia de tramvai adâncită în asfalt un porumbel terciuit. în jurul său se vedea ce mâncase la prânz: era plin de boabe de porumb.

Mâncară la un mic local de la marginea şoselei. Sofia comandase peşte prăjit cu sos alb de usturoi, ţelină şi cartofi natur. Paul înfuleca fără prea mare chef un hamburger gros de o palmă.

— Ascultă... începu Paul.

Sofia ridică din sprâncene.

— Nu am vrut să mă port aşa cu tine. Sunt obosit şi tensionat.

Sofia voia să-i spună că înţelegea, că nu era nimic, chiar înţelegea situaţia. Dar nu scoase niciun sunet.

Paul încheie cu glas spart, privind peste umărul ei:

— Am să te rog să mă ierţi.

Nu ştia dacă formularea sugera că ar fi fost bine să-l ierte sau dacă liniştea ultimilor 700 de kilometri o durea mai tare decât vorbele lui sau dacă pur şi simplu voia să-l simtă iarăşi alături de ea, să ştie că erau iarăşi prieteni, împreună la drumul lung şi pustiu.

Dar îi zâmbi bărbatului, îi spuse că era OK.

Apoi Sofia îşi roti capul şi privi pe fereastră. Afară bătea un soare orbitor şi în depărtare, într-o pădurice, ceva îi atrase atenţia fetei. îşi lungi gâtul şi încercă să-şi dea seama ce vedea.

— Ce-i acolo? întrebă, într-un final, lipindu-şi un deget de fereastră.

Paul îşi şterse sosul de pe mustaţă şi se întoarse în direcţia arătată. Zâmbi, apoi mai muşcă de câteva ori din hamburger. Sofia aştepta, mutându-şi privirea de la el la imaginea din zare şi invers.

— E un *drive-in kino,* spuse el, continuând să mănânce. Pofta îi revenise.

— *Drive-in kino,* repetă fata, fascinată. Ce-i aia?

— Păi, e un cinematograf în aer liber. Acum câteva zeci de ani erau foarte populare. Rulau pe timp de vară.

Sofia chibzui puţin, apoi spuse:

— Şi dacă începea ploaia în timpul filmului?

Paul râse:

— Sunt cinematografe fără locuri, fără scaune.

— Fără scaune? repetă Sofia.

— Exact. Lumea mergea cu maşinile acolo. De la asta vine *drive-in.* Practic sunt nişte parcări cu un panou de proiecţie în capăt. Mergeai cu maşina, parcai într-un loc care să-ţi convină şi aşteptai să înceapă filmul. Dacă ploua, nicio problemă. Ridicai capota maşinii şi rămâneai uscată, în principiu.

Panoul de proiecţie strălucea în soarele amurgului. Ochii fetei începură să strălucească şi ei:

— Hai să mergem la un film. Aşa, de împăcare. Nu am fost niciodată la un film în aer liber cu maşina.

Paul îşi întoarse privirea spre panou. îşi supse

un dinte, zgomotos. Lăsă restul de hamburger să cadă în farfurie şi căută un şerveţel ca să-şi şteargă mâinile. Se opri şi spuse:

— Ştii că suntem fugari, nu?

— Hai, nu fi aşa! se pisici fata.

El o privi, nemişcat. Sofia oftă şi spuse:

— Paul, am obosit!

— Poţi să te odihneşti după ce mori, spuse el sec.

O gaură neagră. în fruntea ei.

— Ha, ha! Eşti foarte amuzant! îl maimuţări ea.

— Doar o spun aşa cum e, mormăi Paul şi se lăsă pe spătarul scaunului.

Fata îl sfredeli cu privirea şi gura ei mare descinse asupra lui:

— Uite, e seară. M-am săturat de motelurile astea îmbâcsite în care stăm. Mă plictiseşte drumul deja. Nu facem nimic altceva decât să mergem cu maşina, decât să fugim! M-am săturat de fugă! Vreau să stau locului, măcar câteva ore. Ai spus că trebuie să ne purtăm ca oamenii normali, nu ca fugarii. Ei bine, oamenii normali ies la cinematograf vara. Hai să mergem! Cine dracu' s-ar gândi să ne caute într-un *drive-in?* Fugarii nu merg la cinematograf.

Paul ridică din sprâncene. Fata avea dreptate. în afară de Dillinger, niciun alt infractor nu fusese ucis ieşind dintr-un cinematograf.

— Cu maşina... da, ar fi interesant. Nici eu nu am fost vreodată într-un *drive-in.* De obicei mergi într-un loc din ăsta cu iubitul sau cu iubita.

— De ce?

Râse:

— Am uitat să-ţi spun: nimeni nu merge într-un *drive-in* ca să vadă un film.

— Păi, atunci ce dracu' face lumea acolo?

în loc de răspuns, Paul zâmbi în colţul gurii. Sofia făcu o grimasă:

— Cred că eşti prea conservator, observă ea, prefăcân- du-se a nu şti că bătălia fusese câştigată. Noi vom merge împotriva curentului. Hai să vedem ce rulează.

— După ce mâncăm, bine?

— OK.

Paul bău apa pe care o avea în faţă, în timp ce Sofia, cu bărbia sprijinită în pumni, contemplă proaspăta informaţie:

— Hm, ce oameni ciudaţi. De ce ai da bani pe bilet la film ca să ţi-o tragi?

Terminară de mâncat şi apoi conduseră până la grădina de vară. Era un festival de filme art-house. Rulau doar filme clasice. *Raging Bull, Eraserbead, 8V2, Rashomon, Anticbrist, Mulholland Drite* şi *Kill Bill.*

— Hai să vedem *Mulholland Drive.*

„Foarte potrivit!“, gândi Paul.

— L-ai mai văzut?

— Nu, minţi el. Dar sună bine.

— Ce facem până la ora 9? întrebă Paul.

— Ne cazăm la un motel, spuse Sofia fără inflexiune.

Se întoarseră la ora 9 fără un sfert. Cumpărară două bilete şi o cutie de pop-corn mare. Pe bancheta din spate aveau un *six-pack* de Jenny Cream, proaspăt scos de la frigider.

începu să cânte o melodie rock şi Sofia se entuziasmă peste măsură:

— O, ador melodia asta! se întinse ea să dea volumul mai tare.

— Cine cântă? întrebă Paul.

Tobele se auzeau apăsat şi basul era şi el fioros.

Pete, Paul, Pam, Joe & Cam! recită fata, imitând

bătaia tobelor.

Paul se încruntă şi îşi căută ţigările:

— Cine dracu' sunt Pete, Paul...

— Pete, Paul, Pam, Joe & Cam? se miră fata.

— Nu am auzit în viaţa mea de ei.

Muzica era energizantă, brută. /Figurile de chitară erau necizelate şi sălbatice, iar bătăile de tobe sincopate. Fata explică:

— Pete, Paul, Pam, Joe & Cam sunt o trupă foarte tare, după cum se aude! Ştii că la un moment dat Mick Jagger aproape că a părăsit Rolling Stones ca să li se alăture şi atunci ar fi fost Pete, Paul, Pam, Joe, Cam & Mick?

Paul ridică din sprâncene:

— Nu ştiam asta.

Sofia continuă:

— Da, aşa a fost. Şi, dacă mă întrebi pe mine, ar fi trebuit să o facă!

— De unde ştii toate astea?

Fata se mulţumi să dea cin umeri.

Filmul începu, dar fata nu era în stare să fie atentă la el. Era complicat, plin de simboluri şi parcă filmat invers, ca şi cum regizorul se aştepta să ştii despre ce era vorba în el de la început, iar pe măsură ce înainta în poveste, să uiţi tot mai multe. Avea o logică a viselor. Apoi una dintre actriţele principale îşi schimbă culoarea părului şi se întrebă cine era ea.

Sofia se întrebă la rândul ei: cine sunt eu?

Cine era ea, cine era Sofia? Ce voia ea? Nu multe. Să asculte muzică şi să stea la soare. Să-şi vadă burta crescând. Să facă o călătorie care să însemne ceva. Să zâmbească la amintirea unor momente prosteşti. Lucruri inutile şi nesemnificative, care nu aveau să se împlinească. Acesta era unul dintre acele momente în care nimic nu

părea posibil şi era foarte uşor să renunţe la tot.

Simţea că era de ajuns să-şi desfacă degetele şi lumea i-ar fi scăpat din strânsoare.

Era obosită şi nehotărâtă.

Paul îşi puse braţul, instinctiv, pe spătarul scaunului Sofiei. Ea nu observă asta decât după un timp. !i adulmecă mirosul trupului, mirosul de bărbat. Probabil tânjea după un trup de femeie. Dar el urmărea filmul şi nu îi dădea nicio atenţie fetei. Atunci Sofia se lăsă puţin pe spate şi îşi lipi ceafa de braţul lui. Dădu peste cap ultima sticlă de bere şi o lăsă la picioare. Paul tresări, dar nu îşi retrase braţul. O privi cu coada ochiului drept, apoi aşteptă ca ea să-şi ridice iarăşi capul, ca să poată să-şi retragă braţul pe nesimţite.

Mai trecură vreo zece minute, apoi Sofia se întinse în faţa lui şi lăsă în jos viziera din dreptul şoferului, blocându-i vederea.

Paul se întinse s-o ridice, apoi se întoarse spre ea.

— N-o să mă laşi să o sun pe mama, nu-i aşa? N-o s-o mai aud şi n-o s-o mai văd niciodată, oftă fata.

El trase aer în piept şi îşi ţinu respiraţia. Vidul creat între ei era un răspuns bun. îi văzu ochii arzând şi muşchii feţei încordându-se şi relaxându-se ritmic pe sub obraji.

— Cred că ai băut prea mult, observă el.

Sofia respira apăsat şi corpul ei emana aburi. Pielea ei îl atingea şi îl frigea. Se apropie de Paul:

— De ce fugi?

— Cum?

— Ai spus că suntem fugari, dar, din câte îmi dau seama, doar eu fug. Dacă şi tu fugi, vreau să ştiu: de ce fugi?

Paul o privi fără să clipească, apoi îşi întoarse capul înainte. Fata îşi lipi pieptul de unul dintre

umerii lui. Cu gura aproape lipită de urechea Iui, şopti:

— Ai de gând să mă săruţi odată?

în glasul ei era nervozitate euforică, pulsând de anticipaţie.

— Nu, spuse Paul sec.

— De ce nu?

— Ştii cât eşti de frumoasă?

— Da.

— De asta nu.

Mulholland Drive se termină şi o luară înapoi spre motel. Se culcară fără să-şi spună vreun cuvânt.

Iubirea adevărată aşteaptă

Seara de iulie este extraordinar de fierbinte. Nu mai poate răbda căldura şi nici singurătatea asta apăsătoare. Sau poate nu mai e capabilă să rabde gândul că el îşi petrece noaptea cu... iubita în loc să o petreacă cu ea. îşi înghite mândria ca pe o doctorie amară.

Marcel este iarăşi plecat, trei săptămâni. Un atol din Pacific.

Oare îi este infidel pe durata acestor călătorii? E prima dată când îşi pune această întrebare şi asta i se pare ciudat.

Pune mâna pe telefon şi îl sună pe Eugen. După ce sună de trei ori, închide, bucuroasă că el nu răspunde. Dar dacă l-ar suna din nou, dacă ar răspunde şi ar refuza-o? Nu ar fi deloc plăcut. Ce motiv ar putea invoca? Că este ocupat. Sau că se întâlneşte cu altcineva.

Că nu are chef.

Că nu are chef de ea?

Că stă acasă sau iese în oraş cu iubita. Posibilităţile sunt aproape infinite şi toate dor aproape la fel de tare. Pe undeva, Isabela simte că l-a pierdut, că legătura dintre ei a fost retezată definitiv, fără putinţă de a fi refăcută.

Hotărăşte totuşi că vrea să-l vadă. îi scrie un mesaj.

„ce mai faci zilele astea? am chef de o bere rece, ne întâlnim în KF peste o oră?“

Priveşte textul şi i se pare disperat şi incomplet. îl trimite aşa. Porneşte muzica şi dă volumul tare, fără să ţină cont de faptul că este aproape ora nouă seara. Ascultă un *cover* al celor de la Jefferson Airplane sau The Mamas and the Papas, după o melodie de Bob Dylan. Nu contează cine o cântă, fiindcă nu o ascultă cu adevărat. Muzica bubuie în

cameră, făcând geamurile şi uşile să zăngăne, dar nimic nu ar mişca-o pe Isabela mai tare ca melodia de apel de pe telefon. Să audă aparatul acela anunţând-o că el voia să vorbească cu ea în această seară.

încearcă să-şi facă de lucru, dar nu reuşeşte să-şi ia ochii de la telefonul care stă pe măsuţa din faţa fotoliului.

încearcă să-şi spună că este ridicolă, apoi se ridică şi se îndreaptă spre fereastră. Este cald înăuntru, este cald şi afară. Cerul e greu de nori, dar nu va ploua decât mult după miezul nopţii. Copiii se joacă gălăgioşi sub fereastra ei. Tot cartierul este animat, aşteptând seara cu furtuna ei răcoroasă. Oftează şi îşi lasă braţele pe pervaz. Fruntea şi-o pune pe braţe. Ar da orice să-i funcţioneze aerul condiţionat. Stând aşa, sprijinită de pervaz, este pe punctul de a adormi, când mobilul începe să cânte. A uitat de el pentru o clipă.

Se năpusteşte spre fotoliu şi priveşte telefonul. Un mesaj.

„sunt încă pe drumuri spre casă dar ne putem vedea în KF în seara asta, şi eu am nevoie să mă răcoresc, ieşim doar noi doi? marcel nu vine? te-am pupat:*“

Isabela simte cum inima i se ridică în sus, tot mai sus, şi îi ia şi trupul cu ea. A devenit uşoară. O peliculă de sudoare rece şi plăcută îi acoperă brusc pielea.

De ce să-l fi menţionat pe Marcel? Doar ştie că este plecat. O tachinează?

Ar vrea să-i trimită un mesaj înapoi, dar renunţă. Lasă-l să aştepte. în timp ce se îndreaptă spre baia îmbrăcată exclusiv în faianţă şi travertin alb, începe să se dezbrace, lăsându-şi hainele

grămadă pe podea. Le va strânge mai târziu.

Face un duş fierbinte, apoi se spală pe dinţi. în tot acest timp nu se gândeşte la altceva decât la acel mesaj. Poa^e că, netrimiţându-i-l, îi dă de înţeles că nu mai este interesată de întâlnire sau că o supără menţionarea soţului ei. Ar alerga spre telefon, dar din nou i se pare ridicolă situaţia. Aşa că se apropie cu paşi măsuraţi de măsuţa din camera de zi şi ia telefonul în mână. Scrie repede un mesaj şi îl trimite.

„doar noi doi. ne vedem la 10. te pup“

După un minut, primeşte răspuns.

„ok“

Cam sec, dar ce ar fi de elaborat?

îmbracă o cămaşă de in, foarte vaporoasă, şi îşi suflecă mânecile în chip neglijent. îşi trage o pereche de blugi mulaţi şi în picioare i se materializează nişte sandale de piele maro, cu talpă de bambus. în scobitura gâtului său lung şi subţire stropeşte discret cu parfum. îşi roteşte privirea prin apartament, apoi trage uşa după ea şi o ia spre centrul oraşului.

KF-ul este un local dintre cele cu pretenţii boeme. Pe timp de iarnă se mută într-un gang larg, cu tavan arcuit, care se prelungeşte la nesfârşit printr-o serie de camere şi cămăruţe întunecate, presărate cu fotolii, canapele şi scaune din cele mai felurite. Pereţii stau tapetaţi cu tot felul de postere de filme independente, reclame vechi şi obscure, artă abstractă modernă şi afişe ale tuturor evenimentelor (şi nu sunt puţine) care au avut loc la un moment dat în KF.

Luminile sunt de obicei slabe, fumul e gros şi muzica foarte bună. Un client „de-al casei“ trebuie neapărat să aibă cercei prin locuri intime, părul vopsit sau tuns în vreun fel neobişnuit, tenişi în

picioare şi un câine mare, dar nu mai puţin adorabil, care îl urmăreşte peste tot.

Pe timp de vară, barul este amenajat în curtea unui imobil vechi, de trei etaje şi complet nelocuit. La balcoanele care străbat ca nişte coridoare pereţii interiori ai curţii stau atârnate drapele multicolore cu sigla (marcă înregistrată) localului. De asemenea, lampioane din hârtie ecologică plutesc deasupra meselor, ca nişte aştri în întuneric. La barul din colţ aştepţi uneori şi douăzeci de minute ca să primeşti un pahar de vin, iar de la bucătăria improvizată recent poţi comanda pâine cu untură şi boia. Afară, muzica este la fel de bună ca înăuntru, fumul mai puţin pregnant şi gălăgia este subţiată. O poţi auzi, dar e ceva îndepărtat, ceva ce nu te poate afecta, ceva ce nu poţi înţelege sau spera să descifrezi. Un înveliş confortabil care te face să te simţi ca acasă. Pe pereţi îţi poţi atârna bicicleta cu care ai venit.

Isabela ajunge în curtea KF-ului puţin încălzită de la drumul făcut pe jos. Şi-a lăsat maşina în parcul de lângă catedrală şi a bătut restul distanţei la picior.

Localul este ca un furnicar. Muzică, lume multă, fum, gălăgie, râsete, un labrador face tumbe, răstoarnă nişte pahare şi latră, apoi este aplaudat de un mic grup de stu- denţi. O seară obişnuită în KF.

Oare el a ajuns deja?

îşi face loc printre bicicletele sprijinite de peretele colorat cu vopsele fosforescente şi se amestecă prin mulţime, îl caută din priviri, la început calmă, apoi din ce în ce mai neliniştită, pe măsură ce se apropie de capătul curţii. Mai dă o tură, ca să fie sigură că nu l-a ratat, dar în spatele minţii ei ştie că el nu este acolo. încă. Cineva de la

o masă lipită de un perete verde îi face semn cu mâna. Este o fostă colegă de gimnaziu şi de liceu... şi de facultate. O cheamă Tina. Mai este acolo o ţipă, stau amândouă tolănite pe o bancă rudimentară, cu picioarele încălţate în tenişi sprijinite de marginea unei măsuţe extraordinar de joase.

Tina arată foarte îmbătrânită, dar pare entuziasmată că o vede:

— Salutare, dragă, ce mai faci? *Long time no see,* râde, dezvelindu-şi dantura perfectă, albită recent.

îşi întinde braţele spre ea şi se sărută reciproc pe obraji. Isabela este prezentată şi celeilalte ţipe, o fată arsă de solar care îşi petrece fiecare timp mort holbându-se într-un iPhone alb.

— Salutare şi vouă, răspunde Isabela. Nu fac nimic extraordinar, sinceră să fiu. Mă întâlnesc cu cineva care a depăşit deja sfertul academic, observă ea, privindu-şi Orientul de la încheietură.

— Dacă vrei, poţi să stai cu noi până îţi apare întârziatul, spune Tina.

— Sigur, de ce nu? aprobă Isabela, apoi adaugă: Dar prima dată trebuie să-mi iau ceva de băut. Voi vreţi ceva?

Tina clatină din cap, iar tipa de lângă nici nu se sinchiseşte să-şi ridice privirea din telefon.

— OK, mă întorc imediat.

Imediat ce se îndepărtează de masă, îşi întoarce privirea şi surprinde un schimb de replici între cele două, al cărui subiect este, indubitabil, ea. Tina îi observă privirea şi zâmbeşte strâmb, apoi se preface a căuta din ochi pe cineva.

La bar aşteaptă aproape zece minute ca să o întrebe cineva ce doreşte. Cere o bere şi se întoarce la masă. Prietena Tinei strigă în telefon,

cu un deget adânc înfipt în cealaltă ureche:

— Da, suntem în KF! KF! KaFe, KaeF, ce contează cum îi zice? Hai în puia mea aici! Nu, acolo nu am mai ajuns! Poate mai târziu...

Apoi mai spune ceva ce Isabela nu înţelege şi în final închide. Se întoarce spre Tina:

— Cum e corect: KaeF sau KaFe?

Tina ridică din umeri:

— Nu ştiu. Eu mereu am spus KaFe.

Amândouă se întorc spre Isabela. Aceasta ridică din umeri şi rămâne tăcută. După câteva clipe râde:

— Nu ştiu cum e corect, dar ştiu de ce nu prea vin pe aici.

— De ce? se interesează Tina.

— Fiindcă durează un sfert de oră să primeşti o bere.

— Corect, meditează Tina.

Tipa de lângă ea se întoarce, ca şi cum şi-a adus aminte de ceva:

— De ce nu ne-am dus la Boeme? Acolo era mai frumos. Şi ne-am fi putut înţelege om cu persoană.

— Fiindcă aici am stabilit că ne vedem cu fetele. Nu vreau să mai aud comentarii!

Tipa se bosumflă şi îşi înfige iarăşi nasul în telefon.

Isabela îşi roteşte iar privirea în jur, ca să vadă dacă nu cumva Eugen şi-a făcut apariţia, apoi se întoarce spre Tina. A fost la nunta ei în urmă cu vreo patru ani, chiar la finalul facultăţii. S-a căsătorit cu un tip scund, în ciuda aversiunii sale declarate faţă de tipii scunzi şi mai ales tipii mai scunzi decât ea. Prietenele ei au glumit în privat, spuneau că, dacă el are bani, Tina poate să treacă cu vederea peste creştetul lui. în urmă cu doi ani i s-a născut şi un băiat.

— Ce mai face soţul? Şi băiatul cu nomenclatură niponă? râde Isabela.

Tina râde şi ea şi spune că amândoi sunt bine. Băiatul este acasă fiindcă a doua zi merge la şcoală, iar această informaţie i se pare puţin ciudată Isabelei. Băieţelul se numeşte Keiko şi a fost botezat astfel (este unicul său prenume) într-un acces de excentricitate care probabil se va prelungi mult timp în viitor.

— Unde e soţul?

Tina o priveşte stânjenită şi plictisită, ca şi cum îi explică pentru a mia oară cum stau lucrurile:

— Am divorţat.

Isabelei îi cade faţa:

— Serios? Păi, parcă doar ieri v-aţi căsătorit.

— Hm, râde Tina. Da, parcă. Am divorţat acum vreo... cinci ani.

Isabela se încruntă:

— Eşti sigură?

Tipa de lângă ele îşi ridică ochii din telefon.

— Am auzit că... începe Tina şi Isabela vede în ochii ei un licăr ce pare a fi... milă.

— Ce ai auzit? întreabă Isabela, ridicând din sprâncene. Tina bate în retragere, se preface că nu e ceva important. La masă îşi mai fac apariţia două ţipe, chipurile cele cu
care trebuie să se întâlnească. Acestea nu o bagă în seamă pe Isabela, iar Tina dă dovadă de nepoliteţe crasă, omiţând să o prezinte.

încep să vorbească despre carierele lor obscure, iar una dintre ele aduce vorba despre o prietenă a lor care se află într-un impas.

— Sincer, nu ştiu ce era în capul ei. Adică tipii de la firma la care lucra i-au spus clar că voiau să-i prelungească pe termen nedeterminat contractul. Dar ea le zice „nu“ şi pleacă, fără să aibă unde să

se ducă. Au trecut deja trei luni şi tot nu are un job ca lumea.

Restul audienţei dă din cap grav, cu subînţeles. Tipa reia cu voce joasă:

— Ştiu că nu-i plăcea să lucreze acolo, dar ar fi trebuit să stea măcar până îşi găsea ceva nou. Trebuie să mănânci, nu? Ştiu că lumea e mare şi e rea, dar are dreptate când zice că femeile sunt ca maimuţele: nu se lasă de o creangă până nu s-au apucat de următoarea.

Celelalte ţipe râd şi chiar şi Isabelei îi scapă un surâs.

— Sau măcar să încerce.

— Cred că ea nu a auzit de zicala asta, comentează Tina şi Isabela scapă al doilea surâs.

Tina şi soţul său au devenit un cuplu stabil în urma unei infidelităţi. Isabela se întreabă cum poate un bărbat să aibă încredere într-o femeie care se lasă furată din curtea altuia. Ce o împiedică să-şi ia zborul din nou şi să-l lase cu ochii în soare?

Se pare că, infideli sau nu, lucrurile nu s-au terminat bine între ei.

Divorţaţi de cinci ani, dar căsătoriţi abia de patru.

Ce dracu’ înseamnă asta?

Isabela este sigură că a auzit ceva greşit, dar i se pare de prost-gust să ceară clarificări.

Apoi femeile încep să discute despre alte subiecte pentru înţelegerea cărora este nevoie să cunoşti întreaga poveste de fond, aşa că Isabela renunţă să le mai asculte. îşi aduce aminte de Eugen şi profită de lipsa lor de interes faţă de persoana ei ca să-l sune. Cum acesta nu răspunde, îi trimite un mesaj.

„unde dracu’ eşti? stau aici cu nişte ţipe şi cred că o să mă sinucid de plictiseală, sună-mă!“

Apoi îşi pune telefonul pe măsuţa joasă din faţa ei, ca să-l poată supraveghea. Observă că numărul de sticle şi picioare încălţate în tenişi de pe masă se înmulţesc rapid, în KF toată lumea stă cu picioarele pe masă.

Este deja ora zece şi douăzeci de minute. Tipele se lansează într-o discuţie al cărei început Isabela l-a ratat, iar acum încearcă să-şi dea seama despre ce se vorbeşte.

— Deci nu-mi vine să cred că chiar ai de gând să faci asta... spune Tina şi îi aruncă uneia dintre tipele nou-venite o privire plină de dispreţ.

— Da, nici mie, dar o s-o fac.

— Totuşi, nu-mi vine să cred, reiterează Tina. îţi dau eu bani, dacă vrei. Hai şi tu cu noi.

Tipa îşi pleacă privirea şi refuză.

— Căcat, şopteşte cealaltă nou-venită. Nu vezi că nu vrea?

— Şi ce-o să faci? întreabă prietena Tinei, fără să-şi ridice ochii din telefon.

— Nu ştiu, văd eu, găsesc eu ceva... nu e capăt de lume.

— Nu, nu e, dar... mna... opinează una dintre nou-venite.

După asta revin la dilema KaeF-KaFe şi, după ce tranşează problema, încep să povestească pe unde au fost sau pe unde au de gând să meargă în concedii. Una dintre nou-venite, o ţipă ce poartă ochelari cu lentile foarte groase şi nu are deloc bărbie, se laudă că tocmai s-a întors din Italia, pe care a vizitat-o pentru a şasea oară. Pe de o parte, este o ţară frumoasă, pe de alta, s-a săturat să o tot vadă. La anul hotărăşte o nouă destinaţie: Maroc.

Cealaltă nou-venită, o ţipă despre care celelalte nu contenesc să se minuneze de cât de mult a slăbit, are dinţi rotunjiţi şi părul foarte negru şi

sârmos. Anul acesta nu merge nicăieri.

Tina şi prietena ei sunt foarte entuziasmate de un festival de muzică care se ţine la malul oceanului şi pe care nu vor să-l rateze sub nicio formă.

Isabela închide ochii. O ard, aşa că începe să şi-i maseze uşor peste pleoape. îşi presează şi tâmplele, apoi îşi astupă urechile uşor.

îi este dor de Eugen. Şi lângă el lumea este banală şi plictisitoare. Nu fac mare lucru împreună. Nici măcar nu vorbesc atât de mult unul cu altul, dar prezenţa lui, combinaţia el-ea, face ca lumea să pară nesfârşită. Sunt aproape două săptămâni de când nu l-a mai văzut. Iar el probabil că îi trage clapa în seara asta.

îşi priveşte ceasul. Este deja zece şi treizeci şi şapte de minute.

Speră încă să-l vadă, dar limbile subţiri şi elegante ale Orientului îi confirmă ceea ce ea deja ştie. Hotărăşte să-l mai aştepte un pic.

Femeile astea de lângă ea vorbesc încontinuu, tare şi repede, înşiră cuvinte doar pentru a nu tăcea. începe literalmente să o doară capul din cauza banalităţilor lor. La un moment dat aude aceste cuvinte:

— Oricine are jumătate de creier îşi poate face rost de armă! spune una dintre tipele de la masă.

Alta contracarează:

— Da, şi apoi se împuşcă pe străzi, ca animalele.

— Păi, mna, oamenii mai trebuie să şi moară, vine răspunsul dintr-o altă gură.

...iar atunci Isabela închide ochii şi gândeşte:

„Aş da orice pentru o pastilă mică de Halcyon...“.

O pastilă mică şi roz, cu H-ul elegant săpat în

centrul ei... să o ducă departe, să o facă să uite că este în concediu de studiu şi nu face decât să piardă timpul visând la trecut.

Aşteptarea asta după Eugen sau după eliberarea de el se transformă într-o lungă noapte fără somn, dar totuşi o noapte cu vise şi stele leneşe, o lună care arăta ca o pată de spermă pe cracul pantalonului de stofă neagră.

Scoate telefonul şi scrie un mesaj.

„eşti un nenorocit! mi-ai promis că vii să stai cu mine şi m-ai lăsat aici singură, te aştept de aproape o oră. stau la masă cu nişte femei atât de plictisitoare, că îmi vine să-mi rod piciorul ca să mă mai distrez puţin, sper că ai o scuză bună pentru faza asta.“

Ceasul arată deja unsprezece fără cinci. Se ridică de la masă, aproape neobservată. Nici măcar Tina nu o salută de plecare. Nu o interesează. Dacă el nu este acolo, nu prea mai are rost să se comporte civilizat. Poate că ăsta chiar este finalul. Poate că a venit vremea să-şi înece visurile de a-i mai purta copii în pântec.

„Nu, unde dracu’ ţi-e capul!?“, se îngrozeşte ea de aceste gânduri şi îşi trage cea mai fioroasă palmă mentală de care este capabilă.

Dar este la fel de adevărat că, din când în când, revizi- tează în mintea ei seara aceea friguroasă de octombrie.

S-au plimbat împreună prin tot oraşul până la ora cinci dimineaţa, iar apoi au aburit geamurile maşinii cu căldura lor.

Da, ca în *Titanic.*

După trei săptămâni nu i-a venit ciclul şi a început să se întrebe dacă nu cumva el a făcut-o intenţionat.

Nu se protejează tot timpul. Nu au cum, din

moment ce prea puţine dintre contactele lor intime sunt planificate. în seara aceea au început să se sărute peste schimbătorul de viteze, până când el a declarat că i-a amorţit cotul, spriji- nindu-se de mânerul dintre ei. Apoi el iese din maşină şi se repoziţionează cuminte pe bancheta din spate, aşteptând-o să-şi dea singură seama că acela este lucrul pe care ea îl vrea cu adevărat. Isabela oftează, apoi iese şi ea, îşi aranjează inutil puloverul şi ia loc lângă el. Muzica se aude în surdină, este Bob Dylan şi cântă *The Seed 2.0.* Continuă să se mângâie şi să-şi soarbă buzele, apoi el o lasă să alunece de-a lungul banchetei foarte inconfortabile şi îi aesface pantalonii. Isabela protestează vag, este o actriţă foarte neconvingătoare când el îşi bagă mâna în sufletul ei şi o strânge cu putere, iar Eugen şi-ar fi dorit mereu să ştie cum se poartă ea când este cu Marcel sau cu oricare alt tip care a fost vreodată în locul lui.

în frigul zorilor, ascunşi de siluetele mohorâte ale garajelor dintre blocuri, consumă cu abandon reînnoit acel fapt trivial căruia mulţi îi acordă prea mult credit.

Până la capăt.

Bob Dylan a cântat *Tbe Seed 2.0* şi Isabela s-a gândit că poate versurile acelea au descris cel mai bine motivele lui Eugen. Şi poate că şi pe ale ei.

Femeia stă aplecată printre spătarele scaunelor din faţă ale maşinii, scotocind în poşetă după un pachet de şerveţele. Este goală de la mijloc în jos, dar nu îşi face prea mari griji că cineva care mergea la muncă la ora aceea ar putea să o vadă.

După ce reuşeşte să-şi şteargă coapsele, se trânteşte pe banchetă şi îl priveşte pe Eugen.

El stă calm, cu pantalonii traşi neglijent pe el,

cureaua desfăcută atârnând ca un şarpe mutilat, şi părul în dezordine. Fumează cu capul dat pe spate, vârful încins al ţigării aproape atinge tapiţeria plafonului. Mărul lui Adam împunge aerul mai ameninţător ca oricând şi, când repetă cuvintele, vârful acela de pumnal taie aerul în sus şi în jos cu o viteză rece, de parcă totul este sub un control perfect:

— Să ştii că îmi pare rău... Pentru partea de final, adică.

Mai trage un fum din ţigara aceea interminabilă, apoi îşi întoarce privirea spre ea, ca o confirmare întârziată a vorbelor sale. Ca un adevăr care a început prin a fi o minciună şi a sfârşit apoi prin a deveni un adevăr adevărat doar datorită faptului că era filtrat prin doi ochi.

— Nu-i nimic, îl asigură ea zâmbind. Se mai întâmplă, e OK. Trebuie doar să găsesc o farmacie deschisă la ora asta.

— Nu, nu e OK, dar îmi pare rău! spune el şi adevărul uită acum că a fost vreodată o minciună.

Isabela se preface că îşi şterge urmele rămase. Da, este o greşeală, dar nu una ireparabilă. El ţine cu tot dinadinsul să sublinieze cuvântul *greşeală* în mintea ei, iar ea se simte foarte departe de el în acest moment. Uită că îl cunoaşte. Gândul este absurd, dar faptul că el îşi cere iertare pentru ce a făcut - un răspuns firesc la un stimul la fel de firesc - o face să se simtă josnic, ca şi cum nu este destul de bună pentru asta. Ca şi cum, la nivel primar, nu acesta este adevăratul ei scop, ci l-a împrumutat sau l-a furat de la cineva superior ei. Darul acela se transformă într-o *greşeală* în mâinile ei.

între picioarele ei.

Apoi, ca să nu mai trebuiască să-i suporte privirea, Isabela se apleacă spre el şi îl sărută

prelung. Gura lui are gust de cenuşă. Ochii lui rămân deschişi.

Isabela se retrage după câteva secunde şi atunci observă urma pe care palma lui a lăsat-o pe sticla uşii.

Da, ca în *Titanic.*

Bine, nu exact ca în *Titanic.* De fapt, este doar o mâz- gălitură brutală, din care nu poţi să distingi cu adevărat forma degetelor sau măcar a podului palmei, dar Isabela ştie că este urma palmei lui, fiindcă l-a surprins făcând-o atunci când s-a împins, cu un zvâcnet sălbatic, ultima oară în ea, chiar înainte de a o umple de sămânţă şi de a o goli de sens.

îi place să-l privească atunci când atinge climaxul, fiindcă bărbatul acesta de deasupra ei are o figură aproape împăcată, este sleit de puteri şi recunoaşte printr-un icnet surd şi uscat că femeia l-a înfrânt încă o dată.

Este al ei şi, privindu-l, aceste cuvinte dobândesc valoare de adevăr absolut. Nu durabil, dar absolut pentru câteva clipe infinite.

— Hai încoace, străine, am impresia că noi doi suntem la fel, şopteşte ea, zâmbind ştrengăreşte, cu un colţ al gurii mai ridicat.

Eugen îşi strecoară mâna în jurul ei şi o trage mai aproape de el, odihnindu-şi palma pe şoldul ei gol. O sărută prelung,
neavând habar de gândurile ei, apoi îşi dezlipesc buzele şi îşi lipesc frunţile una de alta. Rămân aşa câteva clipe.

— Trebuie să plec, anunţă el.

— Şi eu, adaugă ea încet.

El este cel care *trebuie* să plece în acest moment. Ea pleacă doar fiindcă nu mai e nimic de făcut.

S-au mai sărutat o dată. Apoi ea a găsit o farmacie şi a rezolvat problema.

încearcă să se strecoare printre oameni şi un cot primit din greşeală o readuce la realitate.

în clipele în care se îndreaptă spre ieşire, are dispoziţia de a renunţa complet la el. Este sătulă de jocul ăsta. Este sătulă să fie cea din umbră. S-a săturat de priviri şi şoapte şi atingeri pasionale, iar apoi să fie lepădată, ca el să se poată întoarce la iubita lui. S-a săturat de spectrul acestei iubiri.

Afară este răcoare. Nu vrea să meargă acasă, la apartamentul gol, în care nu va mai sta niciodată împreună cu el. Locul acela reţine prea multe amintiri, prea multe contradicţii zgomotoase. Dar uneori Isabela nu crede în mutatul în alt loc ca modalitate de a rezolva problemele. Nu locul este problema. Ea este problema.

Primeşte un mesaj şi pentru prima dată în nu ştiu cât timp nu se grăbeşte să-l citească. Zice aşa:

„îmi pare rău că nu am mai venit, am ajuns acasă şi Paula mă aştepta cu chef de sex din ăla pe care nu îl refuzi J) chiar voiam să vin, să ne vedem. îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, o lăsăm pe mâine? noapte bună“

Isabela simte un gust amar în gură. Se întristează la gândul că ea nu îi lipseşte lui atât cât el îi lipseşte ei. Ea este singura care mai joacă jocul aşteptării.

Pe de altă parte, el încă pare să o dorească. Cine dracu’ mai ştie ce se frământă acolo? Poate asta este dragoste adevărată. Să stai şi să accepţi lovituri din partea cuiva care ştie că le poţi suporta şi tocmai de aceea ţi le dă. Să aştepţi la nesfârşit ceva ce nu mai vine. Să te mulţumeşti cu visul, fiindcă realitatea este prea... falsă.

Nu este proastă şi nu se minte singură. Dacă

trecerea timpului a învăţat-o ceva, acel lucru este că vremea socotelii se apropie, iar ea, Isabela, este cap de afiş.

Se plimbă prin parc cu inima amorţită şi apoi se apropie de maşina parcată lângă bordura din faţa catedralei. Conduce până acasă, urcă până la ultimul etaj şi intră în apartament. Fără să aprindă luminile, se îndreaptă spre dormitor. Străbate coridorul lung în linişte. Trece pe lângă camera de zi de pe partea stângă, pe lângă bucătăria de pe partea dreaptă şi se opreşte în capăt, în uşa băii. Aude zgomot în dormitor, dar nu îl ia în seamă. Este singură. Se spală pe faţă, apoi intră în camera de zi. Se trânteşte pe canapea şi pentru o clipă are sentimentul acela plăcut că s-a întors acasă după un drum foarte lung.

Nicăieri nu este ca acasă.

Răsuflă adânc, apoi îşi dă seama că face ceea ce a făcut mereu.

Aşteaptă.

Radiohead - *Trtie Love Waits*

Acum toţi criminalii în hainele lor

Opriseră într-o altă benzinărie, fiindcă radiatorul scotea un sunet ciudat.

Paul ridică încet capota şi începu să-şi facă de lucru. Doi tineri, probabil un cuplu, priveau maşina cu lăcomie şi Sofiei i se părea că îşi făceau curaj să vină să întrebe dacă ar putea să fie luaţi pe bancheta din spate cale de câţiva kilometri. Fata aşteptă un timp în maşină, apoi ieşi, îşi cumpără câteva doze de Cola de la un aparat cu fise şi se apropie de maşină.

— Ce faci? întrebă ea pe un ton copilăresc.

Paul nu răspunse. Sofia desfăcu una dintre doze şi sorbi din ea, apoi se mai roti în jurul lui câteva minute şi repetă întrebarea.

— Mi-e cald, răspunse Paul.

Fata îi întinse o doză rece. El refuză.

— Am crezut că eşti deprimat. Eu tac atunci când sunt deprimată.

Paul stătea aplecat peste motor şi îşi întoarse capul spre ea. O privea cu ochii mijiţi din cauza luminii puternice a soarelui.

Sofia sorbi cu zgomot din doza ei, apoi spuse repede:

— Ştii că tipul ăla de acolo - arătă ea cu bărbia într-o parte - vinde pepeni verzi? Foarte ciudat.

Paul întrebă fără să se întoarcă:

— De ce e ciudat că vinde pepeni verzi?

— Uită-te ce scrie pe cartonul lui, îl îndemnă fata.

Paul se opri din ce făcea. îşi îndreptă spatele şi aruncă o privire.

Era un bărbat în haine prăfuite, care stătea ghemuit pe un scaun mic de lemn, în faţa unei movile de pepeni verzi, în stânga lui, sprijinită pe doi pepeni mari, era o bucată de carton pe care scria următoarele:

1 pepene - 3

3 pepeni -10

Paul zâmbi plictisit, apoi se lăsă pe marginea maşinii.

Un tip se apropie de movila de pepeni şi cumpără unul. Plăti, apoi se duse la maşina lui şi lăsă acolo pepenele. Repetă mişcarea de două ori, apoi schimbă câteva vorbe cu tipul de pe scaunul de lemn şi plecă uşor iritat, lovind cu piciorul pietrele din calea sa.

Sofia îi dădu un cot lui Paul:

— Nu se poate să nu îşi dea seama de chestia asta! Eu merg să-l întreb care-i faza.

Paul întrebă cu jumătate de gură:

— Ce zici?

— Nimic.

Sofia îşi mai roti privirea în jur. Cuplul fără curaj ieşise din benzinărie, cei doi erau încărcaţi cu sticle de apă şi reviste lucioase.

— Uită-te la tipul ăla, spuse Sofia, în timp ce sorbea din doza de Cola.

Paul se ridică de pe motorul uleios al maşinii şi îşi miji ochii din nou.

— Care tip?

— Ăla de acolo. Ăla care arată bine.

Paul îl privi. Avea părul de un blond murdar şi era într-adevăr foarte bine făcut.

— Ce-i cu el?

— Arată bine, reiteră Sofia cu dezinteres. E foarte bine definit.

— Mda. Probabil merge la sală.

Sofia aprobă în linişte, apoi îşi smuci capul spre

Paul:

— Câţi ani ai spus că ai?

— Nu mai ţii minte?

— Nu. îmi spui sau te mai întreb o dată?

— întreabă.

— Câţi ani ai?

Paul îşi îndreptă spatele şi îşi şterse sudoarea de pe frunte. Spuse:

— Am 36 de ani.

— Nu arăţi a 36 de ani.

— Atâţia am.

— Arăţi mai tânăr. Dar ai ochii bătrâni.

— Cum vine asta?

— Arăţi bine. Eşti practic... antic. Ai putea să-mi fii tată lejer, dar arăţi foarte bine.

— Doar că am ochii bătrâni, completă el.

— Da. Adică vreau să spun că nu râzi cu ei. Par mereu trişti, de aceea cred că arăţi mai bătrân. Oamenii bătrâni au tot mai puţine motive de râs.

Paul se aplecă iarăşi peste motor.

— Tu mergi la sală? continuă Sofia.

Paul răspunse fără să se întoarcă spre ea:

— Nu.

— De ce nu?

— Nu-i văd rostul.

— De ce crezi că merg oamenii să tragă de. fiare?

— Probabil au timp liber. Şi stau prost cu încrederea în sine.

— Eu cred că e OK să mergi să faci un pic de sport din când în când. E sănătos şi nu strică să arăţi bine.

Paul nu răspunse şi Sofia se simţi obligată să adauge:

— Nu ţi se pare?

— Ce să mi se pară?

— Că e OK să mergi la sală?

Paul se ridică iarăşi şi îşi sprijini şoldul de marginea maşinii:

— Nu mă prea interesează. Dar, dacă vrei neapărat să ştii ce cred, atunci cred că e o pierdere de vreme. Nu are nicio legătură cu sportul sau cu sănătatea. E doar o chestie de mândrie; murmură el nepăsător, fără să o privească.

— Nu sunt de acord.

— Treaba ta, ridică el din umeri.

— Argumentează, ceru Sofia.

Paul îşi drese glasul şi murmură:

— Prima dată vrei să arăţi bine şi apoi să fii sănătos. Astea îţi sunt priorităţile atunci când te apuci de aparate.

Sofia îşi strânse buzele, dar rămase tăcută.

Paul se întinse în sus şi apucă marginea capotei cu ambele mâini. Sofia îşi plimbă supărată privirea de sus până jos pe corpul lui şi-i observă abdominalii oblici ieşind din jeanşi. Se surprinse făcând ochii mari, dar rămase tăcută.

Nu menţionă cât de tare îi puse sângele în mişcare vederea slriaţiilor şi vinişoarelor acelora verzui care îi stră- băteau abdomenul. Când îşi ridică privirea spre el, roşi şi îşi întoarse capul.

Paul zâmbi.

Sofia mai luă o sorbitură din doza de Cola. El trânti capota maşinii şi anunţă:

— Gata, plecăm!

Fata goli doza, apoi o aruncă la piciorul unui coş de gunoi atât de plin, încât dădea pe dinafară. Îşi aranjă bus- tiera de sub tricou şi îşi supse zgomotos un dinte. îl urmărea din priviri pe Paul. Acesta deschise portiera şi se trânti în scaun. Apucă volanul în mâini şi apăsă ambreiajul. Motorul torcea cu sunetul acela care îi face pe bărbaţi să se umezească şi totuşi nu le spune nimic femeilor.

— Sunet dulce, murmură el.

Apoi se întoarse spre direcţia din care veniseră.

— Mă rog, spuse Sofia placid, apoi închise portiera din dreptul ei. Să purcedem, şoferule!

— Am înţeles, căpitane! făcu el, ducându-şi două degete la un chipiu imaginar.

După câteva sute de metri, Sofia întrebă, doar ca să-l şicaneze:

— Deci mă laşi să conduc?

— Da, spuse Paul fără să clipească.

Sofia făcu o pauză şi îl privi atentă.

— Da?

— Da, încuviinţă el.

— Acum?

— Da, acum, râse el.

Sofia îi sări de gât, dar el o îndepărtă uşor, cu blândeţe.

— Regula numărul unu: nu sari la gâtul şoferului când conduce.

Sofia se retrase prompt şi confirmă:

— Am înţeles.

Paul trase pe dreapta şi o privi amuzat.

— Eşti gata?

— Îhî! spuse ea şi se aplecă spre el.

Depuse un sărut pe obrazul lui, apoi se retrase repede.

Paul nu mai spuse nimic. Schimbară locurile şi Sofia luă în primire volanul. Paul o avertiză că el nu avea să o susţină în niciun fel. Dacă voia să conducă, trebuia să o facă de una singură. Erau o mare responsabilitate şi un mare risc.

— Risc, pe dracu'! pufni ea. Suntem în mijlocul pustietăţii. Cine o să ne prindă? Şi dacă ne prind, ce ne fac? Spunem că am venit aici ca să-mi dai nişte lecţii de şofat, aşa, pe neve!

— Hai să vedem ce ştii, o îndemnă el.

Sofia porni motorul şi, în ciuda aşteptărilor lui

Paul, maşina nu zvâcni înainte, aşa cum o făcea de obicei în mâinile celor lipsiţi de antrenament, ci porni lin şi prinse viteză repede.

O sfătui pe fată să ţină indicatorul de viteză sub 80.

Sofia acceleră încet, dar sigur şi vru să schimbe într-a patra, când se auzi un scrâşnet prelung, ca şi cum maşina se tânguia de moarte. Paul îşi puse mâna peste a ei, ca să o ghideze. Nimeri în viteza dorită şi continuară aşa. Paul se întinse pe spate, fiindcă picioarele îi erau amorţite, şi oricât de bine s-ar fi odihnit în timpul nopţii, la scurt timp după ce îşi relua poziţia în faţa volanului trupul începea să-l doară.

Soarele se lăsă spre orizont, încet.

Fata încercă să schimbe iarăşi viteza şi se auzi din nou tuşea aceea supărătoare a cutiei de viteze.

— Trebuie să simţi schimbătorul de viteze. Când apuci de el, trebuie să fie ca şi cum ai apuca de...

Sofia se întoarse spre el şi Paul amuţi.

O vulpe sură le ieşi în cale şi Sofia strânse volanul în mâini. Paul observă gestul şi şopti, atingându-i degetele de la mâna dreaptă:

— Frână dulce...

Fata atinse uşor pedala de frână, dând suficient timp animalului să traverseze. Amândoi petrecură vulpea din priviri, apoi fata se aplecă din nou peste schimbătorul de viteze.

Conduse aşa, în linie dreaptă, fără să treacă pe lângă vreo aşezare, timp de jumătate de oră. Apoi se apropiară de o intersecţie, în mijlocul unui orăşel.

Paul se ridică în scaun şi o atenţionă:

— Ai grijă la semafor.

— L-am văzut, îi spuse Sofia pe un ton plictisit.

Nu avea nevoie de sfaturi. Ştia *exact* ce avea de făcut.

Culoarea verde era aprinsă. Se îndreptau cu viteză constantă spre intersecţie, dar instinctele lui Paul îi spuneau că, dacă nu opreau sau nu accelerau, probabil aveau să treacă pe galben, dacă nu chiar pe roşu.

Fără vreun cuvânt, se întoarse spre Sofia şi o văzu zâmbind. Apoi fata îşi coborî mâna dreaptă spre schimbător şi Paul crezu că avea să încetinească. Aruncă o jumătate de privire spre semaforul încă îndepărtat şi inima începu să-i bată cu putere atunci când îşi simţi trupul înfundat în spătarul scaunului.

Sofia apăsă pe ambreiaj şi schimbă într-a patra.

Semaforul îşi schimbase culoarea, din verde în galben.

Paul şi-o schimbase şi el pe-a lui, în verde.

Sofia nu părea preocupată. Văzuse şi ea schimbarea în galben. Paul observă două maşini de pe drumul perpendicular care se pregăteau să treacă prin faţa lor. Dar Sofia nu părea preocupată. Să tragă de volan? Exclus. Aveau peste 100 la oră. Să strige la ea? S-ar fi panicat şi lucrurile ar fi ieşit mai rău...

Toate astea îi treceau prin minte cu viteza cu care rulau ei pe şosea. Apucă instinctiv mânerul de deasupra capului şi cu mâna stângă îşi trase centura peste mijloc. Trecură prin faţa unei maşini care frână pentru a nu-i lovi. Altul care forţa culorile semafoarelor. în urma lor, galbenul se înroşi.

Paul încremeni. îşi recăpăta răsuflarea şi îi ceru cu voce neutră:

— Trage pe dreapta. Acum.

Sofia se conformă zâmbind.

Paul se întinse şi opri motorul, apoi scoase cheia din contact şi o strânse în pumn, ca nu cumva fata să pună iarăşi mâna pe ea.

Asta era. Puteau să se lovească sau să fie loviţi de alte maşini. La viteza aceea, metalul era foarte pliabil. Paul vedea deja braţe sfârtecate şi mandibule rupte. Picături de sânge prelingându-se pe muchiile cromate ale maşinii, iar parbrizul făcut ţăndări. Iar dacă ar fi făcut accident şi poliţia ar fi fost pe capul lor, acesta ar fi fost ultimul lucru de care aveau nevoie. Şi el o lăsase pe Sofia să-i pună în pericolul acesta. Ba nu, *el* era cel care îi pusese pe amândoi în pericol. îşi simţi temperatura corpului crescând, aducându-şi aminte cât de aproape fuseseră de dezastru.

Sofia îl privea nedumerită. Paul izbucni:

— Ce dracu', mă fată, credeam că ştii să conduci! Era să ne omori!

Sofia căscă ochii:

— Păi... cum... te-am urmărit pe tine la volan. Cunosc regulile...

— A, da!? Să le aud! ceru el.

Şi atunci Sofia spuse ceva ce îl făcu pe Paul să râdă:

— Păi, la roşu te opreşti, la verde conduci şi la galben conduci mai repede.

Se însera.

Se opriră într-un bar, chiar la mijlocul distanţei dintre zona de afaceri a oraşului şi Arcul de Ttiumf din centru.

Paul îşi roti capul încet, scrutând încăperea. Pereţii erau lambrisaţi cu lemn negru până la înălţimea umărului, iar deasupra erau zugrăviţi într-un verde sobru, elegant. Vitrine din lemn masiv ornau din loc în loc barul şi un tonomat Wurlitzer împrăştia muzică soul dintr-un colţ întunecat, luminat doar de o reclamă Colt *45.* Din tavan atârnau felinare simple, cu lumină caldă, până deasupra fiecărei mese, luminând doar feţele celor aşezaţi şi oferind o atmosferă intimă.

— Merg până la baie, murmură Sofia, strângându-l încet de mână.

— Bine. Te aştept la bar.

Fata îl ocoli şi se îndreptă spre toaletă. Avusese un mic accident de natură feminină şi trebuia să-şi schimbe lenjeria.

Paul îşi făcu loc prin mulţimea care murmura şi fuma în exces, se aşeză la bar şi ceru un pahar de Laphroaig.

Sofia ieşi după aproape 20 de minute de la toaletă şi fumul din local o făcu să clipească des. Suflă în faţă, apoi îşi roti privirea spre bar. Printre cămăşi şi haine şi tricouri şi rochii, îl observă pe Paul. Stătea căţărat pe un scaun înalt, cu un picior îndoit şi cu celălalt pivotând în podea, uşor aplecat spre o brunetă îmbrăcată într-o rochie bleumarin, cu părul bogat căzându-i pe umeri. Bruneta îşi apropiase obrazul foarte mult de al lui Paul, probabil din cauza zgomotului, îşi spuse Sofia, şi părea că ascultă cu interes ce îi spunea el. Era multă lume şi trecură câteva secunde bune până când Sofia reuşi să se apropie de ei. Lângă cei doi, o ţipă fără bărbie, cu pulpe groase şi nişte cizme albastre care arătau atroce fuma şi vorbea tare în timp ce sorbea dintr-un pahar mare de Jägermeister cu suc de merişoare.

Paul şi bruneta nu o observară şi abia când ajunse lângă ei Sofia văzu că mâna lui Paul era strecurată printre faldurile rochiei, chiar între picioarele femeii.

Sofia nu schiţă niciun gest. Paul o văzu cu coada ochiului şi îşi retrase repede mâna. Privirea lui semăna cu a unui băiat care fusese prins de maică-sa uitându-se la filme porno.

— Ăăă... eşti gata? întrebă el. Ai terminat treaba pe care o aveai de făcut?

Bruneta o măsură repede din cap până în

picioare, apoi afişă un zâmbet şifonat. Purta o pereche de cercei din ceramică, ce imaginau câte două petale lipite una de alta, cu o mică deschizătură roz.

Fiindcă Sofia îl privea cu ochii în flăcări, Paul ridică paharul cu whisky şi arătă spre brunetă:

— Sofia, ea este Nadja. Nadja, ea este Sofia.

Nadja zâmbi cu subînţeles, apoi se scuză şi plecă.

Sofia îi luă locul la bar.

— Cine dracu' era aia?

— Nu ştiu, o ţipă oarecare, murmură Paul şi dădu pe gât ce mai rămăsese în pahar. Ai terminat?

— Nu, dar ea cred că da! scrâşni Sofia, apoi îi întoarse spatele şi se îndreptă spre ieşire.

Paul ridică din sprâncene, apoi ceru nota. Plăti şi se întoarse la maşina din parcare.

Sofia stătea pe locul de lângă şofer. Avea centura de siguranţă pusă şi braţele încrucişate peste piept. Privea direct înainte.

— Plecăm?

— Dacă vrei să mai stai cu Nadja, poţi rămâne. Eu te aştept aici.

Paul îi aruncă o privire amară. Sofia continuă:

— îmi plac cerceii ei. Foarte vaginali! Crezi că încearcă să-ţi spună ceva? Ţie sau oricui de aici.

— Termină, murmură Paul stins.

— Nu, vorbesc serios. Chiar îmi plac.

— Dacă nu aş şti, aş crede că eşti geloasă, murmură el fără să o privească.

Sofia se întoarse spre el, cu sprâncenele împreunate deasupra nasului:

— Nu ştii nimic, spuse ea pentru sine.

Deşi în mod normal ea era cea care trebuia să reziste presiunii dorinţelor masculine - şi nu puţine fuseseră momentele în care chicotise în mintea ei

la gândul că nepăsarea sa îi făcea pe bărbaţi să înnebunească de frustrare, gâfâind ca nişte lupi flămânzi deasupra prăzii de care nu se puteau atinge acum Sofia încerca o nouă perspectivă. Ea era cea care se afla pe scaunul fierbinte. Ea era cea cu obsesia, ea era cea flămândă şi curioasă. Indiferenţa lui Paul inversase rolurile pe care natura le scrijelise ferm în trupurile lor.

Fără să vrea, Paul spuse:

— A trecut multă vreme.

Nici nu ştia ce să adauge. Să se scuze? De ce ar fi făcut aşa ceva? Totuşi, simţea nevoia să se debaraseze de vină şi de jenă. Nu mai spuse nimic. Porni maşina şi demară. Nu îşi vorbiră până a doua zi dimineaţă.

Stând faţă în faţă, privindu-şi farfuriile cu pâine prăjită şi omletă, Sofia întrebă:

— A trecut multă vreme de când ce?

— Poftim?

— Aseară ai spus că a trecut multă vreme. Multă vreme de când... ce?

Paul rumegă întrebarea, apoi spuse:

— Sunt fugar. Evadat. Am fost în închisoare timp de cinci ani. Majoritatea timpului l-am petrecut într-o cameră de doi pe doi. Singurele momente în care vedeam lumina erau când se deschidea uşa ca să-mi primesc mâncarea, întuneric total. Izolare totală. La început nu pare mare lucru, nu te afectează. Dar după un timp... Nu ştii cum e. E ca şi cum ai fi în comă. Nu simţi nemişcarea şi amorţeala. Singura voce pe care o auzeam era cea din capul meu.

Sofia îşi descreţi fruntea. îşi aduse aminte de gândurile pe care le avusese cu o seară înainte şi pe care le împrăş- tiase, nerecunoscându-le, fiindcă erau gânduri îngemănate cu beţia. Haotice şi complet lipsite de realism. Complet lipsite de

amprenta ei.

Totuşi, dorinţa era acolo.

Imaginea lui Paul stând la bar, printre toate trupurile acelea, în gălăgia aia plină de fum şi de izuri de alcool, cu mâna sub fusta Nadjei. I se părea foarte aţâţător faptul că bărbatul acela avea, sau părea să aibă, standarde atât de dubioase la femei. Ar fi vrut să simtă degetele lui pe gât, mângâindu-i trupul cu sete şi stângăcie.

Paul o putea avea, dar nu o voia.

Răspunsul la întrebarea următoare îl primise cu o seară mai devreme. Sinceritatea şi implicaţiile răspunsului o amuţiseră multă vreme.

Sofia nu înlocuia frecvent prezervativul din poşetă, dar asta nu trebuie să dea de înţeles că nu cunoştea şi nu aprecia poftele carnale. îşi alegea atentă partenerii cu care copula. Selecţia o făcea după criterii doar de ea ştiute, un amestec de spontaneitate şi un canon de cerinţe minime care includea unghii curate, buze arcuite şi abilitatea bărbatului care cerea acces la vulva sa de a rosti câteva cuvinte coerente şi măcar vag interesante. Nu folosea mereu prezervativul acela din poşetă şi nici nu atingea mereu orgasmul. Uneori se abţinea în mod voit, îşi refuza plăcerea, ca un reproş automat la adresa celui de deasupra ei sau de sub ea.

Simţea o dorinţă apăsătoare de a-l întreba pe Paul: „De ce nu te culci cu mine?“.

în schimb întrebă:

— Pentru ce ai fost închis?

— Nu e o poveste pentru copii.

— Nu sunt copil.

Paul zâmbi amar.

— Totuşi.

— Spune-mi. Vreau să ştiu.

— Am făcut ceva rău.

— Aş fi fost mirată să aflu că te-au închis de nevinovat ce erai!

— Se mai întâmplă, opină Paul.

Apoi se lăsă liniştea, pe care Sofia o sparse după câteva minute:

— Deci? Ce ai făcut?

Mai trecură câteva clipe, apoi adăugă:

— Nu pari a fi genul care face lucruri rele. Ai furat? Ai violat? Ai înşelat?

— Nu.

— Ai ucis?

Paul strânse uşor din fălci.

Se opriră ca să facă plinul şi ca să se ducă la toaletă. Sofia dispăru după o uşă cu mâner ruginit, de care atârna un semn cu o siluetă de femeie. Apoi roţile scrâşniră şi porniră iar la drum.

Autostrada 23- Kilometrul 38. Şopârlă imensă stropşită pe marcajul rezonator.

Sofia urmărea asfinţitul şi toate cele din jurul ei cu capul sprijinit pe braţe şi cu braţele sprijinite pe marginea portierei.

Şoseaua A L. Huhn. Kilometrul 19. Coiot cu capul aproape smuls din trunchi. Uscat, probabil era acolo de cet>a vreme.

Soarele devenise purpuriu, se înfăşură cu norii rari şi se pregătea să stingă lumina.

Drumul sectorial BW 23- Kilometrul 80. Câine... Cine ştie ce naiba mai păţise şi acela, fiindcă arăta groaznic.

Animalele astea chiar ar trebui să înveţe să traverseze şoseaua.

Damon Albarn cânta *Feel Good Inc.*

— Melodia asta mă face să mă simt melancolică, şopti Sofia în aerul întunecat din jurul lor.

— Poftim? întrebă Paul.

— Nimic, oftă ea.

Alunecară pe lângă un bărbat care închina o

rugăciune către dumnezeul şoselelor. Sofia îl urmări cu privirea până când maşina trecu fulgerător pe lângă el şi apoi îl lăsă în urmă, iar întunericul îl înghiţi.

— De ce nu luăm niciodată pe nimeni? Aş vrea să-i luăm uneori. Măcar pe unii din ei, se lamentă fata.

Afară, în pustiu, vântul începuse să sufle cu putere.

— Nu putem lua pe nimeni.

Sofiei îi era ruşine când treceau cu maşina pe jumătate goală pe lângă oamenii de pe marginea şoselelor. Le citea privirile pline de reproş. Ai o maşină pe jumătate goală şi nu are de ce să-ţi fie frică. De ce nu ne iei cu tine? Dar fata nu avea un răspuns simplu, aşa că îşi întorcea privirea de la ei ori de câte ori putea.

— Mda. Ai făcut vreodată autostopul?

— Nu.

— Atunci nu ai cum să ştii ce e în sufletul autostopiş- tilor.

— Şi ce e în sufletul lor, te rog, spune-mi? se amuză Paul, ridicând o sprânceană. Sunt oameni fără maşini sau bani, care încearcă să ajungă de aici până acolo.

— Exact. E o luptă continuă, pe care o porţi fără armele potrivite şi pe care o pierzi de cele mai multe ori. Ori asta, ori victoria vine prea târziu.

— Oricum ar fi, nu luăm pe nimeni.

— Ştiu. Nu putem.

— Exact.

Ajunseră în camera de motel.

Paul era transpirat şi murea după un duş, dar o îndemnă pe Sofia să meargă înaintea lui la baie. Fata intră în baie şi închise uşa după ea. El auzi apa curgând şi se lăsă pe marginea unuia dintre cele două paturi de câte o persoană.

Scoase telefonul mobil. Scrise un mesaj pe care îl trimise unicului număr de telefon pe care îl avea salvat în memorie, numărul lui Albert. Apoi rupse mobilul şi îl aruncă în coşul de gunoi de sub masa din cameră.

îşi aprinse o ţigară.

Stătu aşa o vreme, gândindu-se la ce avea de făcut. Apoi se ridică în picioare şi începu să se dezbrace. îşi dădu jos tricoul. îl mototoli şi îl aruncă pe jos. Căută din priviri geanta cu haine, când uşa de la baie se deschise şi Sofia păşi în cameră. Avea un prosop rulat ca un turban în jurul capului şi o periuţă de dinţi în gură.

îi privea trupul cu ochi măriţi. Era prima oară când îl vedea dezbrăcat de tricou. Paul se întoarse brusc cu spatele la ea. Sofia îi căută privirea în oglinda de pe perete şi ochii îi coborâră instinctiv în jos.

îşi scoase încet periuţa din gură. Avea pastă de dinţi pe buze şi în jurul gurii.

— Cred că chestia aia are o poveste care merită auzită. Cine ţi-a făcut asta? făcu ea, arătând cu bărbia spre reflexia lui în oglindă.

Paul coborî ochii spre dunga albăstruie care îi brăzda partea dreaptă a abdomenului. Era subţire şi uşor curbată.

— Nişte oameni răi, murmură el şi se aplecă după tricoul murdar.

îl desfăcu şi îl trase la loc pe el. Sofia se apropie de bărbat. Apucă marginea tricoului şi o ridică. Privea cicatricea hipnotizată şi îşi trecu două degete peste ea. Paul se retrase.

— De ce? întrebă fata.

— Diferenţe de opinie.

— Legat de ce?

— Nu contează.

— Nu cred. Spune-mi.

— Nu.

— E secret?

— Da.

— Cu toţii avem secrete, aprobă Sofia. Totuşi, aş vrea să mi-l spui pe al tău. S-a întâmplat la închisoare?

Paul se prefăcu că nu o aude şi intră în baie. Se băgă sub duş. Apa începu să curgă prin părul lui blond, peste umerii săi obosiţi, pe piept, pe abdomenul cu cicatrice, pe picioare.

închise ochii şi îşi aduse aminte.

Era toamnă şi multă lume îl voia mort.

Ieşi de la duş şi se aşeză pe pat. Avea sufletul greu. îşi adusese aminte de *ele.* Trebuia să spună nişte lucruri. Oricui, începu să vorbească, fără să i se adreseze Sofiei. îşi spunea povestea chiar lui însuşi, ca să nu o uite. Ca să reţină detaliile. Fata îl asculta.

— înainte să merg la închisoare, eram un tip oarecare. Locuiam într-un apartament cu două camere, la etajul al treilea. Aveam o iubită, o chema Beatrice. Ne chinuiam să facem ca lucrurile să fie bine. Ne plăteam taxele. Eu făceam parte din patrula cartierului, pe timp de noapte. O ajutam pe vecina noastră să-şi scoată gunoiul la stradă marţea. Vinerea comandam pizza şi stăteam amândoi pe canapea, ne uitam la televizor. Ea adormea mereu pe la mijlocul filmului. Un tip obişnuit, cu o viaţă obişnuită.

Făcu o pauză.

— Dar, înainte să fiu un tip oarecare, am fost un om foarte rău, care a făcut lucruri foarte rele. Am lăsat în urmă vremurile acelea. Am reuşit să nu fiu prins şi am avut ocazia să mă retrag, în linişte, fără să fiu remarcat. Am profitat de ea. M-am lepădat de trecut. M-am mutat în altă parte a ţării şi am luat-o de la capăt. Renăscusem. Toate păcatele

mele au fost măturate sub preş. Aşa am crezut, dar am greşit. Odată ce ai fost rău, nu te vor lăsa niciodată să uiţi asta. Nu te vor mai lăsa niciodată să fii bun. Odată ce te-ai băgat în ceva cu ei, nu îţi vor mai da voie niciodată să ieşi.

— Cine?

— Foştii mei asociaţi, murmură Paul.

Făcu o altă pauză, apoi oftă şi continuă povestea.

— Am încercat să scap de ei şi de zilele acelea. M-au găsit şi, ca să nu-mi distrugă viaţa din nou, mi-au propus un târg. Să-i ajut să dea o ultimă lovitură. Una grea de tot. Eram omul lor de bază. Şi chiar aşa şi era. Doar că nu în sensul în care credeam eu. Mi-au promis că după aceea aveau să mă lase în pace. Că era ultima oară când mă căutau. Ştiam că nu avea să fie aşa, nu eram prost. Dar trebuia să câştig ceva timp, ca să pot planifica o scăpare pentru mine şi pentru Beatrice. Beatrice a mea, oftă el melancolic.

Sofia se încruntă. Paul continuă:

— Trebuia să atacăm un transport de bani. Era o sumă enormă şi probabil că mie nu mi-au spus câţi bani urma să furăm cu adevărat. Transportul avea protecţie minimă. Doi ţipi, ex-dracu' ştie ce forţe speciale, trecuţi în domeniul privat. O maşină blindată. După toate detaliile pe care mi le-au dat, mi se părea că era prea frumos ca să fie adevărat. O treabă de rezolvat într-o duminică după-masa, înainte de o plimbare în parc.

— Şi nu era aşa?

— Nu. Exista o şmecherie. Mereu există o şmecherie. Şmecheria era că banii aparţineau unui om foarte puternic. Unui om foarte periculos. Unui om care nu avea nevoie să îşi escorteze banii cu o armată, fiindcă nimeni nu era destul de prost ca să fure de la el.

Se întoarse spre Sofia:

— Banii aparţineau lui Knopf.

Sofia căscă ochii, dar rămase tăcută.

— Eu nu ştiam asta atunci. Nu ştiam că îi aparţineau lui Knopf şi nu ştiam nici cine mă-sa era Knopf. Am aflat abia mai târziu. Am dat lovitura, totul a mers ca uns. Apoi cineva a făcut o greşeală şi am fost prins. Banii au dispărut. La închisoare ştiam că trebuia să-mi ţin gura. Nu eram prost. Am primit patru ani. Aş fi ieşit în optişpe luni dacă eram cuminte şi ţineam capul jos. Dar Knopf a aflat că eu furasem banii. Ştia că nu am fost singur şi voia să ne dea drept exemplu pe toţi. Pe mine mă avea între patru pereţi, aşa că am fost abordat repede şi subtil de un poliţist. L-am refuzat fără să crâcnesc. Mare greşeală.

îşi aprinse o ţigară şi continuă:

— După două săptămâni, Beatrice m-a vizitat la închisoare. Avea ochii roşii de plâns şi de nesomn. Mi-a spus două lucruri. în dimineaţa aceea s-a trezit şi a găsit pe noptieră un glonţ de calibrul 22, înfăşurat într-un bilet. Pe bilet era scris un singur cuvânt: „Şşşt". Al doilea lucru pe care mi l-a spus era că rămăsese însărcinată. Luna a doua. Brusc, toate opţiunile mele au devenit îndepărtate şi nerealiste. Prosteşti. Mă gândeam tot timpul... hm, aveam în cap imaginea unui bărbat, stând lângă patul ei în miez de noapte, cu un pistol în mână. Privind-o pe Beatrice cum dormea liniştită. Gândindu-se dacă s-o împuşte atunci sau mai târziu.

Făcu o pauză lungă şi trase din ţigară cu nerv.

— Nu cred că îţi poţi închipui ce înseamnă să stai închis, să nu poţi face nimic, doar să stai şi să aştepţi să i se întâmple ceva rău cuiva la care ţii. Cât de tare te poate lovi aşa ceva. Neputinţa te înnebuneşte!

— Cine a lăsat glonţul pe noptieră?

— Ei. Voiau să ştiu că mă urmăresc. Voiau să nu fac vreo prostie. Şi, mai important decât toate astea, ştiam că voiau să taie legăturile lor cu mine. Erain disperat.

— Ce înseamnă asta?

Paul mai trase un fum din ţigară. îşi masă fruntea, cu ochii pierduţi în trecut:

— După câteva zile, un tip a sărit pe mine la duşuri. Presupun că au hotărât că nu trebuiau să rişte cu mine şi că era mai bine să mă scoată din ecuaţie. Deocamdată tăceam, dar, dacă cumva Knopf reuşea să ajungă la mine, şi era doar o chestiune de timp până să se întâmple asta, ei toţi erau morţi. Mai devreme sau mai târziu, încrederea e inevitabil înlocuită cu necesitatea certitudinii. Aşa că au hotărât că eu eram dispensabil. Au trimis un tip mare şi rău după mine. A aşteptat până m-a prins singur la duşuri. A apucat să mă taie - îşi privi abdomenul - înainte să-i iau lama. L-am făcut să-mi dea numele celui care l-a trimis înainte să-i tai beregata. Atunci s-a terminat totul. Am fost condamnat la încă cinşpe ani şi am fost trimis la maximă siguranţă. Oamenii ştiau că acum aveam mai multe motive să vorbesc. Ştiam că mă voiau mort, trebuia să scap. Logica lor a fost tipică. Dacă nu îl ucideam pe tipul ăla la duşuri, aş fi avut o şansă. Beatrice şi fata ar fi avut o şansă.

Râse scurt, apoi oftă:

— Ironic, nu?

— Nu, nu prea înţeleg, murmură Sofia.

— Eram în viaţă. Eram, în continuare, o bombă care stătea să explodeze şi să-i zboare pe toţi în ceruri. Le era mai frică de mine ca oricând. Iar asta ar fi ţinut-o pe Beatrice în viaţă.

— Şi ce au făcut?

— Ei? Nimic. Knopf a preluat ştafeta.

— Knopf? întrebă ea neîncrezătoare.

— Da. A schimbat tactica. Ştia că tăceam ca să protejez pe cineva. Era logic. A aflat pe cine protejam.

— Pe Beatrice.

Paul confirmă.

— Knopf a trimis pe cineva. Mă gândesc că a sperat ca astfel să mă determine să-i dau pe cei care l-au jefuit. Credea că, în furia mea, din dorinţa mea de a mă răzbuna, îi voi da informaţiile de care avea nevoie.

Sofia îl privea cu ochii măriţi.

— Nu i-am spus nimic, aşa că a ucis-o pe Beatrice.

Fata îşi duse mâna la gură. Nu îi venea să creadă că auzea asta. Lucrurile astea păreau rupte din filme. Knopf nu era cel mai iubitor om din lume, dar... crimă? Chiar şi faptul că Albert voia să o ucidă cumva nu se potrivea cu toată imaginea asta.

Cuvintele lui Paul îi întrerupseră gândurile:

— Nici măcar nu am putut merge la înmormântare. Eram la carceră, când cineva a deschis o trapă îngustă şi a aruncat înăuntru o tavă cu mâncare şi apă. Apoi, înainte să o închidă, mi-a spus că Beatrice fusese ucisă. Probabil nimeni nu ştia că era însărcinată. Nu ştiu dacă a implorat milă pentru copilul din pântecul ei.

Sofia îşi duse instinctiv palma la abdomen. Se gândi că ei nu îi trecuse prin minte să-i ceară lui Albert cruţare pentru copilul ei nenăscut. Asta o făcu să se ruşineze. Poate că era prea egoistă ca să merite să fie mamă. Apoi se gândi că poate tot Albert fusese cel care o ucisese pe Beatrice.

— Mă gândesc Ia ce a simţit ea. La frica ei. Ştiu cum te simţi când moartea e atât de aproape, încât

o poţi mirosi. Trupul ţi se zbate de frică. Frica aceea ae o moarte violentă. Nevoia pe care trupul îţi spune că o ai, nevoia de a supravieţui. Trebuie să fie groaznic atunci când frica e mai mare decât nevoia. Când realizezi că vei muri, că mai ai câteva guri de aer de tras şi apoi vei dispărea. Şi Beatrice... Era atât de frumoasă şi de fragilă. O forţă mult prea mare i-a luat viaţa. Am primit de la ei vestea. Mai târziu, ca un semn de bună credinţă, mi-au trimis şi o fotografie cu cel care o ucisese.

— Cine a făcut-o? întrebă Sofia cu glas gâtuit.

Dar Paul nu o luă în seamă. Spuse:

— Trebuia să fi murit atunci, la duşuri. Dar am fost prea încăpăţânat! Mereu încăpăţânat, lua-m-ar dracu'! Şi asta m-a costat foarte mult. M-a costat persoana pe care o iubeam cel mai mult. Şi m-a costat viaţa fiicei mele.

Apoi se făcu linişte. Lacrimile lui curgeau în tăcere, lăsând dâre groase pe obraji. Ecourile lor erau mute.

— Au ucis-o. Le-au ucis! scrâşni el, apoi rectifică: Nu, nu ei, ci eu! Eu le-am ucis!

Paul se strâmbă şi ochii săi mai stoarseră câteva lacrimi.

— Asta da poveste, şopti fata aproape inaudibil. Sofia se apropie de el şi îşi puse braţele în jurul lui.

— îmi pare rău, murmură ea.

Paul aprobă, tăcut. Ochii îi erau umezi, dar nu mai scoase niciun cuvânt.

Sofia vru să-l întrebe dacă era sigur că Knopf fusese cel care le ucisese. I se păru nepotrivit, aşa că renunţă, pentru moment. Povestea îi lăsase un gust amar. Se părea că nu era pregătită să afle secretele altora.

Ploaia lor cea de toate zilele dă-le-o, doamne, în acest moment.

Stropi grei de apă începură să lovească

ferestrele.

Paul stinse lumina şi se întinse pe patul său. Adormi imediat, fără să se mai gândească la Sofia.

Tresări în toiul nopţii, simţind un braţ în jurul lui. Un trup fierbinte îi încălzea spatele şi o respiraţie lentă i se izbea uşor de ceafă. Clipi des, fără să se mişte.

Inima îi batea cu putere. Nu îşi putea aduce aminte unde se afla. Pentru o clipă, pentru o jumătate de clipă, crezu că braţul care îl cuprindea în felul acela tandru era al iubitei sale. îşi întoarse capul cu o smucitură.

Era Sofia.

Inima începu să-i bată şi mai tare în pieptul asudat.

Nu. îşi promisese să nu se atingă de ea. Instinctul îi şoptea interdicţii. Nu era ceva de care ţinea cu dinţii, dar nu voia să complice şi mai mult lucrurile.

încrede-le în instinct.

Fata probabil se speriase de furtuna de afară şi se cuibărise în patul lui. Sau cine ştie?

Afară încă ploua. Paul aruncă o privire la ceasul electronic de pe noptieră. Era ora 3.

încercă să desprindă braţul fetei de trupul său, dar, cu cât încerca să-l desprindă, cu atât mai tare se strângea în jurul coastelor sale. Renunţă. O auzea pe Sofia respirând în întuneric, dormindu-şi somnul zbuciumat. Era obosit, închise ochii şi adormi la loc. Va rezolva asta dimineaţă.

Bob Dylan - *Hurricane*

Mănâncă-te/Ce să facem acum?

Iese pe balcon ca să fumeze o ţigară.

Gâtul îi este uscat şi ar bea ceva care să o răcorească. Simte că oasele îi ard. Este abia ora şapte dimineaţa şi deja termometrul de pe marginea tocului uşii arată treizeci şi şase de grade.

Priveşte în jur la străzile uscate, la copacii cu frunzele lor de un verde viu, care strălucesc în soarele puternic.

îşi lasă fruntea peste balustrada fierbinte. Are rău de înălţime, dar ceea ce se întâmplă în pieptul ei este mult mai grav decât imaginea betonului aflat la treizeci de metri sub ea.

Senzaţia de vertij acţionează ca un calmant pentru sentimentul de răscolire. Se simte ca şi cum nimic din cele ce se află în interiorul ei nu se mai află în locul potrivit. Ca şi cum un uragan i-a repoziţionat toate organele. O stânjenesc propriul trup şi forma lui. Poziţia inimii, a plămânilor, a stomacului.

Nimic nu mai este în regulă.

îşi aprinde ţigara şi trage un fum. Fumează de zece ani, dar aceasta este prima ţigară cu gust amar pe care a pus-o vreodată în gură. Fumul este nisipos şi uscat, de parcă inhalează praf.

îşi lasă iarăşi capul în jos. Fruntea îi arde.

Ce e de făcut?

Gânduri negre o macină.

Vina ce o apasă.

Este o apă neagră.

Este un frig interior.

Este lipsa totală a aerului sau o tonă de ciment care îi apasă pieptul.

Mereu i s-a părut că sentimentul acesta superficial, de neînchipuit era doar o explicaţie

facilă, convenabilă şi complet neverificabilă a reacţiei care rezolva o problemă veche. Iar după această explicaţie venea confesiunea.

Am ucis.

Am furat.

Am minţit.

Iar acum ea este cea de gâtul căreia atârna această piatră de moară. Nu a luat în serios problema, iar acum panica o ia pe ea prin surprindere. Se trezeşte brusc încolţită, prizoniera unor gânduri şi sentimente pe care nu le-a anticipat niciodată.

Este doar sex. Doar îmbrăţişări şi atingeri de pelvisuri. Da, o face cu altul decât cel care îi este iubit. A avut oportunitatea, iar la momentul respectiv i s-a părut un gest care nu ar fi putut avea consecinţe prea adânci. Şi o vreme chiar aşa a fost. Poate tocmai de aceea au continuat să se vadă. Poate de aceea a continuat să primească sămânţa lui.

Nici măcar nu se întâlnesc pe ascuns. Nu în sensul de a face eforturi pentru a ascunde relaţia lor. Dacă au când şi unde, îşi expun trupurile, se mângâie şi se sărută. încuie uşa în urma lor şi se trântesc pe un pat sau pe o canapea. El o ia în braţe şi îşi strecoară mâna sub rochia ei. Degetele lui... le simte îndepărtate. O furnică în mod plăcut şi zvâcnirile lui îi spun că o doreşte cu adevărat. îi simte răsuflarea grea pe gât, în gură, pe spate atunci când o împinge în genunchi.

îl simte întărindu-se atunci când dă la iveală sutienul *balconette* cu dantelă neagră sau atunci când îşi ridică marginea fustei ca să-l poată încăleca mai bine.

S-a băgat în pat cu *câţiva* bărbaţi la anii săi puţini, dar îşi aminteşte doar vag strălucirea din ochii lor la vederea mişcărilor sale. Dar Eugen... el

are o scânteie pe care o poate vedea şi o poate *simţi.* începe să-şi lingă buzele fără reţinere atunci când sunt linguri.

Şi după o vreme lucrurile încep să se schimbe. în mai rău şi în mai bine.

Sexul devine din ce în ce mai bun, dar remuşcările - la început au fost doar nişte umbre care dispăreau când aprindeau lumina - îşi desfac aripile cenuşii şi reci, acoperind trupurile care stau întinse, încercând să-ţi domolească răsuflarea şi să se bucure de dulcea oboseală de după păcat.

Fac sex neprotejat. Ei nu îi plac prezervativele. Dacă este cazul, poate recurge şi la alte mijloace contraceptive. El nu are nimic împotrivă. Nu îl deranjează să-şi risipească sămânţa. Nu ştie ce înseamnă toate astea. Nu îl interesează.

într-una dintre serile petrecute împreună, după un orgasm perfect sincronizat, el cade pe spate epuizat şi, încă ejaculând în ea, spune printre gâfâituri:

— Asta... a fost cea mai... slabă partidă de până acum...

Isabela râde, apoi se apleacă şi îl sărută pe piept şi îşi lipeşte urechea de el. Eugen adaugă, cu ochii închişi:

— Vorbesc serios. Asta a fost cu adevărat nasoală.

îşi întinde apoi mâna şi o apucă de păr. Ea îl plesneşte peste mână, fiindcă nu îi place să fie trasă de păr, iar el o apucă de umeri, o trage spre el şi o sărută prelung. Isabela alunecă lângă el şi rămân aşa amândoi. Ea realizează abia după câteva minute că lichidul rece care îi umezeşte coapsele este sperma lui, curgând din interiorul ei. Implicaţiile sunt minore.

Tot în seara aceea, frica de a simţi vina pentru actele sale devine o prezenţă constantă. Un invitat

nedorit care nu mai vrea să plece.

Niciodată nu a crezut în confesiunile făcute pentru a scăpa de greutatea vinii. Vina este ceva ce poate fi sufocat şi uitat. Nu este o problemă reală. Adevărul poate fi ascuns la nesfârşit.

Dar frica de a se considera vinovată se transformă în vină propriu-zisă.

Niciodată nu a crezut în vină. Acum însă lucrurile stau altfel. Vina nu mai este ceva îndepărtat. Vina nu este o problemă a unei ţări din Lumea a Treia, nu este vreun război dintr-un alt colţ de lume, despre care afli la ştirile de seară. Vina i-a bătut la uşă, a intrat în apartament, iar acum stă lângă ea, sprijinită de balustrada aceea încinsă, fumează şi admiră priveliştea bulevardului.

Vina este reală.

Dacă i-ar spune soţului său că îi este infidelă?

în ultima vreme se gândeşte tot mai des la asta. îl întreabă şi pe Eugen ce părere crede el că ar avea logodnica lui, Paula, dacă ar afla că el calcă strâmb?

El îi spune sec, transformându-se pe loc într-un străin, că ce fac ei doi nu are nicio legătură cu soţul ei sau cu logodnica lui, pare încruntat, deşi nu este, şi îi spune că el este capabil să se dedubleze şi că ea ar face bine să înceapă să exerseze acest truc. îi spune că el face asta pentru a-şi proteja relaţia cu Paula, pentru a o feri de umbra unui asemenea gest.

— Ce înseamnă asta? întreabă Isabela năucită.

— înseamnă că cel cu care te culci tu nu e cel cu care se culcă Paula. Sunt două persoane diferite, fiindcă sunt cu două persoane diferite.

— Eşti un ipocrit, şopteşte ea, lăsându-se pe spate.

— Deloc, susţine el fără să-şi schimbe expresia.

Ce fac cu ea nu fac cu tine. Ce fac cu tine nu fac cu ea. Ţie nu îţi repet niciun cuvânt pe care i l-am spus ei în clipele noastre de pasiune, aşa cum ei nu îi repet nimic din cele pe care ţi Ie spun ţie atunci când stau deasupra ta. Voi două nu vă intersectaţi deloc, nici măcar în persoana mea. Ce facem noi doi nu schimbă nimic între mine şi ea. Ţin la ea la fel de mult şi o iubesc la fel de mult. Da, poate că unele dintre tipele pe care le cunosc sunt în stare să facă unele lucruri mai bine decât Paula. Dar ea este mai mult decât suma părţilor din care e făcută şi nu aş schimba-o cu nimeni alta. Nu înţelegi? O iubesc în întregime. Pe tine te iubesc doar în parte... şi asta nu e de ajuns.

Isabela se gândeşte câteva clipe la cuvintele lui. Logic, au sens. Practic... sunt de neînchipuit.

Deschide gura şi buzele mimează sufocarea unui peşte pe uscat. Este furioasă, foarte furioasă, şi ar vrea să-l întrebe:

— Când eşti cu ea, când o fuţi, ea ştie că tu ar trebui să fii cu mine?

Dar nu spune nimic, desigur. în dragoste şi în război orice este posibil, dar şi strategia îşi are locul ei de cinste. Nu trebuie să dezvălui adversarului poziţia ta.

Uneori are impresia că el este cel care se lasă dus de val, sălbaticul, dar se pare că în relaţia aceasta ea e cea lipsită de muşchi şi de formă, care se mulează pe forma lui, cea care se implică mai mult. Poate de aceea se simte vinovată, pentru că ştie că face trafic cu sentimente reale. Sau poate că se simte vinovată tocmai pentru că şi-a permis să se răsfeţe.

Dacă i-ar spune lui Marcel că îi este infidelă?

Uneori, tot mai des în ultima vreme, visează cu ochii deschişi. Visează coşmaruri în care ea i se confesează iubitului. Visează că el face o remarcă,

poate nevinovată, poate în glumă, sau că îi aruncă o privire uşor... diferită, iar ea, Isabela, cedează şi se rupe foarte uşor, măcinată de vină ca o treaptă mâncată de carii.

Se şi vede făcând asta. Nu îi dă lui Marcel un motiv anume. îi spune doar că nu este vina lui. Că e doar vina ei.

— Spune-mi sincer, cine primeşte ce e mai bun din tine? Fiindcă simt că nu sunt eu acela, o întreabă Marcel.

— Ce altceva mai simţi?

— Simt că eşti uzată, că nu mai ai energie de consumat cu mine. Energia ta s-a dus pe altul.

Şi atunci armura ei crapă în două şi nu mai este nimic de făcut şi îi spune:

— Eu sunt de vină. Eu am făcut ceva... ceva rău. Cred că am omorât dragostea mea pentru tine...

Nu ştie dacă acesta este adevărul.

Are o inimă de vânzare. O inimă defectă, pe care nu o mai poate folosi. Pe etichetă scrie cu litere mici: *caveat emptor.*

Vrea să plângă şi să strige:

— Da, am făcut-o! Am făcut-o!

Vrea să cadă în genunchi şi să se apuce de picioarele lui, să-i ceară iertare pentru că a sufocat ceva la care el ţine atât de mult, ceva la care ea însăşi ţine atât de mult... dar se pare că nu atât de mult pe cât credea. Nu e vina nimănui, decât a ei. A ei şi a lui Eugen. Dar nu face nimic. Minciuna este deja atât de veche şi de solidă, încât pentru câteva clipe se îndoieşte că este o minciună. Timpul vindecă orice şi transformă chiar şi minciuna în adevăr.

Doresc să-i spun că am călcat strâmb, fiindcă îmi stă ca un elefant pe piept chestia asta, este o povară atât de mare şi de grea, deşi am crezut că nu va fi. Când o faci, crezi că apoi o poţi uita sau o

poţi da la o parte cu dosul palmei, dar nu este aşa. îţi stă în cârcă mereu şi ajunge să te doară şi spatele de la ideea asta, de la greutatea amintirii. A trecut mult timp până să-i pot spune ce am făcut. Iar când am făcut-o, nu a fost nici uşor şi nici plăcut.

Nu ştie cum ar reacţiona el la cuvintele ei. Uneori cochetează cu ideea de a-l întreba ce părere ar avea, cum ar reacţiona dacă ea i-ar spune că îi este infidelă. Teoretic, desigur.

Răspunsul nu o satisface. Teoria este teorie, practica te pune în genunchi. Are nevoie de o examinare practică a problemei.

Nu îşi poate da seama care ar fi reacţia lui dacă i-ar spune că în timpul cât au fost împreună ea şi-a desfăcut picioarele şi pentru altul.

Uneori, în mintea ei, îl vede nervos. Cu pumnii strânşi tot mai tare, cu degetele albe. Ţipă, cu ochii umezi, plini de dezamăgire.

O plesneşte peste obraz cu setea celui plin de dreptate, iar loviturile lui sunt dulci mângâieri care o curăţă de păcate.

Sau este calm, detaşat şi neinteresat, se plimbă apatic prin faţa ei, cu mâinile fine înfipte barbar în buzunarele unei superbe haine de tweed englezesc, pe care ea i-a cumpărat-o de ziua lui. Aceasta este cea mai credibilă dintre variante, aceasta se potriveşte cel mai bine cu locul în care se află ei acum. Zile, săptămâni întregi pline de absenţă şi lipsite de cuvinte. Priviri goale şi oftaturi înăbuşite.

Este dornică să-i vadă expresia când aude cuvintele acelea, să-l vadă transformându-se într-o fiară rece şi egoistă. Aşa se comportă oamenii normali. Şi este normal.

Alteori îl vede stupefiat. Ochii lui se lărgesc şi devin obosiţi. Greutatea cuvintelor şi gustul lor

urât, amar o fac să-şi încreţească buzele. Marcel priveşte în gol, pe măsură ce cuvintele ies din gura ei, dezvăluind adevărul imposibil, crud şi prozaic. Oamenii sunt capabili de lucruri mizerabile.

Minciunile îi fac să pară mai umani.

Toate aceste variante, parcă le trăieşte cu adevărat. Dar cum poate să le trăiască pe toate? Cum poate să-i recunoască lui Marcel acelaşi adevăr de mai multe ori, iar el să reacţioneze diferit de fiecare dată? Amintirea acestor momente este atât de intensă... de parcă trăieşte simultan mai multe realităţi ce nu pot fi conciliate.

Care este adevărul?

Adevărul.

Ce înseamnă asta?

Adevăr.

Sună a ceva...

Este o vară plină de luni pline.

întunericul ascunde cel mai bine păcatele, dar luna aceea este acolo în mod constant, ca un observator nestingherit, neruşinat, care nu îşi întoarce privirea, luminându-le trupurile în timp ce stau încleştaţi şi îmbrăţişaţi în actele acelea clandestine. Bărbia ei pe creştetul lui. Limba lui în scobitura gâtului ei. Unghii mângâind pielea spatelui şi muşchi implicaţi în mişcări de fricţiune. Picioarele ei îndoite sub ea şi degetele lui mişcându-se de pe coapse spre spate, căutându-i despicătura bucilor, pe unde se strecoară apoi, ca să-i mângâie perineul umed.

Sudoarea rece zdrobită între trupurile lor încinse.

A fi cu Eugen este ca un drog. îi consumă energia şi voinţa, este legată de un pat, posedată şi aşteptând în agonie să-şi primească exorcizarea. Ştie că este ceva greşit şi la un moment dat, în trecut, s-a gândit că va veni probabil vremea când va trebui să dea socoteală. Dar acum nu vrea decât

să mai petreacă o oră cu el.

Relaţia ei cu Marcel este o luptă. O luptă continuă pentru a-l asedia şi pentru a-l schimba pe celălalt. Pentru a-l adapta la propriile nevoi. Asta se întâmplă fiindcă sunt complet diferiţi, din aproape toate punctele de vedere. Rezistenţa este foarte mare, din ambele părţi, dar acum scripeţii de susţinere se frâng pe partea ei. Vina este prea mare, prea grea şi, ca să o poată lepăda, trebuie să facă un compromis.

Aşa că îi spune lui Marcel, într-una din realităţile acelea simultane:

— O să-ţi spun ce mă frământă. Dar numai dacă promiţi să nu-mi pui întrebări. Am făcut ceva ce nu poate fi desfăcut. Sunt vinovată şi mă simt vinovată. Transformă-mă în ceea ce vrei să fiu. îţi dau voie, fiindcă ceea ce sunt nu îmi mai place. Ascute-ţi cuţitul în timp ce eu îmi fac curaj.

Are un coşmar recurent în care este iubită pentru felul ei de a fi.

Şi, în general, asta îi face plăcere.

Schimbarea nu este prietena ei cea mai bună.

Goldfrapp - *Eat Yourself*

♦ ♦ ♦

Capitalismul este boala de care nimeni nu scapă vreodată. O respiri, o mănânci, o bei, o atingi, ţi se strecoară pe sub piele şi îţi stă în păr. O miroşi pe străzi şi o vezi peste tot. îţi acoperă mintea, o doreşti şi acesta este geniul conceptului.

Neoliberalismul se extinde ca o ciumă, privatizând tot ce îi stă în cale, sub pretextul că încearcă să reducă din povara răspunderii financiare pe care o are statul sau, mai subtil formulat, că se doreşte mutarea acestei poveri de pe umerii statului pe cei ai sectorului privat.

Sectorul privat devine un actor principal în jocul cu banii.

Ideea malefică a noii ordini sociale.

întrebare: cum faci o boală indestructibilă?

Răspuns: îl faci pe om să nu-şi dorească să scape de ea.

Capitalismul şi imperialismul sunt umbre de necontestat care întunecă cerul lumii libere. Fiindcă nimeni nu este cu adevărat liber, nu într-o lume în care există branduri mai cunoscute decât legenda lui Isus Hristos.

Nimeni nu este liber într-o lume în care un copil cu ochii oblici din Indonezia munceşte 12 ore pe zi în aşa-numi- tele *sweatsbops,* iar salariul său lunar este mai mic decât câştigă un gunoier dintr-o ţară dezvoltată într-o singură zi. Nimeni nu este liber într-o lume în care, de ziua ei, o fetiţă de 4 ani primeşte cadou, în loc de păpuşi, un cârd de credit.

Nimeni nu este liber într-o lume în care oamenii au înfiinţat o religie numită - fără batjocură şi poate acesta este cel mai înfiorător aspect - „Consumatori pentru Hristos“.

Acesta este capitalismul.

Capitalismul nu vinde bunuri şi stiluri de viaţă.

Capitalismul vinde minciuni.

Neoliberalismul se poate baza pe *laissez-faire,* în teorie, dar de fapt este o formă infinit mai brutală a capitalismului, determinat să vândă şi sufletul (nu al său, se înţelege) pentru a putea cumpăra - în mod ironic - nemurirea.

Publicitatea s-a născut atunci când brandurile au fost ataşate unor produse pentru a le identifica. Mai târziu, când producătorii s-au extins şi au devenit megacorporaţii multinaţionale, acestea s-au orientat spre tineretul necunoscător şi avid de acel stil de viaţă pe care produsele îl promovau, iar brandurile au început să apară sau să fie asociate şi cu alte produse, în ideea de a acapara cât mai mult din piaţă, pentru ca aceia care le urmăreau să

fie conştienţi de omniprezenţa lor.

De aceea vedem vedete de film bând Coca-Cola sau Pepsi. De aceea vedem fotbalişti şutând la poartă pe un fundal HP. De aceea vedem concerte Pink Floyd sponsorizate de Nokia. Pentru ca aceia cărora li se adresează brandul să ştie că produsul respectiv este aprobat din punct de vedere social.

Produsele vândute sunt de fapt chiar mai puţin importante decât promovarea produsului. Forma este mai importantă decât fondul. Dar, dacă forma este indestructibilă şi ubicuă, nimeni nu îşi mai pune asemenea întrebări. Consumatorii spre care se orientează megacorporaţiile devin din ce în ce mai tineri. în curând o să fie posibilă publicitatea intrauterină. Reclame pe prezervative.

Nu mai există loc asupra căruia să-ţi poţi odihni ochii, fiindcă doar cerul a rămas nepopulat cu reclame şi nimeni nu îşi mai ridică astăzi ochii spre cer. Marile corporaţii au înlăturat chiar şi cele mai elementare forme de concurenţă de piaţă. Au deschis lanţuri de magazine pe rafturile cărora nu poţi găsi decât marfa lor. Dacă singurele alegeri sunt Apple sau Apple, ce alegi?

Scopul fiecărui jucător nu este de a fi cel mai bun de pe piaţă, ci de a fi *unicul* de pe piaţă.

Pentru asta trebuie să faci cât mai mulţi bani, cât mai repede şi cu investiţii cât mai mici.

Megacorporaţiile au închis fabricile din ţările lor şi apoi şi-au angajat armate de muncitori în ţările din Lumea a Treia, în zone de comerţ liber. Au făcut asta fiindcă era oportun. Zonele de comerţ liber sunt organizate de obicei în jurul marilor porturi sau aeroporturi internaţionale sau pe lângă frontiere. Sună cunoscut?

Toată Asia de Est şi de Sud-Est este un mare port, separat doar de mulţimile de linii de demarcare a frontierelor. Acolo, bunurile pot fi aduse, produse, modificate şi apoi trimise înapoi la

sursă fără ca autorităţile vamale să intervină. Bunurile vor fi taxate doar atunci când sunt trimise spre consumatori nepăsători. Şi de ce le-ar păsa, în fond? Când comanzi un burger, nu vrei să cunoşti vaca.

Politicile statelor în curs de dezvoltare de a permite existenţa acestor zone de comerţ liber pentru a promova exporturile comerciale şi industriale nu ajută deloc situaţia. Sigur, se creează locuri de muncă, dar care sunt de fapt adevăratele efecte?

Guvernele contribuie la costurile iniţiale implicate de construcţia unor asemenea situri de producţie, trec cu vederea multe abateri şi neconcordanţe legate de autorizaţii de mediu şi sănătate, precum şi pe cele privind tratamentul muncitorilor, şi suspendă taxele pentru primii câţiva ani.

Atunci când perioada de amnistie fiscală expiră, megacor- poraţiile în cauză aleg să-şi mute sediile de producţie în alte state, contra unor costuri mai reduse decât taxele pe care le-ar avea de plătit statului pe teritoriul căruia îşi desfăşoară în mod curent activitatea. Lucrurile se complică şi adevăraţii vinovaţi sunt rareori traşi la răspundere.

Condiţiile grele de muncă în aceste zone în care operează sute de mii de oameni sunt cauzate de faptul că ele nu sunt reglementate din punct de vedere legal. Angajatorul are mână liberă la abuzuri şi nu e sfios. El este şeful pe plantaţie şi dacă îi place sunetul biciului o să vrea să-l audă cât mai des.

înapoi în ţările dezvoltate.

Lipsa de locuri de muncă din domeniul manufacturier a determinat o creştere în oferta de mână de lucru din domeniul serviciilor. Acolo, toţi factorii sunt reglaţi în aşa fel încât pentru

muncitorul de rând plata este minimă, iar alte beneficii sunt practic inexistente. Se lucrează mult, pe bani puţini şi stres din belşug, iar adevăratele profituri sunt acumulate de sectorul corporatist.

Toate aceste elemente, împreună cu rata mereu în creştere a şomajului şi abuzurile în domeniul muncii au creat o nouă rasă de angajaţi care îşi ascut dinţii pentru a muşca mâna ce îi hrăneşte.

în inimile lor fermentează o nouă ură pentru corporaţii.

La nivel global, lucrurile stau şi mai rău.

Conducători lipsiţi de scrupule, ţinuţi în lesă de marii moguli ai corporaţiilor şi ai conglomeratelor, pun în aplicare politici economice indezirabile, profitând de anumite elemente ale unor dezastre globale, fie ele naturale, militare, economice sau sociale.

Fiecare mişcare din natură generează un răspuns din partea banului.

în momentele de după asemenea dezastre, când toată lumea aşteaptă cu sufletul la gură o acţiune decisivă şi rapidă din partea guvernului, pentru a readuce situaţia la un nivel de plutire, pe uşa din faţă sunt invitate soluţiile superficiale, iar pe cea din dos sunt strecurate politicile economice care în niciun caz nu ar fi fost acceptate într-o situaţie obişnuită.

Situaţiile speciale cer măsuri speciale. Iar oamenii care au nevoie de ajutor merită să fie traşi pe sfoară. Cine ştie când vei mai avea altă ocazie să o faci?

Concluzia inevitabilă la care ajung asemenea premise este: dacă cei care fac asta şi-au dat seama că şocul pe care dezastrele le produc în starea de spirit colectivă le este benefic, atunci oare câte din dezastrele despre care vorbim sunt, de fapt, naturale?

Categoric, foamea omului de bani trebuie stârpită, o dată pentru totdeauna.

S-a transformat dintr-un moft într-o necesitate naturală, asemenea respiratului sau somnului. Până şi dumnezeu a fost posedat de spiritul capitalismului şi imperialismului, dar încearcă să se lepede de el.

Acest stil de viaţă trebuie sugrumat, iar trupul său urât aruncat pe fundul abisului. Iar Knopf este cel care trebuie să făurească sfârşitul vremurilor. Lumea îl va urî pe Knopf pentru asta, dar pe el probabil că nu îl deranjează. Cineva trebuie să ia asupra sa povara. Din negurile istoriei, cei mai măreţi oameni au fost răi. Asta nu este o păruială de sâmbătă seara. Asta nu este o fereastră spartă. Ăsta este un război pentru sufletul omenirii. Iar Knopf nu are niciun chef să piardă.

Totul are un sens în lumea asta. Un sens dictat de o logică bolnavă. Sex şi zahăr şi violenţă. Biletele de adio ale sinucigaşilor sunt scrise pe bancnote de 1.000. Banii fac ca violenţa să se răspândească asemenea unei ciume. Numai dumnezeu ştie încotro se îndreaptă lumea asta.

Dumnezeu şi Knopf.

Ai stat şi te-ai gândit că poate făceai asta din cele mai nepotrivite motive, /Jbert.

Singura vină a fetei era că urma să devină mamă. !n lumea domnului Knopf, asta părea să fie de ajuns pentru o pedeapsă asemănătoare cu cea la care fusese osândită în acea dimineaţă, înaintea ceaiului de la ora 10.

Domnul Knopf era... avea alte planuri măreţe, care urmau să scoată lumea din vremurile astea. Dar era ceva în privirea lui... Nu ştiai ce anume. Nimeni nu ar fi putut spune. Din cauza acelei priviri erai pe urmele Sofiei şi aveai să-ţi murdăreşti mâinile cu sângele ei. Nu că pe tine te-

ar fi interesat prea mult. Mâinile tale erau deja murdare, iar ţie îţi mergea bine, Albert. Erai un ucigaş, şi încă unul foarte bine integrat între rotiţele societăţii.

Dacă ar fi trebuit să treci în CV doar trei cuvinte, în locul celor câteva zeci (sau sute?) de cadavre pe care le-ai lăsat în urmă de-a lungul timpului, acestea te-ar fi descris cel mai bine: *un rău necesar.*

Dumnezeu nu avea să te ierte pentru păcatele tale, iar acum, Albert, poate că era vremea să te retragi din meseria asta.

Şi cel mai bun îmbătrâneşte la un moment dat. Oboseşte şi se satură. Dinţii i se tocesc şi devine penibil.

Se zice că oamenii tind să trăiască mai mult dacă au o treabă de făcut. Asta era una dintre puţinele expresii pe care le cunoşteai, dar era de ajuns. Totuşi, nu puteai să nu îţi spui că poate era cazul să îngropi armele în curtea din spatele casei şi să…

Şi să ce?

Să te apuci de grădinărit?

Să începi să iei la rând marile oraşe ale lumii, cu un aparat foto atârnat de gât şi cupoanele de pensie în buzunarul de la spate?

Nu, ţie îţi plăcea munca ta şi erai *foarte* priceput.

Obişnuiai să Fii atât de organizat şi de eficient. Atât de detaşat.

Mai ţii minte când lucrai pentru cartelul chinezesc? Dimineaţa primeai o adresă şi un nume. O oră la care cineva trebuia să moară. Şi era treaba ta să te ocupi de problemă.

Şi ai trăit atât de mult ca să-ţi poţi face treaba. Ai trăit ca alţii să poată muri.

Nu aveai ecuson, nu aveai uniformă. Nu stăteai

pe scaun, la birou, în faţa unui monitor, cu spinarea încovoiată de plictiseală. Nu îţi petreceai timpul în aşteptarea concediului de vară sau a celui de iarnă ori întrebându-te dacă aveai să primeşti o primă de sărbători.

Aveai o armă şi nişte gloanţe şi asta era tot ce îţi trebuia ca să rezolvi problema.

Da, cum să nu ţii minte vremurile acelea de glorie când lucrai pentru cartelul chinezesc.

Apăsai pe trăgaci sau înfigeai cuţitul în carne, la adăpostul întunericului. Foloseai garoul de sârmă dacă trebuia trimis şi un mesaj celor de pe margine. Aveai un comportament ireproşabil şi toate păreau să se îmbine perfect.

Acum ai început să faci greşeli. Prima ta greşeală a fost să gândeşti, în loc să urmezi ordine. Ai amânat uciderea fetei, iar asta a complicat lucrurile. Trebuia - îţi spuneai asta ori de câte ori mândria ta de ucigaş îşi aducea aminte că fusese rănită - să o îneci în toaletă sau să-i frângi gâtul şi să-i laşi pe alţii să-şi bată capul cu trupul ei.

Dar ai deviat de la procesul normal. Ai privit-o ca pe un om, nu ca pe o ţintă. Te-ai înmuiat ca unul dintre ei, ca un om obişnuit.

Privind înapoi, oamenii ar putea spune că a existat o legătură între noi, între mine şi fată. Ca între orice călău şi victima lui. Una sexuală, sunt, eşti sigur că asta vor spune. Dar adevărul este că eu, tu eşti doar o unealtă. Legătura sexuală există doar între ea şi Knopf. El este adevăratul ei călău. Eu, tu eşti doar braţul de care sunt ataşate degete ce închid ochii. Legătura dintre mine, tine şi fată nu are nimic sexual în ea. Legătura dintre noi, voi este pur funcţională, mecanică. Atingerile noastre, voastre sunt suficiente şi necesare, dar nu e nimic profund în ele.

Pink Floyd - *What Sball We Do Noiv?*

Duminică

Sofia intră agitată în camera de motel. Se învârti pe vârfuri, apoi închise repede uşa în urma ei. Depuse suportul cu cele două pahare de hârtie pe măsuţa de lângă fereastră. Trase la o parte perdeaua şi aruncă o privire afară. Se apropie tiptil de patul în care dormea Paul. îşi puse o palmă fierbinte pe pieptul lui şi îl apăsă uşor:

— Paul, trezeşte-te! Trezeşte-te!

Paul se ridică într-un cot, apoi în capul oaselor, pe marginea patului.

— Pff... vorbeşte mai rar. Şi coboară tonul, murmură el cu voce joasă în timp ce îşi masa tâmplele.

Sofia se lăsă în genunchi la picioarele lui şi îi spuse răspicat:

— Albert. E aici.

Paul se trezi instantaneu. Mandibula i se încleştă. O privea cu ochi arzători:

— Eşti sigură?

— Mhm.

— Unde e acum?

— îşi bea cafeaua peste drum. Era să dau nas în nas cu el când am ieşit cu cafeaua.

Paul o privi câteva clipe nemişcat.

— Te-a văzut.

Nu era o întrebare.

— Nu, nu m-a văzut, se apără ea.

— Ba da. Ne-a găsit şi ştie asta, de aia nu se agită. E calmul dinaintea uciderii.

Paul se ridică în picioare şi începu să se îmbrace.

— Crezi că o să ne ucidă? se alarmă Sofia.

Nu părea să fi luat în calcul opţiunea aceea până atunci.

— O să încerce. Oamenii ăştia nu se joacă şi nu

umblă cu jumătăţi de măsură. Nu ştii nimic, Sofia, glumi el, mân- gâindu-i obrazul speriat.

Se apropie de fereastră.

— Nu mai e acolo. Hai, trebuie să plecăm.

Se îndreptau spre maşina parcată la marginea trotuarului. Trecură pe lângă un câine maidanez care îşi arătă colţii spre Sofia. Fata se dădu în lături, dar Paul trecu nepăsător pe lângă animal. Câinele se retrase din calea lui, cu coada între picioare.

Paul observă faza şi îi spuse Sofiei:

— Un animal simte două lucruri: dacă ţi-e frică de el sau dacă eşti mai rău decât el.

— Poftim?

Porni maşina şi demarară, lăsând în urmă scrâşnet de cauciuc şi praf.

— Te-am văzut când te-ai ferit de câinele acela.

— Cred că voia să mă muşte, se justifică ea.

— De ce să vrea aşa ceva?

— Dracu' ştie, e un câine! Cine ştie ce îi trece prin cap? Sofia se întoarse şi privi în spate. Nu îi urmărea nimeni.

— Tipul ăsta e perseverent, nu glumă. Chiar crezi că pe noi ne caută? întrebă Sofia.

— Nu ne caută *pe noi.* Doar pe tine.

Sofia se întoarse spre el, cu ochii îngustaţi. Paul spuse:

— Nu cred în coincidenţe când e vorba de Knopf şi acoliţii lui.

Sofia trase aer în piept.

— Niciodată nu mi-ai spus de unde îl ştii pe Knopf, continuă Paul.

— Hm, da, cred că asta merită o explicaţie.

— Nu pari a fi genul de fată care urmăreşte ştirile. Nici activistă politică nu cred că eşti.

— Nu, nu sunt.

Paul o pnvea în tăcere.

— Knopf e tatăl copilului meu.

Pe Paul aceste cuvinte îl loviră direct în plex:

— Asta…

O privi în tăcere.

— Vorbeşti serios? întrebă el cu o voce cavernoasă.

— Da.

— Eşti însărcinată?

— Da.

— Şi tatăl e Knopf. Eşti sigură?

— Ca moartea şi impozitele.

Fruntea i se descreţi şi părea să fi avut parte de o revelaţie. îi spuse fetei:

— Ştiu de ce te caută Albert.

— Eu nu. De ce?

— Sarcina ta. Copilul tău nenăscut. Lui Knopf îi e frică de el.

Sofia fu străpunsă de un fior.

— Nu ştie că sunt însărcinată.

— Ba ştie, spuse Paul resemnat.

— De unde ştii?

— Ştiu, spuse el categoric. Knopf nu e prostul nimănui. Dacă crezi că o adolescentă poate păstra un asemenea secret faţă de el, eşti naivă.

— Dar de ce i-ar fi frică de copil? Niciodată nu m-aş folosi de copilul meu pentru a face rău cuiva.

— Dacă tu ai fi în locul lui Knopf şi ai auzi cuvintele astea, le-ai crede? Gândeşte-te puţin la asta. îţi garantez că el se gândeşte, fiindcă se află într-o poziţie care nu îi permite să nu o facă. Are foarte multă putere şi probabil că va ajunge să o aibă *pe toată.* Dar până ajunge acolo, încă e un ales şi opinia publică ar putea să-i fie nefavorabilă dacă se află că are un copil cu o minoră.

— Nu mai sunt minoră.

— Erai când ai rămas însărcinată. Nu asta e important. Knopf se află într-o poziţie nefavorabilă.

Nu îi ţin partea, dar înţeleg punctul lui de vedere. Şi, când spun „nefavorabilă“, folosesc un termen eufemistic. De fapt, chestia asta l-ar distruge din toate punctele de vedere. Şi când spun „l-ar distruge“, iarăşi folosesc un termen eufemistic. Dacă se află chestia asta, ar putea la fel de bine să-şi şteargă toată existenţa cu buretele.

Sofia îl privi fix. încetul cu încetul pricepea anvergura faptei sale.

— Când eşti un om atât de ambiţios precum Knopf, cât de greu crezi că îţi vine să accepţi aşa ceva?

Sofia înghiţi în sec.

Dorinţele cărnii erau doar o şoaptă pe lângă tunetul puterii. Fructul pântecului ei nu era deloc important pentru omul pe nume Knopf. Religia lui era aceea a ideilor puse în practică, nu a speranţelor pentru lucruri nedefinite şi improbabile.

Paul făcu o pauză. Se scărpină încet în spatele urechii drepte, apoi îşi aprinse o ţigară.

O studie pe Sofia, îi studie şi abdomenul, apoi spuse:

— Nu eşti cam tânără să ai un copil?

— Nimănui nu-i plac aţâţătoarele de puie. Nici bărbaţilor, nici femeilor şi cu atât mai puţin pulelor. Şi oricum, viaţa e prea scurtă ca să nu ţi-o tragi ori de câte ori ai ocazia.

Paul o privi uşor tulburat, iar ea îşi întoarse privirea în altă parte. îl întrebă:

— Tu ştii ceva despre femei?

— Cred că ştiu câteva lucruri. De ce întrebi?

— Fiindcă nu îmi place cum mă priveşti. Mă judeci fără cuvinte. Mă judeci într-un fel în care eu nu mă pot apăra.

— Nu te judec, spuse el calm, dar, şi dacă aş face-o, ce contează pentru tine? Aveam impresia că

nu te prea mişcă ceea ce cred alţii despre tine.

— Mereu te mişcă ceea ce cred alţii despre tine. Doar că unii te mişcă mai mult decât alţii.

— Hm... murmură el şi mai trase o dată din ţigară.

Paul zâmbi. Pricepea unde batea fata. Adăugă:

— Femeia e o poveste fără sfârşit. Când crezi că ai ajuns la o concluzie, observi că mai ai o mulţime de pagini de răsfoit şi cineva îţi şopteşte enervant „mai vedem noi dacă-i aşa cum crezi!“.

Sofia se întoarse spre el. Lumina licărea în ochii ei verzi.

Paul îşi întinse braţul drept şi o trase spre el, plin de compasiune. Ea se cuibări la pieptul lui şi răsuflă adânc. Acum era tandru, ceea ce însemna că urma să fie dur.

— Ştii de ce penticostalii nu fac sex în picioare? întrebă ea moale.

— Nu.

— Fiindcă ar putea duce la dans.

Paul râse calm.

Conduseră aşa o vreme.

Sofia gândi:

„Uneori, oamenii îşi complică vieţile inutil“.

Fac alegeri prosteşti, din comoditate sau dintr-un simţ al aventurii prost orientat.

Şi atunci rezolvarea complicaţiilor devenea lungă, problematică şi dureroasă. De ce Knopf, un bărbat care ar fi putut avea orice femeie ar fi vrut, o alesese pe ea? De ce Sofia acceptase să se culce cu el? De ce se lăsase atrasă de el, atrasă în jocul acela pervers şi bizar, cu degete şi coapse şi mâini şi buze? De ce nu se protejaseră? De ce nu se protejase *ea?*

De ce nu făcea avort?

Avort.

A doua silabă din acest cuvânt suna sinistru în

urechile Sofiei. Mai ales în urechile ei. Aglomerarea aceea de consoane tăioase, brutale, neşlefuite... parcă şi vedeai cuvântul acesta secerând tulpina în vârful căreia se afla fructul deopotrivă detestat şi iubit. Fructul născut din sămânţa otrăvită a copacului negru. Seva ţâşnind în jeturi scurte şi rapide, apoi calmându-se şi începând să se închege. Fructul căzut la pământ, coaja spartă, se ofilea, se usca şi devenea o masă flască ce intra rapid în putrefacţie, înecată în balta aceleiaşi seve care trebuia să-l ţină în viaţă.

Sofia nu adoptase o poziţie fermă în legătură cu această soluţie. Nu făcuse asta fiindcă niciodată nu se pusese problema să aleagă acea soluţie.

Foametea, războiul, segregarea sexuală subtilă din societatea modernă... avortul... astea nu erau problemele Sofiei.

Un avort ar fi rezolvat multe, în mod sigur. I-ar fi rezolvat problema.

Avort.

O groază de contradicţii îngropate sub acelaşi cuvânt. Să-i dai viaţă ca să ai ce ucide. Şi-l închipuia pe Knopf stând în faţa ei, cu mina aceea insondabilă şi cu braţele uşor deschise. Dacă vrei copilul, va fi doar al tău. Dar, dacă vrei avortul, voi fi acolo şi va fi avortul nostru. Chiar aşa. Nu invers. Chiar aşa. O contradicţie în fiinţa ei, un blestem înnădit în fiinţa ei la fel de natural ca muşchii de pe oase sau ca bătaia inimii, dimineaţa devreme.

Avortul. O armă pe care putea să o scoată din teacă doar cu foarte mult curaj, şi care trebuia neapărat înmuiată în sânge înainte de a fi băgată la loc.

Să se fi dus să-l fi făcut. Avortul, adică. Apoi i-ar fi putut trimite lui Knopf un mesaj.

Dragul meu domn Knopf,

îţi aduc la cunoştinţă că am întrerupt sarcina aceea

care îţi producea atâta neplăcere şi stres (am ataşat mai multe fotografii - una cu mine pe patid de operaţie, alta cu medicul ţinând în palmă fetusul care ar fi putut fi fiica sau fiul tău). Aşa că de acum încolo poţi să dormi liniştit şi să îţi vezi de planurile tale de a domina lumea.

Ah, te rog să nu uiţi să îţi retragi gorilele de pe urmele mele. Prezenţa lor mă deranjează într-un hal... La revedere. Niciodată a ta, Sofia

Totuşi, ea nici măcar nu cochetase cu ideea unei mici ucideri. Doar una mică. Stârpirea problemei era un gând înfricoşător.

Sexul neprotejat avea, ca orice altă activitate plăcută şi periculoasă, propriile efecte, de care Sofia era foarte conştientă, dar prezenţa şi prestanţa lui Knopf păreau să spună că nimic rău sau neprevăzut nu i se putea întâmpla fetei cât timp era cu el. Era invincibil, iar lângă el şi ea se simţea la fel. Copilul din pântecul ei nu era un motiv de alarmare. Era copilul ei, aşa cum ea era mama lui. îl iubea şi îl dorea.

Knopf era cel care fusese luat prin surprindere.

Apoi ochii lui Paul căzură din nou pe pântecul ei încă plat şi o întrebă, rupându-i şirul gândurilor:

— Ce nume o să-i pui copilului?

— Robert.

— Şi dacă va fi fată?

— Va fi băiat.

— Pari foarte sigură. în ce lună eşti? A doua, a treia?

— Cam aşa, confirmă ea.

— Păi, încă nu se poate determina sexul. Din câte ştiu eu.

— Corect. Dar nu am nevoie de analize medicale. *Ştiu* că va fi băiat, zâmbi fata.

— Robert e un nume frumos. Aşa îl chema pe taică-meu.

— Serios?

— Arăt eu a mincinos?

— De unde să ştiu eu? ridică ea din umeri.

Paul zâmbi pentru sine.

— Unde e acuma? întrebă fata.

— Cine?

— Taică-tău.

— A murit acum ceva vreme.

Sofia vru să spună că îi părea rău, dar nu îi părea, şi asta nu fiindcă era o fată rea sau nepăsătoare la suferinţele altora, ci pur şi simplu fiindcă nu credea în cuvinte şi păreri de rău rostite doar pentru a umple câteva secunde de tăcere, aşa că tăcu şi lăsă golul să se prelungească.

Fata încerca să se transporte înapoi în timp, la momentul naşterii sale, la momentul în care îşi începuse existenţa. Trecu repede prin ani întregi de viaţă şi amintiri, prin culori şi haine care deveneau din ce în ce mai mici şi mai copilăreşti. Urmărea în mintea sa derularea anilor înspre trecut. Era liniştitor. Era ca şi cum s-ar fi îndepărtat de un pericol, ca şi cum s-ar fi întors acasă. Apoi încercă să-şi aducă aminte de vremurile de dinainte.

Nu putu şi se înfioră.

A fi sau a nu fi.

Asta era alegerea.

Dacă maică-sa, tânără, cu doi copii pe cap, cu burta la gură şi un soţ lipsă, s-ar fi trezit într-o dimineaţă cu gândul că era de ajuns? Că Patrie şi Feodor erau de ajuns, iar Sofia şi Anton nu mai erau necesari. Că lumea se putea lipsi de prezenţa lor, de spiritele lor, de numele şi de feţele lor.

De ideile lor şi de greşelile lor.

Auzi timpul rupându-i din trup, pe ea şi pe Anton, şi o duru.

Auzi nefiinţa învăluindu-i pe amândoi şi, dacă ar fi fost să o spună pe şleau, ar fi spus că nu era ceva

plăcut.

Privi spre Paul, apoi îşi întoarse capul spre dreapta. Prima ei alegere fusese categoric cea corectă. Nu îi plăcea să se contrazică singură şi nu o făcea.

Dumnezeu ştia ce hotărâse tânăra şi era de acord.

Mai merseră aşa o vreme, ascultând muzică, apoi Sofia îi ceru să oprească la o mică piaţă amenajată la marginea drumului. Erau doar câteva standuri prăfuite, acoperite cu prelate albe.

— Ce vrei să iei?

— Mi-e poftă de nişte fructe. Vrei ceva anume?

— Nu, nu vreau nimic.

— Niciodată nu vrei nimic, murmură fata şi părăsi maşina.

Se preumblă printre tarabe vreme de câteva minute, iar când se întoarse îi puse lui Paul în braţe o pungă cu două kilograme de portocale.

Paul desfăcu punga şi le studie, apoi i le împinse Sofiei:

— Portocalele alea arată ca dracu', observă Paul.

— Hai, nu fi rău! se încruntă ea. Cineva trebuie să le mănânce şi pe ele. Nu e vina lor că sunt urâte, zâmbi ea şi scoase una din pungă.

Paul îşi aprinse o ţigară:

— Ţi-e milă de portocalele lovite?

Sofia se întoarse spre el cu o mutriţă nevinovată.

Paul râse, apoi porniră mai departe.

Muzica fu reluată şi conduseră mult timp fără să rostească niciun cuvânt. Ei erau pasagerii şi călătoreau cu maşina. Călătoreau departe şi repede, fără ancoră şi fără frâne. Sofia mânca aproape jumătate din portocalele aflate în pungă.

Paul spuse:

— Povesteşte-mi despre ai tăi.

— Ce vrei să-ţi povestesc?

— Ştiu că ai plecat de acolo din necesitate, dar nu te-am auzit vorbind despre ei deloc. Nu ţi-e dor de ei? Nu ţi-e dor de casă?

— Nicăieri nu e ca acasă, dar, dacă nu pleci de acolo, nu ajungi să afli asta.

Paul pufni uşor şi apoi zâmbi. Fata avea dreptate şi nu se sfia să arate asta. Avea un fel simplu de a cumpăni lucrurile. Spuse:

— Povesteşte-mi orice. Spune-mi ceva despre familia ta. Despre prietenii tăi. Nu ai lăsat pe nimeni în urmă, pe cineva la care ţii mai mult decât la restul? Ai luat foarte repede şi foarte uşor hotărârea de a pleca. Nimănui nu-i e dor de tine? Ţie nu ţi-e dor de cineva? Sigur ţii la cineva mai mult decât la portocalele alea.

— Doar pentru că nu vorbesc despre ei nu înseamnă că nu mi-e dor de ei. Sunt sigură că mă caută, disperaţi. Iar tu nu mă laşi să dau *un* telefon.

Nu mai pusese mâna pe un telefon din seara aceea, în club. Nu comunicau cu nimeni, niciunul. Nu foloseau cârduri. Nu trimiteau e-mailuri, nu foloseau reţele de socializare sau teleioane mobile, absolut nimic care putea fi monitorizat. Foloseau drumuri lăturalnice şi circulau pe autostrăzile cele mai pustii.

Nu se opreau decât ca să mănânce, ca să doarmă sau la culoarea roşie a semaforului.

La *player,* Mick Jagger spunea „it’s 3 in the afternoon“, imitându-l pe Bob Dylan. Fata îşi aruncă instinctiv ochii la ceasul de pe bord. Chiar era ora 3 după-masa şi Sofia se întrebă dacă maică-sa se plimba pe străzi, smulgându-şi părul şi întrebând în stânga şi în dreapta dacă cineva îi văzuse copilul.

Trase aer în piept:

— Mi-e dor de mama. Şi de fraţii mei.

— Câţi fraţi ai?

— Trei. Doi mai mari. Sunt gemeni.

— Gemeni? întrebă Paul, cu un tremur ciudat în glas. Cum îi cheamă?

— Patrie şi Feodor.

— Şi celălalt? Al treilea? E mai mic? Soră?

— Frate. Nu e mai mic. E geamănul meu.

Paul se întoarse spre ea cu sprâncenele ridicate:

— Două perechi de gemeni?

— Da. Care-i problema?

— Niciuna. Mă amuz.

— Ce e amuzant?

— Două perechi de gemeni. Universul şi-a cheltuit toate şansele cu părinţii tăi.

Sofia rămase tăcută. El continuă:

— Cred că maică-ta a avut de lucru cu voi. Taică-tău?

— Ca şi al tău.

— Se pare că ne asemănăm mai mult decât credem.

— Adică?

— Taţi morţi, fraţi gemeni... Nu contează. Continuă. Povesteşte-mi despre geamănul tău.

— îl cheamă Anton. Anton Cristian. De fapt, el e mai tânăr decât mine cu câteva ore. După ce m-a născut pe mine, maicâ-mea s-a mai chinuit cu el vreo două ore în travaliu. Unii ziceau că e semn rău. Că lumea asta nu l-a vrut, dar maică-mea s-a încăpăţânat să-l nască.

— Crezi asta?

— Nu. E unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc. Totuşi, s-au întâmplat multe lucruri ciudate în anul în care ne-am născut eu şi fratele meu. Lucruri rele. Tatăl meu a fost ucis. Unchiul şi

bunica mea au dispărut fără urmă. Bunicul a devenit un alcoolic singuratic. Maică-mea era tânără, singură şi avea patru copii mici pe cap. Acela a fost anul în care Maratonistul Mascat a distrus simbolul pe care-l crease în faţa lumii şi apoi a dispănat fără urmă.

Da, Paul îşi amintea de Maratonistul Mascat.

— Hm, ciudat, murmură el.

— Mda, ciudat.

Aşa deci, fratele ei geamăn, Anton.

Toată lumea îl striga Toni, în afară de ea. Ea îl alinta cu Anti. Mai erau şi cei care îi ziceau Cristi sau Cristian, dar ea era singura care îl striga Anti.

Era un singuratic, total neinteresat de aproape tot ce se întâmpla în jurul lui. Trăia în propriul univers, un loc în care foarte puţini aveau acces. Totuşi, solitudinea lui era bolnăvicioasă, esenţialmente diferită de a Sofiei. Avea ochii mari, unii ar spune chiar lărgiţi, parcă mereu pregătiţi să vadă inimaginabilul care se lăsa aşteptat. Vorbea puţin, dar apăsat şi gândurile i se scurgeau de pe limbă fără cenzură.

Ca şi ea, era uşor roşcat şi plin de pistrui.

Se îmbrăca simplu. Mereu scria câte ceva într-un carneţel.

Oare ce făcea pisica lui, bezmetica aia de Mâţuţă?

Sofia i-o dăruise nu fiindcă maică-sa îi ordonase să scape de ea, asta fusese doar ceva incidental şi aparent, ci fiindcă se gândise că lui Anton i-ar fi prins bine compania animalului. Pisica aceea era ca şi el: loială, dar nu ipocrită. Pisica nu se vindea şi nici nu făcea compromisuri. !i povesti toate aceste lucruri lui Paul, iar bărbatul strângea tot mai tare volanul între degete.

— Da, mi-e dor de el. Mă întreb ce face acum. Mi-e dor de ei, de toţi. M-am certat cu mama

înainte să plec de acasă.

— De ce v-aţi certat?

— O prostie.

Paul contemplă răspunsul ei. Fata continuă:

— Voia să-mi spună să am grijă ce fac, pe unde şi cu cine umblu, că lumea e plină de oameni răi.

Paul pufni sugestiv.

— Eu nu am ascultat-o. Pericolul are un mod ciudat de a te lua prin surprindere. Sper să ajung să o mai văd, măcar o dată. Vreau să-i spun că îmi pare rău. Şi că o iubesc.

îşi şterse colţurile ochilor, apoi se întoarse spre Paul:

— Dar tu? Unde-s ai tăi?

— Ai mei nu mai sunt.

A fi sau a nu fi. Fata spuse:

— Ştii că mătuşa mea, Sonja, a fost iubita tipului care l-a intervievat pe dumnezeu, atunci, imediat după *incident!*

— Serios?

— Da.

Fata pipăi pielea scaunului, apoi îşi lipi fruntea din nou de sticla portierei.

— De ce ţi-a dat taică-tău maşina asta, dacă nu te iubea?

Paul îşi aprinse o ţigară. Da, el îi spusese asta. Suflă fumul afară, în tăcere, apoi o sparse:

— Pentru că... pentru că nu ştia să fie tată. Credea că aşa va îndrepta lucrurile. Credea că aşa se umplu golurile.

— Eşti gol pe dinăuntru? întrebă fata.

— Tu nu? răspunse el.

Sofia îşi lipi palmele de abdomenul plat şi gândi că nu, nu sunt. Oftă şi mai adăugă doar aceste cuvinte:

— Aş vrea ca viaţa să fie mai simplă.

Paul privi în zare, peste volan. Deşertul se

dezvăluia încet. Spuse:

— E un drum drept. Ce poate fi mai simplu?

Conversaţia se stinse pe nesimţite.

Sofia încetă să mai vorbească, iar Paul încetă să mai asculte. Cuvintele lor exclamate şi rele se îndepărtau tot mai tare. Nici măcar muzica nu se mai auzea. Tot ce se auzea era vuietul motorului. Soarele se calmase, nu mai ardea de parcă intraseră zilele în sac. Stepa goală se transformase în dealuri împădurite.

Sofia îşi sprijinea braţele pe marginea portierei, iar capul şi-l lăsa să atârne pe pielea arsă de soare. Se însera.

Fata era o fire nostalgică. Era atât de nostalgică şi de înfometată de amintiri, încât suspina chiar şi după lucruri pe care nu le cunoscuse vreodată, chiar şi după vremuri pe care nu le trăise niciodată.

Pe partea dreaptă a drumului erau înşiraţi până la orizont stâlpi de telegraf mâncaţi de carii şi înnegriţi de zilele ce treceau implacabil. Fiecare stâlp era singur, desprins de ceilalţi, pentru că firele de telegraf lipseau. Fuseseră convertite în cine ştie ce cabluri superconductoare. Lumea veche dispărea încetul cu încetul, chiar din faţa ochilor lor. Totul de pe acea şosea fusese schimbat, totul, mai puţin acei stâlpi de telegraf.

Sofia îşi închipuia... ba nu, nu era închipuire. îşi amintea, ca şi cum fusese acolo aievea. Făcea parte din trecerea vremurilor.

Erau câţiva oameni prăfuiţi care călătoreau prin ţinuturi prăfuite, înainte de telefoane mobile sau de reţele de socializare, înainte de maşini cu motoare V8 sau de super- mall-uri, înainte de fotografii color sau filme mute. înainte de Beatles sau Hiroshima.

înainte de stâlpii de telegraf.

Călătoreau cu câte o desagă pe spinarea încovoiată de greutate şi, la un moment dat, aşa cum se întâmpla în momentele de cotitură din istorie, unul dintre ei s-a oprit, iar ceilalţi i-au urmat exemplul. Au adunat ce au putut şi au construit o casă, apoi mai multe. Una lângă alta, ca să nu se simtă singuri. Aşa s-au născut străzile.

Au început să lucreze pământul şi să întemeieze o comunitate mică. Au început să construiască biserici şi să se roage în ele. Să se căsătorească în ele.

Femeile au născut copii, iar bărbaţii munceau de dimineaţa până seara ca să le pună haine pe spinare şi mâncare în farfurii.

înainte de stâlpii de telegraf.

O parte din oameni au îmbătrânit. Atunci au împrejmuit cu gard un loc de la marginea orăşelului şi au atârnat la intrare o placă pe care scria „CIMITIR“. Apoi au început să moară şi să fie îngropaţi în locul acela.

Au apărut băncile şi şcolile. Armele şi hârtia. Minciuna şi lăcomia şi trenurile. Toate s-au adunat acolo, ca piese esenţiale dintr-un puzzle care era departe de a fi terminat.

Apoi au apărut şi stâlpii de telegraf.

Mai târziu, cărămizile au fost aliniate una lângă alta şi una deasupra celeilalte şi au format ziduri roşii. Zidurile au format încăperi, iar încăperile au fost acoperite de grinzi de lemn. Aceleaşi grinzi, din acelaşi lemn din care erau făcuţi stâlpii de telegraf.

Coşuri înalte, care atingeau cerul albastru, au fost înălţate, şi din ele a început să curgă fum spre nori. Fumul a înnegrit cerul şi hainele oamenilor. Bărbaţii au lepădat hamurile agriculturii şi au devenit industriaşi. Unii purtau salopete albastre. Alţii purtau salopete gri. Şepci şi ochelari de

protecţie. Mănuşi pe mâini şi creioane după ureche. Au inventat liniile de producţie în serie şi au prosperat. Au fost şi accidente, nu se putea fără. Din când în când, unul dintre bărbaţi ajungea acasă fără un braţ sau fără un picior. Uneori, câte unul ajungea acasă fără suflare. Se mai întâmpla. Atunci era dus pe braţe în locul acela de la marginea oraşului. Cei care veneau în urma lui plângeau şi îşi ţineau şepcile în mâini, în semn de respect, şi lacrimi le curgeau pe obraji.

Iar stâlpii de telegraf vegheau şi asupra acestor lucruri.

îi vedeau pe oameni întorcându-se acasă într-o seară de vineri, înghesuiţi în maşinile ieftine, cu scoarţa lor mâncată de rugina ascunsă sub vopseaua mată şi morocănoasă.

Radiourile bârâiau nervoase, ştiri monotone şi muzică melancolică. Maşinile circulau bară la bară şi cineva, o femeie tânără şi plictisită, la fel ca Sofia, stătea cu capul pe braţele ei obosite şi poate se gândea şi ea la stâlpii de telegraf pe lângă care maşinile -treceau lent.

Toţi ajungeau acasă seara târziu, la nevestele lor singure şi la haitele de copii înfometaţi.

Cu toţii erau murdari, iar când îşi dădeau jos ochelarii de protecţie se vedeau inele de piele curată în jurul ochilor şi restul feţei era murdară de praf şi funingine. Erau obosiţi şi supăraţi şi de multe ori nu iubirea era cea care câştiga bătălia, dar asta era viaţa în vremea stâlpilor de telegraf. Uneori, oamenii îşi spuneau cuvinte grele unul altuia şi se răneau între ei.

Apoi a venit războiul şi bărbaţii au lăsat ciocanele şi presele şi au pus mâna pe arme. Femeile le-au luat locul în fabrici şi uzine, iar unele dintre ele nu s-au mai întors niciodată la viaţa de casnică. Iar asta s-a numit „emancipare“, dar era

de fapt doar permutarea logică a unor resurse limitate.

Bărbaţii au luptat. Cerurile s-au întunecat şi au rămas aşa ani la rând. Şi orizonturile au bubuit, şi sângele a curs din abundenţă, iar stâlpii de telegraf ştiau asta. Ei le spuneau oamenilor cât mai aveau de îndurat. Bărbaţii au luptat, iar o parte din ei au murit, dar o parte s-au întors şi au plâns de bucurie atunci când au trecut iarăşi pe lângă stâlpii aceia de telegraf, fiindcă ştiau că s-au întors acasă.

Stâlpii de telegraf au anunţat dinainte venirea lor. Femeile şi copiii lor, de-acum crescuţi, dar şi o parte care încă nu îşi văzuseră taţii i-au întâmpinat.

S-au îmbrăţişat şi pentru o vreme a fost bine.

Apoi a venit şomajul. Mulţi bărbaţi şi multe femei au fost trimişi acasă, cu păreri de rău în loc de plată cinstită pentru muncă la fel de cinstită.

Vremurile grele au întunecat iarăşi cerul. Au venit ploile şi frigul şi praful s-a ales de agoniseala oamenilor.

Păsările, ele singure, au putut zbura departe de toate acestea.

Păsările de pe stâlpii de telegraf.

Au plecat şi au luat cu ele cântecele, lăsând doar un cer pustiu şi gri în urma lor. Doar tăcerea.'

Oamenii s-au descurcat cum au putut. Au strâns din dinţi şi i-au mai condus pe mulţi dintre ei la locul acela de la capătul oraşului. Au devenit mai deştepţi şi au îngenuncheat natura. Au stârpit războiul şi l-au coborât pe dumnezeu pe pământ, lângă ei, să îndure şi el în ţărână.

Doi oameni, un bărbat şi o femeie, se plimbau pe marginea drumului, iar el îi spunea ei că voia să o ia de acolo, să o ducă în alt loc, undeva unde nu era decât fericire, dar că trebuiau să plece repede.

Exact aşa cum îi spusese Paul Sofiei. Dar femeia îl săruta şi îi spunea că locul lor era exact acolo unde stăteau. Nu exista nicăieri un loc mai bun pentru carnea şi pentru sufletele lor. Vântul le sufla prin păr, iar ea îşi lăsa capul pe umărul lui.

Şi stâlpii de telegraf erau tot acolo, veghind asupra lor.

Sofia scutură capul, ca şi cum se trezea dintr-un somn lung şi adânc.

Paul se întoarse spre ea câteva clipe şi privirea lui era blândă, ca razele unui soare care se pregăteşte să meargă la culcare. Apoi bărbatul făcu ceva ce nu mai făcuse până atunci: întinse mâna şi o atinse. îi atinse fruntea şi apoi dosul mâinii coborî pe obraz. Fata îşi întinse gâtul, urmărind mâna.

— Eşti bine? întrebă el cu voce joasă.

Sofia înghiţi în sec cu zgomot, apoi spuse:

— D-da.

Se lăsă tăcerea.

Sofia se lăsă spre el şi îşi puse capul pe umărul lui.

— Ştii, îmi placi.

îşi ridică imediat privirea spre el, ca să-i vadă reacţia. Paul rămase impasibil. Un zâmbet foarte grăbit îi străbătu buzele şi se transformă repede în tristeţe.

Sofia se îndreptă pe locul ei şi întrebă, schimbând subiectul:

— Ştii, conducem de aproape o săptămână şi încă nu ştiu ce ai de gând. Ştiu că nu mi-ai spus încotro mergi, dar de când m-am urcat în maşina asta am avut impresia că mă duci într-un loc bine definit. Ştii cum zic? Nu că mergem într-o direcţie oarecare, ci că mergem într-un loc *anume,* unde ştiu că o să găsim ceva, dar nu ştiu ce.

Paul aprobă tăcut, apoi spuse:

— Da, ştiu ce zici. La început nici eu nu ştiam unde aveam de gând să merg, dar pe parcurs mi-am dat seama unde voiam să ajung. Pe măsură ce înaintam, s-a făcut tot mai clar.

— Ştii unde mergem?

— Da. Mergem la ea. Acolo vei fi în siguranţă, o asigură el.

♦ ♦ ♦

— M-ai sunat, sunt primele ei cuvinte.

Le rosteşte acompaniate de un oftat.

— De unde ştii?

— Văd trecutul.

Eugen zâmbeşte prudent.

— Să dăm la o parte lucrurile evidente, insistă Isabela. Mai are puţin şi îl pocneşte.

— Arăţi foarte bine, spune el, măsurând-o din cap până în picioare.

— E greu să fie ceva mai evident de atâta, zâmbeşte ea.

— Isabela... noi doi, de cât timp ne ştim? Să tot fie vreo câţiva ani, nu? Am trecut prin nişte chestii împreună...

— Ăsta e sfârşitul unei prietenii frumoase sau ce? îl grăbeşte ea, cu un rictus ce ţine loc de zâmbet.

Eugen se lasă pe spate, jefuit de elementul surprizei:

— Nu cred că ne mai putem vedea.

— Nu *crezi!* De ce? întreabă ea, ridicând o sprânceană.

— Ştii de ce. Fiindcă tu eşti cu cineva şi fiindcă şi eu sunt cu cineva. Şi vreau să rămân cu persoana aceea. Şi persoana aceea nu eşti tu.

— De ce nu pot fi eu? întreabă ea, apoi îşi dă seama de stupiditatea întrebării.

Nici ea nu îşi doreşte să fie ea, mai ales de când se tot priveşte în oglindă.

— De ce faci asta? Nu ţi-am cerut niciodată ceva trainic. Nu am avut niciodată o înţelegere. De ce formalitatea asta?

Formalitatea o răneşte. îi spune că e o străină.

— Ăsta e preţul pe care-l plătesc. Renunţ la tine, fiindcă asta trebuie să fac ca relaţia mea cu ea să poată înflori. Vreau... am nevoie ca lucrurile să revină la normal.

Pauză.

— Ai nevoie ca lucrurile să revină la normal... repetă Isabela cu ochii rătăciţi.

— Da, se aude vocea lui Eugen din depărtare.

— Şi cu mine cum rămâne? Şi eu am făcut parte din chestia asta...

— Da, dar nu era ceva formal, după cum ai spus. Şi ai făcut parte de bunăvoie. Ai fost acolo fiindcă, te citez, „am vrut să fiu acolo“ şi ai făcut lucrurile pe care le-ai făcut fiindcă ai vrut să le faci. Nimeni nu te-a forţat, nimeni nu ţi-a forţat mâna. De fapt, îmi aduc aminte că tu erai cea care voia să pună capăt relaţiei mai mult decât mine.

— Vorbeşti de parcă ai fost obligat, ca şi cum nu ai avut de ales.

— Nu asta vreau să spun. Am vrut să fiu acolo, exact ca tine, şi îmi asum responsabilitatea pentru ce am făcut. Dar acum nu mai vreau să fiu acolo.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş spune că te simţi vinovat.

— Dar sunt vinovat. La fel şi tu. Nu despre asta e vorba.

— Ah, nu?

— Nu. Ce i-am făcut lui Marcel şi Paulei a fost...

Isabela îşi ţine respiraţia. Urmează să vadă o bucată din sufletul lui.

— ...oribil. Asta e clar. Suntem nişte gunoaie de oameni. Şi cu asta mă pot împăca. Dar nu pot continua aşa. Nu ştiu faţă de cine mă simt mai

vinovat: faţă de ea sau faţă de el? Trebuie să înceteze chestia asta.

— Aşa te-ai gândit tu? Marele bărbat s-a plictisit de iubita lui clandestină şi vrea linişte şi pace în casă.

Eugen îşi strânge fălcile:

— Ştii că nu...

Dar ea i-o taie:

— Şi acum îmi dai lovitura de graţie. Ne dai lovitura de graţie. Ştii cum mă simt? Ieftină.

Bărbatul îşi îngustează ochii. Ştie că a ajuns pe teren minat. Fiecare pas se poate dovedi o catastrofă.

— E... aşa cum ai spus. Eşti prea abstractă pentru mine. Da, Paula e imperfectă, dar o pot atinge.

îşi găseşte cuvintele, dar nu vrea să le rostească.

Deci asta este părerea lui despre timpul lor împreună.

— Nu te plac foarte mult în momentul ăsta, şopteşte ea.

Vede chipul Isabelei cum se schimbă ca o furtună, aşa că adaugă ceva lipsit de ingeniozitate:

— îmi pare rău.

Femeia este puternică şi orgolioasă, poartă o armură de fier pe care o străpung doar cei pe care ea îi lasă să facă asta. Acum îi este ruşine de întrebarea pe care a pus-o mai devreme. Cu mine cum rămâne? Nu are nevoie de sprijinul lui. Nu are nevoie de el, nu are nevoie de nimeni. Este război.

Isabela trage aer în piept şi spune:

— Ştii ceva? Ai dreptate. Cred că ne-am implicat mai mult decât am vrut. Amândoi. Că am deviat de la curs şi că lucrurile între noi au început să se schimbe. Mai bine ne-am întoarce la ce am fost înainte.

— Nu ne putem întoarce la ce am fost înainte.

Nu sută la sută cum a fost înainte. Dar putem încerca, spune el. Vreau să încercăm.

— Acum ai atins punctul nevralgic.

— Măcar tu să fii mai optimistă.

— Nu te mai înţeleg. Era planul tău.

— Să zicem că sunt realist.

— Ce înseamnă asta?

— Mă pot împăca cu gândul că nu mai putem să ne întoarcem la ce a fost. S-ar putea să eşuăm în încercarea asta a noastră.

— Clar. Orice contact fizic de genul ăla implică şi unul emoţional. De multe ori, cel fizic e doar o scuză pentru cel emoţional.

— Ce înseamnă „emoţional“? întreabă el, cu ochii aprinşi.

Isabela icneşte imperceptibil. Iată-l, este pregătit să renunţe la tot, dacă i s-ar oferi şansa să privească un viitor mai clar. Spune:

— Ne definim termenii acum?

— Dacă e nevoie.

— Sex pol face cu oricine. Dar o legătură emoţională puternică nu se poate înnoda cu oricine. Nu contează.

îi gâdilă orgoliul. Nu vrea să cerşească nimic de la el, dar l-ar răpune fără milă la primul pas greşit.

— Păi, pentru tine e doar sex. Sau ar trebui să fie... o iscodeşte el. De ce ar fi o problemă emoţională?

— Nu fi leneş.

— Insist. Ce înseamnă pentru tine? Vreau un răspuns la întrebarea asta.

— Ştii şi tu clişeul că o femeie nu se limitează la sex. Mi se aplică.

— Eşti un clişeu ambulant, râde el. Asta îmi spui? Asta e scuza ta? Hai, mai încearcă. Amândoi ştim că eşti orice, numai neinteresantă nu.

Isabela îl străpunge cu privirea, semn că nu

este momentul potrivit pentru glume.

— Păi, atunci contează, reia el. Şi faptul că spui „nu contează“ scoate în evidenţă asta.

— Nu-mi place să repet, şi nici să vorbesc prea mult despre mine.

— Ştiu că te simţi vulnerabilă.

— Sunt, când vreau asta.

— Şi eu mă simt la fel, în situaţia de faţă. Asta spune ceva despre noi. Când doi oameni se simt expuşi între ei înseamnă că lucrurile au fost date pe faţă, aşa cum sunt ele de fapt. înseamnă că nu mai este loc pentru interpretare. Ce vezi, aia primeşti.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu te eschiva, îi atrage ea atenţia.

— Ce întrebare?

— Ce înseamnă că eşti realist?

— Ţi-am răspuns.

— Nu sunt mulţumită. Mai încearcă o dată.

— înseamnă că... Mi-e teamă să nu spun ceva ce ar escalada mândria pe care o ai. Pur şi simplu nu vreau să trivializez ce este între noi.

— Dar ai renunţa la ce avem, îl spintecă ea.

Eugen rămâne tăcut şi Isabela îl mai înjunghie o dată:

— Ai grijă să nu te minţi singur.

— Eu cred că e ceva între noi, ceva demn de a fi menţionat în şoaptă, spune el cu gândurile zdrobite.

Acum este momentul să lovească, repede şi fără milă:

— Acel ceva rămâne între noi şi rămâne în şoaptă. Atât. Restul, toate sunt normale, spune ea.

— Nu ştiam în ce direcţie o luăm. Era vorba că nu se va schimba nimic între noi.

Bate în retragere.

— Păi... întrerupe ea.

— Dar, indiferent ce ai spune, situaţia clar nu stă aşa. Şi cum adică mă mint singur?

— Da, lucrurile s-au schimbat. Poate ar trebui să uităm asta. Sau să ţinem minte, dar să nu mai repetăm chestia asta. Şi nici să nu mai vorbim despre ea.

— Păi, dacă devine tabu, e inevitabil. îţi spun să nu te gândeşti acum la umbrele. La ce te gândeşti?

Ea face o pauză, pentru a-i da dreptate.

— Nu e tabu, dar, dacă ştim amândoi ce a însemnat pentru fiecare, nu avem ce să mai dezbatem.

— Nu vorbim despre ce s-a întâmplat atunci. De atâtea ori. Vorbim despre ce s-a întâmplat după aceea.

— Când după aceea?

— Nu contează, oftează el.

— Nu, spune-mi!

— Nu. Las-o aşa. Să fim ce am fost.

— Da, am mai auzit asta. îţi dai seama că e a treia oară când ne luăm rămas-bun de la toată chestia asta? întreabă ea. Că e a treia oară când ne prefacem că vrem să-i punem capăt? Mă doare braţul de cât am fluturat batista aia nenorocită!

— Da, ai dreptate. Dar vremea prefăcătoriei a luat sfârşit. Isabela nu îl ia în seamă:

— De când am vrut să o terminăm prima dată, de câte ori crezi că am, că ne-am...?

Eugen pricepe unde bate femeia din faţa lui.

— Când ai devenit atât de modestă?

— Mereu am fost modestă. Face bine farmecului. Nu îţi face griji, nu ai escaladat cu nimic mândria pe care o am.

— Cred că nivelul mândriei dintre noi e cu mult peste cel normal.

— Străinule, eu ţi-am spus că noi doi suntem Ia fel, îi zâmbeşte ea complice.

Pur şi simplu nu se poate rupe de el. Şi nici el nu pare pregătit pentru aşa ceva.

— Nu ştiu de mândria ta, dar a mea - mică sau mare - e născută din realitate.

— Mândria nu e niciodată născută din realitate.

— Bine, nu născută, dar hrănită cu realitate.

— Mă placi în momentul ăsta?

Da. Schisma este amânată din cauza ploii.

♦ ♦ ♦

Rătăcea prin pădure de două zile. Sângele din răni i se coagulase în cruste maronii şi hainele i se uscaseră de mult.

Cu trei seri înainte urcase în vagonul unui tren de marfă aflat în mers.

O urmărise pe Sofia destul timp cât să-şi dea seama că se putea urca în acel tren fără riscul de a-i pierde urma surorii sale.

Se strecurase prin deschizătura îngustă a uneia dintre uşile glisante. Era întuneric şi se lăsase frigul. Pe timpul zilei era foarte cald, dar seara, prin munţi, se făcea rece, iar Anton era îmbrăcat subţire. Tremura şi păşea moale cu tenişii pe podeaua de lemn a vagonului, când îşi dădu seama că nu era singur.

Era întuneric şi singura lumină era cea a felinarelor de pe marginea căii ferate, o lumină care reuşea să se strecoare printre scândurile care formau pereţii vagonului. Scoase pachetul de chibrituri din buzunar şi aprinse unul.

La lumina pâlpâitoare a chibritului văzu câteva siluete. Se apropie de ele şi mai aprinse un chibrit. Erau câţiva bărbaţi, unii tineri, alţii mai în vârstă. Nu putea deduce cu precizie vârstele lor, fiindcă toţi erau nebărbieriţi şi aveau figurile murdare. Ochii lor erau vii şi agresivi. El nimerise pe teritoriul lor şi nu ştia ce aveau să facă ei în legătură cu asta.

Oamenii ăştia erau vagabonzi. Se spunea că toţi vagabonzii se cred în misiune. Mereu se îndreaptă într-o direcţie, mereu trebuie să ajungă undeva. Anton îşi privi hainele. Erau la fel de murdare ca ale lor. Asta însemna că şi el era un vagabond?

Sofia!

Nu. El nu era un vagabond, şi chiar avea o misiune de îndeplinit.

Auzi nişte mormăieli, apoi bărbaţii îi întoarseră spatele. Unul dintre ei, care părea mai tânăr şi avea părul lung prins într-o coadă la spate, îl văzu că tremura de frig şi îi făcu semn să se apropie. Anton se lăsă pe vine, iar acesta îi făcu semn să se lipească de el. Avea o pătură de lână, urât mirositoare şi slinoasă, şi voia să o împartă cu Anton. El îl privea prin întuneric şi se chinuia să dezlege misterul care învăluia acest act de bunăvoinţă din partea unui străin. în cele din urmă se lăsă pe podeaua rece a vagonului şi mulţumi cu o uşoară mişcare a capului.

îşi lipi trupul de cel al tânărului şi îşi trase pătura peste umeri. Mirosea a transpiraţie acră şi a bălegar, dar ţinea de cald.

Tânărul îşi aprinse o ţigară şi i-o întinse şi lui Anton, spunând:

— Mă cheamă Osamu. Pe tine?

— Anton.

îşi dădură mâinile, Osamu cu interes, Anton cu precauţie. Apoi tânărul râse şi adăugă:

— Nu mă cheamă cu adevărat Osamu. Dar când... dacă ajungi ca mine, ca noi - mătură cu privirea vagonul gol şi dezolant -, poţi să te numeşti cum vrei. Iar eu vreau să mă numesc Osamu.

Anton îl privea şi se gândea la cuvintele lui, la sinceritatea şi curajul care le produseseră. Ambele erau de neînţeles pentru el.

— Unde mergi? încotro? veni rândul lui Osamu să întrebe, la fel cum întrebau toţi cei cu care se întâlnea.

— Spre vest, murmură Anton, luat prin surprindere.

— Doar „spre vest“?

— Da.

— Mai ai mult de mers până în vest, comentă Osamu. Vestul e mereu spre vest.

Anton încuviinţă, dar rămase tăcut. Tânărul de lângă el luă asta drept o aprobare pentru a continua să vorbească.

— Eu cobor mai aproape.

Anton nu schiţă nicio mişcare.

Osamu îi spuse numele unui oraş de care Anton nu auzise.

— O să stau acolo până în toamnă, apoi mă mut iarăşi, spuse Osamu preocupat. Mai spre sud, când vine frigul.

Mai traseră câte un fum, apoi Osamu întrebă:

— Nu faci asta de mult timp, ha?

— Nu, murmură Anton.

— Se vede. Nu eşti echipat ca lumea. Pe aici, prin văile astea, e frig. Chiar şi vara. Nu poţi umbla în tricou şi tenişi. Noi suntem de treabă, dar ai grijă să nu dai peste alţii mai răi.

Anton îşi întoarse privirea spre el.

— Da, sunt o mulţime de grupuri care se plimbă dintr-un loc în altul, spuse Osamu, mulţumit că îi atrăsese atenţia acestui pribeag singuratic. Vara ne plimbăm cel mai mult. Iarna ne găsim câte un loc cald şi stăm acolo, dar vara ne putem mişca în voie. Trenurile nu sunt supravegheate atât de mult şi mai putem fura câteva zeci de kilometri aici, câteva zeci de kilometri acolo...

în timp ce vorbea, Osamu luă o geantă de muşama roasă pe la margini şi, desigur, murdară

şi, după ce scotoci prin ea pe întuneric, scoase un pachet de hârtie care emana un iz acrişor. îl desfăcu şi dădu la iveală un sandvici cu şuncă, brânză şi murături. Rupse sandviciul în două şi îi întinse o jumătate lui Anton.

Anton îi auzea cuvintele, dar sensul lor îi scăpa. Tânărul de lângă el vorbea de parcă erau prieteni de când lumea, împărţeau aceeaşi pătură murdară. A împărţi mizeria ta cu altul era un gest de profundă intimitate, se gândea Anton. Ar fi vrut să scoată carneţelul său învelit în piele şi să scrie asta acolo, dar prezenţa lui Osamu şi curiozitatea lui îl stânjeneau.

Osamu îşi dezvăluia secretele, pe care fără îndoială le învăţase cu greu, fără să stea pe gânduri. Anton era un străin, dar, pe undeva, tânărul nu părea interesat de asta. Vorbea mult şi îşi puncta concluziile cu câte un zâmbet sincer, ca să-l convingă pe Anton de bunele sale intenţii.

Iar acum asta...

îşi împărţea bruma de hrană cu el, un oarecare pe care îl cunoştea de un sfert de oră. Dungi de lumină străbateau figura murdară a tânărului. Anton privi bucata de sandvici, şi clătină din cap:

— Nu, mulţumesc, spuse el conform obiceiului.

— Te rog să iei, insistă Osamu, supunându-se aceloraşi reguli de etichetă.

Anton întinse mâna şi apucă jumătatea de sandvici, spunând:

— Mulţumesc.

Apoi începură să mănânce. Lui Anton îi era foarte foame. Fiind mereu pe fugă, abia apuca să se oprească pentru odihnă şi hrană. Banii erau pe terminate.

Osamu continua să vorbească, explicându-i lui Anton bunul mers al lucrurilor:

— Nu e mult, dar ce avem împărţim între noi.

Mâncare, haine, pături, chestii din 'astea. Noi o să coborâm la staţia următoare, peste o oră.

— Toţi?

— Da. Omul acela - îi arătă prin întuneric un bărbat care purta un pulover roşu - ne-a făcut rost de un loc în care să stăm până la toamnă. Fratele lui' are o casă pe strada Crinilor, într-un cartier de lângă triaj, şi zice că putem să locuim acolo o vreme. Nu ştiu sigur dacă chiar o să putem sta acolo atâta timp, dar deocamdată asta e tot ce avem. Cum ai ajuns aşa?

Anton se opri din mâncat.

Osamu reformulă:

— Vreau să spun, de ce călătoreşti aşa?

— Am o problemă de rezolvat, spuse Anton, apoi îşi strânse buzele.

Sinceritatea lui Osamu era contagioasă. Nu era treaba nimănui să ştie ce făcea el. Rectifică:

— Am avut bani, dar s-au terminat.

— Mda, cam asta e problema tuturor. Cu toţii am avut bani la un moment dat, dar s-au terminat. Asta fac banii: se termină.

Anton meditã la acest truism venit de la cea mai improbabilă sursă. Băgă în gură ultima bucată de sandvici. Roţile trenului loveau şinele într-un ritm alert - *ditm-dtim-diim, dum-dum, dum-dum-dum!*- şi lumina felinarelor se strecura repede printre scândurile pereţilor, scoţând din beznă chipurile celor care stăteau tolăniţi în tăcere.

Unul dintre ceilalţi bărbaţi se ridică la un moment dat în picioare şi crăpă uşa glisantă. îşi lungi gâtul şi privi în noapte, apoi se întoarse şi mormăi ceva către ceilalţi.

Osamu se întoarse spre Anton:

— Noi trebuie să coborâm. Urmează staţia noastră şi trebuie să dispărem înainte să ajungă trenul în gară. Şi tu trebuie să faci la fel. Altfel or

să te prindă. Paznicii au lanterne şi ştiu la ce să se aştepte.

Anton încuviinţă printr-o mişcare a capului. Sfaturile erau utile şi gratuite, două lucruri pe care nu le prea întâlneai la fiecare colţ de stradă.

Osamu se ridică în picioare şi Anton îl imită. îşi împa- chetă pătura şi o îndesă în geanta de muşama din care scosese şi sandviciul. Anton înţelese că nu i-o putea lăsa şi se dojeni în sinea lui pentru că se aşteptase la asta. Bunătatea altora te înmuia.

— Ai grijă să nu adormi, îl sfătui Osamu. Vorbesc serios. Dacă te prinde poliţia feroviară, or să te bată. Rău de tot. Eu am păţit-o odată şi nu-mi mai trebuie cât trăiesc. Nu ne pot amenda şi nici nu vor să-şi bată capul cu noi prin închisori. Trebuie completate rapoarte, se pun întrebări la care nimeni nu vrea să răspundă, aşa că, dacă te prind, preferă să te bată şi apoi să-ţi dea drumul. Uneori se lasă duşi de val. Pe mine m-au bătut atât de tare, încât era să îmi pierd un ochi. Uite...

Şi îşi împinse faţa spre Anton. într-adevăr, avea o cicatrice urâtă pornind de la ochiul stâng spre ureche. Arcada îi era uşor căzută, semn că fusese fracturată şi nu se vindecase corect.

Trenul încetinea, se apropiau de gară şi bărbaţii săriră unul câte unul prin deschizătura uşii glisante. Osamu îi ură mult noroc lui Anton, apoi dispăru în noapte.

Anton rămase singur şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să sară şi el, dar ceva îi spunea să nu o facă. Trenul nu oprea în gara aceea, ci doar la destinaţie, deci nu avea niciun motiv serios să se teamă că va fi prins la un control de rutină.

Totuşi, frica era acolo, îl ţinea de mâna îngheţată şi îşi sprijinea capul pe umărul lui. I se făcu şi mai frig şi i se părea că trenul încetinea.

Scruta cu ochi sălbatici împrejurimile, forţându-se să străbată perdeaua de întuneric din jurul său, fără să reuşească cu adevărat să distingă mai mult decât nişte siluete grosolane şi întunecate ale unor clădiri sau vagoane trase pe linii moarte.

îşi frecă palmele cu frenezie şi apoi începu să-şi îndoaie ritmic degetele, ca să pună sângele în mişcare în ele. Fără prea mare succes totuşi, fiindcă erau în continuare amorţite. Mereu avusese probleme cu circulaţia periferică, iar atunci când se făcea frig degetele de la mâini şi de la picioare erau primele care cedau. Osamu îi oferise un loc sub pătura lui cu un gest trivial, dar acum Anton înţelegea semnificaţia şi ponderea acelui gest. Acum îi lipsea pătura lui Osamu, cea murdară şi urât mirositoare.

în final, trenul depăşi gara, iar Anton se tolăni pe jos într-un colţ al vagonului pe unde nu răzbatea vântul, pentru că era căptuşit cu linoleum, şi adormi pe nesimţite, cu braţele în jurul trupului.

După câteva ore tresări. Cineva stătea în picioare în faţa lui şi îl lovea încet cu piciorul, încercând să-l trezească. Anton sări în picioare. Uită de frigul care îl cuprinsese şi încerca să-şi dea seama cine era cel care îl brusca în întuneric. Erau mai mulţi. Aveau voci groase şi râdeau batjocoritor. Cel care îl lovise cu piciorul stătea chiar în faţa lui.

— Ce cauţi aici? auzi el o voce. Nu ştii că ăsta e locul meu?

Anton tăcu o vreme, apoi răspunse:

— Nu văd numele tău pe el.

Bărbatul se apropie de el şi îl apucă de păr. îl smuci cu putere şi Anton icni, apoi, cu o mână îi apucă braţul, iar cu cealaltă îl apucă de gât. Bărbatul se smuci, surprins de îndrăzneala lui Anton, şi îl împinse în peretele de lemn din capătul

vagonului.

Anton pricepu că era în pericol. Era slăbit şi singur şi nu vedea nimic în întunericul din jur. Trenul era în plină viteză, deci nu se punea problema să sară din el. în jurul său erau vreo patru sau cinci bărbaţi. Avea rucsacui pe umeri fiindcă aşa adormise şi nu avea vreme să se caute de creion sau de pistol, aşa că înaintă şi începu să lovească în trupurile din jur.

Izbi pe cineva superficial cu pumnul într-o zonă oarecare a corpului, îl nimeri pe altul cu cotul în bărbie şi izbuti să plaseze o lovitură de picior în rotula altcuiva. Apoi îşi pierdu echilibrul, din cauza întunericului şi a mişcării şi a faptului că cei din jurul său începură să se mişte la rândul lor.

Se năpustiră spre el şi asta fu tot.

Când scăpă din mâinile lor, reuşi să deschidă uşa şi sări - deşi, în retrospectivă, ar fi spus că fusese mai mult o alunecare - de pe pragul vagonului. Ateriză pe pietrişul rece şi umed al terasamentului şi rămase acolo.

Se trezi după aproape două ore, cu o durere care părea să se fi instalat în tot corpul. îl dureau şoldurile, îl dureau umerii, îl dureau braţele şi picioarele. îl durea un ochi. Reuşi să se pună în mişcare şi după câţiva paşi îşi aminti de Sofia.

Trânti pe pământ rucsacul şi încercă să scotocească prin el şi atunci realiză că ceva era în neregulă. încercă să-şi mişte braţul stâng şi acesta nu vru să-l asculte. Degetele începură să-i tremure, zvâcneau, nişte spasme înfiorătoare îl cuprinseră şi începu să-l doară umărul.

Braţul stâng era rupt.

Apoi, o altă premoniţie îl lovi. Era blestemat, aşa că presupunea că... înghiţi în sec şi apucă fermoarul cu dinţii, în timp ce ţinea rucsacul cu cealaltă mână. Scotoci prin el cu violenţă şi găsi

ceea ce căuta.

Privi şi văzu că Sofia nu mai era acolo. Nu o mai putea vedea.

— Nu... nu... nu, nu, nu, nu, NLJLJUU, şopti el, tremurând. Privi iarăşi cu energie sporită, şi tot nu o putea vedea. Ochii săi erau acum vii şi fălcile încleştate. Degetele sale se ridicară instinctiv şi strângeau cu putere crucea de lemn de la gât. Privi din nou. Sofia dispăruse.

Asta era un soi de magie neagră, un blestem sau dracu' mai ştie ce făcătură, care i se punea mereu de-a curmezişul şi nu îl lăsa să facă progrese. Iar asta îl înnebunea. Gândul de a şti că, în ciuda a tot ceea ce întreprinsese, în ciuda tuturor sacrificiilor pe care le făcuse, avea să dea greş.

Oboseala îi năpădi iarăşi trupul şi începu să plângă. Se prăbuşi la pământ, cu picioarele îndoite, şi genunchii săi loviră frunzele moarte de sub el, vechi, rămase din toamna trecută.

Afară era acum soare şi aerul era plăcut, dar izul greu al eşecului plutea pe sub copaci. Se aplecă înainte până când fruntea sa se cufundă în pământul răcoros şi rămase acolo o vreme.

Deschise ochii. Unul dintre ei era roşu de la bătaia pe care o încasase cu o seară înainte şi lăcrima abundent.

— OK, adună-te, murmură el, scrâşnind din dinţi.

Lacrimile i se opriră brusc, lăsând dâre curate pe obrazul murdar de praf şi pătat de sânge.

Trase aer în piept şi icni. Avea cel puţin două coaste rupte.

încercând să ignore durerea, spuse:

— Sofia era acolo ieri. Nu s-a mişcat deloc timp de aproape 12 ore. Asta înseamnă că s-a oprit definitiv. Niciodată nu a stat în loc atât de mult

timp.

Scoase din rucsac carneţelul. îl răsfoi până la ultima pagină scrisă, apoi scoase şi harta. Le manevra greu cu o singură mână. Verifică o serie de informaţii de pe hartă, apoi o mototoli şi o băgă înapoi în rucsac, împreună cu carneţelul.

Apucă iarăşi crucea şi murmură:

— Trebuie doar să înaintez. în direcţia aceea, arătă el cu mâna întinsă ca o spadă spre sud-vest.

îşi încleştă fălcile şi îşi băgă crucea în sân. începu să păşească de-a lungul şinelor.

Umblă aşa vreme de două zile, îndepărtându-se pe nesimţite de calea ferată, consultând mereu harta. Mai privea uneori, dar pe Sofia încă nu o putea vedea. Ultimul loc în care o văzuse se afla într-un punct izolat de pe hartă. Doar un drum lăturalnic ajungea în acel loc, iar el trebuia să găsească poteca aceea.

încercase să-şi improvizeze două aţele, dar nu reuşi să găsească decât nişte crengi strâmbe. îşi sfâşie partea de jos a tricoului şi îşi atârnă braţul rupt de gât. Continua să-l ţină suspendat cu celălalt braţ.

Iar acum era în pădure şi îi era foarte foame. Scotocise cu furie prin rucsac şi îl întoarse pe dos, în speranţa că ar mai fi găsit vreo jumătate de covrig pe acolo, dar rucsacul nu conţinea nici măcar o firimitură de hrană. Cocheta deja cu ideea de a începe să caute fructe sau insecte, când se împiedică de nişte rădăcini ascunse sub frunze şi căzu pe burtă.

Scoase un geamăt înfiorător şi saliva îi ţâşni printre dinţi când braţul rupt i se izbi de pământ.

Rămase cu capul plecat, aşteptând să i se potolească durerea violentă şi, când îşi ridică privirea, observă înaintea lui, pe sub frunze căzute şi printre firele de iarbă, ceva ce semăna foarte

bine cu un penis măsliniu.

Se lăsă într-un genunchi, îşi coborî braţul rupt cu atenţie şi îndepărtă cu grijă frunzele moarte, descoperind un mănunchi de ciuperci. începu să saliveze, în ciuda mirosului urât, ca de cadavru în descompunere, pe care ciupercile îl emanau.

— *Phallus impudicus,* murmură Anton şi le atinse cu degetele. Ce surpriză... neaşteptată, murmură dezamăgit. Un afrodiziac atunci când ai nevoie de energie. Ei bine, asta am primit, mulţumesc pentru ea, doamne!

Apucă mănunchiul cu mâna dreaptă şi îl smulse din pământ. Rupse rădăcinile şi capetele şi începu să muşte din trunchiurile albe, cu aspect spongios, gândindu-se că era năpădit de ghinion în ultima vreme. Pământul îi ajunse între dinţi, pe limbă şi îl făcu să se strâmbe, dar consistenţa ciupercilor îi potoli foamea, cel puţin pentru moment.

Se gândea la sora lui. Ce era locul acela în care o văzuse ultima oară? De ce nu o mai putea vedea acum? Verificase totul şi nimic nu avea sens. Trebuia să ajungă acolo, aşa că înainta mereu, tot mai adânc în pădure. Se ţinea pe o potecă pe care o descoperise din întâmplare. Dar poate nu fusese întâmplare. Pentru o clipă, din când în când, nu mai credea în întâmplări şi în hazard. Poteca îl ducea exact acolo unde trebuia să ajungă. La sora lui.

Se ridică în picioare, clătinându-se, îşi apucă braţul rupt cu cel sănătos şi începu să meargă mai departe.

Nu ştia că, atunci când se împiedicase, carneţelul legat în piele pe care îl ţinea pe post de jurnal îi alunecase afară din buzunar, iar acum toate gândurile sale, toate sentimentele lui adunate şi memorate de-a lungul timpului, tot ceea ce lui i se păruse destul de important încât să

ajungă în acele pagini... totul era pierdut pe veci. Nu le va mai recupera vreodată, iar ploaia avea să fie ultima care să citească această poezie:

Soarele s-a plictisit
Să tot aştepte moartea
Şi s-a răzgândit, fiindcă e o zi frumoasă.
Iubeşti sintaxa corectă,
Dar nu ştii că dumnezeu e cuvântul.
Dacă e cald, vrei să stai în întuneric,
Albinele aleargă la vale,
Aş citi ceva bun
Cu cei săraci şi târfele de lux se cidcă pe gratis.
Nu-i cred pe cei ce spun
Că toţi oamenii sunt la fel de buni,
Reduceri la hârtie igienică şi vin,
Tristeţea de vară e deasupra mea,
La robinet curg lacrimi
Pe care nimeni nu vrea să le bea...

♦♦♦

Isabela se trezeşte şi oftează gândindu-se că trebuie să suporte tovărăşia singurătăţii încă o zi. Din clipa în care se trezeşte, abia aşteaptă să doarmă din nou. Vrea să-şi poată găsi alinarea în uitare, să nu mai ştie de Eugen... o doare atât de tare, încât ar îmbrăţişa uitarea fără să se gândească de două ori.

Zilele sunt lungi şi nopţile sunt goale.

Ar vrea să se întoarcă în timp, înainte de el, înainte de anii aceştia, înainte de *cârpe diem,* înainte de momentul în care să fie capabilă să înveţe din greşeli sau să simtă pe umeri dinţii remuşcărilor muşcând-o fără milă.

înainte de toate astea.

Au un secret al lor pe care şi-l confirmă dintr-o privire. Oftează.

Pentru ca o expresie să-ţi rămână întipărită în minte definitiv, nu trebuie s-o auzi de multe ori, ci doar o singură dată în împrejurarea potrivită. Şi

expresia *shit happens when you party naked* a auzit-o în cel mai potrivit moment dintre toate. O altă expresie care o bântuie zice că *cele mai bune lucruri în viaţă sunt gratis.* Dacă ea plăteşte clipele petrecute cu el atât de scump acum, asta înseamnă că nu au fost atât de bune, nu?

Stă întinsă pe spate pe podeaua răcoroasă, cu picioarele pe covorul de lână, şi ţine ochii închişi. Din difuzoare se aude *Strict Machine* şi în aer pluteşte un iz de orez cu lapte şi fum de ţigară. Şi încă ceva pe care nu îl poate încă desluşi. Se chinuie puţin şi îşi aduce aminte: miroase a regret şi nostalgie.

Oftează.

Era fericită şi râdea cu gura până la urechi, arătându-şi dinţii, dar el mereu reuşea să surprindă strălucirea trecătoare a tristeţii în ochii ei. Era urma lăsată de ceea ce a avut în acea vară, urmă lăsată în carnea ei de acele nopţi şi de acele şoapte. De zvâcnirile lor împreună. La ce se gândeşte pielea unei femei? La aşternuturi răcoroase. La atingeri calde şi la lumina lunii de iunie.

Dar acum toate astea aparţin trecutului. Trecutul este un loc plin cu de toate. îi place să arunce lucrurile stricate în braţele trecutului şi se întreabă uneori câte mai poate primi acesta înainte să se sature de ele.

Ea este o mincinoasă şi o hoaţă. O femeie care face cinste istoriei, o femeie între femei, şi a obosit să joace acest rol fiindcă Academia nu îi dă ocazia să-i mulţumească, fiindcă nimeni nu aruncă cu premii în ea. Nu are rochie de gală, nici pantofi şi nici coafură de băgat în boală lumea şi niciun covor roşu nu îi suportă greutatea, nici acum şi niciodată, ea este cea care îşi face treaba ca la carte, iar cei care îşi fac treaba ca la carte sunt cei

nebăgaţi în seamă.

Aşa că mai oftează o dată.

Nu există odihnă pentru ticăloşi, doar cătuşe şi gârbace şi fraţii lor mai mici şi delicaţi, lacrimile şi sângele.

Hai, străine, am impresia că noi doi suntem la fel.

nsta îşi spune când este singură.

Se enervează încă de la începutul zilei, fiindcă a stricat unica brichetă din casă şi, negăsind nicio cutie de chibrituri, deşi ştie că trebuia să aibă prin casă măcar vreo zece, îşi arde o şuviţă de păr care îi alunecă pe faţă când se apleacă să-şi aprindă ţigara de la unul dintre ochiurile aragazului.

Fumează aproape jumătate de pachet de ţigări în ziua aceea, tot aprinzându-le una de la alta, din lipsă de brichetă.

în final se hotărăşte să se tripeze, dar scapă cele două pastile de Halcyon, roşii ca sângele menstrual şi cu aromă de cireşe, în chiuvetă şi nu apucă să le prindă înainte ca acestea să se strecoare răutăcioase prin gaura de scurgere.

Blocată pe gândul de a ingera narcotice, îşi sună un prieten şi îi spune:

— Am nevoie de nişte marfă.

— Despre ce marfă vorbeşti? face el pe necunoscătorul.

— Am să te rog să nu faci pe deşteptul. Ştii despre ce vorbesc.

Râsul lui răsună ca unghiile pe tablă:

— Iar eu am să te rog să-mi spui exact ce îţi trebuie. Nu mai suntem în 1985. Tu ştii câte feluri de marfă am? Nici eu nu le ţin minte. Spune-mi exact ce dracu’ vrei şi vedem ce putem rezolva.

îi spune că vrea Halcyon, că jinduieşte după rotunjimea unui năsturel de Halcyon, dar, cum nu a cumpărat niciodată aşa ceva, fiindcă mereu le

primeşte de la Eugen sau de la Marcel, este surprinsă peste măsură să constate că sunt foarte scumpe, aşa că cere Librium. Acestea sunt mai accesibile, dar prietenul ei nu are aşa ceva în stoc.

Scrâşnind din dinţi, transpirată din cauză că aerul condiţionat nu este pornit din timp şi în apartament este o căldură de nedescris, închide telefonul în mijlocul conversaţiei. Lasă telefonul mobil pe marginea măsuţei şi acesta cade pe covor.

Nu dă drumul la aerul condiţionat.

Deschide frigiderul şi găseşte acolo câteva felii de pâine. Au pete mici de mucegai. Vrea să le arunce la gunoi, dar se opreşte. Le scoate din pungă şi începe să smulgă de pe ele ciuperca aceea verde. Apoi rupe o felie în bucăţi şi începe să le bage în gură. Au un gust metalic.

îşi spune că nu arunci chestii din frigider doar fiindcă au expirat. Aşa cum nu renunţi la oameni doar fiindcă crezi că nu-i mai iubeşti. S-ar putea să te înşeli.

Sau... nu? Stai, să o iau de la capăt.

Nu arunci lucruri din frigider doar fiindcă au expirat. Aşa cum nu renunţi la oameni doar fiindcă... doar fiindcă... nu ştiu. Nu mai ştiu de ce nu trebuie să renunţi la ei. Renunţă, dacă vrei.

încearcă să-şi ocupe timpul cu diferite activităţi, dar cumva niciuna nu reuşeşte să-i capteze atenţia cu adevărat. Orice face i se pare abstract.

Stă cu spatele sprijinit de marginea canapelei, uşor încovoiată într-o postură nesănătoasă, şi îşi plimbă privirea pe tapetul colorat. Apoi atenţia i se agaţă de un tablou, o reclamă, de fapt, la o expoziţie de fotografii care a avut loc în urmă cu aproape doi ani. Titlul este scris cu litere verzi, subţiri şi elegante, pe un fond ca de oglindă: CUM TE VEI ÎMBRĂCA LA SFÂRŞITUL LUMII?

Da, şi tabloul... chestia aia are o legătură cu Eugen, fiindcă l-au furat de pe peretele unui bar într-o seară, cu mult înainte de toate astea. Ea a spus că îl vrea, iar el l-a smuls, râzând, de pe peretele plin de reclame, unde risca să fie acoperit în câteva zile de alte afişe, şi l-a făcut sul, apoi l-a înrămat şi i l-a făcut cadou de ziua ei.

înainte de toate astea.

Isabela ştie că un anume Leucuţa a scris demult o carte care poartă acelaşi titlu cu tabloul de pe peretele ei, dar nu ştie care dintre cele două opere a fost botezată prima şi, tot gândindu-se la asta, tot dând din colţ în colţ, rămâne făiă ţigări şi este nevoită să iasă din apartament.

Soarele prăjeşte asfaltul şi străzile sunt pustii, deşi nu este sărbătoare. Se îndreaptă nervoasă spre supermarketul din apropiere. îşi simte capul pe punctul de a exploda, ca după o lungă şi foarte greşită beţie. Căldura este insuportabilă. Ca şi cum te-ai afla sub o lupă imensă. Calcă apăsat şi este cât pe ce să se împiedice şi să cadă pe burtă, dar îşi recapătă echilibrul şi îşi recompune postura. începe să înjure de una singură, cu voce tare, când observă silueta pitică a unei fetiţe tronând în pustietatea parcării ce înconjoară supermarketul.

Isabela se opreşte brusc, gândindu-se cât de stupidă probabil că îi pare acelei fetiţe, şi se întreabă de când o priveşte aceasta. Oare a văzut-o când era cât pe ce să cadă în cap sau a urmărit-o de dinainte?

Fetiţa stă chiar în faţa ei. Poartă o rochie albă de bumbac cu bretele şi are braţele goale şi uşor bronzate. Fălcile îi atârnă de-o parte şi de alta a gurii mici şi are părul prins într-un palmier în creştetul capului. Ţine ceva în mâna stângă şi, în afară de aspectul ei complet banal, nu există niciun motiv ca Isabela să o bage în seamă.

Şi totuşi o face.

Privirile li se întâlnesc şi Isabela observă că pe obrajii fetei se văd încă urmele unor lacrimi. Apropiindu-se, vede mai bine că fata este plină de praf şi că nu este atât de solidă pe cât i-a părut.

în mâna stângă ţine o bucată de ciocolată care s-a topit şi s-a transformat într-un clei de culoare închisă, cu un conţinut ridicat de caramel şi alune.

Fetiţa plânge şi Isabela se opreşte chiar în faţa ei. Mâinile murdare se întind în aer şi un glas plângăreţ îi cere să o ia cu ea. Isabela se dă înapoi câţiva paşi, în parte pentru a se feri de mâinile acelea pline de ciocolată şi în parte pentru a avea suficient timp ca să proceseze rugămintea.

— Nu te pot lua cu mine, spune ea, uitându-se în jur. Unde puia mea sunt părinţii tăi?

Fetiţa ridică din sprâncene şi spune cu îngrijorare:

— Ai spus cuvântul cu P.

Isabela îşi scutură capul, apoi şopteşte repede:

— Da, da, nu te lua după mine. Spune, unde e mă-ta?

— Nu ştiu, se smiorcăie fetiţa şi îşi duce mâinile pline de ciocolată la ochi.

Lipsa mamei sale - pe unde dracu’ o fi fost femeia? - îi produce micuţei o disperare pură, care o face să nu ţină cont că îşi lipeşte în mod nenecesar bucata aceea de ciocolată de obraz. Lacrimile încep să i se întrezărească în ochii albaştri şi Isabela pufneşte:

— Căcat, de asta am nevoie acum...

Oftează.

Se lasă pe vine şi încearcă să vorbească cu fata. Nu se pricepe la copii.

Sunt un cuplu de femei. O fetiţă care fură şi o femeie la vreo patruzeci de ani care ţine prada.

Fetiţa este învăţată să fure din buzunare printr-

o metodă neobişnuită: dacă sună clopoţelul, primeşte bătaie.

La început îi este greu şi pare imposibil să nu faci nenorocitul ăla de clopoţel să se mişte. Pare că este viu. Uneori i se pare că totul e magie pură: doar întinde mâna spre haină şi clopoţelul începe să ţipe şi nu e chip să-l mai potoleşti, clinchetul acela strident este un anunţ al durerilor ce urmează.

La un moment dat ajunge să creadă că toată treaba este o farsă. Că, indiferent cum ar aborda problema, clopoţelul tot va suna şi profesorul ei o va snopi în bătaie. Ajunge să creadă că este doar o chestiune de timp.

Apoi, fiindcă nevoia are interesanta abilitate de a conjura răspunsuri pe care relaxarea nu le intuieşte, fetiţa reuşeşte să scoată plicul cu bani din buzunarul de la pieptul manechinului fără ca clopoţelul să observe acest lucru.

Femeia care este cu ea se preface a fi oarbă. Este corpolentă, obeză chiar, dar surprinzător de sprintenă când cele două trebuie să se facă nevăzute. Femeia primeşte banii de la fată imediat ce aceasta îi ia şi îi ascunde între faldurile de grăsime, prin nişte găuri făcute în buzunarele hainei pe sub care nu poartă nimic. Poliţiştii o percheziţionează de multe ori, chiar şi la pielea goală, dar nimeni nu ştie unde dispar banii.

Şi fetiţa plânge în fiecare zi în soare, în faţa supermar- ketului, încercând să stoarcă bani de la străini, dar, când Isabela încearcă să o abordeze, fetiţa se preface neinteresată. Este doar plângăcioasă.

Apoi îi întoarce spatele Isabelei şi o rupe la fugă. Va fi trasă de păr şi poate chiar bătută pentru că a lăsat să scape o pradă atât de uşoară, dar cumva nu i se pare corect să ia şi bani de la

Isabela.
Nirvana - *Pcnnyroyal Tea*

Luni

Ţi se părea amuzant, Albert.

Era chiar prozaic, dacă stăteai să te gândeşti. I-ai urmărit o săptămână pe cea mai frumoasă vreme din ultimii nu ştiu câţi ani, iar acum, când te apropii de ei, când simţi gustul sângelui lor, când îl vezi deja vărsat pe asfalt, s-a pornit furtuna asta.

Era cea mai veche reţetă pentru o crimă aproape perfectă: o ploaie torenţială, un cuplu fugărit de un bărbat fără chip şi fără scrupule. Un pistol rece aşteptând să se încingă.

Ai apăsat mai tare pe acceleraţie.

Deşi ploua cu găleata, era cald ca naiba, şi ţi-ai desfăcut nodul impecabil al cravatei negre. Degetele te dureau ca dracu' şi dinţii te dureau şi ei. Nu ai mai dormit de zile întregi. De zile întregi îţi scrâşneşti dinţii.

Era un miracol că i-ai găsit, având în vedere cât de repede au dispărut şi cât de bine ascunşi s-au ţinut.

Era ca şi cum au hotărât în seara aceea, în urmă cu o săptămână, să taie orice legătură cu lumea. Să se scufunde în oceanul necunoscutului. Ei, doi străini. Sau nu?

Ţi-a fost destul de greu să-i găseşti. Toate înregistrările alea, toate deducţiile şi analizele alea. A trebuit să te foloseşti de toată intuiţia ta ca să pui cap la cap indiciile.

Şi nu a fost de ajuns. îţi aminteşti de mesajul acela pe care l-ai primit în urmă cu două zile, nu? Când credeai că i-ai pierdut, şi de data asta chiar nu mai ştiai pe ce potecă să o apuci. Iar mesajul acela ţi-a dat informaţia esenţială. De unde naiba avea numărul tău?

Da, ţi-ai blocat numărul şi l-ai realocat unei noi cartele. Dar cine era informatorul misterios, de

unde avea numărul tău şi de unde ştia că îi urmăreai pe cei doi? Nici nu conta. Domnul Knopf fusese foarte clar, în felul lui laconic de a se exprima: fata era ţinta. Trebuia scoasă din ecuaţie. Domnul Knopf avea planuri incredibil de măreţe, adânc înfipte în absolut orice era posibil. Dar credibilitatea lui nu avea voie să fie ciobită de nimic, cu atât mai puţin de un scandal de genul acesta.

Fata, Sofia, trebuia să dispară.

Era destul de rău că nu ai făcut-o să dispară în seara aceea.

Trebuia să intri peste ea în baia femeilor, da, Albert, să intri peste ea şi să o îneci în toaletă. Sau să te aşezi pe canapea, lângă ea, şi, în întunericul şi învălmăşeala din club, să-i frângi gâtul acela subţire şi lung, ca de lebădă, iar apoi să o laşi tolănită printre perne. Nimeni nu s-ar fi prins că era moartă până dimineaţa, când ar fi fost vremea să plece de acolo.

Trebuie să încetezi să-ţi mai scrâşneşti dinţii. Sunetul şi senzaţia aceea te înnebunesc mai mult decât urmărirea asta.

Ţi se părea amuzant, Albert. Tu, care ai înfruntat adversari infinit mai puternici, mai rapizi, mai inteligenţi... să fii încâlcit în halul acela de o fată de liceu ale cărei singure avantaje erau feţişoara aceea nevinovată şi vocea aia miorlăită.

Domnul Knopf nu trebuia dezamăgit a doua oară. Dacă nu reuşeai să rezolvi problema acum, puteai la fel de bine să-ţi tragi un glonţ în cap. Şi apoi să continui urmărirea. Domnul Knopf nu te-ar fi lăsat să scapi de datorie nici mort. Era o glumă pe care ţi-o tot repetai, dar la un moment dat ai ajuns chiar să o crezi, da, Albert. Era ceva în privirea acelui om care te făcea să crezi că făcuse pact cu diavolul.

Acum, că dumnezeu dovedise că există, diavolul era aşteptat să-şi facă şi el intrarea.

Te întrebai, oare ce treabă avea pentru tine la întoarcere? Domnul Knopf te privea într-un fel care îţi dădea impresia că ştie tot ce era de ştiut despre tine. Te putea privi într-un fel care să te facă să-ţi imaginezi ce atrocităţi ar fi putut comite împotriva ta, dacă nu îi erai pe plac. Te lăsa tremurând, mai mult sau mai puţin.

Iar tu, Albert, ai văzut câteva priviri la viaţa ta. Da, ţii foarte bine minte privirile pe care ţi le-au aruncat soldaţii aceia, pe vremea când făceai parte din gherilele care luptau în Burma. Sau atunci când ai fost prins în beciul acela din Joburg. Când rânjeau şi ţipau la tine în beciul acela mizerabil şi îţi smulgeau unghiile cu un cleşte ruginit în timp ce şobolanii îţi mestecau degetele de la picioare.

Mai ţii minte?

Da, mai ţii minte.

Cum ai putea uita?

Unghiilor tale le-au trebuit aproape patru luni să crească la loc. Şi insomniile şi coşmarurile au încetat după aproape un an. Şi acum mai ai cicatricile pe braţe, pe abdomen şi pe spate. Atunci ai început să faci asta. Să-ţi scrâşneşti dinţii. Când erai tensionat şi frustrat.

Nu voiai să-ţi aminteşti ce ai îndurat acolo, dar, cumva, o privire a domnului Knopf te asigură că încă nu ai văzut durere şi atrocităţi adevărate.

Ţi se părea amuzant, Albert. Pentru o clipă ţi-a trecut prin minte că domnul Knopf ar putea fi diavolul.

Nu voiai să-i aminteşti ce ai îndurat acolo. Sau ce ai făcut.

Da, Albert, ai ucis, ai mutilat, ai făcut lucruri înfiorătoare de-a lungul vieţii. Dar cumva ai reuşit să te poţi privi în oglindă. Chiar şi în ziua de astăzi

te întrebi uneori dacă mai ai suflet.

Ai apăsat mai tare pe acceleraţie.

Au intrat în oraş şi tu te-ai ţinut după ei. Pe bulevarde, prin intersecţii, printre clădirile înalte îmbrăcate în sticlă, ridicate pe raze de lumină. Nu te-au văzut, dar oricum nu conta. Fata trebuia să dispară şi nici măcar nu trebuia să fie ceva curat. Doar să nu fii văzut sau, mai rău, prins. S-ar fi putut face legătura cu domnul Knopf, poate. Dar „poate“ nu era un risc acceptabil pentru domnul Knopf.

în urmă cu o zi, când ai făcut contact vizual pentru prima oară, ţi-au scăpat ca printre degete. Sau poate că i-ai lăsat tu să scape, pândind, aşteptând o ocazie mai bună.

Acum au oprit în parcarea acelui motel ieftin. Eşti aproape sigur că ai fost văzut. Dar atunci de ce urcă spre camera de la etaj?

Eşti obosit, Albert. Ai îmbătrânit şi ai ruginit. Un ostaş bătrân ca tine ar trebui trecut în rezervă. Un glonţ în ceafă e ceea ce crezi că meriţi pentru păcatele tale. Nu te minţi singur, nu. Totuşi, ai prefera un ceai fierbinte cu lapte. Şi apoi glonţul acela în ceafă.

•

Cine ştie, poate, după ce termini treaba asta cu bine, o să te răsfeţi puţin cu o ceaşcă de ceai, servită în porţelan japonez. Iar apoi o să-ţi tragi în cap glonţul acela pe care îl visezi de mult.

Ai rămas în maşină, sub parbrizul acela lovit de ploaie, prin care nu se vede nimic afară. Ai pornit ştergătoarele la un ritm minim şi între bătăile lor l-ai văzut pe bărbatul acela blond care o însoţeşte pe fată ieşind din cameră şi coborând până la recepţie.

Scrâşnetul de dinţi ţi-a revenit şi ai făcut un efort să-l opreşti.

Erai obosit. Sătul.

Ai ieşit din maşină şi ai luat-o spre clădirea din faţă. Ploaia te-a udat repede până la piele, prin costumul tău şifonat, dar nu ţi-a păsat. Nu ţi-a *mai* păsat. Ai atins cu braţul pistolul de la piept. Era greu şi greutatea lui îţi dădea sentimentul acela de siguranţă.

Era reconfortant.

Aveai şi un amortizor. Voiai să mai apeşi de două ori pe trăgaci. Apoi gata.

Bărbatul blond nu se vedea nicăieri. Trebuia doar să urci repede la etaj, să deschizi uşa încet şi să-i închizi ochii fetei. Apoi să pleci. Şi, dacă mai ai curajul, să ţi-i închizi şi pe ai tăi.

Dar, înainte de toate, trebuie să încetezi cu scrâşnetul acela de dinţi. îi scrâşneşti atât de tare, încât ţi-e aproape teamă că fata aceea, Sofia, te va auzi, se va speria şi va fugi înainte să apuci să ajungi ia ea.

Ai urcat la etaj şi erai în dreptul camerei în care se afla fata. Nu simţeai nici umezeala care trecea prin costum, nici vântul furtunii. Ploaia era atât de deasă, încât părea o ceaţă. Doar oboseala aceea care era pe punctul de a te scoate din funcţiune. Sfincterul îţi pulsa în mod plăcut, ca atunci când ştiai că ai câştigat deja. Ai tras aer în piept şi ai apăsat pe clanţa uşii.

Fata stătea aşezată pe pat, cu spatele la tine. Era toată lucioasă, i se vedea spatele bronzat. A spus ceva ce tu nu ai înţeles. Ai vrut să o ucizi atunci şi acolo şi ţi-ai dat seama că ai uitat să scoţi pistolul, Albert.

Micile detalii.

Ai uitat să scoţi pistolul şi să te opreşti din scrâşnit dinţii.

Fata s-a întors spre tine şi vreme de câteva secunde foarte lungi nu ţi-ai dat seama dacă te recunoaşte sau nu. Poate şi ea era la capătul

puterilor.

Ai scos pistolul de la piept şi l-ai îndreptat spre ea. S-a făcut linişte.

Te aşteptai ca ea să ţipe, dar adevărul este că *sunetul glonţului este ţipătul cel de pe urmă.*

Apoi totul s-a terminat. Câteva clipe mai târziu nu te mai dureau nici dinţii, fiindcă nu îi mai scrâşneai. Erai în locul acela pe care îl doreai, locul acela după care tânjeai de mult.

Isabela este fără direcţie. Ca un copil fără griji şi fără prieteni într-o zi de vară.

— Văd că îţi merge bine. Mă bucur de asta, spune Eugen, zâmbind.

Cuvintele sunt ca nişte degete de oţel care o strâng. Şi o strâng până când aproape că îi dau lacrimile. El se simte uşurat că ea nu se mai gândeşte lâ el, că ea nu mai este ancorată în legătura lor clandestină. El este bucuros că ea l-a uitat. Acum, situaţia este echilibrată, fiindcă probabil şi el a uitat-o pe ea.

Isabela nu se poate abţine:

— Eh, merge... am şi eu demonii mei. Mă lupt cu ei în întuneric, când sunt singură, departe de oameni.

— Ce demoni?

Să-i spună? Nu, nu vrea să-i dea satisfacţia de a şti că încă îl ia în considerare. Dar nu poate nici să rişte. Ce să rişte? Nu poate explica. Simte nevoia să-i spună ce are de spus.

— Nu contează.

Eugen o priveşte, neîncrezător în cuvintele ei.

— Am auzit că aţi fost la cheful ăla...

— Da. Adică nu. Eu nu m-am dus.

Marcel este plecat şi i s-a părut lipsit de sens să meargă singură, fără vreunul dintre ei.

— Am auzit că a fost tare, adaugă el.

— Aş fi vrut să fiu acolo. Şi să fii şi tu.

— Da. Ar fi fost frumos, şopteşte el.

— Cam atât, nu? Dacă ne întindem la discuţii...

— Păi, ce dracu' să spun? Că mi-e dor de tine? Ajută la ceva? E ca o picătură chinezească.

Eugen afişează o mină tristă:

— în final te rupe.

— Mi-e dor de tine, menţionează ea, inutil.

— Ţi-am spus că ne întindem prea mult la discuţii.

— Mi-e dor de tine tare de tot, insistă ea.

— Şi mie, lasă el să-i scape. Şi ţi-aş fi spus asta chiar dacă nu ai fi spus-o tu. Chiar dacă zici că orgoliul meu nu are margini.

— Cred că nu are margini fiindcă e ca al meu. Dar să ştii că... mă mângâie cuvintele tale.

— Ar trebui să te doară, fiindcă nu e bine.

— Ce nu e bine?

— Că ne e dor.

— Dacă afli cum se scapă de asta, să-mi spui şi mie.

— Cred că timpul le rezolvă pe toate, spune el pe un ton calm.

— Asta nu-mi place. Şi nu cred în aşa ceva. Trecerea timpului nu mă ajută cu nimic.

— De ce? întreabă el.

— Pentru că mereu am fost melancolică. Pentru mine, trecutul e mereu prezent. Mi-e greu să ţin trecutul în trecut. Mi-e greu să fac diferenţa între...

Isabela se opreşte şi îşi scutură capul. Spune:

— Nu mă pot vindeca dacă nu simt trecerea timpului.

— Trebuie să crezi în vindecare, încearcă el ferm.

— Ştii ce cred eu?

— Ce?

— Că o să mergi acasă şi o să o strângi pe Paula în braţe şi o să te gândeşti la mine.

— Nu o să fac asta! spune el şi se dă un pas înapoi, involuntar.

— Ba da, şopteşte ea cu calm. O să stai cu ea pe întuneric, în pat, o să aşteptaţi să vi se potolească inimile şi o să te gândeşti la mine.

— Tu faci asta? Faci asta?!

— Acum nu vorbim despre mine.

— Convenabil.

— De ce râzi? întreabă ea.

— Fiindcă mereu mă contrazici, indiferent dacă trebuie sau nu. încerci să scoţi de la mine lucruri pe care nici tu nu vrei să le scoţi de la tine.

— Eu le ştiu, nu trebuie să mă aud rostindu-le.

— Ai grijă ce ştii şi ce nu ştii.

— îmi place jocul ăsta de cuvinte. OK, te provoc să nu te gândeşti la mine când eşti cu Paula.

— OK, aşa o să fac, promite el, şi Isabelei i se face teamă că el este capabil să se ţină de cuvânt.

— Asta ar fi chestia corectă de făcut, îl împunge ea. Că văd că eşti atât de corect din punct de vedere politic.

— La teorie sunt bun. Practica mă omoară. Dar o să mă gândesc la Marcel şi atunci o să-mi aduc aminte de tine şi de mine şi de toată chestia asta bolnavă.

— Nu îl băga pe el în chestia asta. Asta e doar între noi.

— îţi spun ceva. A fost frumos ce a fost între noi. Al naibii de frumos şi de bine. Am un nod în stomac doar când mă gândesc la prezenţa unei mâini în preajma mea. Dar nu-i normal. Nu pot trăi aşa, pe două planuri. înţelege că nu sunt ca tine, nu le vreau pe toate. Nu vreau să câştig doar de dragul de a câştiga. Vreau să şi câştig *ceva.* Pricepi ce îţi spun? Chestia asta... a fost o nebunie, o scăpare de-a noastră, care din prea multă dorinţă şi plăcere a continuat dincolo de limitele... dincolo de

orice limite. Dacă eram singuri, lucrurile ar fi stat altfel. Dar nu suntem, niciu- nul. Nu putem... nu trebuia să luăm hotărârile astea de capul nostru. Nu ştiu ce se va alege de relaţia mea cu Paula. Tu... cred că ştii ce se întâmplă între tine şi Marcel. Tu ştii ce vrei sau ce nu vrei. Ce vei face sau nu vei face.

— Hm, mie mi se pare că am fost trasă pe sfoară. Adică înţeleg tot ce mi-ai spus, dar nu ai senzaţia că ţi s-a furat ceva, că ţi s-a luat ceva, ceva ce credeai că era al tău, dar de fapt îl aveai doar cu împrumut?

— Păi, şi atunci care e fraiereala? Dacă e doar împrumutat, trebuie dat înapoi.

— Fraiereala este că credeai că este al tău... de tot.

— Eu nu mă simt tras pe sfoară. Am încercat să iau ceva ce nu era al meu. Şi tu ai făcut la fel.

— Cred că ai reuşit.

El o priveşte apăsat, fiindcă presimte că urmează ceva grav.

— Nu mă pot obişnui cu ideea că nu mă mai iubeşti, îi spune ea, pe când se pregătesc să-şi ia rămas-bun.

— Nu există nu pot, ci doar nu vreau.

— OK, atunci nu vreau.

Eugen îşi aduce aminte de ceva foarte important:

— Nu ţi-am spus vreodată că te-aş iubi.

— Nu, nu mi-ai spus-o. Dar ai făcut-o.

El strânge din fălci şi Isabela ia asta drept aprobare. Ce altceva poate fi?

Minciunile sunt îndepărtate zgomotos, adevărurile puternice şi evidente sunt susţinute cu glas strident. Lucrurile necontestate şi neimportante sunt subliniate printr-un „mda“ indiferent.

Adevărurile ruşinoase sunt confirmate prin tăcere.

Tăcerea este tot ce are, dar nu mai este de ajuns. Are nevoie de cuvinte. Are nevoie de muzica lor frântă.

Pecetluieşte tăcerea cu semnul buzelor, cu semnul unui sărut nevinovat.

Dar un sărut nu e niciodată nevinovat.

împerecherea este doar un pretext atunci când ai o aventură. Sexul este doar pauza pe care o iei între momentele petrecute împreună.

împreună. Acesta este un cuvânt care îi îngenunchează pe mulţi. Nu e nimic special în legătură cu el. Nu are o semnificaţie aparte. Oamenii cred că a fi împreună cu cineva este ceva real, ceva palpabil, dar de fapt toţi se mint singuri. Se agaţă de sensul cuvântului fără să ştie ce înseamnă cu adevărat. Sunt cu toţii înfometaţi, au nevoie de înţelegere şi de mângâiere, iar dacă sufletul lor miroase un sentiment care parcă aduce a linişte şi căldură şi braţe în jurul lor, atunci ei se aruncă în hău râzând, aşteptând impactul cu nerăbdare.

Adevărul este că toţi sunt singuri şi nimic nu schimbă asta. Sunt singuri în mintea lor şi în carnea lor cinică, peste tot sunt singuri. Isabela ştie asta.

Are un nor mare în cap. Aude tunetele în spatele ochilor. îi este somn. Este obosită.

Vrea să se pună în pat.

Aude clapele unui pian ticăind cu nerv şi un clopot bătând apocaliptic, putând să o ţină aşa la nesfârşit.

Se întinde pe canapea şi trage o pătură peste ea. Razele soarelui abia mai pătrund printre jaluzele. Se înserează. Culoarea luminii devine roşiatică. Totul în jurul ei se apropie de sfârşit.

Dormitul pe canapea îi dă mereu senzaţia de sfârşit. Este ceva neobişnuit. Oamenii normali dorm în pat, în timpul nopţii. Ea doarme pe canapea, la ora şapte seara. Se odihneşte înainte de venirea nopţii. Noaptea este timpul pentru îngroparea morţilor.

Vremuri când gustul a fost mai dulce şi nimeni nu vorbea în şoaptă. Când totul părea să dureze la nesfârşit.

Asta vrea să viseze.

închide ochii. Este obosită.

Timpul tace în jurul ei. Nu face zgomot, ca să nu atragă atenţia asupra lucrurilor meschine pe care le mai face. Tace şi trece.

Groove Armada - *Hands of Time*

♦ ♦ ♦

Paul nu era prost. Ştia că sfârşitul era aproape. Albert se apropiase foarte tare de ei în urmă cu o zi. Nu îşi făcea iluzii că scăpaseră de el. Era chiar în ceafa lor, respirând greu, ca un animal de pradă înfometat, pregătit să-şi sfâşie victimele. Iar Sofia era foarte neglijentă. Nu părea să ia în serios ameninţarea aceea care se ţinea de ei ca o umbră. Pentru ea, toată chestiunea părea uneori o excursie mai extravagantă. Şi atitudinea aceasta i se transmisese şi lui. Sau poate doar îmbătrânise şi uitase căile pe care trebuia să păşească. Fata asta îl afectase. Era nebună şi îl înnebunise şi pe el.

Dar pofta ei de viaţă era molipsitoare, iar zâmbetul ei era ca o simfonie modernă.

Schimba vitezele şi trecea de pe o bandă pe alta fără să se gândească la ce făcea. Sofia era lângă el, îmbrăcată în rochia ei albă dc dantelă, cu un genunchi îndoit, lăsând să i se vadă coapsele rumene şi lungi. Ţinea o ţigară între degete şi ochelarii de soare îi atârnau neglijent pe nas.

Din când în când se apleca asupra *player-ului* şi

schimba melodia. Acum se auzea *Jolene* şi Sofia îşi întorsese capul spre el. Zâmbea şi dădea din cap, mimând cuvintele - împrumutate de la Dolly Parton, care le împrumutase la rândul ei de la Bob Dylan - pline de amărăciune ale solistului trupei The White Stripes cu o expresie de durere profundă, de parcă era femeia a cărei fericire atârna de un moft. Sprâncenele ei erau şi ele pline de amărăciune.

începuse să plouă, o furtună de vară, cu stropi grei şi răcoroşi.

Treceau pe un bulevard plin de oameni, unii aşteptând în staţii de autobuz, alţii adăpostindu-se de ploaie pe sub umbrele.

— Aş vrea să fiu o macaroană! spuse Sofia brusc şi îi zâmbi lui Paul.

Paul râse în sinea lui.

Fata era nebună. Şi era atât de natural pentru ea să spună aşa ceva. Atitudinea ei schizoidă, trecerile de la un zâmbet la un ţipăt pentru Sofia erau la fel de naturale ca schimbarea luminii şi culorilor într-un caleidoscop.

Fata îşi lipi nasul de geamul portierei. Ochii ei străbăteau străzile, căutând ceva cu disperare. Vedea lumea aşa cum era. O femeie murdară cerşea cu spatele sprijinit de un perete, în timp ce doi tineri se sărutau sub o umbrelă, câţiva metri mai departe. O mamă gesticula nervoasă către copilul ei. Copilul plângea. Degetele lui mici încercară să-i acopere gura contorsionată. Pontiacul trecu mai departe. Doi bărbaţi acoperiţi cu pelerine de ploaie de culoare verde răsturnau nişte gunoi în containerul unui camion. Unul dintre ei îşi aprinse o ţigară. Celălalt se întoarse spre maşină şi ochii li se întâlniră. Un bărbat bine îmbrăcat păşi în stradă de pe o alee foarte îngustă. Strecură ceva într-o servietă, apoi porni în direcţia

opusă Sofiei. Fata se întoarse în scaun după el. Pe mâini era plin de sânge. Un autobuz plin cu lume îl acoperi pe bărbat. Câţiva oameni o priviră pe Sofia. Erau înghesuiţi şi încinşi, aburul respiraţiei lor împăienjenise toate geamurile. Unul dintre ei îi arătă degetul mijlociu. Burgheza dracului, pizdă aristocratică ce-şi plimbă curul în Pontiacuri! Coboară-ţi privirea! Iar Sofia şi-o coborî. Trei cvartale mai departe, o bătrână vomită la un colţ de stradă, direct pe trotuar. La Brooks Brothers aveau reduceri de sezon. Un coreean se chinuia să-şi acopere piramida de mere din faţa magazinului cu o folie transparentă. Simţindu-se privit, se opri din ce făcea şi îşi întoarse capul spre maşina în care se afla fata. Un măr se rostogoli pe trotuar şi fu ridicat de o fetiţă. Râuri de oameni curgeau pe lângă şosea, capete înalte, capete întoarse, capete plecate. Telefoane mobile şi pantofi uzi. Câteva perechi de ochi îi agăţară imaginea. Din depărtare, fata auzi bufnitura unui accident de maşină şi ţipetele unui bărbat. Văzu cioburile rostogolindu-se prin ploaie. Cu un deget mângâie sticla aburită în forme de nedesluşit, apoi îl întrebă pe Paul:

— Te-ai uitat vreodată la oamenii ăştia? Adică să-i priveşti cu adevărat. Să încerci să-ţi dai seama ce e în fiecare din ei. Să te forţezi să-i cunoşti.

Paul spuse absent:

— Nu ai cum să-i cunoşti. Nu pe toţi. Poate nici măcar pe unul.

Sofia absorbi răspunsul, apoi oftă:

— Mi se par atât de îndepărtaţi. De parcă n-ar fi cu adevărat acolo.

Paul îşi roti uşor privirea. Oamenii erau acolo. Maşina trecea pe lângă ei. Sofia se lăsă pe spătar şi oftă, apoi repetă:

— Aş vrea să fiu o macaroană verde.

Cuvinte şi gânduri de genul acesta îl făceau şi

pe el să vrea să trăiască. Să poată auzi mai multe. O întrebă:

— De ce ai vrea să fii o macaroană?

— Fiindcă atunci nu aş mai avea nicio grijă. Nu mi-ar mai fi frică.

Paul strânse din fălci. întrebă:

— De ce ţi-e frică?

Sofia nu spuse nimic vreme de aproape un minut. Se uita pe geam, printre stropii de ploaie. Din când în când îşi întorcea capul după vreun om sau după vreo figură aparte. în final murmură:

— Uită-te în jurul nostru, spuse ea cu un calm detaşat, tolănindu-se în scaun ca o pisică. Uită-te la toţi oamenii ăştia... făcu ea un semn cu braţul. Mă uit la feţele lor, mă uit în ochii lor şi văd doar durere. Atâta durere! strigă ea, cu glas plângăreţ.

Paul trase aer în piept. Aşteptă lovitura finală, care nu întârzie:

— De unde atâta durere pe lume? Durere infinită! Tot ce facem pe lumea asta, zi de zi, facem ca să mai amorţim durerea, să uităm de ea. Durerea din jurul nostru şi din interiorul nostru defineşte alegerile pe care le facem.

Râse brusc, apoi adăugă:

— Durerea de deasupra noastră şi cea de sub noi. Două felii de durere, iar între ele, cea mai mare rană a tuturor timpurilor: noi. Sandviciul perfect.

— Crezi că ştii ceva despre durere? o împunse Paul, pe jumătate întors spre ea.

Sofia tăcu câteva clipe, apoi murmură:

— Da. Cred că ştiu câte ceva. Durerea e mai proaspătă, mai nouă în mine decât în tine. M-am gândit la ce mi-ai spus. Pe măsură ce îmbătrâneşti, te obişnuieşti cu ea şi uiţi că e acolo. Devine parte din viaţa ta, ca somnul şi foamea. O potoleşti din instinct, fără să te gândeşti la ea.

Paul o asculta şi cuvintele ei aveau sens pentru

el în acele clipe tulburi.

Sofia îşi mai aruncă privirea pe geamul izbit de picături de ploaie. Continuă:

— Oamenii ăştia. Şi ştii ce mai văd? Ştii ce e mai rău decât durerea?

— Ce? se interesă Paul.

De când bătea autostrăzile împreună cu fata asta, niciodată nu o auzise vorbind aşa.

— Frica.

— Frică. De ce crezi că le e frică?

— Sunt destule lucruri de care să-ţi fie frică.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi... frica de a nu fi înţeles. Frica de a nu fi important. De a nu fi iubit şi de a descoperi că nu există iubire. Frica de a nu avea nimic interesant de spus. Frica de a muri. Frica de a-ţi trăi viaţa şi de a muri, de a fi împrăştiat de vânt, ca praful, în cele patru zări. Frica de a renaşte. Sunt multe lucruri de care să-ţi fie frică. Frica de a nu fi salvat!

„Ai dreptate, Sofia. Frica de a nu fi salvat e o frică reală. O să te salvez, dar pentru asta trebuie să te sacrific“, îşi spuse el.

Ca o mângâiere - a ei? a lui? nu sunt sigur nici eu, nu le pot şti pe toate -, Paul îşi întinse braţul drept spre Sofia, îi mângâie uşor obrazul, iar ea închise ochii, frecându-şi pielea de degetele lui aspre. Apoi, fata îi apucă mâna şi şi-o trecu după umeri.

Gândea că Sofia era plăcută la atingere. Mirosea bine. Mirosea a proaspăt, a tânăr. îi era milă de ea. Habar nu avea ce furtună se dezlănţuise în jurul ei. Poate că tocmai de aceea putea să zâmbească. Sau poate că de aceea o admira: pentru că, în ciuda a ceea ce se întâmplase, încă reuşea să zâmbească. Gândea că oricine nu era în stare să facă haz de propriile

necazuri nu merita să fie fericit.

îşi aplecă uşor capul şi îi privi chipul. Era liniştit, cu ochii închişi. Era totuşi o fricã pe care fata asta nu o avea. Nu îi era teamă că atunci când deschidea ochii problemele aveau să fie tot acolo.

Se mai putea gândi la o frică: frica de a nu însemna nimic. Pentru nimeni.

îşi luă mâna din jurul ei.

Era vremea să se retragă în interiorul lui. Să respingă toate lucrurile astea care îl distrăgeau. Trebuia să stea perfect nemişcat, să-şi ţină respiraţia şi să nu facă niciun zgomot, fiindcă aşa te lupţi cu monştrii. îi laşi să se apropie şi apoi, când sunt convinşi că eşti lipsit de apărare, îi răpui fără milă.

Se apropia momentul decisiv şi trebuia să fie în formă, îşi privi degetele încleştate pe volan. Falangele sale lungi, străbătute de vinişoare ieşite în relief. Mâinile acelea erau unicul lucru pe care se putea baza. Cu ele mângâia obrazul sau coapsele şi tot cu ele ucidea.

— Tu ce ai vrea să fii? întrebă brusc fata.

— Ceva ce nu am mai fost niciodată, murmură Paul neatent.

— Ai fost un tip oarecare. Ai fost un tip foarte rău, care a făcut lucruri foarte rele, enumera ea, ridicând degetele pe măsură ce înşira rolurile pe care le interpretase Paul.

Se întoarse spre el:

— Şi acum ce eşti?

Paul privi în oglinda retrovizoare. Spuse cu voce gravă şi detaşată:

— Acum sunt altceva.

Şi Albert era chiar acolo, în spatele lor.

Metaforic vorbind. Şi nu numai.

Sofia îşi şterse ceea ce păreau a fi lacrimi cu dosul palmelor, apoi se întoarse pe o parte şi

închise ochii. Cuvintele acelea o secătuiseră de puteri. Nu mai avea bucurie de dat în ziua aceea. Era bine că se însera.

Paul se gândi la Albert. Aruncă încă o privire în oglinda retrovizoare. Voia să încheie o dată pentru totdeauna problema. Se săturase să tot fugă. Dacă era condamnat să fugă, măcar să o facă cu un scop, nu de nevoie. Voia să scape de urmăritori, să rămână singur. Poate să-şi caute pacea, dacă ea voia să fie găsită vreodată.

Cu coada ochiului, Paul observă o maşină, un Ford argintiu care făcea tot posibilul să rămână neluat în seamă, în spatele volanului era Albert. îl văzuse într-o clipă când ştergătoarele curăţaseră parbrizul şi un fulger luminase şoseaua.

Ieşiră din districtul de afaceri al oraşului şi Paul făcu câteva ocoluri, ca să se asigure că erau, într-adevăr, urmăriţi de maşina argintie. Opriră la un semafor şi Paul văzu un motel la o distanţă de câteva sute de metri. Reclama înaltă anunţa că aveau camere libere. Se apropiară de clădire. Avea o curte în formă de U şi scările erau la vedere.

— Oprim aici, ce zici? sugeră Paul.

— Da. Sunt obosită, aş putea să mă trântesc puţin în pat, toarse Sofia, lâsându-şi capul pe umărul lui.

— Bine, spuse el, privind în oglinda retrovizoare.

Fordul era tot în spatele lor.

Urcară în cameră şi Sofia se lăsă pe unul dintre cele două paturi:

— Mmm, ce bine se simte, spuse ea, întinzându-se cât era de lungă, cu braţele deasupra capului. Aş putea dormi două zile aici. Cu ploaia bătând în geam.

Se părea că buna dispoziţie îi revenise. Poate era doar oboseală. Oboseală dulce care anula orice

valenţă de bine şi rău. Oboseală care cerşea întuneric şi nemişcare. Aburi pe ferestre.

— Aşa să faci, spuse Paul sumbru şi deschise uşa.

Sofia se ridică brusc în capul oaselor:

— Unde mergi?

— Până la parter. Trebuie să aduc lucrurile din maşină şi vreau să vorbesc cu proprietarul de nişte gheaţă. Am chef să beau ceva rece, zâmbi el glacial.

— Mmm, nu sună rău. Trece-mă şi pe mine în carnet cu un pahar de whisky.

— Aşa o să fac.

Paul ieşi din cameră şi trase uşa în urma lui.

— Să aibă şi gheaţă! adăugă ea peste umăr.

Sofia rămase întinsă pe pat câteva secunde lungi, apoi se ridică şi începu să se dezbrace. Voia să facă un duş. Lâncezitul în maşină o făcea să se simtă stătută şi încinsă. Trebuia să se răcorească. Poate ar fi trebuit să se abţină de la alcool.

Vru să-şi dea jos rochia, dar renunţă imediat. Oftând, se aplecă deasupra tenişilor şi începu să desfacă şireturile unuia din ei.

Afară tuna şi fulgera, iar ropotul ploii era liniştitor ca degetele unui iubit pe pielea spatelui. Uşa de la intrare se deschise, lăsând să intre un curent de aer rece. Sofia spuse fără să se întoarcă:

— Unde-i whisky-ul meu cu gheaţă?

Paul nu spuse niciun cuvânt, aşa că Sofia se întoarse şi figura zâmbitoare i se transformă într-un rictus de groază care o luă prin surprindere. în faţa ei stătea Albert, ud de la ploaia de afară, cu ochii scânteind de furie, şi pentru o clipă Sofiei i se păru că aude scrâşnet de dinţi.

Nu apucă să se întrebe cum ajunsese bărbatul acolo. Gura i se mişca în gol, ca a unui peşte pe uscat. Albert făcu un pas spre ea şi scoase un

pistol din tocul de la piept. Mişcarea aceea atât de îndepărtată şi totuşi atât de familiară o făcu pe Sofia să se relaxeze.

Ceva îi spunea că totul urma să se termine curând. Se dădu doi paşi înapoi, cu unul dintre tenişi într-o mână. Spatele i se lipi de dulap. Inima îi bătea ca un clopot, zguduindu-i tot trupul.

Frica aceea...

Şopti doar pentru ea:

— Vreau să merg acasă.

Vedea un proiectil minuscul şi întunecat ţâşnind din gura sfioasă a pistolului, străbătând întunericul din încăpere şi înfigându-i-se în piept. Sau în cap. Apoi ea cădea într-un iad singuratic, un vid cu cer lipsit de stele şi o podea acoperită de petrol. încerca să se ridice şi aluneca mereu, palmele îi alunecau şi ele pe podeaua aceea. Rochia ei albă se înnegrea tot mai tare.

îl văzu pe Albert ca prin ceaţă şi la fel îl văzu şi pe Paul, apărând din spatele lui Albert, cu o figură calmă ca o bombă, cu gura strânsă într-o linie subţire şi cu maxilarul fremătând pe sub pielea obrazului.

Paul ţinea în mână cureaua de piele pe care o purta de obicei la pantaloni. O trecu ameţitor de repede în jurul gâtului lui Albert şi se atârnă de ea. Asasinul vru să se întoarcă spre Paul, dar acesta strânse cureaua atât de tare, încât gâtul bărbatului era acum nu mai gros decât încheietura braţului. Albert reuşi să-şi arunce pistolul de pe deget şi încerca să-şi elibereze beregata. Concentrându-se asupra curelei, Paul îl ridică pe Albert de la pământ. îl ţinu suspendat câteva clipe.

Sofia îl privea mută.

Ochii lui Paul erau imobili şi reci. Arctici.

Acesta trase aer în piept şi îl izbi pe Albert o singură dată cu capul de perete şi în acelaşi timp

Albert îl izbi pe Paul cu cotul în coşul pieptului, chiar înainte ca Paul să scape din mâini cureaua.

Albert căzu pe jos, ameţit. Cu fruntea pe parchet, horcăind şi mişcându-se ca o şopârlă surprinsă pe asfaltul fierbinte, încerca să-şi desfacă cureaua din jurul gâtului. Paul se întinse să apuce iarăşi cureaua, dar Albert se ridică în picioare şi îl lovi pe acesta cu pumnul în piept. Paul se dădu un pas în spate şi, cu respiraţia pe jumătate tăiată, se apropie de Albert. începură să se lovească unul pe altul cu pumnii şi cu picioarele. îşi ţinteau capetele, încheieturile şi muşchii încordaţi.

Răsuflau greu, dar se mişcau foarte repede. Albert îl lovi pe Paul cu vârful tare al pantofului în tibie, apoi mai încercă să-l lovească o dată în gleznă. Paul îşi retrase la timp piciorul care ardea de durere şi îşi propti călcâiul în pieptul bărbatului. Albert căzu pe spate, zdrobind un scaun de lemn. Aşchii groase se împrăştiară pe podea. Paul se aplecă asupra lui, încercând să apuce iarăşi capătul curelei de piele, dar Albert execută o mişcare imposibil de rapidă şi îşi scoase laţul din jurul gâtului.

Se priviră câteva clipe. Albert balansa într-o mână cureaua de piele şi nu îşi scăpa adversarul din ochi, iar Paul avu vreme să simtă durerea pulsând din tibie. Apoi se năpustiră iarăşi unul asupra celuilalt.

Se loviră unul pe altul în figură, cu bufnituri înfundate. Obrazul lui Paul se despică.

Albert îşi încordă spinarea şi cureaua plesni aerul, încercând să se înfăşoare în jurul capului lui Paul, dar ratând ţinta. Lovi de câteva ori cu piciorul, dar nu atinse decât aer. Paul îi pară una dintre lovituri şi reuşi să se apropie de el. îl izbi cu capul în figură şi Albert îi întoarse gestul.

Trupurile lor erau acum lipite unul de altul, fără loc de luptă între ele. Erau prea aproape ca să se poată lovi eficient.

Sofia îi urmărea în linişte, nemişcată. Nu mai era acolo, în camera aceea de motel. Nu mai simţea dedesubt podeaua şi nici semiîntunericul care o înconjura. O vibraţie slabă părea să mişte liniile spaţiului care o înconjura, camera aceea, dulapul, patul, scaunele, masa, apoi totul se opri, inspirat în plămânii întunericului, ca şi cum cineva apăsase pe un întrerupător.

Universul era mut.

Albert îşi înfipse degetele lungi în locul de sub braţele lui Paul şi începu să strângă. Durerea era insuportabilă, aşa că Paul se retrase puţin şi, din instinct, încercă să-l lovească în glezne. Rată, iar Albert îl apucă de umeri şi îl roti, prin- zându-l într-un clinei. Braţul drept strângea gâtul lui Paul cu furie, iar capul îi tremura de încordare. Scrâşnetul încetase. Paul încercă să-l lovească, dar peste umăr pumnul nu putea fi eficient. Se zbătu, apoi un picior îi alunecă. Sângele începu să-i fiarbă în vene şi vederea i se tulbură, apoi, pentru o clipă, totul se întunecă.

Sofia privi în jurul ei. Se aplecă şi culese de pe podea un obiect. Paul era acum aproape nemişcat şi totul era pierdut. Fata tremura. Scoase un urlet de furie în timp ce braţul îi zvâcni, apoi se retrase doi-trei paşi înapoi. Şopti în vidul format:

— Vreau să merg acasă.

îl ţineai pe nenorocitul ăla la piept, Albert, îl strângeai mai tare decât ar fi făcut-o vreodată căţeaua aia a lui. Se zbătea ca un pisoi ţinut cu capul sub apă, fără vlagă, încă puţin, vreo zece secunde, şi totul urma să se termine. Apoi ai simţit o lovitură slabă în coaste şi respiraţia ţi s-a blocat pentru o clipă. Aveai gura uscată. Ai oftat şi

braţele ţi s-au descleştat automat, nu le-ai putut controla. El a căzut pe jos şi te-ai rugat să fie mort. Nu era.

Te-ai întors pe călcâie şi ai văzut-o pe fată cu sufletul în afara trupului de speriată ce era şi ai văzut ce ţinea în mâna dreaptă. Ai vrut să-i spui ceva şi ai descoperit că aveai gura plină de sânge. Ai înghiţit sângele, avea gust de fier ruginit şi cenuşă, apoi te-ai apropiat de fată. Ai apucat-o de gât şi nu s-a împotrivit. Te ura, ochii ei îţi spuneau asta, şi încă ţinea în mână aşchia aceea, era mânjită de culoarea roşie, iar tu ţi-ai privit partea dreaptă a pieptului. Cămaşa era roşie şi ea şi atunci a început să te doară cu adevărat. Ai mai fost înjunghiat de câteva ori, dar niciodată atât de adânc. Ai strâns degetele, iar gâtul fetei ţi-a ascultat dorinţa şi s-a subţiat. Plângea în tăcere, dar ochii ei nu te lăsau în pace. în ochi avea lacrimi şi furie. Multă furie.

Apoi, trupul ei s-a rotit sub mâinile tale şi ai simţit o altă lovitură, în partea stângă.

Paul căzu în genunchi şi apoi se prăvăli pe burtă. Rămase aşa câteva secunde lungi, apoi tuşi ca să-şi ventileze căile respiratorii, un reflex binevenit care îi zgârie traheea. Se rostogoli pe spate şi ochii săi fixară tavanul, apoi coborâră şi îl văzu pe Albert. Avea o pată mare de sânge în partea dreaptă, o umbră care se lărgea fără oprire şi ameninţa să îl înghită foarte repede. Bărbatul se apropie de fată şi o apucă de gât, dar Sofia, cu un sughiţ disperat, înfipse aşchia aceea şi în partea stângă a bărbatului. Albert îşi ridică şi al doilea braţ, dar fata rămase tăcută.

Paul se ridică în picioare şi îl izbi pe Albert cu putere la baza coloanei. Acesta se îndoi şi căzu pe spate. O privi pe fată. Gâfâia zgomotos. Se întoarse spre cel căzut. Trăgând cu sete aer în piept, Paul îl

luă pe Albert între picioare, îşi îndoi spinarea şi coborî asupra lui un pumn ce părea de oţel. Era un pumn care concentra toată durerea aceea amară, toate orele acelea de aşteptare, toată răbdarea omului de deasupra care ştia că într-o bună zi urma să vină momentul când toate lucrurile vor fi aşa cum trebuie să fie. Lovitura îl ameţi de-a binelea pe Albert, iar Paul îşi ridică piciorul încălţat cu cizma de piele. Ochii săi ardeau cu sălbăticie. Gura îi era umedă.

Apoi lăsă talpa să cadă. Camera întreagă păru a se zgudui. Mobilele se clătinară.

Capul lui Albert se izbi de podea cu o bufnitură seacă. Mâinile îi zvâcniră grotesc şi nepăsător, asemenea crengilor unui copac în timpul unei furtuni.

Sofia scăpă un icnet.

Paul nu o luă în seamă, ci lăsă talpa să cadă iarăşi pe maxilarul asasinului şi Sofia auzi ca prin vis o trosnitură scârboasă, de os rupt. Fata tresări, tremura fără control, ochii îi curgeau, apoi totul amuţi din nou. Ca şi cum lovitura aceea fusese un pumn dat în urechea universului.

Fata şopti fără să se audă pe sine, ducându-şi mâinile la gură:

— Dumnezeule!

Sofia se simţea iarăşi ca în urmă cu o săptămână, pe aleea aceea, privind în întunericul ţevii. îşi privi mâinile cu groază. Erau roşii. Lăsă bucata de lemn să cadă la pământ.

Paul se sprijini cu o mână de o comodă aflată lângă perete şi continuă să tropăie cu sălbăticie pe căpăţâna lui Albert. Cu fiecare lovitură, Paul gemea tot mai tare, victoria era a lui şi răsufla greoi, se apropia de orgasm. Fiecare mişcare - *tup-tup-tup!* - zdrobea şi mai tare craniul celui căzut, până când Paul ajunsese să calce o bucată informă

de carne.

Blugii îi erau năclăiţi de sânge. Părul, creierii, ochii lui Albert, toate erau nişte pete strivite şi încâlcite care se împrăştiau încet pe linoleumul ieftin din cameră.

Paul gâfâia şi scrâşnea, ameţit de victorie, şi un fir gros de salivă i se prelingea de pe buze. Ochii îi ardeau în cap şi răsufla greu. Se clătină epuizat. îşi îndreptă spatele şi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

— Ştii... pentru ce e asta, gâfâi Paul spre ceea ce fusese Albert.

Se potoli şi încercă să-şi dea seama ce era de făcut în continuare.

Se aplecă asupra trupului căzut şi căută prin buzunare. Găsi telefonul mobil al lui Albert. Căută prin agendă şi găsi numărul lui Knopf. îl apelă.

Mâinile îi erau pline de sânge. Sânge care se scurgea pe telefon şi pe bărbie. Pe ureche şi pe gât.

— Alo? se auzi o voce gravă. Albert, eşti acolo?

— Albert e mort, spuse Paul sec.

Sofia îl privea absentă şi nu îndrăznea să-şi coboare privirea la picioarele lui.

— Cu cine vorbesc? întrebă Knopf calm.

— Cu Paul. îţi aduci aminte de mine?

Knopf nu spuse nimic.

— Vin după tine, şuieră Paul. Mă auzi? Nu azi. Poate nici mâine, dar într-o bună zi o să deschizi uşa şi eu voi fi acolo.

Urmară alte câteva secunde de linişte, apoi Knopf spuse:

— Albert a ucis-o, nu eu.

— Albert era doar un câine turbat. Eu îl vreau pe cel care l-a lăsat liber.

După câteva secunde, Knopf întrebă:

— Fata e cu tine?

Paul strânse din fălci, dar nu spuse nimic.

— Fata e cu tine? repetă Knopf.

Paul o privi pe Sofia, apoi scrâşni în telefon:

— Nu o s-o găseşti niciodată.

— O să încerc, spuse Knopf calm.

— Niciodată! ţipă Paul în difuzorul murdar de sânge, apoi închise.

Rupse telefonul în bucăţi.

îşi ridică privirea, clătinându-se. Ochii săi lacomi o căutau pe Sofia. Când o văzu stând lipită de dulap, sări peste trupul inert al lui Albert şi se apropie de ea.

O luă în braţe şi o strânse la piept, carnea ei era rigidă şi caldă şi îi şopti, fără să-şi dea seama că ea nu era atentă:

— îmi pare rău. Trebuia să fac asta.

Sofia privea peste umărul lui, cu ochii goi, la bărbatul căzut. Paul îşi dădu seama că fata şoptea:

— Vreau doar să merg acasă.

Apoi îşi întoarse privirea spre Paul. Bărbatul o apucă de încheietura mâinii stângi şi se îndreptă spre ieşirea din cameră:

— Hai, nu e vreme de pierdut. Trebuie să plecăm.

Dar fata se desprinse de el, îşi smuci mâna din strânsoare şi se îndepărtă câţiva paşi.

— *Ştii pentru ce e asta.* Aşa ai spus!

Paul nu înţelegea. Da, acelea fuseseră cuvintele sale. Acela fusese momentul în care răzbunarea lui râncedă se materializase. începuse să bea din cupa răzbunării şi lichidul avea gust bun. Era rece şi liniştitor, iar cupa era plină până la buză.

— De ce ai spus asta? Pentru ce a fost asta? De ce l-ai ucis? Bărbatul o privi fără să-şi dea seama imediat ce insinua fata.

— Pentru că Albert e cel care le-a ucis. Pe Beatrice şi pe fiica mea. El e cel care a...

Sofia se îngrozi. Dar asta însemna că Paul... că el ştiuse mereu acest lucru.

— De ce nu l-ai ucis pe Albert în seara aia, pe alee? Ştiai cine era, ştiai ce făcuse?!

— Da, ştiam. Nu l-am ucis fiindcă nu era momentul. Te-am salvat pe tine.

Toată cursa aia, toată tensiunea aia, tot privitul acela peste umăr...

— Damoazela în pericol! râse ea rece şi isteria i se auzea în glas.

— Nu înţelegi, murmură Paul.

Sofia făcu un semn cu mâna care îl opri pe bărbat:

— O, ba da, mi-e foarte clar! M-ai folosit ca momeală. Tot timpul ăsta. De asta m-ai luat cu tine! Eşti un gunoi egoist! ţipă ea isterizată.

începu să respire greu, ca şi cum se înecase cu ceva moale, ceva ce părea că îi permite să răsufle puţin câte puţin, sufocând-o lent. Strigă cu glas gâtuit, împungând aerul cu un deget hotărât:

— M-ai minţit de la început. Din prima clipă! M-ai minţit în legătură cu tot! Albert mă urmărea pe mine, dar tu îl urmăreai pe el. Tot jocul ăsta... în toată goana asta, tu eşti cel periculos, nu Albert!

Paul o privi cu calm şi întrebă:

— Te simţi mai bine acum?

Sofia îşi duse mâna la piept, masânau-l încet.

— Aminteşte-ţi: *tu* ai venit după mine, spuse Paul. Dacă planul meu era să te folosesc ca momeală pentru el, mă bazam prea tare pe ceva ce tu ai fi putut la fel de bine să nu faci.

Da, ea urcase în maşină, dar nu cumva alegerea îi fusese sugerată? O privire, un gest al lui, chiar şi faptul că îi sărise în ajutor. Era în stare de şoc. Era speriată. Avea nevoie de protecţie. El fusese alegerea logică pe care oricine ar fi făcut-o.

Dar acum nu mai putea rămâne acolo. Nu îl

cunoştea pe omul acela. îl privea şi era un străin. Se părea că nimeni nu era ceea ce părea în jurul ei. Knopf era un ucigaş cu sânge-rece. Albert la fel. Paul la fel. Nicăieri nu era în siguranţă. Maică-sa avusese dreptate.

— Nu, murmură ea răspunsul întârziat la întrebarea lui, apoi ţâşni afară, în ploaie.

Paul alergă după ea.

Sofia coborî treptele câte două sau câte trei, aproape alunecând de vreo două ori, şi, când ajunse la parter, o luă la fugă prin ploaie. Paul era pe urmele ei. Fata trecu de Pontiacul parcat chiar sub fereastra camerei lor şi începu să alerge în josul străzii.

Paul se opri o clipă şi o privi.

Un fulger despică cerul negru.

Urcă în maşină şi porni după ea. Nu scoseseră nimic din maşină, aşa că nu lăsau nimic în urmă. Oricum nu se puteau întoarce în camera aceea. Ucisese un om, iar asta îl aruncase înapoi în timp.

Se apropia de o Sofie udă până la piele şi opri maşina. Dar fata nu se opri, ci continuă să alerge prin ploaie, departe de el. Tenişii ei de culoarea vaniliei erau plini de noroi.

Paul o strigă. Sunetul apei căzând din cerul pustiu ştergea orice cuvânt.

O luă la goană după ea. Era ameţit şi obosit. Piciorul drept îl durea. O prinse din urmă pe fată şi o apucă cu braţele. Ea se zbătu cu sălbăticie câteva clipe. Apoi se întoarse spre el şi îl lovi cu picioarele şi cu coatele.

— Trebuie... să... plecăm! gâfâi el şi o trase după el, spre maşină.

— Nu! De unde ştiu că nu o să-mi faci rău? ţipă fata, zbătându-se.

Părul ei ud biciuia faţa lui Paul şi lacrimile ei se amestecau cu stropii de ploaie.

Acesta o târî până la maşină şi o aruncă pe bancheta din spate. Căzu peste ea şi îi ţintui mâinile sub greutatea lui.

— De ce aş face asta? Hm?! scrâşni el. Nu am niciun motiv să fac asta. Te-am protejat până în momentul ăsta! Nu o să te dau la câini tocmai acum! Potoleşte-te, şi să plecăm dracului de aici!

Sofia îşi întoarse privirea spre el. Gura ei era chiar sub gura lui. îi simţea respiraţia fierbinte curgându-i pe faţă. îi scruta ochii şi ştia că bărbatul de deasupra ei spunea adevărul. în sfârşit, un răspuns printre atâtea întrebări. Un adevăr printre atâtea minciuni.

Paul se retrase de pe ea, trânti portiera, iar apoi ocoli maşina şi se aşeză la volan. Demară cu roţile smucind noroiul şi aruncându-l în urma lor.

Ploua foarte tare acum.

Sofia suspina fără lacrimi pe bancheta din spate, apoi se opri.

Paul conduse cu viteză până când ajunseră la un pod. în loc să se angajeze pe o bandă principală, coti la dreapta şi ocoli podul, oprindu-se sub el. Acolo nu îi putea vedea nimeni. Era doar o platformă de beton sterp şi uscat. Pilonii de susţinere ai podului erau plini de graffiti multicolor cu pisici şi oraşe luminate de o lună imensă.

Paul frână şi maşina derapă câţiva metri prin praf, oprindu-se chiar în faţa unui zid de beton.

Se făcu linişte, o pauză şifonată doar de răsuflarea lor sincopată. Paul rămase cu palmele pe volan, strângând cu putere, frustrat că nu putea să dezmembreze obiectul acela.

Sofia îi căută privirea în oglinda retrovizoare şi îşi întinse mâna până când îi atinse umărul.

— îmi pare rău, murmură el. Dar ce am făcut trebuia făcut.

Sofia nu spuse nimic. El continuă:

— Suntem în război şi mereu vor fi victime. Mai

bine el decât noi. Decât tine. Ţie nu trebuie să-ţi fie frică vreodată. Nu trebuie să-ţi fie teamă că nu vei fi salvată. Şi nici că vei fi sacrificată. Nu de acum încolo.

Sofia îşi mări ochii atunci când, printr-un proces necunoscut, împrumutat pentru câteva clipe de la o fiinţă cu mintea mult mai limpede, pricepu că Paul vorbea despre faptul că o folosise drept momeală. Nu îşi cerea iertare pentru că îl ucisese pe Albert.

Fata strânse din fălci şi simţi cum trupul îi era cuprins de o fierbinţeală. Frica retroactivă. Nimic nu se compara cu ea. Inima începu să-i bată şi mai tare. Ar fi vrut să verse câteva lacrimi, să-şi calmeze nervii. Să-ţi dai seama cât de aproape ai fost de sfârşit şi să ştii că cineva ţi-a făcut asta cu bună ştiinţă...

începu să-l strângă pe Paul de umăr, tremurând, înfi- gându-şi unghiile în carnea lui.

încrede-te în instinct.

Paul se întoarse spre ea, cu ochii roşii, cu fălcile fremă- tând. Din obrazul despicat îi curgea un fir de sânge cald, îşi făcu loc printre cele două scaune din faţă şi ajunse pe bancheta din spate, lângă ea.

îşi apropie trupul ud de trupul ei care tremura, dar fata îi puse o palmă pe piept. El o apucă de încheietură şi o smuci într-o parte, apoi o apucă de ceafă şi o trase spre el.

Toate promisiunile pe care şi le făcuse, de a sta departe de ea, de a nu o atinge... erau deja aruncate pe geamul deschis, în praful de lângă maşină.

încrede-te în instinct, apoi alege calea opusă.

Sofia se zbătu câteva clipe, apoi, în învălmăşeala aceea îşi aduse aminte că îl dorea. Voia să-l lovească şi să-l muşte. Voia să plângă. Voia să-l consume şi să-l facă parte din ea.

îşi băgă mâna sub tricoul lui şi îl trase spre ea. Un articol vestimentar se rupse cu un sunet scurt şi îndepărtat, iar fata se strecură deasupra lui Paul. Cu o acurateţe nebănuită se potrivi deasupra lui. Degetele lui înşfăcară coapsele fetei şi îi traseră în jos şoldurile satinate. Gemu uşor, oboseală sfântă. Gura lui avea gust de sânge. Se sărutară apăsat şi se muşcară. îi luă un sân în gură.

Cu capul înfundat în scobitura umărului lui Paul şi cu braţele încleştate în jurul gâtului său puternic, fata începu să-şi mişte bazinul înainte şi înapoi. Pelvisurile lor flămânde. Ea îi luă una dintre mâinile mari, cu degete noduroase, şi o plimbă peste fese, peste coapse, peste trupul umed din rochia umedă. îi strângea sexul cu muşchii pelvisului şi îl ţintuia cu spatele pe banchetă. Se împingea în el, sacadat şi reţinut, şi simţea o furnicătură urcând dintre picioare, străbătându-i stomacul cu o răceală plăcută, zvâcnind prin plămâni, dând să-i despice sternul. îşi strivea sânii plini de pieptul lui.

Gemeau amândoi, sudoarea şi picăturile de ploaie îi lubrifiau. Ea spunea cuvinte urâte şi îşi mişca şoldul tot mai repede. Paul urmărea sunetele ei, o lumină care îl ghida prin întunericul din spatele pleoapelor strânse. Fălcile îi trosniră de încordare. îşi ţinu respiraţia vreme de zece secunde, zvâcnind din şolduri cu o furie de care nu se credea capabil, în timp ce mâinile lui ţineau strâns talia de clepsidră a fetei şi o izbi de dedesubt, iarăşi şi iarăşi şi iarăşi, până când simţi cum sperma, ca o săgeată, îi străpunse pe amândoi. Sofia îşi încleştă degetele în spatele gâtului lui şi îi strânse capul la piept atât de tare, încât crezu că îl va sufoca. El nu se împotrivi, fiindcă acesta era stigmatul orgasmului.

Fata oftă întrerupt, ca un înecat, apoi emise un ţipăt prelung şi gutural, un imn de atac anemic. Paul o strânse în braţe şi rămaseră un timp astfel îmbrăţişaţi. Bărbatului îi trebui mult timp ca să-şi dea seama că fata plângea. Era eliberată de frică.

Tipo, o să te părăsesc

Deschide uşa şi din întuneric o loveşte un miros greu de alcool. Apoi chipul lui se materializează din umbră.

— Ce dracu' cauţi aici? Ştii cât e ceasul?

— Nu. Tu ştii?

Nici ea nu ştie, aşa că aruncă o privire la ceasul electronic de pe frigider.

— E trei dimineaţa. Ce dracu' cauţi aici?

Eugen se sprijină de tocul uşii.

— Sunt obosit. Atât de obosit... şopteşte el.

— Te-ai îmbătat?

— în mod dubios, nu, spune el, vag amuzat, chinu- indu-se să nu i se împleticească limba în gură.

Apoi ochii i se înviorează şi spune tare:

— Dar să nu crezi că nu am încercat!

Abia atunci Isabela observă că picură apă din hainele lui. Este ud până la piele. începe să tuşească de parcă are tuberculoză. îl apucă de un braţ şi îl trage înăuntru:

— De ce eşti ud? întreabă ea, luându-l în braţe, fiindcă începe să tremure fără să-şi poată controla trupul.

Eugen păşeşte înainte, clătinându-se uşor şi sprijinindu-se de ea.

O priveşte insistent, dar nu scoate niciun cuvânt. Are cearcăne şi este tras la faţă, parcă a şi slăbit un pic de când s-au văzut ultima dată. Oare de ce?

Isabela îl ajută să ajungă în camera de zi şi el se

trânteşte pe canapea fără să se descalţe.

îşi roteşte privirea în jurul lui. Abia atunci realizează că Marcel nu este acolo.

— De ce eşti ud? Ce faci la ora asta pe străzi?

O priveşte şi îi întâlneşte ochii plini de dulceaţă amară, reproşându-i alegerile făcute. Prea puţin habar are Isabela că Eugen, de fiecare dată când o vede, o doreşte tot mai mult şi tot mai puţin în acelaşi timp. îşi acordă timp să-i vadă neajunsurile şi să o urască pentru ceea ce face din el. A văzut-o şi i-a gustat carnea şi spiritul, iar acum ştie exact din ce este făcută. A urmărit-o cum îşi ştergea apa de pe trup sau felul şleampăt de a se îmbrăca, după ce împărţeau o ţigară la adăpostul întunericului. A ajuns la un moment dat să uite complet ce anume l-a atras la ea de la bun început. Trebuie să facă eforturi ca să-şi aducă aminte şi crede că asta înseamnă că începe să se vindece de boala aceea care se numeşte Isabela.

— M-am săturat de toate astea. Stăteam pe canapea acasă. Mi-am turnat un pahar de whisky şi l-am băut. Cred că mi-am mai turnat câteva, şi le-am băut şi pe acelea. Paula dormea. M-am încălţat şi am ieşit, pur şi simplu, pe uşă afară. Până să-mi dau seama, eram pe bulevard, singur. Apoi m-am apropiat de malul râului. E o lună aşa de frumoasă afară. Am coborât până la apă şi am intrat înăuntru. Cred că până la brâu.

Se caută în buzunarul de la piept al cămăşii. îşi scoate o ţigară şi o pune între buze. O aprinde şi continuă:

— Bine că nu mi le-am udat, râde el şi tuşeşte scurt.

Isabela îl priveşte şi nu ştie ce să spună.

— Cred că voiam să scap de toate care mă leagă. Voiam să fie ca pe vremuri, când puteam să mă ridic în miez de noapte şi să plec, să bat

străduţele şi bulevardele pe sub felinare şi să apar după două zile acasă, fără să mă streseze nimeni cu întrebări şi priviri.

Isabela se întinde spre el şi îi mângâie părul transpirat. El o priveşte şi îi cere să-l înţeleagă. Ea simte disperare în glasul lui.

— Ştii zilele acelea, nu? îţi aminteşti de ele, da, ştiu asta… Când fiecare noapte părea să dureze la nesfârşit. De ce a trebuit să aşteptăm atât de mult ca să facem ce vrem să facem? întreabă el.

Trage din ţigară absent şi se întoarce spre ea cu o privire de gheaţă. O întreabă:

— De ce a trebuit să aşteptăm ca să avem acest lucru până în clipa în care nu îl mai putem avea?

Isabela ştie despre ce vorbeşte.

Eugen continuă:

— Ţin minte vremurile când cuvintele însemnau mult mai mult decât înseamnă acum. îi spuneai cuiva că îţi place de el şi persoana aceea ştia că aşa era. Ţineai pe cineva de mână, trimiteai un mesaj şi abia aşteptai să primeşti răspunsul la el. Trăiai pentru răspunsul acela. Toată lumea ta se afla în răspunsul acela. Şi toate erau bune… Soarele răsărea, în cele din urmă, şi *atunci* era vremea să mergi la culcare. Acum toate cuvintele sunt cifrate, coduri peste tot, ghicitori şi minciuni. Nu mai avem curajul pe care îl aveam acum zece ani.

Face o pauză, apoi continuă, adresându-se nimănui în special:

— Ştiu că îţi doreşti să fii dorită. Dar nu asta e calea…

— Care e calea? Adică văd că eşti expert. Spune-mi şi mie. Sau mai bine mi-ai fi spus-o acum doi ani. Poate aş fi evitat toată bătaia asta de cap şi aş fi fost mai fericită în ignoranţa mea.

— Ştiu de ce eşti singură mereu. De ce sunteţi

toate singure, şopteşte el.

— Dar nu sunt singură.

— Ba da, eşti.

Ea rămâne impasibilă.

— Să auzim, cere Isabela, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Fiindcă te ambalezi frumos şi te aranjezi foarte frumos, dar ceea ce prezinţi e doar o cutie, în spatele căreia nimeni nu ştie ce va găsi. Trivializezi... nu îţi dai seama decât când e prea târziu, dar trivializezi lucrurile importante prin sex repetitiv. Tot ce e bun, tot ce merită cade în planul al doilea. Tu... fata lu' tăticu', abandonată de el, nu te poţi opri din colecţionat amanţi.

Ea îl priveşte cu scârba celui care şi-a pierdut atuul:

— Vorbeşti prostii. îţi cauţi scuze. Taică-meu nu m-a părăsit, idiotule, ci a murit. Iar eu mă prezint aşa fiindcă am standarde şi vreau să se ştie asta. Fiindcă vreau ca acela care mă caută să se zbată, să se chinuie, să-i fie frică şi să fie intimidat şi, dacă nu mă vrea cu adevărat, să-i facă loc celui care e demn. Vreau un om care să ştie *că mă vrea,* nu să-şi petreacă zilele suspinând după o lumină din cer care să-l ghideze. Vreau să mă merite.

— Ce dracu' are asta de-a face cu ceea ce cauţi? Amândoi ştim foarte bine că partea care contează din iubire, dintr-o relaţie e cea mai urâtă şi cea mai mizerabilă! Ştim amândoi câtă meschinărie se află într-o relaţie. Cât dai din picioare şi cât ţipi. Cât ameninţi şi cât scrâşneşti din dinţi. Iubire şi lacrimi şi căcat! Ştii şi tu despre astea. Ce prostii vorbeşti aici?

Şi Isabela ştie că bărbatul are dreptate.

Este beat, dar în luciditatea lui convolută vorbeşte despre infinitele greşeli pe care oamenii le fac, despre infinitele nedreptăţi la care cei de

lângă noi ne supun. Vorbeşte despre înghiţitul în sex, pardon, în sec atunci când trebuie să-l ierţi pe cel de lângă tine sau atunci când el trebuie să te ierte pe tine pentru a nu ştiu câta oară. Isabela ştie că este vorba despre promisiuni sacre încălcate de o mie de ori pe zi.

O să fiu mai bun. O să fiu fidelă.

O să te iubesc mai tare. O să te strâng în braţe mai des.

O să fiu mai tandru şi mai atent.

O să fiu mai caldă.

O să înţeleg mai multe şi o să le înţeleg mai bine şi o să ţip mai puţin.

Acesta este instinctul. De a promite, de a obloji rana, miile de răni făcute pe zi. De a negocia promisiunile încălcate. Promit să nu mai fac, dacă mă mai ierţi o singură dată.

Iubeşte fără ritm şi nu vei atrage durerea.

!ncrede-te în instinct...

Mergi mai departe şi nu te uita înapoi.

...apoi alege calea opusă.

Rămâi şi îndură la nesfârşit.

— Tot ce ştiu este că ţi-am oferit şansa să mă iubeşti şi ai dat cu piciorul în ea. Ai scuipat pe ea, şopteşte ea cu reticenţă.

— Greşit. M-am ţinut de cuvânt. Mai ţii minte ce ne-am promis atunci, la început?

— Nu, ridică ea din umeri.

— O să-ţi spun eu. Am promis... ne-am promis unul altuia că nu o să ne implicăm. Că va fi doar sex.

— Ştii că niciodată nu e *doar sex.*

— Faci asta doar ca să mă simt vinovat.

— Dar eşti vinovat!

— Şi tu la fel!

— Şi îmi ispăşesc păcatul, spune ea.

— Nu-i adevărat. Găseşti doar scuze ca să

continui în ceea ce faci.

Trage din ţigară îngândurat. Râde cu amărăciune:

— Ştii, aş vrea să am tăria ta. Nu o am, recunosc. Sunt comod, şopteşte el.

Apoi se întoarce spre ea:

— Sau poate doar nu te iubesc atât de mult.

Isabela îl priveşte şi îi este milă de el şi de minciunile lui:

— Nu ştiu ce vreau să fiu. Nu ştiu ce piele să îmbrac. Mi se pare că m-am transformat tocmai în ceea ce urăsc cel mai mult.

O ipocrită. Plină de dorinţe, dar lipsită de substanţă, încearcă, chiar încearcă să le ţină în sine, dar nu poate. Parcă ar fi ciuruită şi totul se scurge prin găurile acelea. Nu are decât zece degete, nu poate astupa mai multe. Poate că el are dreptate. E colorată frumos şi viu, dar se simte moartă pe dinăuntru.

Priveşte în gol şi spune:

— Du-te înapoi la Paula, fii acolo lângă ea când se va trezi.

Eugen îşi lasă privirea în jos şi îşi ridică o sprânceană. Cuvintele astea sunt arme mult prea puternice pentru armura lui degradată. Câteva cuvinte şoptite pe un ton moale ar fi fost suficiente.

— Eu trebuie să mă umplu, murmură Isabela.

— Despre ce vorbeşti?

Ce vrei să te faci când creşti mare?

Ea clatină din cap. Nu îi place întrebarea. Zice:

— Tot ascunsul ăsta... Am impresia că toată lumea vede prin noi, prin mine, că toţi ştiu ce facem noi şi noi suntem singurii care credem că secretul e bine păstrat. Cred că e o prefăcătorie penibilă. Te gândeşti vreodată la asta? Nu îţi vine niciodată să pui capăt întregului secret, să te ridici în picioare şi să spui în gura mare... mă rog,

pricepi?

— Da, pricep. Nu e de ajuns să faci ceva groaznic. Toată lumea trebuie să afle asta. Nu ştiu ce să-ţi spun. Da, uneori vreau să fac şi eu lucruri de genul ăsta. Lucruri prosteşti, pe care nu le mai poţi şterge apoi din mintea nimănui.

încrede-te în instinct, apoi alege calea opusă.

Isabela îl priveşte cu dezamăgire. Aşteaptă continuarea ideii cu ochi lacomi. Poate lucrurile vor deveni mai bune spre sfârşit. Are impresia că a fost trădată. Deşi nu îşi aminteşte să fi făcut un asemenea pact, se gândeşte că Eugen ar trebui să o susţină în toate alegerile legate de ei. Dacă ea vrea să dea totul în vileag, el ar trebui să fie cel care strigă mai tare decât ea.

Au câte douăzeci şi şase de ani şi se comportă ca nişte adolescenţi. Face alegeri proaste şi apoi se miră că lucrurile nu se dovedesc a fi ceea ce credeau ei că sunt.

Isabela oftează.

Eugen întinde mâna şi îi atinge genunchiul, apoi se lasă iarăşi pe spate:

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce întrebare?

— Ce vrei să te faci când creşti mare?

Isabela râde scurt, apoi spune mai mult pentru sine:

— Vreau să fiu centrul universului cuiva.

— Să ştii că eşti.

Apoi el spune ceva ce pare rupt dintr-o poveste de groază:

— Ai dreptate. Tu şi cu mine suntem la fel. Ştii ce suntem? O să-ţi spun eu. Suntem amorţiţi. Trebuie să simulăm ca să-i convingem pe cei din jurul nostru, pe cei care ţin la noi, că suntem încă oameni. Ce vreau să spun e că am fost, la un moment dat, programaţi să simţim. Dar nimeni nu

ne-a învăţat niciodată să interpretăm corect ceea ce *simţim.* Sentimentele şi emoţiile noastre există doar în teorie. Mi-ar fi frică să văd teoria asta supusă unui test practic. S-ar putea să nu îl trecem. Cred că ne pricepem mai bine să ne prefacem că suntem fericiţi decât să fim efectiv fericiţi.

Ea este de acord cu asta:

— Eu cred că toţi ne simţim abandonaţi... măcar o dată. Eu doar îmi transform sentimentul de abandon în realitate. Transform singurătatea în izolare. Nu e acelaşi lucru.

— De ce nu?

— Fiindcă te iubesc, lasă ea să se rostogolească cuvintele. Gândurile lui ieşind pe gura ei.

— Iarăşi cuvintele alea două, şopteşte Eugen. Nu ştii să spui şi altceva?

— Te urăsc, zice Isabela.

Eugen râde:

— Mult mai bine. Vezi? Se poate. Zâmbeşte şi gura lui îi pare crudă.

— *Te iubesc,* repetă visător, apoi se trezeşte: Ştiu ceva despre cuvintele astea două.

El oftează şi îşi mai aprinde o ţigară. Isabela îl priveşte prin fum.

— Ce ştii despre ele?

îşi trage nasul de două ori şi scrumul ţigării cade pe parchet. Nu se apleacă să-l strângă. Spune:

— Nu înseamnă nimic. Sunt doar nişte parole care îţi deschid calea spre sufletele celor proşti, spre locuri în care poţi să-ţi faci de cap. Sunt scuze pentru a răni pe cineva cu bună ştiinţă.

Suflă fumul afară şi recită ceva ce pare să-şi fi spus sieşi de nenumărate ori:

— Sunt o persoană care nu poate să se exprime decât în alb şi negru. La mine nu există

compromis. Nu înţeleg compromisul. Pot să-ţi spun că te iubesc şi să cred asta şi să fie şi adevărat, dar „te iubesc“-ul meu nu înseamnă acelaşi lucru cu „te iubesc“-ul tău. Recunosc că mă gândesc la tine des şi uneori forţa gândului mă copleşeşte, şi asta s-ar putea numi, probabil, „dor“, dar nici asta nu e ceva constant. Uneori am dorinţe fizice care învăluie toate celelalte lucruri din jurul meu şi din interiorul meu. Uneori vreau doar o vulvă sau o gură sau un anus şi nimic altceva nu mă interesează. Vreau doar ceva de futut, de umplut, şi până nu satisfac nevoia asta toate lucrurile stau pe loc. Recunosc, eşti o femeie foarte atrăgătoare, dar, în afară de dorinţă fizică, nu mai scoţi nimic la iveală din mine. Nu ştiu dacă ai făcut-o vreodată. îmi pari autosuficientă, în perfecţiunea ta sterilă. De aceea nu primeşti iubire, fiindcă nu o oferi.

Obrajii Isabelei freamătă în tăcere.

Ţine ţigara între degete şi întinde uşor mâna spre ea:

— Sufletul tău, am fost acolo. înăuntru. Nu mai vreau să mă întorc.

Rămâne tăcut câteva clipe, apoi se apleacă spre ea şi îi atinge un braţ.

— Dansează cu mine, îi spune el încet.

Ea se lipeşte de corpul lui şi spune:

— Nu este muzică.

— Cum să nu fie? Nu o auzi?

Şi se rotesc încet în jurul camerei, vreme îndelungată.

îşi lipesc obrajii unul de altul şi încet-încet îşi caută buzele. Se sărută lung, apăsat. Nu vor să se mai descleşteze niciodată. Uită toate cuvintele pe care şi le-au spus, iar ea îi cere să rămână. El promite că va face asta, dar absolut niciun cuvânt nu este rostit pentru a sparge tăcerea din jurul lor. O întrebare mută şi un răspuns mut.

Cu ochii în pământ, Eugen se face nevăzut.

Isabela rămâne singură, iar cuvintele lui îi răsună în urechi multă vreme după ce a plecat. Ce înseamnă ele?

Este vina ei?

A fost totul mereu în faţa ochilor săi, dar ea a fost prea orbită de dorinţă şi de egoism ca să vadă întunericul care o înghiţea şi o ducea în locul acela din care nu mai putea să iasă? Locul acela fără uşi şi fără ferestre, acolo unde pipăi pereţii umezi şi unde nu rosteşti niciun cuvânt de teamă ca nu cumva liniştea să te pedepsească? Aşa este?

El dă cearşaful la o parte şi vrea să se ridice de pe pat, dar ea îi apucă braţul:

— Mai rămâi puţin…

Eugen îi spune în glumă, în timp ce îi urmăreşte cu degetul linia şerpuitoare a spatelui gol:

— Mi se pare mie sau devii tot mai dependentă de mine? Ai grijă, tipo, că o să te părăsesc, şi nu ştiu cum o să te descurci.

Ea a ştiut mereu că se va întâmpla aşa. A ştiut, dar nu a vrut să accepte asta. Timpul este ca o călătorie care te apropie tot mai tare de un adevăr ale cărui detalii nu îţi convin. Trădarea, abandonul şi confuzia. îşi simte degetele tăind în carnea palmelor. Simte frica. Furia.

Acceptarea nu este continuă, pentru niciunul dintre ei, ci are întreruperi. Există zile lungi pe parcursul cărora este împăcată cu ea însăşi şi săptămâni la rând când îşi doreşte să poată smulge din carnea ei acele momente.

Iar acum a rămas singură.

Pierdută.

Prinsă într-o capcană, alături de cele mai informe dorinţe şi visuri ale sale, incapabilă să înveţe o lecţie. Este frig în jurul ei, şi întuneric. Se împiedică mereu de ceva, dar nu este nimic pe jos.

De fiecare dată când încearcă să strige, ceva o gâtuie. îşi simte ochii reci şi uscaţi şi nu există alinare. în fiecare seară visează, inexplicabil, muchia cuţitului. Metalul taie orice, indiferent cât de dur ar fi materialul. îl apucă cu degetele şi, ţinându-şi respiraţia, încearcă să-l facă parte din ea. Loveşte cu sete. Metalul se frânge. Cu degete lacome, ea caută bucata lipsă, dar nu o poate găsi.

Este pierdută.

îşi aminteşte cu fălcile încleştate de vremurile în care el o întreba - lăcomia se putea ghici în ochii lui - la despărţire:

— Când o să ne revedem?

Iar ea îl săruta prelung, savurându-i gura în orele dimineţii, apoi zâmbea şi îi spunea cu privirea plecată:

— Ăsta e titlul melodiei mele preferate din anii '20.

Şi atunci el se gândea la ea. O dorea. Simţea pentru ea o atracţie mutilată, un fel de iubire sălbatică, ce se zbatea şi era tot mai greu de ascuns de privirile celorlalţi. Un nou Eugen creştea pe sub carnea celui vechi. Un Eugen care o făcea să vibreze prin simpla lui prezenţă. Un Eugen care o iubea sau care măcar se prefăcea că o iubeşte cu o măiestrie care nu lăsa loc de îndoială.

Buzele lui reci apăsând coapsele ei netede într-o seară de la începutul verii.

Led Zeppelin - *Babe I'm Gonna Leave You*

A doua zi dimineaţă. Mergeau cu maşina.

Toate erau îndepărtate şi străine. Pericolul încetase să-i mai apese atât de tare. Trecură pe lângă M-ul arcuit al unui restaurant celebru şi pe lângă mascota echipată cu zâmbetul sinistru de pedofil constipat şi ciorapi albi cu dungi roşii.

Sofia era calmă. Din când în când îi arunca câte o privire lui Paul. El îi explicase cu o seară înainte:

— Knopf a ucis-o pe Beatrice. Asociaţii mei nu aveau de ce să facă o asemenea greşeală. Vie, ea era mult mai valoroasă pentru ei decât moartă. Ei nu puteau ajunge la mine direct. Ţinând-o pe Beatrice în viaţă, ştiau că eu păstram tăcerea.

— Şi glonţul?

— Era doar un mesaj de intimidare. Ţi-am spus, dacă ei aveau de gând să ucidă pe cineva, acela eram eu. Şi pe mine chiar au încercat să mă ucidă.

— M-ai folosit ca pe o momeală, spuse ea şi îşi supse dintele dezaprobator.

— în parte. Dar te-am luat din calea pericolului. Aveam elementul-surpriză. Vezi tu, Albert nu mă cunoştea. Nici nu mă văzuse vreodată.

— De unde ştii asta?

— Acum o săptămână, când am intervenit pentru tine, ne-am privit pentru o clipă. Am văzut în ochii lui că habar nu avea cine eram. El a fost trimis s-o ucidă pe Beatrice şi atât. Nu i s-a spus nimic despre mine. Nu era treaba lui să ştie. Treaba lui era să ucidă. Probabil în aceeaşi situaţie eşti şi tu.

Sofia îşi masă tâmplele pentru o clipă, apoi se întinse spre bord, după o ţigară.

— Ar trebui să te laşi, o avertiză el.

Sofia ridică o sprânceană, apoi suflă fumul afară, sfidător:

— De ce?

— Eşti mamă. Vei fi mamă, adică.

— Scuteşte-mă. încerc, OK? spuse ea uşor iritată.

Paul schimbă viteza şi depăşi un camion.

Sofia îl privi, apoi conchise:

— E o poveste foarte ciudată.

Afară era soare. Cerul era liniştit, dar părea cumva întunecat, ca privit printr-o sticlă fumurie. Nerăbdarea şi setea de răzbunare pluteau în aer.

Frica aceea pe care ea o simţise în urmă cu o seară şi atunci, pe aleea aceea. Frica de o moarte violentă şi impulsul primitiv de a supravieţui... da, îşi aducea aminte: erau ale dracului de înspăimântătoare. Sofia ştia acum ce era în sufletul lui Paul.

— Uite ce e, începu el. Nu contează cine a ucis-o pe Beatrice. Poate a fost Albert, poate au fost Knopf sau ceilalţi. Poate a fost dumnezeu! desfăcu el palmele. Nu mă interesează şi nu mă interesează nici motivele lor. Tot ce ştiu este că au ucis-o şi vreau ca cineva să plătească pentru asta! Vreau răzbunare. Şi o să primesc ce vreau, asta ţi-o jur!

Sofia simţi greutatea cuvintelor.

— Ce ai de gând?

Paul ridică din umeri:

— O să-i găsesc pe toţi şi o să-i ucid. Pe toţi cei care au fost implicaţi în toată afacerea. Pe toţi cei care au contribuit la ea, pe toţi cei care au profitat în vreun fel de pe urma morţii ei şi a fiicei mele. Pe toţi cei care au dormit mai bine de când ele au murit. Fiindcă altminteii nu e corect.

— Lumea nu e corectă. Eu ştiu asta şi am abia 18 ani.

— Şi eu ştiu asta. Dar o s-o fac să fie aşa cum trebuie să fie. Nu am de ales.

Fata aruncă ţigara pe geam şi şopti:

— Ai putea să te opreşti. Să dispari.

— Nu, nu pot face asta.

— De ce nu?

— Ţi-am spus: odată ce ai început pe calea asta, nu te mai poţi întoarce. Ei nu îţi mai dau voie. Vor veni după mine la nesfârşit. Crezi că Knopf o să mă lase să dispar aşa, pur şi simplu? Uite ce ai păţit tu! Nu, nu mă pot opri. O să vină după mine şi atunci o să terminăm ce am început.

Un frison zgudui trupul fetei:

— O să-l ucizi?

Paul aprobă cu o mişcare a capului:

— O să încerc. Iar dacă nu, atunci o să mă ucidă el pe mine. Ce mai contează câteva cadavre printre fundaţii? E un preţ pe care îl plătesc cu plăcere.

Apoi îi veniră în minte cuvintele lui Knopf.

„Fata e cu tine?“

Pragmatic, chiar şi în faţa dezastrului. Nu îşi pierduse calmul nicio clipă.

„Fata e cu tine?“

Ce îşi închipuia? Că el, Paul, avea să i-o dea pe Sofia?

Ea, fata asta de lângă el, cuibărită cu capul pe umărul lui, fata asta purtătoare de ochelari de soare şi tenişi la suprapreţ, fata asta care ascultă muzică rock antică şi mănâncă portocale zdrobite, fata asta cu pistrui pe faţă şi cu ieşirile ei filosofice, ea era încarnarea celui mai mare eşec al său.

**•

Se trezeşte de dimineaţă şi totul i se pare insuportabil. Soarele pare mov, traficul de sub fereastră îi zguduie pereţii, pielea îi este uscată şi unsuroasă în acelaşi timp.

Cosmiii Leuctiţa

încearcă să mănânce ceva la micul dejun, dar mâncarea pare a fi făcută din carton. îi vine să-şi smulgă carnea de pe ea, dar mai presus de toate singurătatea aceasta prozaică o face să ţipe. Porneşte muzica şi dă volumul la maxim, ca să nu o audă vecinii când ţipă cât o ţin plămânii de tare şi de prelung.

Apoi se opreşte şi fumează o ţigară ca să se calmeze.

în spatele frunţii ei, lucrurile încep să se pună în mişcare. Ştie acum ce are de făcut. Când ai dubii, întoarce-te la începuturi. La propriu.

în dormitor umple un geamantan cu haine şi diverse lucruri pe care mai târziu nu îşi va aminti să le fi atins în această zi, iar apoi dă un telefon. Nu răspunde nimeni, dar ea ştie că cineva ascultă. Lasă un mesaj, apoi mai fumează o ţigară. Se simte uşoară, dintr-odată parcă totul are sens şi ochii îi strălucesc. Colapsul ei a făcut implozie, ca o stea care devine atât de densă, atât de grea, încât se transformă inevitabil într-o gaură neagră. O gaură neagră supermasivă, care absoarbe toate problemele ei şi le duce într-un loc în care nimeni nu le mai poate găsi.

Trebuie să se reseteze. Are nevoie să şteargă toate relele şi să-şi refacă sufletul despicat, iar acest lucru se poate face doar într-un singur loc.

Târăşte după ea geamantanul până la parter, fiindcă ascensorul nu funcţionează, apoi în jurul blocului până în parcarea din curtea interioară. Deschide portbagajul şi trânteşte geamantanul fără milă pe podeaua de metal, într-o baltă de ulei, printre mizerii şi scule despre care ştie doar vag la ce folosesc.

Se aşază la volan şi trage aer în piept. Priveşte cerul care începe să se înnoreze, deşi afară este încă foarte cald, iar aerul înăbuşitor şi uscat îţi dă constant senzaţia că te sufoci. Suflă praful de pe ochelarii de soare de aviator şi şi-i pune pe nas.

Lentilele fac cerul să pară de-a dreptul negru. Părul îi este acum foarte deschis la culoare, lăsat să atârne neglijent pe umeri. Cu palmele

pe coapse, încearcă să-şi aducă aminte ce face şi de ce face ceea ce face.

Pentru o clipă ştie, apoi uită iarăşi. Nu este important. O să-i vină la momentul potrivit.

Porneşte motorul şi porneşte şi muzica. Vede abţibildul cu *Dens Ex Machina* şi nu îl ia în seamă.

Isabela se îndreaptă spre locul acela de dincolo de brazi, unde este linişte şi unde toate par a fi în regulă. Acolo unde mâncarea are mereu cel mai bun gust şi patul este cel mai odihnitor din lume. Este locul în care problemele pot fi uitate şi unde ferestrele sunt mereu curate, iar aerul are miros de aventură. Acolo se simte iarăşi tânără şi fragedă, plină de gânduri la drumeţiile pe care urmează să le facă prin pădure, potecile pe care urmează să le bată şi florile pe care urmează să le culeagă.

îi este dor de razele soarelui şi ale lunii, filtrate printre frunzele copacilor. în oraş nu are parte de aşa ceva. în oraş nu se găsesc decât beton şi praf, iar copacii sunt scunzi şi subţiri. Umbra lor este impotentă.

Abia aşteaptă să calce iarba cu picioarele goale şi să asculte greierii, stând tolănită în hamac, cu o bere rece în mână, la timp de seară. Să-şi caute copilăria prin podul prăfuit care miroase a găinaţ de porumbei şi să revadă săbiile acelea de lumină în dreptul cărora mereu dansează praful.

Trage iarăşi aer în piept, trupul i se înfioară şi ochii săi albaştri aproape că scapă câte o umezeală. Priveşte în lungul străzii pustii şi i se pare că oraşul îi cerşeşte afecţiunea şi atenţia, că o roagă să nu-l părăsească, dar Isabela îşi întoarce nepăsătoare privirea.

„Să-l ia dracu' de oraş!“, gândeşte ea, ridicând degetul mijlociu spre toate cele care o înconjoară.

Fără să-şi pună centura, demarează în trombă.

Merge acolo unde o aşteaptă nebuna. Merge

acasă.
Eddie Vedder - *Hard Sun*

Sofia privea asfinţitul prin parbrizul plin de praf. Era deja târziu.

Vedea cum norii negri se ridicau încet deasupra orizontului, acoperind încetul cu încetul luna mare şi cerul limpede, ca o apocalipsă în plină desfăşurare. întunericul era ca o maree.

Asfaltul negru dispărea sub capota maşinii. Farurile înghi- ţeau drumul, lacome şi imposibil de săturat. Roţile zdrobeau kilometri peste kilometri, nepăsătoare. Ele nu ajungeau niciodată nicăieri, iar asta era ceva trist. O resemnare liniştită a cuiva puternic. Ceva de neînţeles. Sofia îşi lipi fruntea de sticla portierei. începu să bată vântul şi se făcu frig. Undeva, departe, cerul fu luminat timp de câteva secunde lungi de un fulger mut.

Stropi grei începură să lovească parbrizul, era sunetul sfârşitului unui lucru bun şi frumos.

Frunze sfâşiate de şuieratul vântului pe lângă maşină, felul în care picăturile proaspete de ploaie se izbeau de parbriz şi toată neclaritatea aceea lichidă din spatele maşinii, vizibilă prin lunetă, tot trecutul acela luminat în roşu de stopuri, trecutul de care nimeni nu mai era interesat, păcate şi bucurii lăsate în urmă, în ploaia pe care nimeni nu o privea peste umăr.

Lumina farurilor continua să străpungă cu viteză ameţitoare apa ce cădea din ceruri şi Sofia avu o senzaţie de vertij urmărind şoseaua dinaintea ei. Dunga albă de pe mijlocul şoselei pâlpâia fugar, o inimă antică, o inimă ce nu voia să moară şi se hrănea cu paşii călătorilor. Paul era tăcut, îndepărtat şi impersonal. Era fantoma unui străin, consumând o ţigară care îşi sufla singură

sufletul spre cer.

Sofia îl privi minute în şir, dar el nu se clinti. Era posedat de un fel de hipnoză, rulând cu 150 de kilometri la oră pe şoseaua pustie, calm şi detaşat, de parcă retrăia acel moment pentru a mia oară şi ştia *exact* unde avea să ajungă şi ce avea să-l aştepte acolo. Aşa cum făcuse întreg drumul.

Fata se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi trecu centura peste piept. Era obosită şi se lăsă într-o rână, cu capul sprijinit de geam, iar ploaia o liniştea şi o ademenea în locuri calde şi umede.

în faţa ei apăru un bărbat cu ochii perfect negri. Fuma o ţigară şi era îmbrăcat într-un fel de haină pe care ea nu o putu recunoaşte. îi spuse:

— El va muri, chiar dacă e un învingător. Şi tu nu poţi face nimic în afară de a împlini lucrul acesta.

„Ce vrei să spui?“, gândi ea, iar bărbatul acela cu ochii negri, care era dumnezeu, păru să-i audă gândurile ieşindu-i prin ochi.

— Va muri, şopti el, apropiindu-se de ea şi atingându-i umărul.

Sofia se ridică pe vârfuri şi, cu ochii clocotind, îl scuipă pe obraz. Apoi se trezi brusc.

Era ziuă. Soarele era pe cer şi întunericul uitat de mult.

Knopf bătu în uşă, la orele mici ale dimineţii.

Nu îşi roti privirea în jur. Nu era nevoie. Nu avea bodyguard, dar nici de acesta nu era nevoie. Aici era pe teren neutru. Aici era în siguranţă.

Pământ *sfânt,* să zicem aşa.

Nu auzi paşii din spatele uşii, dar simţi prezenţa grea şi sufocantă apropiindu-se, învăluindu-l în respiraţia ei de vid.

Uşa se deschise şi ceva ce arăta ca un bărbat înalt, cu un nas acvilin şi ochi complet negri apăru

în prag. Era gol de la mijloc în sus. Purta o pereche de blugi şterşi şi era desculţ, tălpile lipăind pe podeaua lucioasă.

— Doamne, murmură Knopf.

Bărbatul zâmbi, apoi deschise uşa larg şi se dădu în lături făcându-i semn lui Knopf să intre.

în casă era încă întuneric. Podelele din lemn de cireş japonez erau lipsite de covoare. încăperile erau aproape goale. Intrară într-un loc imens ce părea a fi bucătăria. îi făcu semn lui Knopf să se aşeze pe unul dintre cele şase scaune aşezate în jurul unei mese ovale, apoi aduse două pahare cu bucăţi de gheaţă în ele. Părea foarte liniştit şi perfect conştient de tot ce se întâmpla în jurul lui, de parcă deţinea controlul suprem asupra a tot ce îndrăznea să respire sau să facă greşeli sub cerul său. Ori asta, ori era perfect indiferent.

Turnă un lichid uleios şi închis la culoare peste gheaţa din pahare şi împinse unul din ele uşor spre Knopf. Puse sticla fără etichetă pe masă.

Knopf privi paharul. El nu bea alcool de regulă, şi niciodată la ora aceea a dimineţii. Alcoolul era demonul falsei încrederi, era spiritul cuvintelor adevărate aruncate spre urechi nepregătite în momente proaste. Alcoolul era duşmanul său. Dumnezeu dădu peste cap paharul, apoi îl umplu din nou. îl privi pe Knopf, îndemnându-l din priviri să guste.

Cred că Knopf era perfect conştient că toate astea erau doar un protocol. Dumnezeu ştia de ce se afla el acolo. Nu avea cum să nu ştie. Sau poate mintea lui primitivă de *homo sapiens* nu era capabilă să treacă încă, după atâţia ani, peste şocul produs de A Doua Venire.

Dumnezeu îşi lăsă paharul pe masă şi spuse:

— Nu vreau să te îmbeţi, dar ăla - arătă spre paharul în care gheaţa începea să se topească -

este un... să zicem *lichior* foarte bun pe care tu *nu* îl bei.

— Trebuie să vorbim.

Dumnezeu ridică din sprâncene.

Urma poezia.

Lui Knopf probabil că i se părea stupid că trebuia să repete ca un papagal ceva ce amândoi ştiau deja, dar, cu toate astea, scoase pe gură cuvintele care puseră în mişcare acel sfârşit tragic:

— L-am pierdut pe Albert.

— L-ai pierdut? Unde l-ai pierdut? *Cum* l-ai pierdut? Că doar nu e un pachet de şerveţele. Hm? Doar nu e o brichetă.

Knopf nu spuse nimic. Nu trebuia. întrebările erau retorice.

Dumnezeu râse scurt, oftă, apoi spuse:

— Ştiam că o să se ajungă la asta. Mereu am spus că, dacă vrei un lucru făcut ca lumea, trebuie să-l faci tu singur.

Knopf întrebă:

— Şi acum ce facem?

— Cum adică?

— Păi, fata... trebuie s-o găsim.

Dumnezeu îşi încreţi fruntea. Ochii săi complet negri adăugau o notă interesantă de contrast întregului chip. Murmură:

— Ah, da. Fata.

— Da. Fata, sublinie Knopf.

Dumnezeu se lăsă pe scaun şi îşi puse un picior peste celălalt. îşi împreună braţele pe piept:

— Şi după ce o găsim, ce-o să se întâmple cu ea?

— Trebuie să tacă.

— Mhm, murmură dumnezeu, neconvins. Şi ce-o să se întâmple cu tine?

Knopf se încruntă uşor:

— Nu înţeleg.

Dumnezeu începu să râdă. Părea într-o dispoziţie bună, apoi se aplecă peste masă şi o lovi cu palma, ca şi cum se bucura de o glumă bună:

— Ştiu că nu înţelegi! râse el. Sincer, ştiu şi înţeleg că nu înţelegi! Aşa sunteţi voi, oamenii. Mai înceţi cu gândirea, dar rapizi cu judecata. Ca spartanii! Tot ce e necorespunzător, hop cu el peste buza prăpastiei!

Râse, sincer amuzat, apoi îşi recompuse mina obişnuită. Knopf reluă:

— Nu ştiu cum să o găsesc. Nu am nici timp de pierdut.

— Eu am tot timpul din lume, îl întrerupse dumnezeu.

— Ştiu. De aceea am venit aici.

— Pari foarte determinat să scapi de ea. Şi de copilul ei, mai ales.

Knopf căscă ochii pentru o fracţiune de secundă, apoi parcă îşi aduse aminte cu cine stătea de vorbă.

— Nu vreau să fac risipă.

— Nici nu sugeram asta, spuse dumnezeu înţelegător.

Knopf nu încetă să-l privească. Căuta o breşă.

Dumnezeu continuă:

— Ce ai fi dispus să faci ca să o găseşti?

Fără să clipească, Knopf spuse:

— Orice.

— Orice? întrebă dumnezeu cu admiraţie. Asta este o afirmaţie curajoasă. Foarte curajoasă.

Urmă o pauză, apoi continuă:

— De ce? Ce te motivează în halul ăsta? E vorba totuşi de copilul tău.

— Nu pot explica. E ceva ce simt că trebuie făcut. O să strice totul, ea şi copilul. Copilul acela nu trebuie să supravieţuiască. O să distrugă toate câte le-am înfăptuit! scrâşni Knopf, apoi, ca să-l

ademenească pe dumnezeu de partea lui, adăugă: Tot ce am construit noi şi tot ce vrem să construim, toate vor arde dacă acel copil ajunge să se nască!

Dumnezeu îl sfidă cu o privire de oţel:

— Noi? Care *noi?*

— Mă ajuţi să duc la îndeplinire planul meu... începu bărbatul.

Knopf nu ştia să se fâstâcească, aşa că până şi scuzele ieşeau din gura lui sunând a ordine.

Era adevărat. Dumnezeu îi promisese lui Knopf capul capitalismului pe o tavă de argint. Dar se părea că lucrurile se schimbaseră de atunci, fiindcă dumnezeu i-o tăie fără să clipească:

— A fi conducătorul oamenilor este o muncă singuratică, înti-adevăr. Nici nj poate fi altfel. Nu poţi conduce din mulţime. Eu îţi voi spune cum să te ridici dintre ei, dar tu eşti cel care trebuie să o facă. Dacă vrei un lucru făcut ca lumea, trebuie să-l faci singur.

— Ai mai spus asta, confirmă bărbatul.

Se lăsă o tăcere deplină, o tăcere de neant.

Dumnezeu ştia ce gândea omul pe nume Knopf. Dar nu spunea nimănui. în schimb, îşi linse buzele, apoi îi explică bărbatului cu o voce arctică:

— Există ceva ce nu s-a întâmplat niciodată de când exist. Iar eu exist de foarte multă vreme. Nu *eu* ucid pentru tine, ci *tu* ucizi pentru mine.

Knopf pricepu.

— Oricum, te voi însoţi, continuă dumnezeu. Ai dreptate în legătură cu acel copil. Nici nu îţi poţi închipui câtă dreptate ai. El şi maică-sa or să fută totul, pentru toată lumea! Dar, înainte de toate, vreau să te întreb ceva.

Knopf îşi îndreptă spatele imperceptibil.

Dumnezeu vorbi:

— Vii la mine şi îmi ceri ajutorul, dar nu vii supus. Niciodată supus. Mereu sfidător, te porţi ca

şi cum suntem egali. Iar asta mă jigneşte. Dar nu-i nimic! Chiar nu e nicio problemă. Vrei să ştii de ce? Curiozitatea mea este mai mare decât jignirea pe care tu mi-o aduci. Nu am mai iertat pe nimeni de ceva vreme, dar pe tine sunt dispus să te iert dacă îmi lămureşti o dilemă. Niciodată nu te-ai plecat în faţa mea, deşi sunt şi tatăl tău. Cum se face că niciodată nu te-ai rugat la mine?

Bărbatul se încruntă, fiindcă probabil nu înţelegea. Nu înţelegea două lucruri, după părerea mea: 1. De ce era asta o chestiune destul de relevantă pentru problema pe care o aveau încât să merite o asemenea pauză de reflecţie şi 2. De ce se purta dumnezeu ca o divă a cărei stea apusese de mult, iar ea nu se putea împăca cu asta. Dumnezeu totuşi continuă:

— Tu nu crezi în mine.

Knopf ripostă calm:

— Oamenii cred doar în ceva căruia nu i se pot opune.

Dumnezeu icni, apoi izbucni în râs:

— Trebuie să recunosc că pe asta încă nu am auzit-o! Ha-ha... da, foarte bună!

Knopf îşi îngustă ochii pentru o clipă, apoi spuse simplu:

— Ştiu şi bancul cu preotul şi rabinul la meciul de box.

— Adu-mi aminte cum era bancul acela...

Knopf îşi întoarse capul într-o parte. Nu îi venea să creadă că ajunsese bufonul lui dumnezeu. El, pe punctul de a deveni cel mai puternic om din lume, spunea bancuri în faţa tronului. îşi întoarse privirea spre dumnezeu şi spuse:

— Un preot şi un rabin merg la un meci de box. Cei doi se aşază pe scaune şi începe meciul. înainte de a se întoarce spre adversarul lui, unul dintre luptători se lasă într-un genunchi şi îşi face repede

cruce. Rabinul observă gestul şi îi dă un cot preotului: „Părinte, ce înseamnă asta?“.

Knopf observă un zâmbet iţindu-se vag pe buzele lui dumnezeu, aşa că se opri.

— Continuă, îl îndemnă zeul.

— Preotul se gândeşte puţin, apoi răspunde: „Rabi, dacă omul nu ştie să boxeze, absolut nimic!“, făcu bărbatul cu buzele strânse de dispreţ.

Dumnezeu începu să râdă înfundat, apoi spuse vesel, cu admiraţie în glas:

— Niciodată nu mă satur de bancul ăsta!

Urmă o pauză foarte lungă. Dumnezeu îl privea fix pe Knopf, cu un zâmbet subtil pe buze. Knopf începu să se foiască pe scaun, probabil fiindcă se simţea stânjenit, dar cine putea şti cu adevărat?

într-un târziu, dumnezeu spuse:

— Habar nu ai în ce te bagi. Dar să ştii că voi fi alături de tine în toată problema asta. Ştii de ce?

Knopf ar fi putut ghici, dar probabil că îşi aminti că scopurile lui dumnezeu nu erau scopurile sale proprii. Nu cred că în acel moment îl interesa în mod special răspunsul, dar, probabil din complezenţă, continuă:

— Nu.

— Fiindcă în dimineaţa asta, înainte ca tu să-mi baţi la uşă, am aflat ceva ce nu ştiam. Ceva ce mă bucură foarte mult! Sunt foarte entuziasmat de această nouă informaţie!

— Ce fel de informaţie?

— Mă bucur că ai întrebat, zâmbi dumnezeu, privind în sus cu ochii vii. E ca şi cum ţi s-ar naşte un copil! Să afli lucruri noi, adică.

Se opri brusc. Se întoarse spre Knopf:

— Ai copii?

Cred că Knopf fu luat prin surprindere de întrebare. Probabil că se întreba de ce dracu’ l-ar interesa pe dumnezeu dacă el avea copii. Şi dacă îl

interesa, nu putea afla de unul singur? Poate... poate dumnezeu nu era atoateşti- utorul care se dădea a fi. Dar dumnezeu ar fi motivat că întrebările trebuiau puse, pentru ca istoria să poată consemna răspunsurile. Nu se putea merge pe deducţii. Aşa că Knopf minţi:

— Da.

— Da? Splendid! Câţi?

— Câţi? se miră Knopf.

— Da. Câţi?

— Doi.

Apoi, anticipând următoarea posibilă întrebare, adăugă repede:

— O fată şi un băiat.

Dumnezeu spuse:

— O fată şi un băiat... Foarte bine, domnule! Te felicit! zâmbi el şi se aplecă spre Knopf, strângându-i umărul uşor.

Apoi se lăsă pe spate şi spuse îngândurat:

— Eu, personal, nu am.

Knopf ridică din sprâncene. Cred că nu ştia cum să reacţioneze la o asemenea replică.

Dumnezeu căzu iarăşi într-o stare de catatonie veselă, ca mai devreme. îl privea pe Knopf, parcă uitase că începuse să-i povestească ceva foarte important. Apoi, dintr-odată, de nicăieri, începu să se audă muzică. Parcă venea din toată părţile. Knopf îşi roti privirea în jur ca să vadă de unde veneau sunetul de chitară şi vocea aceea de bărbat jovială care chiuia şi bătutul acela din palme care îi făcea oasele să tremure în carnea de sub costumul lui Savile Row de culoare neagră.

Well

Ah huh-uh-uh-huh, oooow!

Yeah!

Dumnezeu începu să-şi îndoaie gâtul pe ritmul acela incredibil.

...I’m'a lookin’ for me a woman
But she’s mighty bard ta’find.

Lui Knopf probabil că i se părea că totul făcea parte dintr-un vis foarte, dar foarte ciudat. Nu ştiu, dar nici nu cred că bărbatul ştia că melodia se numea *Tbat Certain Female,* un *cot<er* al lui Charlie Feathers, după o variantă mai veche a lui Bob Dylan.

Dumnezeu închise ochii şi dansa pur şi simplu pe scaun, cu coatele îndoite, mimând cuvintele cu gura.

... Well she just ain’t arotind
Oounr! Hey, bev, ho!

Muzica începu să escaladeze, sunetul vibra tot mai tare. Lichidul închis la culoare pe care îl avea în paharul din faţa lui începu să tremure, să facă cercuri concentrice.

Muzica nu se oprea...

Oh Im lookin’
Checkin' higb au’low...

Dumnezeu era în transă, iar Knopf, fără să-şi dea seama de legătura dintre versuri şi situaţia lui, probabil că îşi spunea în sinea lui ceva de genul:

„Sfântă Maică a Domnului... ce căcat se întâmplă?“.

Un chitarist foarte priceput făcea praf corzile unei chitare electrice.

Muzica continua...

Yes! Do it! Do it twice!

Bateriile lovite păreau să relaxeze Universul, zgomotul se revărsa peste dumnezeu şi peste Knopf, dar doar primul era absorbit. Umerii acestuia se unduiau şi capul îi zvâcnea pe ritm. Ce naiba, tot trupul său era scuturat de melodia ce curgea parcă din Iad.

Apoi, brusc, melodia începu să se domolească.

... / just need a simple clue
Where she's banging out.

Dumnezeu cânta versurile cu ochii ieşiţi din cap, muş- cându-şi buza de jos şi rânjind. Knopf încă nu părea foarte convins de sensul acestei scene. La fel cum probabil nici tu nu pari, deşi sunt sigur că te distrezi. Dacă ai avea destulă curiozitate, ai căuta melodia şi ai asculta-o în timp ce citeşti aceste rânduri. O să te distrezi. Puţin râs înainte de moarte. Da, o să se mai moară puţin în povestea asta.

Revenind la muzică...

...I need this little bitty uvman Hou> mucb you'll never kiiow...

Muzica începu să se estompeze, iar Knopf îşi scutură capul, străbătut de un fior, şi clipi des. Dumnezeu se linişti pe scaunul său. îşi mai umplu o dată paharul cu lichidul închis la culoare şi îl bău pe îndelete.

După un timp păru să-şi aducă aminte de prezenţa lui Knopf şi începu să-i vorbească:

— Băiatul acela pe care îl căutam eu...

Knopf se aplecă instinctiv peste masă.

— Credeam că era pierdut, dar a fost găsit.

— Care băiat? întrebă Knopf.

— Băiatul pe care îl caut de mulţi ani.

După expresia de pe faţa lui, cred că Knopf începea să-şi piardă răbdarea:

— Doamne, căutăm fata!

— Greşit. Căutăm băiatul.

— Ce b... căutăm fata! Eşti beat?! se auzi spunând Knopf, apoi se lăsă iarăşi pe spătarul scaunului.

Dumnezeu reveni:

— Băiatul e şi duşmanul meu. Dar nu îl pot găsi.

— Noi căutăm fata, insistă Knopf. Nu mă

interesează niciun băiat!

— Nu, crede-mă, căutăm băiatul! îl asigură dumnezeu. Şi tu vrei să găseşti băiatul. Dacă îl găsim pe el, o găsim şi pe fată.

— OK, văd că o ţii pe a ta. De ce nu îl poţi găsi?

— Motive există. Nu intru în detalii, murmură dumnezeu.

Privind în gol, continuă:

— în dimineaţa asta am găsit o greşeală în interpretarea pe care o dădusem unei profeţii.

— Ce profeţie? întrebă Knopf.

— Toţi duşmanii mei naturali sunt invizibili în faţa pre- ştiinţei. Ceea ce mi se pare normal. E o regulă care asigură egalitatea de şanse. Supravieţuirea celui mai puternic, a celui mai viclean. Fiecare prădător îşi are talentele lui. Fiecare pradă îşi are camuflajele ei.

Knopf probabil că habar nu avea despre ce era vorba, totuşi, tonul lui dumnezeu păru să-l calmeze. Cred că avea siguranţa că *încă* se vorbea despre Sofia.

întrebă:

— Cât de veche e profeţia asta?

— Ooo, foarte veche. La fel de veche ca mine.

— Cine mai era pe atunci... disponibil?

— Doar eu, răspunse dumnezeu simplu, curios ce l-ar fi putut face pe Knopf să pună o asemenea întrebare.

— Păi... şi atunci cine a scris-o?

— Cum adică?

Knopf făcu o pauză. Conversaţia începuse să devină foarte tulbure. Totuşi, spuse:

— Dacă profeţia e la fel de veche ca tine şi doar tu existai la vremea scrierii ei... atunci... nu înţeleg...

îşi lăsă capul în piept, apoi reluă:

— Cine a scris-o?

— Eu, firește, pufni dumnezeu.

Knopf amuți, ca lovit în creștet cu un baston. își recapătă glasul doar pentru a formula aceeași întrebare pe care crezuse că o poate evita până în acel punct:

— Și atunci... de ce o redescoperi acum? Nu mai știi ce ai scris acolo? Pe ce bază ai formulat-o?

— Dragul meu Knopf, la vremea aceea am planificat întreaga desfășurare a evenimentelor pe o durată de timp infinită. Profeția asta e doar una dintre infinitele directive pe care le-am dat timpului și materiei. Pe care mi le-am dat mie însumi. Tu crezi că le știu chiar pe toate, mereu?

Knopf aprobă din cap ideea. I se părea de înțeles, apoi ochii îi străluciră și o altă întrebare evidentă părea să se nască în mintea lui:

— Cunoști desfășurarea evenimentelor.

Dumnezeu ridică din sprâncene. Knopf adăugă:

— Cum se vor termina toate astea?

— Nimic nu se termină vreodată, spuse dumnezeu zâmbind cu subînțeles.

— Da, bine, dar vreau să spun, situația de față...

— Nu pot să-ți spun.

— Nu *poți'! Tu* nu poți?

— Ai dreptate, recunoscu dumnezeu. M-am obișnuit cu exprimarea asta defectuoasă a oamenilor, îngrădită de tot felul de piedici stupide. *Nu pot.* Expresia voastră preferată! zâmbi el și se ridică în picioare, maimuțărind neputința oamenilor cu o voce pițigăiată: Nu pot face asta, nu pot face aia...

Brusc, se aplecă spre Knopf și izbi tăblia mesei dintre ei cu asemenea forță, încât lemnul crăpă și sunetul făcu draperiile să tremure:

— Nu puteți face *nimici* mugi el și Knopf tresări violent pe scaun.

Dumnezeu îşi trase nasul şi îşi recompuse zâmbetul de dinainte. Se îndreptă de spate. Inspiră aerul cu un şuierat sinistru, apoi expiră şi spuse calm:

— Pot să-ţi spun, aş putea, dar ar fi un lucru lipsit de inspiraţie.

— Ce înseamnă asta? vru, evident, Knopf să ştie.

— înseamnă că, ori de câte ori o fac, lucrurile ajung să se întâmple pe dos. Faptul că ştiţi dinainte viitorul vă afectează cumva... Dacă ai şti cu exactitate momentul morţii tale, de exemplu, ai putea să te declari împăcat cu viaţa ta? Chiar dacă momentul acela ar fi foarte îndepărtat, ai putea să-ţi mai iei gândul de la el vreodată?

Knopf clătină uşor din cap, apoi întrebă:

— S-a mai întâmplat?

— O, da, fireşte.

— Şi faptul că ai prevestit viitorul l-a schimbat?

— Da.

— De fiecare dată?

— De fiecare dată, repetă dumnezeu, privindu-l cu ochii săi complet negri.

Knopf părea frustrat.

— Dar dacă lucrurile se termină prost pentru mine? Dacă îmi spui, aş putea să le schimb.

— Da. Dar dacă se termină cu bine?

Knopf îşi încleştă fălcile. Era posibil ca dumnezeu să se joace cu el. Cine naiba ştia ce era în capul lui plin cu universuri şi cu neanturi infinite?

— Tu ştii cum se termină toate astea? întrebă Knopf, îngustându-şi ochii.

— Da, fireşte.

Knopf părea să observe că lui dumnezeu îi făcea plăcere să sublinieze impotenţa oamenilor folosind termenul „fireşte“.

Dumnezeu rânji şi spuse:

— Mă ai pe mine alături. Ce crezi că ţi se poate întâmpla?

Knopf tresări, apoi o frică îi cuprinse trupul. Oare asta însemna că dumnezeu îi prevestise finalul? Asta însemna că, implicit, totul era pierdut pentru el?

Dumnezeu se ridică în picioare şi Knopf auzi oasele trosnindu-i în trup.

— Hai, trebuie să plecăm.

— Unde mergem?

— Să găsim băiatul care a găsit fata, desigur, zâmbi dumnezeu.

Knopf nu mai spuse niciun cuvânt, dar probabil că începea iarăşi să fie îngrijorat. Dumnezeu deschise uşa casei şi lumina soarelui de vară năvăli înăuntru. Knopf era în spatele lui.

Dumnezeu trase aer în piept, desfăcându-şi braţele, şi spuse:

— E o zi foarte frumoasă pentru găsit lucruri pierdute! O zi perfectă pentru aşa ceva!

Knopf îşi întoarse capul spre încăperile goale din spatele lui, probabil pentru a-şi masca dispreţul pentru asemenea concepte, cum ar fi norocul, iar atunci când privirea îi reveni la dumnezeu, acesta stătea în exact aceeaşi poziţie în care îl văzuse ultima oară, doar că purta acum un tricou alb, mulat, o jachetă de piele neagră, ochelari de soare cu rame de os şi cizme de piele în picioare. Pe degetul mijlociu al mâinii drepte învârtea o cheie de maşină.

— Nu luăm maşina mea? întrebă Knopf.

— Nu, nu luăm maşina ta, răspunse dumnezeu şi începu să coboare treptele verandei.

— Doamne.

Dumnezeu se întoarse.

— Nu îmi voi pleca fruntea în faţa nimănui,

spuse Knopf cu o mină mai hotărâtă decât cea a Sfinxului.

Dumnezeu zâmbi:

— Ştiu, spuse el, apoi îşi continuă drumul spre maşină.

Knopf îl urmă. Uşa se închise în urma lor şi prin crăpătura tot mai îngustă bărbatului i se păru că aude muzica aceea de mai devreme...

Baby, 1 need you...

Hou' much you'll never know

Lord, I need this little bitty woman How much you'll never know!

Owww!

interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiupizdainterludiuinterludiuinterl
udiuinterludi
uinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiui
nterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiue^tifrurnoasainterludiuinterlu
diuinterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiul
NTERLUDIU
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin

terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
niciodatanuedeajunsinterludiuinterludiuinterludiui
nterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiudegetincurinterludiuinterludiui
nterludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuosaofacinterludiuinterludiuinte
rludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu
interludiuinterludiuinterludiuinterludiuinterludiuin
terludiu

O femeie din Shanghai moare într-un accident cu un cărucior de cumpărături scăpat de sub control. Studiile arată că numărul accidentelor cu cărucioare de cumpărături este în creştere, în ciuda implementării noilor standarde pentru acestea.
Actualitate: Ontake erupe iarăşi, după aproape .30 de ani. 20 de morţi şi peste 100 de răniţi.
PRIMUL CYBORG MOARE ÎNTR-UN ACCIDENT TRAGIC, LOVIT DE MAŞINĂ ÎN TIMP CE TRAVERSA TRECEREA DE PIETONI PE BICICLETĂ. ŞOFERUL SPUNE CĂ ÎI PARE RĂU.
Eve Jobs bagă în groapă imperiul tatălui său.
Un bărbat este răstignit pentru a zecea oară.
în urmă cu 10 ani, francezul Roland Des Chains i-a cerut lui dumnezeu să o ajute pe soţia lui să treacă cu bine de chinurile facerii.
în schimbul ajutorului, a jurat să se lase crucificat 15 ani la rând, în Vinerea Mare.
Iniţial reticent, dumnezeu a acceptat şi, mai târziu, într-un interviu pentru *Harper's Bazaar,* a spus: „Am văzut în omul acela durere şi speranţă şi o dorinţă autentică de sacrificiu. Combinaţia asta e foarte rară, mai ales în zilele noastre. Am vrut să văd dacă se ţine de cuvânt. în fond, e francez...".
Roland foloseşte şi acum cuiele cu care a fost crucificat prima dată.
.389
Cosmin Lenctiţa
SE PREGĂTEŞTE IMPLEMENTAREA DREPTULUI DE A FI UITAT PENTRU UTILIZATORII DE INTERNET.
Obţine un corp perfect. Scapă de celulita. Un ten de admirat.
Fund perfect.
Motive să clachezi sunt destule. Şeful ţipă la tine zilnic, dar într-o zi mai rău decât de obicei.

Nevasta te înşală sau, mai rău: nu te înşală. Ţi se rup pantofii. Câinii te ţin treaz noaptea. Echipa preferată pierde în mod stupid un meci important. într-o zi te trezeşti de dimineaţă şi îţi dai seama că te-ai săturat. Şi atunci? Ştreangul. Sau furtunul de la ţeava de eşapament. Sau lama. Vezi tu ce şi cum.
Bancul zilei: ce spune un câine nervos şi excitat? Vrei să-ţi fut un picior?
Un tânăr suedez îşi transmite sinuciderea live, pe web cam, din propriul apartament.
Profesor de la universitatea Brown dezvăluie cel mai mare număr prim descoperit până în prezent - numărul are 22,1 milioane de caractere.
GUVERNUL JAPONEZ CERE REINTERPRETAREA CONSTITUŢIEI PACIFISTE.
Parlamentul român aprobă căsătoriile între persoane de acelaşi sex.
Bărbat de 77 de ani găsit vinovat pentru acuzaţia de pedofilie şi viol asupra unei minore.
Guvernul indian interzice folosirea Windows 20, manifestând îngrijorare pentru securitatea informaţiilor.
Noua inovaţie în domeniul bancar: credit pentru mită. Doar cu buletinul, pe loc.
Creştere neaşteptată a acţiunilor JP Morgan şi Goldman Sachs, după profituri peste estimări în trimestrul al doilea.
UN STUDIU ARATĂ CĂ SELFIE-URILE FĂCUTE DE FOTOGRAFI NEPROFESIONIŞTI FAVORIZEAZĂ OBRAZUL STÂNG, ÎN DETRIMENTUL CELUI DREPT.
Un cerşetor e împuşcat în faţă la o intersecţie de şoferul unui sedan, fiindcă îi murdărise parbrizul, încercând să-l cureţe.
Autostradă montană „blocată“ de insolvenţa firmei constructoare. Statul a plătit un miliard pe un

drum care stă în reparaţii de patru ani.
Oficialii spun că suprapopularea afectează resursele de hrană şi capacităţile de producţie mult mai puternic decât se aşteptau analiştii.
Companiile medii au închiriat în ultimele şase luni cu 10% mai multe spaţii de birouri ca în 2043.
într-un interviu pentru *Vogue,* dumnezeu e întrebat:
— Nu vă e dor de Rai?
— Nicăieri nu e ca acasă, dar, dacă nu pleci de acolo, nu ajungi să afli asta.
DE ZIUA INTERNAŢIONALĂ A COPIILOR, AVORTUL ESTE GRATIS.

Cosmin Lencnța

Se propune investirea a cinci miliarde în cercetare şi tehnologii de donare care să poată emula cât mai precis structura proteică a alimentelor de bază. Părerile sunt împărţite. Liberalii susţin că problema suprapopulării este încă fictivă. Planurile privind expansiunea infrastructurii productive ascund de fapt cea mai mare spălare de bani din istorie.

Condamnat la moarte întrebat dacă are ceva de spus înainte de a fi electrocutat cântă ultima strofă a melodiei *The End.* Da, doamnă, l-am întrebat dacă are vreun ultim cuvânt şi şi-a ridicat privirea spre cer murmurând „this is the end...“, apoi şi-a coborât privirea spre mine şi, zâmbind uşor, a spus „the end of laughter and soft lies...“. Apoi l-am pus pe scaun şi l-am legat cu nişte curele de mâini şi de picioare şi am pus una şi peste piept. I-am pus un burete umed pe creştet pentru conductivitate mai bună şi apoi gluga neagră peste ochi. El cânta în continuare şi vocea i se stingea încet-încet şi mi s-a părut că l-am auzit suspinând „this is the end“.

ACUZAT DE PACIFISM

Toate procesele naturale şi tehnologice se desfăşoară în asemenea manieră încât volumul de energie disponibilă este în continuă scădere, în timpul schimburilor, dacă energia nu pătrunde şi nici nu părăseşte un sistem izolat, entropia acelui sistem va creşte.

Energia va continua să-şi schimbe starea şi din concentrată va deveni dispersată, irosită şi inutilizabilă.

într-un sistem izolat, energie nouă nu poate fi creată, iar cea care există este distrusă.

O economie care se bazează pe creştere nelimitată nu este o economie durabilă.
ÎI SPARGE CAPUL CU UN CIOCAN FIINDCĂ NU MAI SUPORTĂ ŢIPETELE DIN TIMPUL NOPŢII.
Este nevoie de o comunicare mai bună între investitori şi administraţia locală pentru a transforma oraşul într-un hub regional.
MAGNAT AL INTERNETULUI ACUZAT DE PEDOFILIE. CAUŢIUNEA STABILITĂ LA 10.000.000.
Preşedintele se teme de o lovitură de stat din partea Ministerului Economiei.
Reformele sugerate din direcţia sectorului fiscal tind să submineze autoritatea executivului.
Dumnezeu nu se implică, declarând că nu îl interesează, şi un asemenea act oricum nu subminează autoritatea lui.
Coloşii industriali cu peste 15.000 de angajaţi se transformă în mormane de fier şi asistenţa socială este cea mai dezvoltată „industrie“.
Monumentul celei de-a Doua Veniri, găsit vandalizat. Seara trecută, o persoană necunoscută a scris cu spray cu vopsea roşie aceste cuvinte, o versiune uşor diferită a Psalmului 23-4:
„Chiar dacă păşesc prin Valea Umbrelor Morţii, voi fi neînfricat nu pentru că domnul ar fi alături de mine (pentru că nu este), ci pentru că sunt cel mai dat dracului de acolo!“. Dumnezeu nu este de găsit pentru comentarii.

Partea a Ill-a

A whisper wakes me in the night Of victory more terrible than loss

(...)

1 hold your hand

We gaze towards the stars

And supernovas

They burn away, just Burn away.

Bătrâna ei mamă o întrebă în timp ce Isabela îşi căra bagajul din maşină:

— Draga mea, în câte valize încape viaţa ta?

— într-una singură, după cum se vede. Totuşi, cred că am prea multe bagaje, spuse Isabela pentru sine.

— Păi, eu nu prea mai văd zilele astea! râse bătrâna.

— Ştiu, murmură Isabela şi îşi strânse mama în braţe. Cum te mai petreci pe aici?

— Eh, cu întunericul şi cu ţăcăneala tastelor, râse bătrâna.

Despachetă şi deschise ferestrele camerei, ca să intre mai multă lumină şi mai mult aer proaspăt înăuntru. Era linişte peste tot în jur. Copacii, pădurea deasă şi poiana curată îi ardeau ochii. Culorile acelea, sunetele naturale erau un purgativ perfect pentru trupul şi sufletul pierdut şi suferind. Să te întinzi pe pat şi să laşi sunetele naturii să-ţi mângâie pielea, să te hrăneşti cu simfoniile pădurii. îşi petrecu restul zilei plimbându-se prin pădure şi fumând. Aproape nici nu stătu de vorbă cu maică-sa. Voia să se detaşeze de toată lumea din jurul ei. Spre seară se întoarse în casă şi, după ce făcu un duş, se închise în camera ei şi îşi revizită copilăria. Descoperi prin sertare şi dulapuri toate lucrurile la care renunţase de când crescuse mare.

A doua zi.

Coborî la parter pe la prânz fiindcă Elena, femeia aceea tăcută care avea grijă de maică-sa, îşi băgă la un moment dat capul pe uşă şi anunţă că mâncarea era gata.

Mâncarea era răcoroasă şi uşoară. Elena mânca de obicei împreună cu bătrâna. Cele două femei deveniseră foarte apropiate de-a lungul anilor. Elena şi mama Isabelei erau ca două surori, prima tăcută şi pacifică, iar a doua oarbă şi nebună, aflate

într-o simbioză perfectă.

întoarcerea fetei acasă nu era un eveniment obişnuit, aşa că multe lucruri probabil că nu aveau să mai fie normale în casa aceea o vreme. Unul dintre ele era că Elena puse masa pentru două persoane, apoi se retrase, în tăcere deplină, în camera sa. Mama şi fiica aveau lucruri de discutat şi, oricât de apropiată ar fi fost Elena de ele, unele lucruri trebuiau să rămână doar în familie.

Isabela mâncă puţin, ca o vrăbiuţă, apoi îşi petrecu restul mesei jucându-se în tăcere cu furculiţa prin castronul cu salată, plimbând măslinele dintr-o parte în alta şi încercând să separe feliile de ceapă de cele de roşii. Privea sticla de bere pe care şi-o desfăcuse.

Bătrâna împinse farfuria goală spre centrul mesei şi se întinse după un pahar cu picior înalt.

Isabela observă mişcarea şi apucă paharul dintre degetele mamei sale:

— Ce vrei să-ţi torn în el?

— Vin roşu.

— Nu e cam devreme pentru vin? E abia ora...

Se întoarse spre ceasul de pe peretele din coridor.

— ...abia ora două.

— Niciodată nu e prea devreme pentru un pahar cu vin. Ai de gând să torni sau o fac eu?

— Mă descurc, oftă Isabela şi umplu paharul pe jumătate. Bătrâna bău prelung, apoi îl lăsă pe masă, zâmbind
satisfăcută. Ochii săi albiţi de cataractă arătau neprihăniţi şi siniştri.

— Fata mea, ce-i cu tine? Eşti mai aproape de patruzeci de ani decât de treizeci, dar te comporţi ca o adolescentă. Nu am mai simţit greutatea asta venind dinspre tine de foarte mult timp.

Isabela se încruntă. Cum adică mai aproape de

patruzeci de ani decât de treizeci? Bătrâna era evident mai nebună şi mai confuză decât şi-o amintea, dar lăsă la o parte detaliile astea, fiindcă erau lucruri mai importante de discutat decât o greşeală legată de vârsta ei.

— Am făcut nişte greşeli.

De aceea venise aici, ca să-şi scoată chestiile astea din cap. Dar pentru maică-sa nu era de ajuns.

— Cu toţii am făcut, răspunse bătrâna.

— Am nişte secrete pe care nu le mai pot ţine. M-am umplut de minciuni. Mă simt rău. Mă simt *bolnavă.*

— Da, ştiu că ai secrete. Cu toţii avem secrete, rânji maică-sa. Nu trebuie să le ţii mereu în frâu, ci doar atunci când sunt în pericol să iasă la suprafaţă.

Isabela rămase tăcută.

— Cu toţii cădem în păcat, fiindcă păcatul face viaţa suportabilă. Nu-i nimic anormal în asta. Păcatul e latura dulce a vieţii, iar pedeapsa e partea amăruie.

Isabela continua să tacă.

Bătrâna se întinse şi o apucă de proverbialele coaie:

— Marcel ce părere are despre toate astea?

Isabela îşi întoarse privirea spre maică-sa. Ieşiseră pe verandă. Bătrâna privea în gol, dar era atentă la Isabela. Iar femeia ştia că maică-sa era unsă cu toate alifiile, că trăise o viaţă plină şi că ştia majoritatea dedesubturilor existenţei, şi mai era şi o *scharfes Beobachter,* cum le plăcea ei şi fratelui ei să glumească pe seama bătrânei, aşa că ştia că nu mai trebuia să elaboreze asupra subiectului. Bătrâna era perfect conştientă de ceea ce se întâmpla. Numele lui Marcel fusese catalizatorul perfect.

Isabela simţi cum, brusc, toate zidurile din jurul ei se prăbuşeau, iar ea era din nou expusă. în faţa

mamei sale, nimic nu era ascuns şi nimic nu mai era sacru. Inima îi bătea la vedere, împroşcând durerea şi vinul amar al nostalgiei. Confesiunea urma.

— Ştii cum mă simt?

— Spune-mi, ceru bătrâna.

Isabela lăsă pe masa dinaintea ei sticla de bere şi spuse, mai mult pentru sine:

— Mă simt ca funia pe care o răsuceşti şi o răsuceşti, iar la un moment dat nu se mai poate răsuci, aşa că face un nod, şi nodul ăla se măreşte cu fiecare răsucire. Mă simt ca o maşinărie stricată. Simt că parcă mi-am pierdut orice direcţie, că nu o să mai recapăt ceva foarte important. Şi mai rău e că am impresia că totul s-a întâmplat... uneori uit de ce s-a întâmplat asta.

îşi aminti de cuvintele ei din urmă cu câteva zile:

— Vreau să fiu centrul universului cuiva.

Iar răspunsul lui Eugen fusese amar:

— Să ştii că eşti.

Isabela scutură amintirea şi se încruntă:

— De ce mi-a spus asta? De ce mi-a spus că mă iubeşte? De ce joacă jocurile astea?

Bătrâna îşi dădu seama că nu vorbea despre Marcel.

— Le joacă fiindcă asta faci şi tu. Ţi-a spus cuvintele astea?

— Mamă, am douăzeci şi şase de ani. Ştiu cum sună un „te iubesc“, chiar dacă nu e spus în cuvintele astea.

Bătrâna zâmbi şi clătină din cap resemnată:

— Normal că ştii. Eşti fiica mamei tale. Crezi că te minţea?

Nu avea nevoie de nume. Numele erau irelevante.

— Nu văd de ce ar face asta. în mod sigur nu ca să mă facă să mă simt mai bine. Nu cred că voia să mă consoleze. Nu m-am simţit bine auzind asta din

gura lui. Adică nu în lumina celor ce au decurs de atunci. Şi până atunci.

— Că te iubeşte, dar nu puteţi fi împreună.

Isabela strânse din fălci:

— Da.

— Logic ar fi să spună asta ca să te rănească.

— De unde ştii? întrebă Isabela.

— Am auzit-o şi eu, la vremea mea, spusă pe acelaşi ton, în aceeaşi situaţie. Şi eu m-am simţit trădată şi rănită şi ăsta a fost scopul cuvintelor. Uneori, bărbaţii te rănesc fiindcă sunt slabi. Poate că băiatul ăsta al tău se simte frustrat de faptul că a început ceva ce nu poate termina. Poate că ar fi vrut să continue să te iubească şi să fie cu tine, dar avea altceva de făcut.

— Crezi asta?

— Dacă o cred? Da, o cred. Dacă e adevărată? Cine ştie? Bărbaţii le-au minţit pe femei de la începutul istoriei. Dar uneori minciuna este adevărată.

Isabela strâmbă din nas, frustrată:

— Nu mă ajuţi deloc.

— Păi, nici nu aveam intenţia să o fac. Fiecare trebuie să-şi găsească singur ieşirea din labirint. Iubirea… ce banc sec! pufni bătrâna.

— Ziceai că şi tu ai trecut prin aşa ceva. Tu cum ai scăpat, cum ai lepădat povara asta? insistă Isabela.

— Nu mai ţin minte, spuse bătrâna îngândurată.

Isabela închise ochii şi simţi cum fălcile i se încleştau pe sub pielea obrazului. Spuse într-un târziu:

— Nu l-am minţit. Şi nu l-am minţit nici pe Marcel. Doar că… voiam să fiu liberă. Cred că de aceea îmi simt sufletul greu. Fiindcă am vrut să fiu liberă şi m-am trezit legată de ei, de amândoi.

— Libertatea e doar un alt cuvânt pentru a

descrie dorul de cineva, spuse bătrâna şi pipăi cu degetele aerul, în căutarea paharului cu vin.

Sorbi încet, apoi începu să râdă:

— Copii proşti ce sunteţi! Prea multe opţiuni, prea multă inimă şi prea puţină raţiune! Niciodată nu va fi de ajuns pentru niciunul dintre voi. Toate astea se întâmplă fiindcă nu vă puteţi hotărî ce dracu' vă trebuie ca să fiţi fericiţi.

— Te rog, nu mă lua cu faze de genul „cum îţi aşterni, aşa dormi!“, zise Isabela.

— Nu am zis niciodată aşa ceva. Nu mă caracterizează genul ăsta de fatalism.

— Ah, nu?

— Nu. E prea limitat. Prea lipsit de imaginaţie.

— Şi ce fel de fatalism ţi se pare potrivit?

— Mai degrabă „cum îţi aşterni, aşa mori!“, râse bătrâna.

Isabela crezuse că se întorsese acasă pentru a uita de tot şi de toate, ca să şi-i scoată din minte pe amândoi şi să fie doar ea acolo, în spatele frunţii sale înalte, dar abia acum realiză că se întorsese fiindcă în acel loc putea lua decizii cu mintea limpede. Iar ea trebuia să ia o decizie în legătură cu Eugen şi încă o decizie în legătură cu Marcel.

Problema era alegerea. Fiecare alegere te ducea, încet- încet, spre o fundătură numită moarte. Dar trebuia să faci alegerile acelea. Nu te-ai născut câştigător, dar nici fraier. Te-ai născut să alegi. Aşa că fă bine şi alege.

Dar ţine minte că timpul tace şi trece.

Şmecheria - mereu este una - este că nicio opţiune nu durează la nesfârşit. După o vreme, timpul face alegerile în locul tău. în viaţă ai parte şi de lucruri frumoase, dar şi de lucruri groaznice. Să fii pierdut, să te simţi pierdut, acesta era unul dintre cele mai oribile lucruri. Să ai puterea de a alege, să stai la intersecţia a o mie de bulevarde şi

să nu ştii pe care dintre ele locuieşte fericirea... Aceea era adevărata poveste de groază.

Alege.

Eugen.

Marcel.

Urcă la etaj şi intră în baie. Acolo era oglinda.

Să te priveşti în oglindă. De ce? Ce însemna asta?

Da, se privea des în oglindă, dar pentru ea oglinda nu mai era cupa vanităţii din care se adăpau cei mulţi, ci devenise un obiect de temut.

Ce vedea Isabela acolo? Vedea săruturile lui pe pielea ei şi îşi vedea ochii care nu puteau ascunde asta.

Ce vrei să fii când creşti mare?

Paul opri maşina într-o poiană, în mijlocul copacilor. în faţa lor se vedea o casă văruită în alb, îmbrăţişată strâns de o mare de iarbă albastră. Sofia deschise portiera şi ieşi afară. O cuprinse o senzaţie de siguranţă, o stare de lene. Văzu cum iarba din faţa ei se despică şi un labrador se aprcpie de ea. Ochii fetei se măriră şi zâmbi. Se lăsă într-un genunchi. Câinele îşi băgă botul în poala ei şi începu să o amuşine, apoi îi linse mâinile.

— Hei! Hei! râse fata, mângâindu-l. Hei, cum te cheamă? Cum te cheamă, băiete? insistă ea, strângându-l în braţe.

Era bine să vezi un animal viu, după o săptămână de condus printre animale moarte... nu, nu moarte. Adormite.

— îl cheamă Câine. Al IV-lea, spuse Paul, ocolind maşina.

— Cum adică, „al IV-lea“? se miră Sofia.

Câinele se întoarse spre Paul şi îl lătră, scuturându-şi coada bucuros, iar el îl mângâie pe creştet. Apoi se întoarse spre casă cu luare-aminte. Era linişte, apoi liniştea fu despicată de o voce de

femeie.

De pe verandă se auzi:

— Bună, Paul.

— Bună, mamă, răspunse Paul fără să privească spre casă.

Sofia îşi ridică privirea de la câine şi văzu o femeie înaltă şi slabă, privindu-i cu ochi ficşi. Dar vocea nu era a acelei femei.

Se apropiară de veranda albă cu podele uzate şi văzură un fotoliu de grădină sprijinit de perete, lângă una dintre ferestre. în el era aşezată o femeie bătrână, cu faţa ridată şi cu părul alb.

— De unde ştiai că sunt eu?

— Pentru că nu îţi tace gura aia nicio clipă, se auzi vocea guturală a bătrânei. Cine e cu tine?

— Mamă, ea e Sofia.

Bătrâna rânji:

— Partenera ta de fărădelegi? Sau doar partenera? întrebă ea.

Sofia tăcea. Câinele se apropie de bătrână şi îşi puse capul în poala ei. Aceea era stăpâna lui.

— Nici una, nici alta. E doar o prietenă, spuse Paul, întorcându-şi privirea spre chipul Sofiei.

— Dar te-ai culcat cu ea.

Nu era o întrebare şi Sofia sesiză acest fapt.

— O pot mirosi, completă bătrâna.

— Mereu ai fost un monument de subtilitate, oftă Paul.

— Băiete, la vârsta mea nu îmi mai permit să pierd vremea cu subtilităţi, zâmbi bătrâna şi i se adresă Sofiei: Hai mai aproape, drăguţo, să te *văd.*

Sofia, neştiind ce să facă, căută privirea lui Paul, care încuviinţă. Fata se apropie, iar bătrâna o apucă de palme şi o trase spre ea. Sofia văzu că bătrâna semăna foarte bine cu Paul, sau mai degrabă Paul semăna foarte bine cu ea. Aceeaşi gură cu buze arcuite, aceleaşi sprâncene groase, acelaşi nas.

Ochii femeii erau aproape albi, de parcă o ceaţă lăptoasă trecea fără încetare prin dreptul lor: era oarbă.

Ca o confirmare, îşi trecu palmele peste chipul Sofiei.

— Şi tânără, şi frumoasă! decretă bătrâna. Blondă?

— Aproape roşcată, spuse Sofia cu mândrie în glas.

— Ha, ha! se amuză femeia, apoi se întoarse spre Paul: Soră-ta e la mansardă.

Paul se încruntă:

— Ce caută aici?

— Nu eşti singurul pe care l-au ajuns vremurile de pe urmă, băiete! spuse bătrâna cu o mină serioasă, apoi se întoarse puţin către femeia cea înaltă: Elena, adu nişte limonadă. Să se răcorească puţin copiii ăştia! Cred că au călătorit mult până să ajungă aici.

Femeia dispăru într-o clipă.

Bătrâna se ridică din fotoliu. Era dreaptă, în ciuda vârstei înaintate, şi avea o ţinută demnă. îşi apucă bastonul alb şi îi vorbi Sofiei:

— Hai, drăguţo, ajută-mă să ajung în casă. Ochii mei nu mai sunt ce erau cândva, spuse ea, apoi începu să râdă şi adăugă: La dracu', sunt oarbă ca o cârtiţă! Ha, ha! Hai, fii păstorul acestei oi bătrâne.

Sofia o apucă de un braţ, dar bătrâna se scutură violent de mâna fetei:

— Cine e orbul aici? Tu sau eu? Eu te ţin pe tine de braţ. Tu conduci.

Sofia îşi îndoi cotul şi bătrâna se agăţă superficial de el.

Intrară în casă şi Câine le urmă.

— Uite cine e aici, spuse el şi soră-sa tresări.

Se întoarse pe călcâie şi îl privi zâmbind. Se apropie de el şi îl îmbrăţişă. Paul se simţi uşor

respins în acea îmbrăţişare. îşi cercetă sora din priviri. Nu ştia la ce să se aştepte.

— V-am auzit când aţi ajuns. Cine e tipa? Noua prietenă? Paul se încruntă:

— Fii serioasă. Ar putea să-mi fie fiică.

— Să înţeleg că nu...?

— Nu, minţi el.

„Da, vezi să nu te şi cred...“, îşi spuse Isabela în sinea ei, rânjind.

— Sunteţi parteneri de fărădelegi? Bonnie şi Clyde, gen? Paul făcu o grimasă:

— Ştii că şi ea mi-a spus acelaşi lucru?

— Cum o cheamă?

— Sofia.

-■— Sofia şi Paul. Nu are chiar aceeaşi rezonanţă, dar trebuie să te mulţumeşti cu ce ai, nu?

Isabela desfăcu un pachet de ţigări şi îi oferi şi lui una. Paul refuză. Femeia ridică din umeri şi îşi puse o ţigară în gură. O întrebă:

— Ce cauţi *tu* aici? Nu trebuia să fii undeva *anume?*

— Ce vrei să spui? îl înfruntă Isabela.

— Doar întrebam, se apără el. îţi iei medicamentele? Eşti bine? Te simţi bine?

— Da, mă simt perfect. De ce nu m-aş simţi bine?

— Doar întrebam, repetă el.

— Şi tu? Ţin minte că şi tu erai undeva de unde nu puteai pleca.

Paul ridică din umeri:

— M-am plictisit. Am vrut să iau o gură de aer. Să-mi dezmorţesc oasele.

— Nu ştiu de ce, dar nu mi-am făcut griji pentru tine, spuse femeia şi se lăsă pe marginea patului. Nu mă înţelege greşit, eşti fratele meu şi ţin la tine, dar... nu mi-am putut. face griji pentru tine. Cred că

am ştiut mereu că o să ajungi aici. Viu şi nevătămat, vreau să spun.

Paul începu să se plimbe prin cameră. Isabela se apropie de pervazul ferestrei şi se aşează pe el.

— Nu o să stau mult, spuse Paul. Conduc de o săptămână încontinuu, cu fata asta lângă mine. Are nişte idei tare ciudate. Nu ai mai văzut aşa ceva, jur!

Făcu o pauză, apoi spuse:

— O să mă caute şi aici, aşa că plec curând. Nu vreau să fac probleme nimănui.

— Nimeni nu îşi face griji de genul ăsta, îl asigură ea.

Tăcură amândoi şi Isabela mai trase un fum.

— Sunt totuşi curioasă cum v-aţi procopsit unul cu altul. Tu nu eşti genul care să aibă nevoie de un tovarăş de drum, deci presupun că ţi-a căzut în braţe? zâmbi ea. Ce-ai făcut, ai salvat-o de pe stradă?

— Cam aşa ceva.

— Paul, eroul în pijamale cu dungi. Te-am văzut la teveu acum o săptămână. Arătai bine. O să te predai?

— Pe dracu'!

Isabela arătă cu capul înapoi:

— Ce i-ai spus?

— Cum adică?

— Despre tine. Ce i-ai spus? Sunteţi umăr la umăr de o săptămână. Când e la drum, omul îşi deschide gura, are tendinţa să-şi uşureze sufletul. Povesteşte despre el şi spune ce gânduri are. Sunt ferm convinsă că ea ţi-a spus tot ce e de spus despre ea, dar sunt şi curioasă, *tu* ce i-ai povestit despre tine? Tot vechea legendă? Sau ai alta nouă?

Paul tăcu sugestiv, îşi supse un dinte, apoi se întinse şi îi luă ţigara din mână.

— Şi tu? Ce cauţi aici? De când eşti aici?

Trase un fum şi i-o înapoie.

— De vreo trei zile. Am ieşit un pic la aer, aşa ca tine. Cum ţi-am spus, mă sufocam între patru pereţi. Simţeam că înnebunesc. Mâine la amiază mă întorc în oraş.

— Eşti bine, în rest? Toate *bunel*

— Da, totul e *perfect,* zâmbi ea rece, pronunţând ultimul cuvânt cu emfază.

— Ce face Marcel?

— E plecat în Pacificul de Sud. Delegaţie. Călătoreşte mult de când l-au avansat.

Paul o străpunse cu privirea.

— Hm, bun. Bine.

Isabela scuipă un fir de tutun. Paul o întrebă:

— Ai ceva pe suflet?

— De ce întrebi?

— Aveam impresia că ai probleme.

— De ce ai avea impresia asta?

— Nu ştiu. Tu ce crezi? De ce aş avea impresia asta?

— Pentru că baba nu e în stare să-şi ţină gura închisă, oftă ea.

— Mi-a spus ceva ciudat când am venit. Ceva ce nu am auzit niciodată din gura ei. O formulă anume.

— Ce ţi-a spus?

— îmi stă pe limbă, dar nu pot să-mi amintesc exact cuvintele. Ceva ce mă ducea cu gândul la sfârşituri. Ştii cum vorbeşte ea, are stilul ăla ciudat de a se exprima... Parcă vorbeşte din cărţi.

Isabela dădu din cap, zâmbind şi privind în gol spre podea.

— Sunt fiica mamei mele, murmură ea.

— Exact, aprobă Paul încet, apoi se întinse iarăşi după ţigară.

— Nu o asculta. E *nebună,* oftă Isabela.

Se aşeză şi el pe pervaz, umăr în umăr cu sora-sa. Fumară în tăcere, apoi el spuse:

— O să fie bine. Presimt asta.

— De când dracu’ eşti aşa optimist?

— Nu ştiu. Am obosit să fiu supărat. Bătrâna a spus că îi pare rău pentru noi. Zicea că fiecare zi e din ce în ce mai întunecată, din ce în ce mai rece. Nu ştiu ce simt. Nu cred că sunt neapărat optimist, dar simt nevoia să dau jos de pe umeri greutatea asta. Vreau să fiu uşor. Am fost greu prea mult timp.

Isabela se încruntă şi ochii i se umeziră pentru o clipă, îşi strânse buzele în două linii subţiri, apoi spuse, aprobând din cap:

— Ştiu ce vrei să spui.

— Ştii? se întoarse el spre ea.

— Da. Cred că o să fac şi eu acelaşi lucru.

— E bine aşa. O să fie bine, spuse el şi îşi puse un braţ pe după umerii ei.

Nu adăugă faptul că Sofia era responsabilă pentru acel gând uşor. Soră-sa l-ar fi luat peste picior.

♦ ♦ ♦

Fata îşi pierdu întreaga după-masă stând întinsă pe pat, lăsându-se încălzită de razele soarelui. îi lipsea peisajul aflat în continuă mişcare.

Mişună prin casă şi ajunse în baie. Se privi în oglindă. Era atrăgătoare.

Deschise dulăpiorul de medicamente şi îşi trecu degetele peste toate flacoanele şi borcanele şi celelalte obiecte aflate acolo. Le desfăcu pe toate pe rând şi îşi băgă nasul în ele, la propriu. Când era mică, îi plăcea foarte mult să caute prin lucrurile altora, prin sertare şi dulapuri. Găsea tot felul de obiecte pe care nu le cunoştea şi nu şi le putea explica şi îşi închipuia poveşti care să le includă. Ieşi din baie şi rătăci prin casă. Nimeri într-o altă cameră care, din cauza dezordinii, părea a fi a bătrânei. Simţea o bucurie naturală şi curată în a-şi

afunda mâinile pe ascuns în lucrurile altora. Să încerce jachetele altora. Să poarte pălăriile care miroseau a păr stătut sau să-şi tragă pe degete inelele grele din aur, şlefuite fără măiestrie. Să răsfoiască albume cu fotografii vechi şi să citească inscripţiile de pe spatele lor. Vara 2020. Festivalul de jazz - Robert, Sandra şi Marco. Crăciunul. Un *party* la piscină unde nu am fost invitaţi. Un *roadtrip* pe timp de seară. O zi la plajă. Atâtea momente, atâţia oameni.

Niciodată cunoscuţi. îi plăceau lucrurile altora, să le vadă înşirate frumos în sertare. Ochelari cu rame de os şi lentile estompate de timp. Andrele încâlcite prin vreo papiotă de aţă. Un ceas cu bateria moartă şi cronografele rupte sau CD-uri vechi, pline de pete şi zgâriate de la prea mult « ascultat. Luă ceasul în mână şi îl privi. îl duse la ureche.

Era mut. Răscoli sertarul şi găsi medicamente în staniol, expirate de mult. Mai scotoci şi dădu peste un flacon plat, de aluminiu. îl luă în mână şi constată că era aproape plin, îi desfăcu capacul şi mirosi. Părea a fi tărie. Gustă, se strâmbă şi îl puse înapoi în sertar.

Soarele intra pe fereastră şi în acea odaie, ca în celelalte. Aerul avea culoarea vaniliei. Pereţii erau plini de fotografii. Erau unele cu o femeie roşcată, singură. Altele cu aceeaşi femeie şi doi copii care semănau foarte bine unul cu altul. Sofia deduse că era vorba de bătrână, de Paul şi sora lui. Prin fotografii mai apărea ocazional şi un bărbat. Era atrăgător şi părea tăcut. Zâmbea reţinut şi părea să aibă un secret groaznic.

Auzi paşi apropiindu-se, aşa că închise sertarul.

♦ ♦ ♦

Sofia se apropie de bătrâna care stătea aplecată deasupra maşinii de scris pentru orbi. Simţind-o că

se apropie, bătrâna îşi îndreptă spatele şi se opri din scris. Pipăi cu degetele suprafaţa mesei şi găsi ce căuta. îşi aprinse o ţigară dintr-un pachet de Red Apple. Suflă fumul afară.

Sofia se aşeză sfioasă pe un scaun, lângă masa mare din sufrageria largă.

— Care e povestea ta? întrebă bătrâna.

— Poftim?

— Care e povestea ta?

Primul lucru care îi veni Sofiei în minte la auzul acestor cuvinte fu acea întâlnire halucinantă la care participase cu mare reticenţă în urmă cu câteva luni. Un tip cu care se culcase o acuzase că era nimfomană şi îi recomandase, în glumă, să se ducă la întâlnirile unui grup de susţinere numit *Fntăcioasele Anonime.* Curioasă, Sofia ajunsese într-un subsol bine luminat care mirosea a mucegai şi, înainte să-şi dea seama ce se întâmpla, cineva o întrebă care era povestea ei, iar ea se ridică în picioare şi rosti cuvintele:

— Bună seara. Mă numesc Sofia şi îmi place să mă fut. Dar bătrânei nu îi putea spune chestia asta, aşa că ridică din umeri:

— Nu am nicio poveste.

— Fiecare dintre noi are o poveste. Cred că a ta e interesantă într-un mod familiar.

Cred că suntem la fel, străino.

— De ce credeţi asta?

— Fiindcă am un fler pentru poveşti interesante. *Văd* în ochii tăi o foame care nu se potoleşte cu mâncare. în plus, ai ajuns aici împreună cu fiul meu.

— Şi ce-i cu asta?

— Paul e căutat de poliţie. Şi e un om inteligent. Nu se încurcă cu oameni cu care nu ar trebui să se încurce, cu atât mai puţin nu se încurcă cu fete de liceu când e pe fugă. Trebuie să stea departe de problemele pe care cele ca tine le aduc.

Sofia roşi, aducându-şi aminte de toate cele întâmplate, într-un *flash* revelator. Apoi spuse:

— Şi eu sunt căutată. Dar de animale mai vicioase şi mai eficiente decât poliţia.

— 1-auzi! ridică bătrâna din sprâncene. Ştiam eu că e o poveste interesantă. Te rog, continuă.

— Mă caută oamenii senatorului Knopf. Nu ştiu dacă aţi auzit de el.

— Cum să nu? E un rechin tare puternic zilele astea. A ajuns în vârful lanţului trofic. Mulţi spun că singurul om... singura fiinţă mai puternică decât el, în zilele astea, e doar dumnezeu.

— Păreţi să ştiţi destule şi despre Knopf, şi despre dumnezeu.

— Eh, nu ajungi la vârsta mea fără să ştii câte ceva. Spune-mi, de ce te caută Knopf? Şi, te rog, renunţă la formalităţi.

— Vrea... cred, adică Paul crede că oamenii lui Knopf vor să mă ucidă.

Bătrâna schiţă un zâmbet.

— De ce?

— Fiindcă sunt însărcinată cu el.

Bătrâna începu să râdă.

Sofia întrebă:

— Ce e aşa amuzant?

— Ah, să fii tânără şi să faci copii cu bărbaţi care nu pricep însemnătatea vieţii, şi care mai au şi de două ori vârsta ta...

— De fapt, cred că are de trei ori vârsta mea.

Bătrâna îşi potoli râsul, apoi spuse:

— Da, probabil. Oricum, ştiu cum e. Am fost acolo. Eram însărcinată cu Paul şi cu soră-sa şi nu aveam nici eu mulţi ani peste tine.

— Poate. Dar sunt sigură că tatăl lor nu voia să vă ucidă.

— Ţi-am spus să renunţi la formalităţi. Da, asta aşa e. Robert nu voia să mă ucidă. De fapt, mă

iubea foarte mult.

Bătrâna făcu o pauză şi trăsăturile îi deveniră sumbre. Spuse:

— Eu eram cea care voia să ucidă.

— Pe cine?

— Pe Paul şi pe sora lui.

— De ce? se îngrozi Sofia.

Fiindcă următorul impuls după creaţie este acela de a distruge.

— Credeam că vor ajunge ca mine.

Sofia nu înţelegea.

— Credeam că vor orbi.

— Dar nu s-a întâmplat asta, spuse Sofia.

— Nu încă. Sabia asta încă nu a fost înlăturată de deasupra capului lor. Sau a nepoţilor mei, dacă aceştia se vor materializa vreodată.

Glasul ei părea amar. îşi plimbă privirea oarbă peste trupul fetei şi adulmecă aerul discret:

— Toată viaţa mea am născut. Toată viaţa mea a fost un lung travaliu. Paul şi Isabela nu sunt singurii mei copii. Poate ar fi trebuit să mă limitez la cei pe care îi puteam controla. La cei al căror sânge nu era diluat cu al altuia.

Sofia îşi îngustă ochii, fiindcă nu era sigură că pricepea despre ce vorbea bătrâna.

Bătrâna îşi mai aprinse o ţigară şi reitera:

— Poate că ar fi trebuit să mă opresc la cei pe care i-aş fi putut ucide fără să mă doară. Dar nu mă puteam abţine. De fiecare dată îmi spuneam că era ultima oară. Nimic nu e mai frumos decât promisiunea unei noi vieţi.

Sofia rămase tăcută.

Bătrâna continuă:

— Sau durerea, atunci când visul se destramă.

Fata înghiţi în sec.

Oare copilul din pântecul ei avea să fie o binecuvântare sau un blestem?

— Vorbeşti ca din cărţi.

— Defect profesional, recunoscu bătrâna. Dar nu îţi face griji. Copilul va fi exact aşa cum trebuie să fie.

Bătrâna găsi că îi era foarte uşor să se exprime în faţa acelei fete şi, chiar dacă nu o înţelegea întru totul, fata era o ascultătoare foarte bună.

— Voiam să le trăiesc pe toate şi să încerc să învăţ cât mai multe din ele.

Sofia declară:

— Exact asta vreau şi eu!

— Ştiu. Se *t>ede* în ochii tăi. De aceea ţi-am spus că suntem asemănătoare.

Sofia se lămuri în cele din urmă cine era bătrâna. Şocul încă nu se destrămase când ajunseră la unul dintre subiectele preferate ale bătrânei:

— Ai auzit de *Sticlă!*

— Da, normal! E cartea pe care am citit-o de cele mai multe ori. De fapt, singura pe care am citit-o de mai multe ori. Am primit-o în dar de la Anton, când eram în spital, după ce mi-am rupt un picior. Zicea că o să-mi placă. Zicea că era o carte despre mine.

— Păi, poate că e. Eşti o fată tare stranie.

— Cum adică?

— Faci o mulţime de lucruri pe care cei de vârsta ta nu le mai fac. Asculţi muzică bună, citeşti, nu ai un smartphone care să îţi ţină loc de inimă.

— Eh, nu cred că sunt singura.

— Generaţia dinaintea mea putea cita din memorie pasaje din cărţi. Generaţia mea s-a hrănit cu citate din filme. Generaţia lui Paul s-a mulţumit să citeze din sloganuri sau glume de pe internet, dar generaţia ta nici măcar asta nu mai face.

— Cum e să fii scriitoare? Am încercat şi eu să scriu. După ce am citit *Sticla,* scena cu romanul de pe perete mi-a stârnit cheful, dar m-am pierdut pe

drum. Nu aveam poveşti interesante de spus.

— Toată lumea are măcar o poveste interesantă de spus, i-o întoarse bătrâna. Dar nu toată lumea ştie să o spună. Şi eu la început doar scriam. Abia acum sunt scriitoare.

— Şi care e diferenţa?

— Diferenţa este că eram tânără, iar acum sunt bătrână. Atunci nu ştiam regulile, nu ştiam ce era posibil şi ce era imposibil. Eram ca pisica aceea care, neştiind că era imposibil să treacă printr-un perete, a făcut-o. Am trecut prin peretele prin care nu se putea trece.

Făcu o pauză şi mai trase din ţigară.

— Eram liberă să fac ce voiam, să ajung cât de departe mi se părea mie rezonabil, să împing limitele cât de mult voiam, fără vreun plan sau vreun ajutor. Luam lucrurile aşa cum erau şi m-am trezit că au trecut aproape patruzeci de ani de când fac asta. Este adevărat că pentru a fi scriitor trebuie să ai o sensibilitate aparte. E ceva ce nu se poate simula. Trebuie neapărat să o ai, să fie a ta. Trebuie să ai un suflet aparte. De fapt, trebuie să ai sufletul atât de mare şi atât de clocotitor, încât trupul tău să nu fie de ajuns pentru a-l cuprinde. Sufletul ţi se va vărsa pe foaie. Asta înseamnă să fii scriitor. Dar trebuie să nu ai nici limite şi să nici nu ţii cont de reguli. Asta înseamnă să fii un scriitor cu vână adevărată, spuse bătrâna oarbă şi îşi plantă iarăşi ţigara între buze. A fi scriitor înseamnă să nu trebuiască să te chinui să scrii, ci să te chinui atunci când nu scrii.

— Eu nu am porniri de genul ăsta, îşi lăsă fata capul în piept.

— Puţini le au, nu-ţi face griji, o consolă bătrâna. Faptul că regreţi asta e un triumf în sine, o asigură ea. înseamnă că ştii că nu eşti moartă pe dinăuntru. Cei mai mulţi se cred vii, deşi nu sunt.

Cuvintele bătrânei avură darul de a o face pe Sofia să se simtă specială, dar îi aduseră aminte şi de altceva. întrebă:

— Cum e să fii mamă?

— O să afli curând, nu?

— De asta mi-e frică. Nu sunt pregătită pentru asta. Adică... nu mă simt pregătită.

— Niciuna dintre noi nu e vreodată pregătită, o linişti bătrâna.

— Da, dar... Nu ştiu. Am stări ciudate. într-o clipă mă bucur enorm de mult că urmează să fiu mamă, iar în următoarea clipă totul se întunecă şi parcă îmi pierd abilitatea de a lua hotărârea corectă. De când am aflat că sunt însărcinată, mă gândesc uneori mult la copilul din mine şi mă obsedează gândul că se va naşte din nimic, aşa cum şi eu tot din nimic m-am născut, iar alteori trece şi o zi întreagă fără să-mi aduc aminte de el, iar asta... mi se pare groaznic! Aş vrea să ştiu *acum-,* o să fie copilul acesta un blestem sau o binecuvântare?

Bătrâna începu să râdă şi nu se mai putea opri. Sofia o privi cum îşi încreţea faţa ridată şi îi auzi vocea stridentă izbindu-se de pereţii casei. în cele din urmă, bătrâna se opri din râs şi o lămuri:

— Asta este întrebarea, nu? Cea pe care şi-o pune fiecare femeie, în sinea ei, în singurătatea ei, în locul acela unde poate fi sinceră cu ea însăşi şi poate să pună cele mai groaznice întrebări fără să fie judecată. Ironia sorţii face ca şi eu să mă fi aflat într-o situaţie asemănătoare cu cea în care te afli tu acum. Eram tânără, nehotărâtă şi urma să am un copil, de fapt, doi, cu un bărbat mult mai în vârstă decât mine. Atunci nu ştiam dacă mă iubea şi nu ştiam dacă voiam copiii aceia. Tot atunci am aflat că urma să orbesc şi că era posibil să transmit boala asta copiilor mei. Totul din jurul meu îmi spunea să renunţ la sarcină. Aş fi scăpat de o groază de

probleme şi de griji, crede-mă.

Bătrâna se lăsă pe spătarul fotoliului şi păru să rememoreze în faţa ochilor săi albi întreaga istorie. într-un final spuse:

— Apoi s-a întâmplat ceva şi am hotărât să îmi nasc copiii.

— Ce s-a întâmplat? vru Sofia să ştie.

— Nu contează. Ceea ce s-a întâmplat are însemnătate doar pentru mine. Pentru restul lumii ar fi doar ceva trivial şi neînsemnat. Să spunem doar că mi-am primit răspunsul la întrebarea *aceea.*

Sofia oftă. Simţea că femeia bătrână şi oarbă deţinea secretele de care ea avea nevoie. Apoi o auzi vorbind din nou:

— Mi-am născut copiii şi apoi totul s-a schimbat. Aveam un cerc de femei cu care mă întâlneam, era un fel de grup de susţinere pentru femei care tocmai născuseră. Mă întâlneam cu toate femeile alea şi îmi spuneau că pruncii mei nu mai sunt ai mei fiindcă i-am născut. Ăsta a fost cel mai rău lucru pe care l-am făcut, i-am rupt din mine şi acum erau fiinţe noi şi nu ştiau de mine, şi nici nu voiau să ştie, îi interesa doar să trăiască, să mă folosească şi să mă obosească până când nu mai eram bună de nimic. Apoi aveau să-şi vadă de viaţă şi să mă uite. După ce i-am născut, pe Paul şi pe soră-sa, am pierdut o parte din mine. Le-am dat-o lor şi mi-am pierdut feminitatea. Nu mai ştiam să fiu cochetă, nu mă interesau ieşirile. Nu mai voiam să fac sex. Doamne, şi ce mult îmi plăcuse sexul înainte! Mă simţeam urâtă şi ştiam că era preţul pe care îl plăteam pentru ei, pentru că îi aveam. Vaginul îmi atârna ca mâneca unui vrăjitor şi mă simţeam uzată de tot. Dar îi iubeam. Să-ţi ţii nou-născutul în braţe este ceva ce fiecare mamă va şti să aprecieze la momentul potrivit. E ca şi cum ţii în braţe infinitul, crezi că orice e posibil şi te simţi puternică, plină de

dreptate şi înrădăcinată în toate câte te înconjoară!

Bătrâna suflă fumul afară şi adăugă:

— E sentimentul perfect.

îşi mai aprinse o ţigară şi spuse:

— Uneori mă trezeam în miez de noapte ca dintr-un coşmar şi mă gândeam cu groază că fusesem la un pas de a nu-i avea. Că fusesem la *un pas...*

Fălcile lăsate ale femeii se încleştară şi ochii i se umeziră. Bătrâna păru să-şi amintească ceva, apoi scutură din cap.

— Fă ce crezi tu de cuviinţă. Orice decizie vei lua, va fi cea corectă.

Sofia se lăsă pe spătarul scaunului.

Pe peretele din faţa ei atârna capul unei căprioare, iar ochii ei negri erau larg deschişi şi nu aveau să mai clipească niciodată.

Se mutară pe verandă. Greierii se auzeau în întunericul din jurul casei.

Bătrâna îi spuse fetei:

— Hai, ridică-te o clipă. Du-te în camera de zi şi o să găseşti pe al doilea raft de sus o copie a *Sticlei.* Adu-o aici.

Bătrâna îi dădu un autograf Sofiei pe un exemplar din *Sticlă: O biografie în viu grai a Clarei Munro,* spunând:

— Uite aici, o mâzgălitură pentru când voi fi moartă şi celebră.

— Dar eşti deja celebră! spuse Sofia şi avu grijă să nu se mai formalizeze.

— Ce înseamnă să fii tânăr! Draga mea, celebritatea din timpul vieţii e ca focul pe care *îl poţi* întreţine. Adevărata faimă e cea care se naşte din cenuşa ta.

Se lăsă liniştea. Câinele era tolănit lângă fotoliul fetei.

— Te uiţi la stele? întrebă bătrâna.

— De unde ştii?

— Toată lumea le priveşte când apar şi toată lumea tace când le priveşte. Nu ai cum să nu le priveşti.

— Sunt atât de strălucitoare. Nu am văzut niciodată stele atât de mari. Şi totuşi, sunt aceleaşi stele pe care le privesc de când eram mică, spuse Sofia melancolică.

— Mi-am dat seama că eşti genul de om căruia îi place să privească stelele.

— De cât timp locuieşti aici?

— M-am mutat aici când Paul şi Isabela au împlinit 7 ani, deci... de mult timp. A fost decizia pe care am luat-o împreună cu tatăl lor. Eram aproape oarbă şi oraşul devenise prea mult pentru mine.

— Aş putea să-mi petrec şi eu câteva decenii pe veranda asta, şopti Sofia îngândurată.

I-ar fi plăcut să fie mereu înconjurată de natură, de liniştea aceea sălbatică.

— Să privesc stelele astea în fiecare seară, oftă fata.

— Da. E ceva legat de locul ăsta care mă face să mă simt împlinită şi ajunsă la capătul puterilor. Poţi călători şi poţi vedea lumea întreagă - eu ştiu, fiindcă am făcut-o -, dar nicăieri nu poţi fi mai fericit decât în mijlocul simplităţii naturale. Aici, timpul curge altfel. Parcă ieri eram tânără şi frumoasă, iar acum mă pregătesc să închid ochii. Alteori am impresia că străbat podelele astea de un milion de ani. Dar nu contează. Ce contează e că simt liniştea. Lipsesc multe lucruri moderne din casa asta, dar niciodată în cei 30 de ani de când locuiesc aici nu le-am simţit cu adevărat lipsa. Regulile lumii ăleia - arătă cu capul spre pădurea care înconjura casa - nu se aplică aici. Locul ăsta e străin de reguli. Aici se poate întâmpla orice.

— Faci să pară totul atât de simplu şi de

atrăgător, observă Sofia.

— Aşa sunt lucrurile în general. Dacă ai ochi să *uezi*| adăugă bătrâna, rânjind pentru o clipă.

Făcu o pauză.

— Şi ai dreptate, sunt mai mari. Stelele, vreau să spun. Nu ştiu care e explicaţia, dar cică în locul acesta stelele sunt mai strălucitoare decât oriunde în lume. Elena îmi spune asta des.

— Nu le-ai văzut niciodată de aici?

— Ba da, dar a trecut multă vreme de atunci. Să tot fie vreo 30 de ani de atunci. în vremurile acelea, vederea îmi revenea uneori. Nu pe deplin, dar mai puteam distinge unele lucruri. Lucruri care contau.

Sofia rămase tăcută.

— Apoi a venit întunericul şi nu m-a mai părăsit. Elena e ochii mei acum.

— Nu e prea vorbăreaţă, hm?

— Nu, nu e, dar ăsta e un lucru bun. Ne place liniştea amândurora. Uneori trec săptămâni fără să ne spunem un cuvânt.

Greierii cântau frumos în iarba din jurul casei. Vârfurile copacilor zigzagau cerul limpede, iar Calea Lactee strălucea ca un roi imens de licurici.

Sofia zâmbi. Era prea plăcut pentru a putea fi suportat.

— Nu aş putea să tac atât de mult timp, spuse Sofia în timp ce mângâia capul labradorului. Eu nu. Dar Anton ar putea.

— Cine e Anton?

— Fratele meu. Unul dintre ei. Geamăn.

— Şi tu ai un frate geamăn?

— Mhm.

— Unde e el acum?

— Nu ştiu. A rămas în urmă. Acasă.

Rămase tăcută câteva clipe, apoi spuse cu mândrie în glas:

— Mi-e dor de el. Mă întreb ce face acum...

Câinele se ridică în două labe.

— De ce îl cheamă „al IV-lea“? întrebă Sofia.

— Pe Câine?

— Mhm.

— Fiindcă e al patrulea câine pe care îl am. E strănepotul primului câine pe care l-am avut.

— Şi pe cei dinaintea lui tot „Câine“ îi chema?

Bătrâna aprobă din cap.

— Am avut şi eu o pisică. O strigam Mâţuţă.

Fata râse înfundat, apoi adăugă:

— Acum e cu Anton. M-a muşcat de mână, săraca, nu era vina ei. Cred că s-a speriat. Maică-mea a crezut că e turbată sau ceva de genul ăsta. M-a pus s-o dau. I-am dat-o lui Anton. El avea nevoie de ea mai mult decât mine.

Râse:

— Mi-e dor de el şi de bezmetica aia mică! Mereu se căţăra pe mine şi mă zgâria. Toată eram plină de zgârieturi pe mâini. Uneori mă întorceam acasă şi trebuia să găsesc scuze plauzibile, în caz că maică-mea îşi găsea timp să mă întrebe ce am păţit. Cred că aşa se manifesta pisica. Era mereu în defensivă. Am găsit-o abandonată pe o alee. Era singură şi slabă ca o fantomă. Dar avea nişte ochi... O iubesc şi pe ea şi mi-e dor şi de ea.

Bătrâna râse:

— îţi place să-ţi aduci aminte despre lucrurile bune din viaţa ta.

— Cui nu-i place asta?

— Oamenilor care nu pot face diferenţa între lucrurile bune şi cele rele.

— Există asemenea persoane?

— împărţi acoperişul cu una. Cu cel puţin una.

Apoi rămaseră tăcute. Bătrâna îşi mai aprinse o ţigară şi, după ce o fumă, capul îi căzu în piept. Sofia rămase în fotoliul ei. După o vreme, bătrâna tresări şi se adresă pădurii negre dinaintea ei, ca şi

cum uitase că nu era singură:

— *Văd* un tânăr singur şi obosit. Cred că e şi rănit. Aleargă pe o şosea pustie care duce spre noapte. Şchiopătează de un picior şi se gândeşte că vine clipa când totul se va sfârşi. Aude în spatele lui plânsul celor mulţi şi tot ce vrea e să înceteze. Tânjeşte după linişte şi după lipsă de mişcare. Se îndreaptă spre noi.

Sofia se încruntă, fiindcă nu ştia despre ce vorbea bătrâna. Cum ar fi putut şti?

— îmi pare bine că l-am întâlnit pe Paul. Fără el nu aş fi… nu aş fi fost aici acum.

Bătrâna rânji:

— Da, şi eu mă bucur. Pari să-l echilibrezi. Avea nevoie de puţin echilibru. Mereu a fost un om îngreunat de faptele lui.

— Cum adică? întrebă Sofia şi glasul îi tremură puţin.

Bătrâna oftă şi rămase criptică:

— Cred că fiecare adevăr are mai multe feţe.

Apoi se întoarse spre fată şi îi spuse:

— Lucrurile nu se vor termina aici. Nici pentru tine şi nici pentru el.

Baba juca *jocul pronumelui.*

Cine era *el?*

— Nu înţeleg, se fâstâci fata.

— O să vină şi vremea aceea. Hai la culcare.

♦ ♦ ♦

Anton era obosit, simţea oboseala în oase, era o durere umedă şi grea şi închidea ochii fără să lupte. Era atât de obosit, încât şi-ar fi dat sufletul fără să se gândească de două ori la asta pentru a putea închide ochii definitiv.

Rătăcise prin pădurile acelea străine vreme de două zile… sau erau două săptămâni?

Nu mai ştia şi uneori avea impresia că tot progresul pe care-l făcuse, că fiecare pas înainte

era, de fapt, doar în mintea sa. Avea impresia că încă era acolo, în mijlocul pădurii, înconjurat de copaci şi de munţi şi de frunzele moarte. I se făcu teamă că delira şi că imaginaţia lui, niciodată prea bogată, îşi atinsese apogeul.

Nu îi venea să creadă că înaintea lui, printre copaci, se afla ceea ce ochii îi spuneau că se afla.

Retrăi cu viteza durerii ultimele 48 de ore.

Seara era frig, foarte frig, şi nu găsise niciun loc în care să se adăpostească. Printre copaci putea vedea în zare, peste tot în jurul său, piscurile munţilor acoperite de zăpadă. Aerul rece muşca din pielea lui atât de tare şi atât de adânc, încât îi venea să urle.

Braţul rupt reacţiona şi Anton simţea frigul ca pe un vârf de cuţit înfipt în fractură.

Rucsacul din spinare îi ţinea oarecum de cald, dar suprafaţa protejată era mică. Avea doar tricoul pe jumătate rupt pe el şi o pereche de blugi subţiri şi murdari, care păreau mereu uzi, iar asta nu îl ajuta cu nimic.

Până în clipele acelea, toată lumea îl întrebase încotro se îndrepta, iar acum, că era singur, înconjurat doar de pădure, copacii din jur îşi clătinau vârfurile uşor, dezaprobator.

Le auzea vocile mute întrebându-l la unison unde mergea, ce credea că face, ce visa să realizeze sau să găsească. I se părea că până şi dumnezeu voia să ştie încotro se îndrepta şi acest din urmă gând nu era total lipsit de adevăr. Şi vocile acelea şuşoteau încontinuu, neobosite, o şoaptă *a capella* se rotea în jurul lui, se strângea în jurul trupului său zdrobit, îi zgâria urechile şi îl înghiontea în toate direcţiile. Anton se clătina şi călca nesigur pe frunzele moarte şi pe vreascurile care pocneau asurzitor sub tălpile sale. Sunetul era ameninţător şi agresiv, îi pălmuia inima. Se izbi de un copac cu

umărul stâng şi durerea îi săgetă creierul.

— Lăsaţi-mă în pace! ţipă el brusc şi glasul i se împrăştie în jur.

Se opri speriat şi se roti pe loc de câteva ori, cercetând împrejurimile şi cerul.

Era singur.

Ochii i se stinseră brusc şi se lăsă în genunchi:

— Lăsaţi-mă în pace... vă rog, scânci el.

Ochiul rănit îi lăcrima, la fel şi celălalt. începu să plângă de neputinţă şi de nervi.

Ajunsese atât de departe...

îi era foame, fiindcă nu mai mâncase nimic de aproape două zile, în afară de jumătatea aceea de sandvici pe care o primise de la Osamu şi ciupercile alea urât mirositoare, dar foamea şi durerea din braţul rupt începeau să pălească în comparaţie cu noua senzaţie de frig care îi ciupea pielea în mod constant.

Ma; rău chiar decât frigul era senzaţia psihologică că îi era frig.

Mintea dicta ceea ce trupul trebuia să simtă, iar dacă mintea nu se putea convinge pe sine că îi era bine, atunci vai de trupul din jurul ei.

Anton păşea agale, clătinându-se, dându-şi seama încetul cu încetul că frigul se lăsa în jurul său. încercă să-şi ocupe timpul măsurând distanţa parcursă, dar nu putea să înainteze în linia perfect dreaptă, aşa că nici asta nu era ceva ce putea să-l ţină ocupat. Mai sărea un metru, mai adăuga cinci şi tot aşa.

La un moment dat se opri şi îşi privi braţele.

Deveniseră livide.

Cel frânt se umflase şi mirosea a ceva nedefinit. îl atinse şi strânse din dinţi.

îşi îndoi degetele de la mâna dreaptă, gândindu-se că mişcarea avea să le pună sângele în mişcare. Făcu la fel şi cu degetele de la picioare şi le simţi

încovrigându-se pe sub pânza tenişilor. Dar sângele rămânea rece şi pielea rămânea rece şi totul era rece.

Soarele cobora încet sub orizont, dar Anton nu îl vedea, îşi frecă pielea cu sălbăticie, zgâriind-o cu unghiile, dar, în afară de durere, nimic altceva nu înlocui senzaţia de frig-

începu să meargă mai departe. încheieturile îl dureau. Ştia că urmau ceasuri şi mai grele, aşa că se apucă să alerge. Se gândea să alerge tot drumul până la destinaţie. Avea să se încălzească, şi ar fi trebuit să alerge ore bune. Dar era obosit şi flămând şi mai ştia că, odată pornit, nu se va mai putea opri. Dacă s-ar fi oprit, ar fi pierdut căldură, iar transpiraţia ar fi îngheţat pe pielea lui. Pneumonia ar fi fost doar la un pas distanţă, iar mijlocul pădurii era un loc foarte nepotrivit pentru a face pneumonie.

Alergă totuşi o vreme, cu o viteză de zece kilometri pe oră, ţinându-şi braţul frânt aproape de piept, apoi se opri brusc. Se încălzise puţin, dar nu destul încât să transpire.

Nu era indicat să alerge, fiindcă putea să devieze de la curs. Singurele repere pe care le avea erau munţii din jurul său. Pe aceştia îi putea distinge când ajungea în câte un luminiş sau vreo poiană. în rest, pădurea era atât de deasă şi copacii atât de înalţi, încât nici pe timp de zi nu prea ajungeau razele soarelui la el. Iarba nu creştea din lipsă de lumină. Pădurea era mixtă, de foioase şi conifere. La picioarele sale se afla un covor de frunze moarte şi ace uscate.

Acum se întunecase complet. Anton tremura violent şi îşi dădu seama că nu se putea mişca din loc. îşi îndoi degetele de la mâna dreaptă. Le simţea îndepărtate şi rigide, de parcă erau îmbrăcate în porţelan. Pentru o clipă i se făcu teamă că,

îndoindu-le, le-ar putea sparge.

Zgârieturile pe care şi le făcuse rostogolindu-se peste pietrişul de lângă calea ferată, când sărise din tren, precum şi vânătăile îl dureau îngrozitor. Parcă cineva îi zdrobise tot trupul cu un mai. Avea figura umflată de la pumnii şi picioarele pe care le încasase.

Se lăsă repede în genunchi şi îşi dădu jos de pe umeri rucsacul. Căută chibriturile şi aprinse unul, ţinând cutia între genunchi. Căldura flăcării era puţină, dar dulce şi degetele începură să-l furnice. Apoi flacăra se stinse şi Anton aruncă chibritul.

începu să adune frunze moarte. Reuşi să construiască o movilă şi apoi se aplecă asupra ei. Scoase cutia cu chibrituri şi aprinse unul. îl ţinu într-o scobitură a movilei, dar flacăra din priviri i se stinse odată cu flacăra chibritului şi Anton înţelese că norocul se mai îndepărtase de el cu un pas.

Frunzele erau umede şi putrede. Nu ardeau.

închise ochii în întuneric şi îşi strânse fălcile cât putu de tare, până când mandibula îi alunecă într-o parte şi îşi muşcă limba.

De nervi, aruncă cutia cu chibrituri în bezna din faţa lui. Oricum nu îi erau de folos. Foamea îl bătu pe umăr iarăşi, amintindu-i de prezenţa ei. Anton îşi apucă abdomenul şi se încordă pentru a potoli gemetele ce veneau de acolo.

Se îndoi de mijloc şi fruntea sa atinse pământul rece şi umed. îşi aduse aminte că era şi obosit. Buzele crăpate de sete se lipiseră una de alta.

Frigul muşca acum din el mai puternic ca oricând şi nu putea face nimic ca să se apere de el, ca şi cum era înconjurat de o mie de duşmani invizibili, care îl împungeau cu arme invizibile din toate direcţiile. Când se întorcea spre unul, ceilalţi îl înţepau din alte direcţii. Nicăieri nu era în siguranţă şi nu avea un perete de care să-şi lipească

spatele obosit şi expus.

Apoi îi veni o idee.

Se ridică în picioare şi începu să adune şi mai multe frunze, până făcu o movilă mai mare. Apoi se ghemui lângă ea şi o trase peste el. Frunzele miroseau a mucegai şi erau reci şi umede. Fiecare atingere îi făcea pielea să ia foc de durere. Erau doar picături de apă rece care i se prelingeau pe piele, umezindu-i tricoul şi blugii, dar pentru Anton păreau spini de oţel.

Nu se zbătu deloc şi îşi ţinu respiraţia cât de mult putu, îşi ţinea trupul încordat şi înţepenit, iar muşchii începeau să-l doară. Cu palmele făcute căuş încerca să conserve respiraţia lentă şi fierbinte. Era întuneric şi nu mai simţea vântul uşor şi rece. Avea foarte multe frunze deasupra lui. Oricine ar fi trecut pe lângă el nu ar fi fost în stare să spună că era acolo. Încet-încet începu să se încălzească, dar oboseala şi foamea îl doborâră înainte să-şi dea seama de acest lucru.

Adormi sau leşină, cu obrajii umezi şi cu izul sărat al lacrimilor scurgându-i-se în gură, iar a doua zi o luă de la capăt.

— Dumnezeule! strigă Sofia. Anti! exclamă ea în timp ce se apropia de el.

Bătrâna se ridică în picioare pe veranda albă şi ascultă sunetele din jurul ei.

Anton şchiopăta şi îşi ţinea braţul frânt la piept, în dreptul coastelor rupte. Era murdar şi oboseala era adânc înfiptă în fiinţa lui. Dar vederea surorii sale alergând spre el îi făcu ochii să se aprindă.

Cuvintele i se scurgeau aiurea de pe buzele rupte de lovituri şi uscate de sete, nu i le asculta nimeni, nici măcar el.

Sofia îl privea cu ochii mari şi speriaţi şi era acolo şi un bărbat blond, iar în spatele lor, dintre copacii înalţi răsărea o casă albă cu verandă largă,

o imagine care îi dădea un sentiment de déjà-vu. întinse un braţ julit spre ea, spre Sofia. Un foc ardea în pieptul său.
Deschise gura şi i se păru că rostise numele surorii sale. Apoi căzu la pământ.

Se făcea că era într-un luminiş, într-o poiană dintr-o pădure deasă. Frunzele erau verzi, copacii tineri. Era o zi de vară şi soarele strălucea pe cer, aruncând raze printre frunzele pădurii. Era un drum. De-o parte şi de alta, iarba înaltă şi deasă foşnea încet. Apoi începu să se întunece. Cerul se înnegri. Erau mii de păsări negre. Nu ştia ce erau. Ciori? Corbi? Fâlfâitul aripilor lor stârnea o furtună, iar trupurile lor acopereau lumina soarelui. Era noapte în mijlocul amiezii.

în capătul drumului văzu o siluetă. Era neagră. Ca un iris vertical. Se apropia de el şi putu să-şi dea seama că era silueta unui om. Un bărbat. Silueta era bine conturată acum, dar era tot neagră.

în jurul lui, pădurea începu să vibreze. Frunzele căzdeau din copaci, veştejite.

Silueta neagră se apropia de el. Acela era el. Bărbatul care putea să elibereze pe oricine. Iar Anton avea nevoie să fie eliberat.

Dormi două zile ca şi cum ar fi dormit treizeci de minute într-o după-masă plictisitoare şi toridă de miercuri, iar a treia zi se trezi de dimineaţă cu un şoc.

Avea braţul stâng bandajat şi prins într-o atelă fermă şi bine făcută.

Nu îşi putea aduce aminte unde se afla.

Se afla într-un pat cu aşternuturi curate. Era înţepenit din cauza durerii. Trupul său zăcuse într-o stare relaxată şi şocul durerii era absorbit încet. în încăpere era atât de multă lumină, încât parcă plutea într-o ceaţă densă.

îşi simţea trupul strâns, ca şi cum purta o piele

prea strâmtă pentru carnea lui. Dădu la o parte pătura care-l acoperea şi văzu că era bandajat la mijloc. Braţul stâng îi atârna pe lângă corp.

în cadrul uşii apăru Sofia. Anton o privi o clipă, apoi realiză că era în siguranţă. Mintea i se goli complet. îşi lăsă capul înapoi pe pernă şi îl ridică imediat înapoi.

— Sofia…

Fata ţâşni spre patul lui şi îl luă în braţe. îl strânse cu putere la piept. Avea ochii împăienjeniţi de lacrimi.

— Anti, Anti… ce ai făcut? Ce ţi-au făcut? şopti ea.

— Te-am căutat, murmură el slăbit. Te-am căutat atât de mult. Peste tot.

Mângâie părul mătăsos al fetei şi o privi.

— Cum m-ai găsit? întrebă ea, retrăgându-se puţin, ca să-i poată vedea mai bine ochii.

Anton îşi aduse aminte de ideea care îl lovise atunci, pe aleea de lângă clubul The Box.

Cei doi fraţi făceau parte din Cyborg Foundation, organizaţia aceea cu pretenţii progresiste a lui Neil Harbisson[I]. Sofia îşi făcuse implanturi de augmentare auditivă ca să scape de surzenia pe care fratele ei i-o cauzase accidental,

---

I Neil Harbisson (n. 27 iulie 1984) este un artist avangardist şi primul cyborg recunoscut oficial de un guvern. Harbisson a devenit primul cyborg în urma implantării unei antene direct în craniu. Această antenă foloseşte vibraţiile din interiorul craniului pentru a transforma tot felul de informaţii (inclusiv radiaţii electromagnetice, apeluri telefonice, muzică sau clipuri video) în sunete, pe care le transmite apoi lui Neil. în 2010, Harbisson a întemeiat Cyborg Foundation, o organizaţie internaţională care apără drepturile cyborgilor şi promovează *cyborgistmil* ca mişcare culturală.

iar el îşi corectase miopia cu nişte lentile implantate direct în globul ocular. Asta era versiunea oficială. De fapt, Anton acceptase să-şi facă implantul pentru a o încuraja pe sora lui să facă la fel. Se simţea - şi într-o mică măsură chiar era - vinovat de surzenia Sofiei.

Ăsta era el: eroul miop.

Implanturile nu fuseseră ieftine, costurile fiind suportate, în mare parte, de Fundaţie, pentru a atrage noi membri. Cei doi dobândiseră statutul legal de *cyborg* în urmă cu un an, în conformitate cu prevederile legii referitoare la acest subiect. Orice persoană care îşi modifica trupul, prin adăugarea unor elemente care să-i confere abilităţi ce depăşeau limitele umane, era declarat, în mod legal, *cyborg.*

Implanturile Sofiei îi permiteau să audă, pe lângă sunetele obişnuite, ultrasunete sau subsunete, iar implanturile lui Anton îl făceau capabil să vadă în spectrul infraroşu.

Când nu fusese în stare să mai facă un pas de pe aleea aceea de unde fusese luată Sofia, Anton îşi amintise de implanturi şi se prezentase la sediul Fundaţiei din oraş. îşi recitase numărul de înregistrare şi apoi ceru să vorbească cu un tehnician.

Tehnicianul se numea Yerzy şi avea, din motive practice şi din admiraţie pentru fondatorul mişcării, o antenă inserată în lobul occipital, care să-i permită să perceapă culorile. Yerzy suferea de acromatopsie. Cei doi se cunoşteau.

— Văd că ai bagajele făcute. Unde pleci?

— Nu ştiu încă, murmură Anton, apoi trecu direct la subiect: Vreau să ştiu dacă pot folosi semnalul emis de implant pentru a detecta poziţia purtătorului.

Yerzy îl privi cu suspiciune:

— De ce?

Anton realiză că cererea lui ridica tot felul de întrebări de ordin etic, aşa că se hotărî să spună adevărul:

— Trebuie să-mi găsesc sora.

— Sofia? Unde e?

— Nu ştiu, de aceea am nevoie de ajutor ca să o găsesc. A dispărut ieri. Cred că a fost răpită.

— Vorbeşti serios?

— Ţi se pare că glumesc?

— Ai fost la poliţie? insistă Yerzy.

— Poliţia nu e în stare să nimerească pământul cu pălăria din trei încercări. Nu îi interesează pe ei de soarta Sofiei. Pentru ei e doar o altă ţipă care a dispărut. O statistică. Pricepi?

Yerzy dădu din cap, în timp ce analiza situaţia. Spuse:

— Fiecare implant are o semnătură electromagnetică specifică.

— Ar putea fi detectată?

— Normal. Dacă ai un modul electronic reglat pe aceeaşi frecvenţă, sigur, de ce nu?

— Ai un asemenea aparat?

Yerzy îl fixă cu privirea, apoi spuse:

— Omule, nu prea e legal ce îmi ceri tu. Avem proceduri şi restricţii clare când vine vorba de aşa ceva. Aş putea să îmi pierd slujba, pe lângă alte chestii.

Iar răspunsul lui Anton fu scurt şi greu:

— Sofia a dispărut. Trebuie să o găsesc şi am nevoie de ajutorul tău.

Yerzy tăcu câteva secunde lungi. Pe sub obraji i se vedeau muşchii dansând haotic. Spuse:

— Hai cu mine.

Merseră într-un atelier şi tânărul materializă un aparat nu mai mare decât un telefon mobil, cu un *display* pe bază de cristal lichid.

— Trebuie doar să introducem codul de înregistrare al implantului, ca să ştie ce frecvenţă să caute.

Anton luă aparatul şi ii cântări în palmă.

Yerzy adăugă:

— Nu o să-ţi arate o hartă cu locul ei exact, dar o să îţi dea coordonate cu o marjă de eroare foarte redusă. Va trebui să te descurci cu o hartă.

— Am înţeles, spuse Anton şi se întoarse spre ieşire.

— încă ceva, strigă Yerzy în urma lui. Are o rază limitată de acţiune. Aproximativ 200 de kilometri. Dacă iese din rază...

Anton îşi încleştă fălcile. Aprobă din cap, apoi întinse mâna spre Yerzy:

— Mulţumesc. Nu o să uit asta.

— Baftă, îi ură tehnicianul.

Şi de atunci totul fusese o cursă contra cronometru. Anton îşi aducea aminte când pornise prima dată aparatul, cum îşi ţinuse respiraţia în aşteptarea unui semnal.

Se gândise că poate aparatul nu va funcţiona. Că poate nu va fi în stare să-i ofere informaţiile de care avea nevoie.

Carneţelul lui îmbrăcat în piele fusese plin de note cu coordonate. îşi cumpărase o hartă şi însemna pe ea cu creionul locurile pe care aparatul i le scuipa. De câteva ori Sofia ieşise din raza lui şi atunci fusese nevoie să se orienteze pe baza poziţiilor anterioare ca să prevadă în ce direcţie se îndrepta. De câteva ori fusese în pragul disperării, când pornise aparatul şi *displav-ul* îi spunea că emiţătorul frecvenţei căutate era ÎN AFARA RAZEI. Şi ultima oară îi pierduse urma când fusese aruncat din tren.

Dar îşi controlase furia cât de mult putuse şi continuase să se mişte. Estimase, analizase, ghicise.

Şi în final reuşise să se apropie. Iar acum era aici.

îi povesti cum lăsase totul baltă atunci când aflase de dispariţia ei.

îi povesti, în felul său laconic, cum traversase ţara dintr-un capăt în altul, mânat de un singur gând, acela de a o găsi, mai exact, de a o găsi înainte ca ea să păţească ceva. Povesti cum fusese bătut şi cum aproape îşi găsise sfârşitul în acel pasaj subteran. Cum îşi mânjise mâinile cu sângele acelui netrebnic şi cum văzuse adevărata faţă a prostiei umane.

Sofia ascultă cum răbdase foamea ca să aibă bani pentru a se deplasa pe urmele ei şi cum, atunci când nu mai avusese nici bani, se târâse prin păduri, pe întuneric şi frig, cu ochiul făcut praf şi cu braţul rupt, singur şi cu disperarea în oase, cu teama că fiecare pas era unul făcut în van. Că ea nu mai exista şi că nu ştia nimic despre el.

Apucă încheietura surorii sale şi o trase spre el. îşi spuse că o iubeşte. îi spuse că o căutase şi că nu renunţase niciodată la niciun pas care l-ar fi adus mai aproape de ea. Făcuse absolut orice fusese necesar ca să ajungă la ea. îi spuse că voia să-i cumpere o bicicletă de ziua ei, dar nu mai avea niciun ban. Sufletul fetei se strânse.

— Ce mai erou sunt şi eu, murmură Anton. Eu trebuia să fiu cel care te salvează şi, în schimb, tu ai fost cea care m-a adunat de pe jos.

îşi duse mâna la cap şi atinse bandajul care îi acoperea jumătate de figură. îi acoperea ochiul vătămat. Când se afla în tren, unul dintre bărbaţi îl lovise cu piciorul în ochi, spărgându-i una dintre lentilele implantate, iar acum era orb pe o parte. Glanda lacrimală era şi ea vătămată şi îi curgeau lacrimi doar din ochiul rănit, prelingându-i-se de sub bandaj pe obraz.

— Nu contează. Eşti eroul meu miop, râse ea şi îi

strânse capul cu părul ciufulit la piept, strivindu-i lacrimile de tricoul ei. Ai ajuns atât de departe fără cineva care să te mângâie sau să îţi spună că... fără să-ţi mulţumească. îţi mulţumesc, şopti ea cu glas gâtuit.

O strânse în braţe, lipindu-şi obrazul de pântecul ei încă plat, iar ea îi mângâie cu afecţiune creştetul capului, tre- cându-şi degetele prin părul lui, în timp ce cu cealaltă mână îşi ştergea propriile lacrimi.

♦♦♦

La parter, Paul stătea sprijinit de balustrada scării care ducea la etaj, privind în lungul treptelor. Maică-sa era tolănită pe un fotoliu, la umbră.

— E fratele ei, murmură Paul fără să se întoarcă spre bătrână.

— Da. Gemeni. Ca voi.

— Nu prea seamănă, comentă el, apoi oftă şi se întoarse spre camera de zi.

Pe o masă văzu o maşină de scris pentru orbi. Se apropie de ea. Luă în mână un vraf de foi albe, ştanţate.

— Mamă, ce faci? Lucrezi la un nou român?

— Da.

— Dar ziceai că...

— Zicem multe şi multe sunt minciuni. Dacă eşti scriitor, poţi renunţa la orice, numai la scris nu.

— Cum îi zice?

— *Clubul laptelui.*

— Despre ce e vorba?

Bătrâna rămase tăcută.

Paul îşi întoarse privirea spre ea. Bătrâna stătea dreaptă, cu capul îndreptat în altă direcţie decât spre el. El răsfoi câteva pagini, dar nu înţelegea nimic. Pipăi uşor caracterele Braille.

— Cum ai învăţat să scrii în Braille?

— Cum am învăţat orice altceva. Practică, zâmbi bătrâna.

— De ce nu dictezi textul cuiva? Sau să-l înregistrezi la un dictafon.

Bătrâna începu să râdă:

— Să le dictez? Ce dracu', nu-s regină!

— Păi, nu, dar...

— E mai practic aşa. Pot reciti paginile oricând.

— Hm... Şi cum le transformi în scris obişnuit? Mă gândesc că nu le trimiţi la editură aşa.

— Elena le duce la tradus când merge în oraş după cumpărături.

Paul pufni uşor.

— Despre ce e vorba? repetă el întrebarea.

— Ştii că nu îţi pot spune până nu o termin.

— încă nu ai renunţat la superstiţiile astea?

— Nu sunt superstiţii. Nu mai există aşa ceva.

— De când?

— Ştii de când.

Paul îşi lăsă capul în piept. Dumnezeu nu mai era o superstiţie de mult, aşa că de ce ar fi fost orice altceva o superstiţie?

— Ce căuta Isabela pe aici? Nu părea în apele ei. Unde e Marcel?

— Sora ta a făcut nişte lucruri fără să înţeleagă de ce le-a făcut.

— A venit să ceară sfaturi? se miră Paul. Isabela? *De la tine?!*

— A venit aici să stăm de vorbă. Cred că voia, de fapt, să se descarce, zâmbi bătrâna. Ştiu că nicio situaţie nu e atât de disperată pentru voi doi încât să veniţi să-mi cereţi sfatul.

— Fără supărare, mamă. Te iubesc, dar eşti prea ciudată.

— Ciudată, neciudată, sunt mama voastră. Spune-mi, ce mai face condamnatul meu preferat? râse ea.

— Uite, vezi, din cauza simţului ăstuia al umorului foarte dezvoltat nu te agreează lumea

mereu.

— Nu vreau să fiu agreată. Dar, când unicul meu fiu devine fugar din calea legii, mă aştept măcar la un telefon. Asta dacă nu vrei să-mi explici ce dracu' e în capul tău.

— Ah, deci gluma se îngroaşă.

— Normal că se îngroaşă.

Paul făcu o pauză, dar maică-sa aştepta în linişte. Avea impresia că îl scruta din spatele ochilor ei perfect albi. îi fu imposibil să evite să dea explicaţii:

— Nu e nimic de spus. Am făcut o alegere care m-a costat mai mult decât am vrut, şi acum trebuie să trăiesc cu ea.

— Şi de ce nu trăieşti cu ea?

— Păi, asta fac, se fâstâci el. Ce dracu', femeie, credeam că eşti maică-mea! Ar trebui să fii de partea mea!

— Sunt de partea ta, dar drumul pe care l-ai ales merge în cerc. Mai devreme sau mai târziu o să ajungi de unde ai plecat. Ştii şi tu asta.

Paul rămase nemişcat.

— Sau are legătură cu fata? Toată povestea asta...

— Nu are nicio legătură cu ea. Prezenţa ei aici e incidentală.

Tăcură amândoi, apoi Paul spuse:

— De asta nu vreau să te implic. De asta nu vreau să-ţi cer sfatul. Tu trăieşti în lumea ta, mamă, şi nimeni nu cunoaşte regulile acelea! spuse el, apropiindu-se de fotoliul ei şi lăsându-se pe vine.

— E totuşi bine că nu mă aştept la altceva din partea voastră. Ştiu cum v-am crescut, spuse ea cu voce egală.

Paul îşi strânse buzele, apoi îşi roti privirea prin casă.

— Nu mai fi aşa o martiră. Mă faci să mă simt

vinovat! spuse el, ridicându-se în picioare.

— Nu sunt o martiră şi tu nu eşti mai vinovat decât oricare alt copil care s-a născut părinţilor săi.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic. Nu sunt o martiră. Taică-tău a fost un martir.

Paul îşi scutură capul şi îşi puse mâinile în şolduri, dar, înainte să poată cere clarificări, bătrâna vorbi din nou cu glas melancolic:

— Ştii, acum mulţi ani, tatăl tău mi-a spus ceva ce nu voi uita niciodată. Mi-a spus că o să-mi clădesc capodopera pe cea mai adâncă suferinţă a sa. A avut dreptate. Şi a făcut sacrificiul necesar.

— Despre ce vorbeşti, mamă? Nu mai fi criptică. Spune ce dracu' vrei să spui!

Bătrâna oftă:

— Sunt unele lucruri pe care un bărbat nu le va intui niciodată.

Fraţii se desprinseră în final.

— Mi-am rupt şi mâna, spuse Anton, râzând încet.

Sofia afişa un zâmbet strâmb. Nu ştia dacă să râdă împreună cu fratele ei sau să plângă pentru el.

— Văd asta. Ţi-am bandajat-o. Se va vindeca.

— Tu? Tu mi-ai bandajat-o? întrebă Anton cu ochii plini de iubire.

— Nu, nu eu. Elena. Eu nu ştiu să fac aşa ceva.

— Cine-i Elena? întrebă el vag interesat.

— O ţipă care locuieşte aici. Nu contează, dădu ea din mână. E o prietenă a babei. Printre altele. Dorm împreună.

— Mhm. Face bandaje ca lumea, zâmbi el. Am văzut că e plin de lume pe aici.

— Mda...

— Cine-i baba?

— Asta e casa ei. Cred că e cam paranoică. Am impresia că e mereu fumată.

Anton îşi privi sora şi izbucniră amândoi în râs.

— Serios vorbind, baba e OK.

Se gândi o clipă să-i spună fratelui ei că bătrâna de jos era o scriitoare celebră, dar renunţă. Anton nu credea în celebritate.

— Şi cine-i tipul ăla blond?

— El e Paul, spuse Sofia, ferindu-şi privirea.

Se simţea ruşinată dintr-un motiv nedeterminat. Mai ales faţă de Anton.

— El m-a... ajutat să scap. Dacă nu era el, acum aş fi fost la doi metri sub pământ.

Anton o sfredeli cu ochiul neacoperit.

— Atunci mă bucur că a fost acolo la momentul potrivit, decretă el. De ce au vrut să te ia?

Sofia îşi plecă privirea. Trase aer în piept, apoi spuse:

— O să fii unchi.

Anton strânse din fălci. îi privi abdomenul şi întinse mâna spre el:

— De aia au vrut să-ţi facă rău?

— Da. Tatăl lui crede că acest copil e periculos.

Anton rămase tăcut.

— Dar acum totul e bine. Aici suntem în siguranţă! zâmbi Sofia.

Ochiul plin de vinişoare de sânge începu să-i lăcrimeze.

— Cred că mi-au spart şi un ochi, spuse Anton, schimbând subiectul, şi încercă să clipească pe sub bandaj. Ah! gemu şi îşi ridică mâna cu gândul să-şi atingă obrazul, dar Sofia îl opri.

— Da, văd şi asta. Nu îl atinge. Implantul nu e infectat, dar o să trebuiască scos. O să-ţi facem rost de altul. Doar dacă...

Anton o privi insistent.

— Doar dacă nu vrei să porţi ochelari.

El era eroul miop.

— Ai avut noroc, murmură fata.

— Noroc pe dracu'! izbucni băiatul. La cât ghinion am prins venind încoace, nici nu mai ştiu ce e acela noroc. Nu l-aş recunoaşte nici dacă m-ar lovi în celălalt ochi!

Râse şi râse şi soră-sa, apoi se aplecă peste el şi îi mângâie obrazul.

— Ah! gemu el.

— Iartă-mă! îşi retrase ea mâna alarmată şi şi-o duse la gură, apoi o apropie iarăşi de acelaşi obraz al lui Anton.

în final se opri şi îşi puse palma în poală:

— Iartă-mă, n-am vrut. Nu ştiam că te doare aşa tare.

— E OK, o asigură Anton cu o grimasă care îi contrazicea cuvintele. E mai bine decât arată.

— Sper, fiindcă arată ca dracu'!

Râseră. Era bine, totul era iarăşi bine. Era ca în urmă cu două săptămâni.

Şi pentru o vreme lucrurile au rămas aşa. Apoi Anton murmură:

— Voiam să te mai văd o singură dată, înainte să plec. Trebuia să ştiu că eşti bine, în siguranţă. Că eşti vie.

— Să pleci? întrebă Sofia, retrăgându-se puţin.

Se încruntă:

— Unde să pleci?

Iarăşi întrebarea aceea. Anton îi susţinu privirea:

— Vreau să plec de aici.

— Ce prostii vorbeşti? se încruntă fata. Aici suntem în siguianţă. Cel puţin o vreme.

Băiatul clătină din cap şi un oftat aproape că îi scăpă printre buze.

— OK, OK, plecăm. După ce te faci bine şi eşti în stare să te ţii pe picioare, plecăm. Doar noi doi, bine? zâmbi fata şi îi mângâie faţa.

— Nu vreau să plec din locul ăsta. Vreau să plec

din *lumea asta,* spuse el.

Sofia îşi îndreptă spatele şi se depărta de el. Ochii ei nu voiau să înţeleagă.

— Sunt aproape pregătit. Aici nu e de mine. Dar mai am ceva de făcut.

***

Se trezi în după-amiaza aceea şi auzi foşnetul şoptit al frunzelor. Soarele bătea prin fereastra curată de lângă patul în care era aşezat, dar era o lumină plăcută şi nu îl ardea. Era vară şi totul era încă bine.

Se ridică în capul oaselor…

Unde te duci?

…şi văzu că o pădure deasă îl înconjura. Adică o pădure deasă înconjura casa în care se afla. Tălpile lui umede atinseră podeaua caldă de lemn. Fereastra era doar uşor crăpată, cât să lase un pic de aer proaspăt înăuntru.

Anton auzea voci venind de afară. Voci nervoase.

Apoi observă câteva umbre trecând deasupra casei, proiectând pe trupul lui, prin fereastră, pete cenuşii. Erau păsări cu pene negre şi ciocuri lungi. Nu ştia ce erau. Ciori? Corbi? Apoi se făcu iarăşi soare. Dar vocile de afară erau un murmur neplăcut. Prevesteau ceva rău, aşa că întinse braţul drept şi deschise mai tare fereastra. Se aplecă uşor peste margine.

Văzu o siluetă. Era neagră şi subţiată la capete, ca un iris vertical. Se apropia de casă pe acelaşi drum pe care venise şi el. Era umbra lui, întârziată cu câteva zile.

Anton începu să respire greu. îi era cunoscută silueta aceea. Era un bărbat, un bărbat îmbrăcat în negru. Negru şi alb, dar .nai mult negru.

Imaginea începu să-i joace înaintea ochilor. I se păru că vede o a doua siluetă în spatele celei negre. Şi apoi auzi glasul Sofiei, îngrozit, şi ştiu că venise

momentul să facă ceea ce trebuia să facă.

Acolo jos, în faţa casei, acolo era persoana pe care o căuta de mult.

Se întoarse spre cameră şi văzu într-un colţ, aruncat lângă un scaun, rucsacul lui jerpelit. Se îndreptă spre el, patinând pe podeaua ceruită, şi-i răsturnă conţinutul pe jos. Apucă obiectul acela greu de metal şi...

Unde te duci?

...se îndreptă cu paşi măsuraţi spre scările care duceau la parter.

Paul deschise ochii şi auzi câinele lătrând. Se ridică în capul oaselor şi îşi făcu apariţia în uşa camerei de zi. Casa părea pustie. Maică-sa probabil se odihnea, iar Sofia probabil citea. Isabela se întorsese de dimineaţă în oraş.

Soarele ardea pădurea din jurul lor şi vântul dispăruse de tot.

Paul îşi sprijini capul de tocul uşii şi oftă. Curând va trebui să o ia din loc. Ce se va întâmpla cu fata? Poate că maică-sa o va lăsa să rămână acolo. Era clar că o plăcea şi păreau să se înţeleagă. Păreau să aibă multe în comun. Pe de altă parte, bătrâna era destul de alunecoasă. Dădea impresia că se putea mula pe stările oamenilor şi apoi îi tiraniza.

Câinele continua să latre şi să scheaune.

îşi ridică ochii şi o văzu pe Sofia apropiindu-se cu paşi apăsaţi de uşa de la intrare.

în mâna dreaptă ţinea un cuţit.

Spăla vasele lângă fereastra de la bucătărie când îl auzi pe Câine lătrând şi îşi ridică privirea. îl văzu pe Knopf apropiindu-se de casă cu paşi egali. Pentru câteva clipe, inima i se opri, iar apoi, din obişnuinţă, începu să bată din nou. îşi încleşta fălcile, apoi se întinse şi apucă unul dintre cuţitele de oţel care atârnau de magnetul din perete.

Lama se desprinse cu un şuierat sinistru.

Privi cuţitul. Se putea dovedi folositor.

Sofia se surprinse întrebându-se cum ar fi fost mai bine să-l apuce: cu lama înainte, în jos, sau invers, cu lama ridicată în sus, lipită de braţ? Gândea ca Paul. Care era poziţia cea mai eficientă pentru atac?

Nu ştia ce intenţii avea Knopf. Poate venise ca să o ducă acasă. De ce se gândea că el voia să-i facă rău? Fiindcă Paul îi spusese asta. Dar de ce? Era treaba cu Albert, dar asta nu dovedea nimic concret. Poate că bărbatul acţionase singur. Totul părea oarecum circumstanţial, umbrit de împrejurări.

Cum o găsise Knopf aici, în mijlocul pustietăţii?

Trase aer în piept şi simţi răcoarea pe piele. Nu era răcoare, iar pielea ei era lucioasă de transpiraţie. Strânse mai tare cuţitul în palmă. !1 ţinea cu lama înainte.

Nu ştia care erau adevăratele intenţii ale lui Knopf, dar era vremea să nu mai fie o victimă. Se îndreptă spre uşa de la intrare.

O privea şi nu avea niciun strop de afecţiune pentru ea. Ea era duşmanul acum, iar arma cu care voia să-l răpună era ascunsă undeva în trupul ei. în trupul ei tânăr şi frumos, pe sub pielea mătăsoasă, pe sub carnea tare, sub bătăile inimii care îi sufla sângele fierbinte prin artere.

— Văd că eşti pregătită, spuse Knopf. Ştii, toate astea ar fi putut fi evitate dacă mi-aş fi urmat instinctele ultima oară când ne-am văzut. Ultima oară când te-am strâns în braţe şi te-am sărutat. Te-aş fi zdrobit de asfalt şi toată lumea ar fi fost mai fericită.

— Nu te apropia! ţipă Sofia când îl văzu că face un pas spre ea.

— Se termină aici. într-un fel sau altul, se termină! îi promise Knopf.

— Nu ştiu ce vrei de la mine, dar eu mă întorc acasă! scrâşni Sofia.

— Acasă? se miră bărbatul. De ce? Ce te aşteaptă acolo?

Sofia ridică din sprâncene.

— Nu mai e nimic pentru tine acolo. Acela e trecutul. Nu te mai poţi întoarce la el.

— Ce vorbeşti? Mă întorc acasă, m-auzi?! se cutremură ea, fiindcă tocmai îi fusese atrasă atenţia asupra unui adevăr pe care ea îl considera imposibil.

Knopf clătină din cap.

— Maică-mea, fraţii mei... murmură fata.

— Ei nu mai sunt.

Sofia clătină din cap cu ochii înceţoşaţi:

— Ce le-ai făcut? Ce le-ai făcut?!

îşi întoarse capul spre celălalt bărbat, care stătea cu braţele încrucişate la piept, la câţiva paşi în spatele lui Knopf. Acela era dumnezeu. Fata îl recunoscu după ochii săi complet negri.

— Nu îţi bate capul cu asta, dădu Knopf din mână cu atâta nepăsare, încât brusc totul i se păru Sofiei în van.

Toate gândurile ei, toate mişcările, toate bătăile inimii sale, cuţitul pe care îl strângea cu degetele, soarele de pe cer şi sufletele din jurul ei erau toate degeaba. Avea să se sfârşească şi, odată cu ea, toate vor dispărea.

Paul se apropie uşor de ei. îl observase pe dumnezeu şi nu ştia cum să interpreteze prezenţa lui acolo. Knopf scoase un pistol şi îl îndreptă spre bărbat.

— Paul. Ţi-am spus că voi încerca s-o găsesc. Şi am găsit-o.

— Da, ai găsit-o, aprobă Paul şi se strecură între Knopf şi Sofia. Las-o să plece. Nu vrea să-ţi strice planurile. Nu a vrut niciodată. Las-o să plece. *Eu*

sunt aici.

Knopf îşi mută privirea de la Sofia la Paul şi ceva ce arăta ca un strămoş nedezvoltat al zâmbetului i se desenă pe figură:

— Domnule... cred că mă crezi nebun, spuse el moale şi împăciuitor.

în clipa aceea, Paul ştiu că cineva urma să moară. Cineva la care nimeni nu se aştepta.

— Cine e acolo? se auzi o voce din spatele lor.

Paul îşi întoarse capul şi o văzu pe maică-sa coborând treptele de la verandă, sprijinindu-se de balustrada de lemn vopsită în alb. Elena era chiar în urma ei. Câinele îl lătră pe Knopf şi apoi se întoarse la stăpâna lui.

— Cine e acolo? Asta e proprietate privată. Căraţi-vă de aici sau o să aveţi probleme!

— Mamă, întoarce-te înăuntru! strigă Paul. Du-o înăuntru! îi ordonă el Elenei, apoi îşi întoarse privirea spre Knopf.

Politicianul îşi păstra acel rictus pe figură, dar nu îi slăbea din priviri.

— O reuniune de familie, spuse dumnezeu, dar cuvintele lui se pierdură în vânt.

— Ce mama dracului se întâmplă aici? strigă bătrâna. Cine dracu' sunt ăştia?

— Nu-ţi dai seama? întrebă dumnezeu.

Se lăsă liniştea. Bătrâna o sparse într-un final:

— Mi s-a părut că miroase a căcat, dar nu ştiam că eşti şi *tu* aici.

Dumnezeu începu să râdă. Knopf era neliniştit. îşi întoarse privirile spre Sofia, care stătea în spatele lui Paul şi ţinea cuţitul în mână. Nările îi fremătau şi făcu un pas spre cei doi. Un vânt puternic se porni de nicăieri şi cerul păru că se întunecă. Umbrele erau încă acolo, împrăştiate în iarba moale şi verde. Păsări speriate se ridicară în văzduh, acoperind lumina soarelui.

Knopf se încruntă.

Paul spuse:

— Pleacă de aici. Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu tine! Lasă-ne în pace şi pleacă! Fiecare din noi o să-şi vadă de viaţa lui.

— Cum ziceam, probabil că mă crezi la fel de nebun ca tine.

— Dar *eşti* nebun! sublinie Paul.

— Poate că sunt. Adevărul este că doar un nebun ar putea visa ce visez eu. Să schimb ceva în lumea asta mizerabilă, în cloaca asta în care ne bălăcim. Servim păcate la micul dejun, prânz şi cină! Da, sunt nebun, dar îţi spun ce nu sunt: nu sunt un mincinos!

Paul simţi privirea arzătoare a Sofiei sfredelindu-i ceafa şi se întoarse spre ea.

— Ce ţi-a spus? Ce ţi-a spus despre el? Despre motivele pentru care face asta. Hm? Ce ştii cu adevărat despre el? întrebă sfidător Knopf. Ţi-a spus o poveste despre o soţie şi o fiică moarte, hm? Asta ţi-a spus? Şi l-ai crezut? râse el.

Sofia tresări. îşi aduse aminte de cuvintele bătrânei din seara anterioară şi ochii i se zbătură în cap.

— Simţi? întrebă Knopf şi trase cu putere aer în piept. Simţi mirosul ăsta pestilenţial din jurul nostru? scrâşni el cu scârbă. Este Vina. Vina păcatelor pluteşte în aer aici, ca un smog, murmură bărbatul, răşchirându-şi degetele prin aer. Te ameţeşte şi te intoxică. Vina şi minciunile!

Fata se uită în jur, privindu-i pe toţi cei care o înconjurau. Paul, bătrâna şi Knopf. Şi dumnezeu.

Mama ei avusese dreptate. Toţi voiau să o mintă şi să o folosească, apoi să o arunce la o parte. Toţi erau vinovaţi de ceva, de vreo atrocitate, şi minciuna era veşmântul în care se îmbrăca acea vină. Toţi o minţeau pe Sofia, toţi cei care o

înconjurau, şi mătuşa Sonja o minţise, şi până şi maică-sa, cea plină de avertismente, era o mincinoasă.

Nu îţi fie frică, aici eşti în siguranţă, îi şoptise ceva mai devreme. Dar instinctul îi spunea altceva.

Knopf ridică pistolul şi îl îndreptă spre Sofia. Dumnezeu era la câţiva paşi în spatele său şi aştepta semnalul să intre în scenă.

— Dacă mai contează, să ştii că sunt de părere că ai fi fost o mamă bună, murmură Knopf.

Brusc, apăru Anton cu pistolul lui Albert în mână. Era transpirat, abia putea ţine pistolul în mâna bună şi abia se putea ţine pe picioare, dar îl împinse la o parte pe Paul şi se postă între Knopf şi Sofia.

— Tu! îi strigă lui Knopf cu ochiul bun licărind de furie şi disperare. Te-am mai văzut! Cine eşti?! ţipă băiatul cu o voce cavernoasă, ridicând pistolul în aer cu mâna dreaptă.

Toţi încremeniră.

— Spune-mi! Cine eşti?! mugi el şi din ochiul rănit începură iarăşi să-i curgă pe obraz lacrimi pe care nu le putea controla.

Avea o privire feroce, turbată, o privire care îl făcu până şi pe Knopf să ezite şi să se dea înapoi doi paşi. Sofia îşi ţinea respiraţia în spatele fratelui ei. Era mută de frică, iar în spatele frunţii şi în spatele coastelor sale făcea alegeri corecte. Fără să-şi dea seama, băiatul apăsă pe trăgaci.

Dar nu se întâmplă nimic. Mai apăsă o dată pe trăgaci şi tot nimic.

Knopf îşi îngustă ochii şi se apropie de cei doi fraţi. Anton se dădu puţin în spate, punându-şi braţele de-o parte şi de alta a Sofiei, ca să o protejeze. Ştia că trebuia să atace primul. Doar aşa putea spera să învingă. Să nu-i dea răgaz bărbatului să apese pe trăgaci. învăţase lecţia asta în pasajul

din oraş, cu câteva sute de kilometri în urmă. îşi încordă muşchii şi se năpusti asupra bărbatului cu ochii gri.

Knopf zvâcni şi glonţul şuieră în liniştea tulburată doar de gâfâielile băiatului.

Sofia îl văzu pe Anton căzând, prăvălindu-se pe o parte. Tâmpla lui izbi pământul cu violenţă şi sângele începu să gâlgâie imediat, stropind iarba de sub picioarele ei. Băiatul înghiţise glonţul cu trupul său.

Dumnezeu îşi ridică braţul drept spre Knopf, cu arătătorul întins, într-o postură similară cu cea de pe tavanul Capelei Sixtine. Knopf îndreptă arma spre Sofia şi vru să apese pe trăgaci a doua oară, dar trupul lui se împrăştie, împroşcând cu stropi fini de sânge pe toţi cei din jurul său.

Se făcu linişte.

Toţi erau nişte păcătoşi. Chiar şi dumnezeu. El pusese capăt paşilor lui Knopf şi făcuse asta pentru că era un nenorocit vanitos şi plin de ranchiună.

Paul se apropie de Sofia, dar ea îl dădu la o parte. îi vedea gura mişcându-se, îi vedea ochii bucurându-se în mod meschin că ea era în viaţă, dar nu auzea nimic din cuvintele lui. Totul în jurul ei era iarăşi pe mut. Se târî prin iarba pătată de sânge până la fratele ei şi îi luă trupul firav în braţe. Băiatul era crispat, plin de durere şi de oboseală. Ochiul cel bun clipea rar şi apăsat.

învăţa să se obişnuiască cu moartea.

Şi-l aminti în toată simplitatea lui, aşa cum era el. Un om singur şi singuratic, bântuit de obsesiile lui simple, cu creionul şi carneţelul lui plin de gânduri pe care nu le împărtăşea cu nimeni. Crucea de lemn de la gâtul lui atârna peste gulerul tricoului. Ochii lui Anton priveau cerul şi apoi se opriră pe chipul ei schimonosit de frica de a-l pierde.

Undeva la picioarele sale văzu o coadă blănoasă şfichiu- ind aerul şi prelingându-se pe tălpile sale murdare. Pisica era acolo.

Mâţuţa.

Ea era obişnuită cu regulile şi îi venise în întâmpinare. Stătea pe coadă şi îl privea intens cu ochii ei verzi. Urechile mici îi stăteau frumos pe capul ei întreg şi Anton putu să jure că observase un mic zâmbet. Apoi pisica se ridică şi se întoarse. Făcu câţiva paşi, se întoarse şi îl privi încă o dată, apoi se strecură printre picioarele tuturor celor care stăteau în jurul lui, îndepărtându-se.

Unde mergi? întrebă şi Anton, în final.

Acolo unde vrei tu să ajungi. în locul în care te potriveşti. Hai, urmează-mă.

Unde mergem?

Acolo unde o să găseşti pace. Meriţi puţină pace, şopti pisica. Pentru toate eforturile tale, pentru toate căutările tale de a fi om. Puţină pace.

Anton îşi privi sora. Atâta durere în ochii ei, niciun pic de răzbunare.

Asta era tot.

Se întâmpla cu adevărat. Fata putea efectiv simţi cum fratele ei se scurgea din lumea asta, printre degetele ei, printre mâinile ei, iar ea nu putea face nimic ca să împiedice vântul să-l împrăştie printre copaci. Sufletul lui era o apă şi lumea o sită care nu îl mai putea păstra. Acesta era un om care o iubea şi care făcuse orice pentru ea. îi simţea sângele fierbinte şi gros scurgându-i-se în poală şi se cutremură. îl avusese pentru o scurtă vreme şi fusese iarăşi luat de lângă ea.

îi era dor de el.

îşi ridică instinctiv privirea spre dumnezeu.

— Ce vrei pentru el? Pentru fratele tău, pentru sufletul lui?

Dar fata nu ştia răspunsul la întrebare, aşa că el

o ajută. Purtau această conversaţie doar în gând. Nimeni nu îi auzea:

— Vrei răzbunare?

Ochii ei ardeau. Da, *acum* voia răzbunare. Dar el îi dădu de înţeles că nu avea să intervină. Toţi oamenii trebuie să moară la un moment dat, spuneau ochii lui complet negri. Asta era ordinea lucrurilor.

Fata îşi întoarse ochii spre fratele ei.

Nu avea să mai vorbească cu el niciodată, nu aveau să mai fumeze nicio ţigară împreună sau să-l vadă cum privea mereu partea bună a lucrurilor, în ciuda tuturor lipsurilor pe care le îndurase. Nu ceruse niciodată nimic de la nimeni şi tot ce avusese pusese la picioarele ei.

Iar acum nu mai era. Sufletul lui, târât dracu' ştie unde de o pisică veselă cu intenţii sumbre. într-un vid cu cer lipsit de stele şi o podea acoperită de petrol.

Sofia împinse de pe ea trupul fratelui ei, apucă de pe jos cuţitul şi se ridică în picioare. Se apropie de dumnezeu şi îl lovi cu putere peste figură, apoi îl scuipă pe obraz cu sete. Se retrase un pas şi ridică spre el cuţitul:

— De ce?! ţipă ea şi lacrimile îi estompară vederea. De ce l-ai lăsat să moară?!

Dumnezeu nu se mişcă din loc.

Tirania bunului mers al lucrurilor era inacceptabilă în clipa aceea pentru tânără. Lăsă braţul să cadă în carnea zeului. Acesta o privi impasibil, nemişcat. Fata ridică braţul şi văzu că lama era curată. Se dădu înapoi un pas.

Dumnezeu explică liniştit:

— Motive există.

— Ce motive?!

Dumnezeu oftă şi strigă spre cer:

— Explicaţii, explicaţii şi iar explicaţii! Asta e tot

ce vreţi de la mine! Hristoase, dacă ştiam că aşa va fi... ştiam, recunosc, dar nu credeam că eu voi fi atât de plictisit de prostiile astea!

Dumnezeu îşi puse mâinile în şolduri.

— OK. Situaţia este asta: o profeţie spunea că al patrulea copil al tatălui tău, Sofia, al patrulea copil al lui Roman, va fi Antihristul. Mai aveţi încă doi fraţi şi, din moment ce tu te-ai născut prima, iar Anton a ieşit după tine, am tras concluzia că el era Antihristul. L-am căutat foarte multă vreme, dar nu l-am putut găsi la timp. Era ascuns de puterile mele presciente. Un fel de camuflaj natural, un mecanism de apărare faţă de prădătorii lui naturali. Am studiat mult timp profeţia aceea, încercând să descopăr alte indicii care să mă pună pe drumul cel bun. Nu am găsit niciunul care să mă îndrepte spre fratele tău. în schimb, am găsit altceva. Ceva mult mai important. Profeţia se referea la al patrulea copil de sex masculin. într-adevăr, fratele tău a fost al patrulea copil al lui Roman, dar era doar al treilea de sex bărbătesc. Pricepi? Nu eram sută la sută sigur şi a trebuit să aştept, să văd dacă poate să moară sau nu. După ce Knopf l-a ucis, m-ain lămurit. Anton nu era Antihristul. Era doar un tânăr cu inima plină de amărăciune şi singurătate. Dar tu, fata mea, tu i-ai dat un rost. Moartea lui nu a fost în van. Te-a iubit ca un adevărat frate. Dar nu era Antihristul, fiindcă, dacă ar fi fost, Knopf nu l-ar fi putut ucide.

— De ce?

— Fiindcă doar *eu* îl pot ucide pe Antihrist.

— Aşa cum doar el te poate ucide pe tine, adăugă bătrâna.

Dumnezeu aprobă în tăcere.

Sofiei i se făcu brusc frică şi îşi cuprinse trupul cu braţele.

Dumnezeu o privi apăsat şi spuse:

— Da, Sofia, ştii despre ce vorbesc. Al patrulea copil de sex masculin descins - indirect - din Roman... este fiul tău nenăscut.

— Deci chiar va fi băiat.

Dumnezeu aprobă:

— O, va fi mai mult decât atât.

Dar ea nu îl luă în seamă:

— Mereu am ştiut că va fi băiat, spuse Sofia, privind în gol.

— Şi ai avut dreptate.

— O mamă simte lucrurile astea, murmură ea. Ştiam că va fi special.

— Va fi, te asigur. Va aduce multe schimbări. Dar pentru asta trebuie să se nască, iar pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuia să plăteşti un preţ.

Sofia îl străpunse cu o privire rece:

— îl vei ucide? Ca pe Knopf? Ca pe fratele meu? Văd că nu ţi-e frică să-ţi murdăreşti mâinile. Sfinte Hristoase, mătuşa Sonja avea dreptate! adăugă fata gâfâind.

Dumnezeu o privi cu subînţeles:

— Nu, nu-l voi ucide. Asta m-ar face un monstru. Cât despre Knopf...

— Tu l-ai adus aici! De ce, dacă nu l-ai lăsat să facă ce voia?

— Knopf trebuia să plătească pentru păcatele lui. O să aibă ocazia să facă recurs la forurile superioare. în timp.

Sofia rămase tăcută. Dumnezeu se apropie de ea şi îi atinse pântecul. Fata se sperie şi se retrase. El spuse:

— O să aibă timp să crească. O să aibă timp să se bucure de viaţă. Nu ştiu cât timp, dar va avea destul.

— Şi apoi?

— Apoi va veni o vreme când drumurile ni se vor

încrucişa.

— Şi atunci?!

— Atunci vom vedea.

Dumnezeu se întoarse şi făcu un gest cu mâna, iar măruntaiele lui Knopf începură să dispară, absorbite parcă de pământ.

— De ce a vrut să mă ucidă? întrebă Sofia.

— Erai în calea planului său.

— Care plan?

— Un plan care încă nu se putea înfăptui. Nu încă. Ceva atroce. Prea atroce pentru vremurile noastre. Ceva ce va trebui să mai aştepte o vreme. în mod ironic, voia să ucidă unica persoană care ar putea înfăptui visurile lui nebune.

Sofia ridică din sprâncene:

— Eu?

— Copilul tău. Copilul *lui.*

— Cine era el? *Ce* era el? întrebă Sofia, mai mult pentru sine, încercând să mai prindă cu privirea resturile care dispăreau rapid din jurul lor.

Dumnezeu îşi roti încet privirea, apoi spuse absent:

— Ceva... diferit.

Sofia se gândi la cele spuse de dumnezeu, apoi puse o întrebare care o miră şi pe ea:

— O să-l mai vedem?

— Tu nu. Dar el - arătă spre pântecul ei încă plat -, el o să aibă de furcă cu Knopf. Părinţii şi copiii niciodată nu se pot pune de acord în legătură cu lucrurile importante din viaţă. Uneori, asta ajunge să-i ucidă.

Sofia îşi luă iarăşi trupul în braţe, cu un gest instinctiv.

— Nu vreau să se întâmple asta, spuse ea.

— Crezi că asta schimbă ceva? Crezi că Isus nu a vrut să se dea jos de pe cruce sau să scape de gârbace? Dar lucrurile nu ies mereu cum vrei tu să

iasă. în general, mereu se găseşte cineva care te apucă de ceafă şi te forţează să-i faci voia.

Sofia pufni.

— Cum rămâne cu mama şi cu ceilalţi fraţi ai mei? Sunt chiar... morţi?

Dumnezeu ridică din umeri, zâmbind:

— Nu ştiu. Nu e treaba mea.

Sofia îşi plecă fruntea, clocotind de nervi.

— Ce fel de dumnezeu eşti tu?! spuse ea ţâşnind spre el.

El îşi ridică mâinile în sus:

— Nu mă amestec în treburile oamenilor.

— Pe dracu'! pufni bătrâna şi dumnezeu îşi mută privirea spre ea.

Sofia oftă şi îi întoarse spatele.

Se lăsă liniştea. Bătrâna sprijinită în bastonul ei îşi aprinse o ţigară şi spuse:

— Ştii, unul dintre fiii soţului meu te-a întâlnit. Cred că îţi aduci aminte de el.

— Probabil. Ar trebui să însemne asta ceva pentru mine?

— Probabil. El a fost primul. îl chema Victor.

Dumnezeu ridică din sprâncene:

— *Acel* Victor?

— Da.

— Primul? Primul ce? întrebă Sofia.

— Primul om care a intrat în contact cu mine după *incident.* După A Doua Venire.

Paul se întoarse spre maică-sa:

— Era fratele meu?

— Doar de tată, da.

— Şi de ce nu am ştiut asta niciodată?

Bătrâna ridică din umeri.

— Da, Victor. îmi aduc aminte de el. Mda, acela era un copil bezmetic, spuse dumnezeu îngândurat.

— Cum adică?

— Avea o prietenă, o chema Claudia. Fată de

treabă. O cunoşteam şi eu. Umblau împreună. El credea că a găsit ce căuta, iar ea credea că era destul de rea pentru el. O punea să-l ardă cu ţigara în timp ce făceau sex. Chiar atunci când ajungea la orgasm. Mereu era plin de urme de arsuri. Când Claudia nu a mai vrut să facă asta, Victor a găsit-o pe alta care era dispusă.

Sofia încercă să-şi închipuie senzaţia şi se cutremură:

— De ce ar vrea cineva să facă aşa ceva?

— Ca să-i mai ia din durere.

— Să-i mai *ia* din durere?

— Da.

— Ce durere?

— Şi el era ca tine, Sofia. Plin de vină, îngrijorat pentru cei din jurul lui. Şi pentru felul în care îi afecta.

Se întoarse spre Paul:

— Era şi ca tine. Şi la fel era şi celălalt frate al vostru, Robert. Să nu mai vorbim de Isabela. Cred că aţi moştenit vina asta de la tatăl vostru. Pare să fie unicul lucru pe care îl aveţi în comun, ca fraţi.

Apoi o privi şi pe bătrână şi spuse:

— Sunteţi toţi o familie mare şi vinovată. Vina e ca o muzică ce cântă mereu în jurul oaselor voastre.

— îţi place să judeci, nu? îi aruncă bătrâna.

— Când vine vorba de voi cinci, de tine şi de copiii lui Robert senior, nu am nevoie să fac asta. Vă judecaţi voi mult mai aspru decât aş putea eu s-o fac vreodată. Robert junior era rupt în două de soarta lui Victor şi de moartea tipei ăleia pe care o iubise atât de mult. Aia care a murit în comă. Şi cred că mai era şi o altă ţipă implicată. Victor se simţea vinovat de moartea mamei sale şi asta era opera lui taică-său, un alt nebun consumat de cuvintele alea inutile, „ce-ar fi fost dacă“. Isabela are şi ea demonii ei, pe care alege să-i ţină la sân,

când ar putea să renunţe la ei fără prea mare efort. Iar tu, Paul... ei bine, cu toţii ştim de ce te simţi tu vinovat. Cu toţii, mai puţin ea! arătă el spre Sofia. Dar, repet, pentru ea nu prea contează asta acum. Are altele pe cap. Are vina ei de luat în considerare.

— De ce m-aş simţi vinovată?

— Te simţi vinovată pentru toţi cei care suferă din cauza ta, pentru toţi cei care au murit şi care vor mai muri din cauza ta.

Nările fetei fremătau, fiindcă dumnezeu spunea adevărul.

— Nu a murit nimeni din cauza mea! Nimeni! Dacă au murit, au murit din cauză că tu i-ai lăsat să moară! împunse ea aerul cu degetul în direcţia lui dumnezeu.

— îţi place să crezi asta, nu? Treaba ta, ridică el din umeri. Crezi ce vrei, dar în sinea ta ştii adevărul, îl vei şti mereu. Şi asta e tot ce contează. Ce ţii în tine şi se amestecă cu sufletul tău, aia e tot ce contează. Adevăratele fapte sunt cele pe care ţi le recunoşti ţie. Restul poate fi orice.

Sofia rămase tăcută.

— Nu îl pot condamna totuşi. Pe Victor, vreau să spun. El a fost primul care a stat faţă în faţă cu mine şi a trăit să povestească despre asta. Şi nu e puţin lucru. A primit ce a fost mai rău...

Bătrâna spuse zâmbind:

— Eu mai ştiu un motiv pentru care Victor se simţea vinovat.

— Ştiu ce ai de gând să spui...

— Se simţea vinovat pentru ceea ce l-ai forţat tu să facă! ridică ea vocea.

— Ce l-am forţat *eu* să facă? Avea liber-arbitru. I-am spus asta clar. Alegerile sunt alegeri, decretă dumnezeu.

— Ce l-ai forţat să facă? interveni Sofia.

— Nimic din ce nu a vrut să facă oricum,

răspunse dumnezeu.

— Ce înseamnă asta? întrebă Sofia.

— Nimic. înseamnă că e un Univers al naibii de mic şi e plin de nebuni ca tine şi ca mine.

Se lăsă o linişte solemnă în jurul lor. Dumnezeu îşi privi ceasul de la încheietură, apoi sparse tăcerea:

— Ei bine, eu trebuie să plec. Şi tu, babo, ai grijă ce scrii despre mine în cartea aia a ta! o avertiză el.

— Du-te. în. Mă-ta! îi spuse bătrâna răspicat şi îşi ridică un deget mijlociu în aer, evident neintimidată.

— Mă bucur că ne înţelegem, oftă dumnezeu.

— Ce carte? întrebă Paul.

— Ştie ea.

Paul ridică o sprânceană, apoi îşi aduse aminte de *Clubul laptelui.*

— Cum rămâne cu Paul? interveni Sofia.

Dumnezeu ridică din umeri:

— Ce-i cu el?

— E căutat de poliţie. Nu poţi face ceva pentru el?

— Da, e căutat de poliţie, şi nu, nu pot face nimic pentru el. Nu mă pot implica în treburile oamenilor.

— Adică nu *vrei* să te implici. O faci doar când ai interese.

— Cred că toţi aţi profitat de pe urma intervenţiei mele.

— Mda, mai puţin Anton.

— Ca să faci omletă, trebuie să spargi nişte ouă, răspunse dumnezeu.

— Nu îl poţi aduce înapoi?

— Ba da.

— Şi de ce nu o faci?

— Pentru că nu e aşa uşor. Miracolele costă. Am nevoie de ceva în schimbul vieţii lui Anton. Ceva de la tine. Ceva ce ai primit când el a murit.

Sofia îl privi, complet pierdută:

— Nu pricep.

— Nu te gândi că ai pierdut ceva, ci gândeşte-te că ai câştigat ceva. Anton a murit ca tu, de fapt, ca pruncul tău să supravieţuiască. Şi-a dat viaţa pentru el. Când Knopf a îndreptat pistolul spre tine, ai făcut o alegere. Ai ales viaţa fiului tău.

— De unde ştii *tu* asta? scrâşni Sofia, năpădită brusc de un sentiment de vinovăţie ce părea să o strivească.

Dumnezeu rânji cu subînţeles:

— Dacă îl vrei pe Anton înapoi, trebuie să dai o viaţă la schimb. Copilul tău a supravieţuit pentru un motiv anume. Viitorul are nevoie de el.

Sofia căscă ochii, gândindu-se la implicaţiile situaţiei. Viitorul. îşi cercetă sufletul şi descoperi că dumnezeu avea dreptate. Categoric nu voia să dea viaţa copilului pentru cea a fratelui său, chiar dacă îl iubea şi îi era dor de el. Ştia acum câte sacrificase Anton pentru a o găsi şi a o proteja şi în final reuşise să facă exact asta. Dar acum, pusă faţă în faţă cu alegerea, îi era greu să recunoască adevărul şi-i era şi mai greu să se împace cu alegerea făcută.

Observând lupta care se dădea în sinea ei, dumnezeu spuse:

— Nu îţi face griji, lui Anton îi e bine unde este acum.

— Şi unde e asta?

— într-un loc în care se potriveşte.

îl înmormântară pe Anton în grădina din spatele casei bătrânei.

— Vrea cineva să spună câteva cuvinte? întrebă dumnezeu.

— E doar ghinion. Sau blestem, murmură fata.

— îi zice *boodoo,* spuse bătrâna.

— Cum?

— Hoodoo, repetă dumnezeu. Ăsta e un cuvânt

pe care nu l-am mai auzit de mult.

Bătrâna îşi întoarse capul pieziş:

— O să spun eu ceva. Unii oameni zic: „Crezi că moartea e grea? Stai să vezi cât de grea e viaţa!“. Lor le spun cu zâmbetul pe buze: „Trageţi-vă un glonţ în cap şi scăpaţi de chin“. Prostii! Moartea e cel mai greu lucru pe care îl poate suporta un om. Ştiţi de unde ştiu asta? Fiindcă toată viaţa încercăm să o evităm. Absolut fiecare gură de aer şi fiecare pahar cu apă sunt menite să ne ferească de moarte. Acesta este însuşi scopul nostru, să ne ferim de moarte... sau măcar să încercăm.

Apoi rămase tăcută.

Dumnezeu strânse din buze, apoi spuse:

— Din ţărână ne naştem şi în ţărână ne întoarcem. Nu mai e nimic de spus.

— Şi acum ce facem? întrebă Sofia.

— Ne întoarcem cu toţii la vieţile noastre, spuse dumnezeu senin.

— La ce viaţă să mă întorc?! izbucni fata. Nu mai am pe nimeni. Unde sunt ai mei?

Dumnezeu ridică din umeri.

— Sunt morţi de-adevăratelea? De ce nu îmi poţi spune?

— Eu de unde să ştiu? Poate.

— Şi ce spunea Knopf?

— Cine ştie?

— Mă duc să-i caut.

— Nu aş face asta în locul tău. Tu ai lucruri mult mai importante la care să te gândeşti acum. Vei fi mamă în curând. Trebuie să te gândeşti la asta.

Sofia rămase mută, privind în gol. Simţea cum se prăbuşeşte înăuntrul său. Ce fel de răspunsuri erau acestea?

Dumnezeu se întoarse spre Paul:

— Şi tu te întorci la fuga ta.

Acesta îşi strânse fălcile.

— Nu poţi face nimic pentru el? insistă Sofia. Vreau să spun, el m-a ajutat să scap de Knopf, cred că merită ceva pentru asta. Ţi-a făcut şi ţie un serviciu, dacă privim imaginea în ansamblu.

îşi roti privirea la cei din jurul ei.

— Nu?! insistă ea.

Dumnezeu îşi aprinse o ţigară:

— Paul a făcut ce a avut de făcut. Ţi-am spus, nu mă pot implica. Nu îmi cere să iau partea cuiva, fiindcă nu o să fac aşa ceva. Eu merg pe drumul meu, iar dacă se întâmplă să avem acelaşi drum, atunci se poate spune că avem un ţel comun, dar eu nu iau partea nimănui.

— Da, ai mai spus asta. De ce nu?

— Există un răspuns şi la întrebarea asta.

— Şi anume?

— Pentru că nu mă interesează ce planuri au alţii.

Se întoarse spre Paul:

— în cel mai bun caz îţi pot arăta direcţia în care să o iei ca să nu fii prins atât de repede.

— O să mă prindă? întrebă Paul sec.

— Toată lumea e prinsă în final. Pământul nu e infinit, la un moment dat ajungi într-un colţ din care nu mai poţi ieşi. Doar dacă nu mori înainte de a ajunge acolo, adăugă el şi ochii îi sclipiră pentru o clipă.

— Vin după mine?

— Vin, încuviinţă dumnezeu.

Apoi le zâmbi pe rând celor trei oameni, îi salută cu degetul ridicat la tâmplă şi se întoarse spre pădure.

— Nenorocitul dracului! îi aruncă bătrâna.

Sofia strânse din buze şi se întoarse spre Paul.

— E OK, spuse el resemnat. Are dreptate. Oricum nu aşteptam nimic de la el. Trebuie să plec.

Sofia îşi smuci capul spre el şi avea ochii umezi. Voia să-i spună că îşi dorea să meargă cu el, dar

ştia că Paul nu ar fi acceptat aşa ceva în ruptul capului. Urma să fie mamă peste câteva luni. Trebuia să se gândească la viitor. Paul i-ar fi spus acelaşi lucru. Auzi în cap vocea joasă şi categorică a bărbatului şi ştiu că nu era loc de discuţii, indiferent cât de tare o sfâşia gândul că aveau să se despartă.

— îţi mulţumesc că m-ai salvat, spuse el.

— Când o să ne revedem? întrebă fata.

— Ştii că ăsta e titlul melodiei mele preferate din anii ’20? zâmbi Paul.

Sofia se apropie de el şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului său. Avea ochii roşii şi obrajii scăldaţi în lacrimi tinere şi lipsite de înţelegere, dar se împăcase cu această ruptură inevitabilă.

— O să-mi lipsească poveştile tale, îi spuse ea cu capul scufundat în scobitura umărului său.

Paul îi mângâie prelung părul roşcat şi îi şopti:

— Acum ai şi tu una de spus.

Fata se desprinse de el şi armura ei se închise, prote- jând-o. Spuse:

— Trebuie să pleci.

— Ştiu.

Fever Ray - *Keep tbe Streets Empty for Me*

Valul care a plecat

Toată lumea are secrete.

Cele mai groaznice sunt acelea pe care le ţii faţă de tine.

Isabela i-a recunoscut lui Marcel, în final, ceea ce nu mai putea suporta.

Apoi, Marcel i-a făcut şi el o surpriză: s-a arătat complet nesurprins. Ştia, normal că ştia. Ştia că, după ce el ieşea pe uşă, Isabela îl primea pe Eugen în patul ei.

Şi mai presus de toate, avea un atu: Eugen i-a spus.

— Cum adică?! Când s-a întâmplat asta?! încremeneşte Isabela.

— Nu mi-a spus folosind cuvintele astea, o linişteşte el. Dar mi-a spus ceva foarte necaracteristic lui.

însă nu ăsta este cel mai înfricoşător lucru pe care îl ştie Marcel despre soţia lui. Se vede în ochii lui durerea, realizarea faptului că ceva este rupt şi, oricât ar încerca, oricât efort ar depune, nu mai poate fi refăcut ca înainte.

Dar vrea să mai încerce o dată. Să împingă limitele dincolo de limite. Să-i mai arate o dată adevărul, poate că de data aceasta ea va fi în stare să-l accepte. Trebuie să facă paşi mici, să calce cu atenţie printre cioburile care sunt soţia lui.

Face o pauză lungă, destul cât să o vadă pe Isabela acumulând tensiune şi căscându-şi ochii cât de larg poate, apoi spune calm:

— Mi-a spus că, dacă nu fac ceva, o să te pierd.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo... doisprezece ani, calculează el în minte. Isabela se încruntă.

— Nu înţeleg... cum adică? Doişpe ani? Nu... Ce să faci?

— Asta era pe vremea când am ştiut prima oară că te gândeai să divorţezi.

Isabela îşi pleacă ochii, căutând legăturile.

Relaţie în derivă.

Da, asta îşi aminteşte.

Adevărul este că Eugen voia să-i fie un prieten bun lui Marcel şi în acelaşi timp o voia şi pe ea, pe Isabela. îi înţelegea pe amândoi, le înţelegea şi nevoile, dar motivul pentru care l-a trădat pe Marcel a fost că o înţelegea pe Isabela mai bine. Iar acesta a fost motivul pentru care a spus ceea ce' a spus.

Ea întreabă:

— Şi cum ţi-ai dat seama că vorbea despre... legătura mea cu el? Putea să o spună fiindcă era preocupat de noi. Toată lumea ştia că lucrurile nu mergeau bine între noi.

— Da, dar felul în care a spus-o...

Face o pauză.

— în general, oamenii spun un lucru, dar cuvintele din spatele cuvintelor sunt altele. Coduri şi ghicitori. Şi uneori cel care le ascultă poate pricepe ce i se transmite. Ce se vrea să i se transmită, de fapt. în clipa în care Eugen mi-a dat avertismentul acela, am ştiut că se simţea de fapt vinovat pentru ceva ce făcuse şi nu ştia cum să-mi spună adevărul. Acela era modul lui de a se dezvinovăţi şi de a-mi oferi şansa să salvez ce era între mine şi tine, dacă mi se părea că era ceva ce merita salvat. Dar nu despre asta vreau să vorbim. Isabela...

Isabela strânge ochii, înăbuşindu-şi două lacrimi, stri- vindu-le şi împrăştiindu-le. Simte de parcă are nisip pe sub pleoape.

— Şi atunci de ce nu ai spus nimic? Puteai să mă cerţi, să mă plesneşti, să pleci, pur şi simplu... De ce nu ai spus nimic?

— Unele lucruri trebuie făcute exact la momentul potrivit. Iar momentul acela a venit şi a trecut pe lângă mine, fără ca eu să am curajul sau, nu ştiu, inspiraţia să fac ceva, să zic ceva. Iar genul acesta de întrebări nu se pot pune oricum, fără să sune ca lamentaţiile unui dement. Să vin să te apuc de umeri şi să te scutur, ţipând: „Ţi-o tragi cu Eugen?“. Ai fi negat, poate cu talent, şi aş fi ajuns să ştiu un adevăr, dar să nu-l pot recunoaşte nici faţă de mine. Sau poate că nu eram pregătit să-mi recunosc mie acest lucru. Poate că era şi vina mea. De multe ori cel de lângă tine te împinge în braţele celuilalt, aşa cum de multe ori o chestie de genul

ăsta îl poate face pe cel care este infidel să-şi iubească şi mai mult partenerul. Am vrut să-mi limpezesc gândurile înainte de a face ceva, iar asta m-a costat oportunitatea de a mai face ceva vreodată.

Isabela îl ascultă transportată şi nu este pe faţă când îi ies pe gură cele mai inutile cuvinte:

— Poate aş fi rupt-o cu el.

Timpul ăsta, cum nu se derulează el înapoi...

— Nu, asta nu s-ar fi întâmplat, o asigură Marcel cu calm.

— Eşti foarte sigur pe tine.

Vocea lui este rece ca trecutul ce nu mai poate fi rescris:

— Sunt mai sigur pe tine decât pe mine. Ştiu ce s-a întâmplat. Trebuie să renunţi la el. Nu ai altă cale.

Femeia îl priveşte îngrozită. Lui Marcel i se pare pentru câteva clipe că soţia lui a pătruns prin acea uşă şi şi-a adus aminte. Dar apoi ochii ei se sting şi se pleacă. El spune:

— Ştiu ce te mişcă şi ce te motivează. Te cunosc. Nu e prima oară când se întâmplă asta, Isabela. Te rog, adu-ţi aminte. Nu îţi duci aminte? Ştii foarte bine...

Isabela îi aruncă o privire sfidătoare, aşa că Marcel se simte obligat să o lovească.

Şi o face:

— Eşti lacomă şi le vrei pe toate! Nu ai rămas cu mine pe tot parcursul aventurii cu Eugen din plictiseală sau din confort, ci fiindcă ne voiai pe amândoi. Tu, când nu ştii ce vrei, vrei de toate. Era vorba de mândria ta. Nu e un lucru bun să te iubească cineva. Nu, nu asta am vrut să spun. Voiam să spun că, atunci când te iubesc, nu mă simt în siguranţă. Nu pe deplin. Mereu mă paşte vreun pericol special, din cele de care nu te poţi apăra.

Ciudat e că... între mine şi tine nu s-a schimbat nimic. El a venit şi a trecut, dar nu a schimbat nimic. Nu a luat nimic de la mine. Recunosc, uneori am simţit că erai distantă, dar în general am fost surprins de cât de constantă erai cu mine. Iar asta mă face să cred că, de fapt, nu prea contam pentru tine. Când eşti atât de lacom, trebuie să faci loc în tine pentru absolut tot ce vrei să absorbi, şi asta înseamnă neglijenţă. Eram ca un obiect decorativ în tine, în sufletul tău. Ca o oglindă care atârna de inima ta. Nu te gândeşti niciodată că oglinda aceea ar putea suferi, văzând faptele pe care le săvârşeşti, nu? Dar nu contează. Tot ce trebuie să faci este să renunţi la astea, ele nu mai contează. Nu mai contează de mult pentru mine.

Isabela oftează fiindcă el are dreptate şi îi arată păcatele adevărate, pe care ea nu le poate justifica. Capul ei se pleacă peste piatra sacrificiului. Este pregătită să-şi primească pedeapsa pe care o merită. Va durea ca nimic din ceea ce a simţit până atunci. Dar cine naiba vrea să facă prostii fără impunitate? Unde e farmecul?

Farmecul nu constă în a face prostii, ci în a nu fi prins, îi pare rău. Inutil. îşi aminteşte de felul în care Marcel o privea înainte de toate astea şi vrea să facă orice ca el să o privească aşa ca *înainte.*

Timpul, nenorocitul acela care nu vrea nicicum să se deruleze înapoi!

înţelege că a făcut o greşeală încercând să renunţe la el şi că păcatul trebuie răscumpărat scump. Dar, odată ce nu mai există încredere, drumul spre iertare este unul infinit.

Relaţie în derivă.

Au avut o relaţie în derivă, salvată de acelaşi *ceva* care distruge totul.

Timpul, ucigaş bătrân şi experimentat, demonstrează că nu trebuie să fii viu pentru a

exista la nesfârşit.

Infidelitatea este temelia oricărei relaţii durabile. Nu neapărat sănătoase sau fericite, dar durabile.

Iar Marcel... Marcel a ştiut mereu.

A ştiut totul încă din acea seară, din urmă cu doisprezece ani, când au plecat mai mulţi de la un chef, că acela a fost momentul în care s-a produs ruptura ireparabilă. Marcel a fost lucid şi complet detaşat şi a putut vedea *efectiv* legătura care s-a format între Isabela şi Eugen, cum s-a împletit şi cum s-a consolidat de-a lungul timpului, apoi a dat în pârg pe parcursul unei singure seri, ca una dintre orhideele acelea rare care înfloresc o dată la patruzeci de ani. Cinci oameni pleacă împreună de la cheful acela, în seara aceea. El, Isabela, Eugen, Marc şi Tudor. Cinci oameni pleacă împreună de la cheful acela, iar doi dintre ei ajung în apartamentul său şi al Isabelei. Tudor este pus pe fapte mari şi insistă să continue distracţia într-un club de jazz, unde are loc un concert al unui saxofonist celebru pe care îl cunoaşte. Isabela se anunţă obosită, iar Eugen îi spune lui Marcel că o poate duce el acasă, dacă vrea să continue distracţia. Marcel hotărăşte să nu-i mai facă să aştepte, să nu amâne inevitabilul, aşa că le oferă ocazia perfectă:

— Da, Isabela, te poate lăsa Eugen acasă. Eu o să vin mai târziu, probabil spre dimineaţă. Mă simt în formă în seara asta! zâmbeşte el şi depune un sărut pe buzele ei.

Sărutul amar al despărţirii spirituale.

Apoi se despart. Isabela urcă în maşina lui Eugen şi duşi sunt. Marcel priveşte stopurile estompându-se în depărtare şi răsuflă uşurat.

Cinci oameni au plecat împreună de la cheful acela, iar doi dintre ei au ajuns în apartamentul său şi al Isabelei.

Da, a ştiut de la bun început că Isabela l-a primit în acea seară pe Eugen în patul ei pentru prima dată, iar de atunci tot mai des. A acceptat asta, dar nu ştia că preţul pe care Isabela avea să-l plătească era unul mult prea mare.

Iar Isabela spune:

— îmi e aşa de ruşine...

De fapt, mereu i-a fost ruşine, dar acum acceptă asta cu adevărat. Cum a putut să trădeze cu atâta uşurinţă toate acele momente pe care le-a împărţit cu Marcel? A făcut-o fiindcă el avea dreptate, fiindcă era lacomă. Când furtuna loveşte în sfârşit barajele şi apele se umflă, toate minciunile sunt spălate şi rămâne doar adevărul. Adevărul urât, dar curat. îl iubeşte ca pe nimeni altul, asta nu este o minciună, dar vrea tot ce poate avea.

— De ce ai făcut-o? o întreabă Marcel.

Este inutil să mai încerce, aşa că jocul continuă.

— Am fost singură. Ai fost plecat, cu lunile. Erai mereu plecat...

De parcă asta ar fi justificat ceva, dar Marcel o priveşte ca pe o nebună. Ştie că vorbele lui nu vor însemna nimic coerent pentru ea, dar este frustrat şi izbucneşte:

— Femeie, ce prostii vorbeşti? Nu am fost nicăieri. Am fost mereu aici. Zi de zi, lângă tine. Te priveam cum te consumai în faţa mea, fără să pot face nimic. M-ai închis în afara ta şi nu m-ai lăsat să intru! Se fac zece ani de când te privesc şi încerc să te aduc la suprafaţă...

Isabela înghite în sec, fiindcă simte că pământul nu mai este sub ea:

— Zece ani? se încruntă ea, adunând în sprâncene frustrarea. Cum, dar... delegaţiile. Guineea, Argentina, Pacificul de Sud.

Şi atunci Marcel o loveşte în moalele capului:

— Isabela, nu am mai plecat de lângă tine de

zece ani. Nu a fost nicio Guineea. Nicio Argentina. *Niciun Pacific de Sud.*

Isabela îşi închide ochii. Pentru o clipă infinită se face lumină totală în jurul ei şi lucrurile arată foarte diferit de cum este ea obişnuită să le vadă. Brusc, toate cuvintele ei i se par false şi ireale şi este ca şi cum se trezeşte dintr-un vis lung şi mâlos, ştiind că este un vis şi acceptând tot ce găseşte acum în jurul ei ca nişte lovituri de bici necesare - realitatea imprimată cu forţa în carnea ei. Să fii pierdut, să te simţi pierdut, acesta este unul dintre lucrurile groaznice din viaţă.

Marcel spune cu voce cavernoasă:

— Isabela, nu ştiu ce *crezi* tu că se întâmplă, ce crezi tu că ai făcut...

Se opreşte. îşi caută cuvintele.

— Au trecut ani de atunci. Ţii minte? El... nu mai este.

Femeia deschide ochii şi el amuţeşte. înţelege că ea nu înţelege. Nu poate înţelege ce este în jurul ei, tot aşa cum un surd din născare nu poate simţi muzica. Este fragilă şi are nevoie de această iluzie ca să supravieţuiască. Orice zgomot, cât de mic, ar sparge-o într-o mie de bucăţi. Acum este mai clar ca oricând acest lucru, pentru Marcel. A pierdut-o iarăşi în negurile minţii ei. Aşa că oftează şi spune:

— Nici măcar nu îmi pasă de toată chestia asta, de tine şi de Eugen. Dar a te iubi pe tine... e ca şi cum mi-aş stâlci sufletul. Mereu...

Se îneacă în vorbe. Face o pauză, îşi drege glasul şi continuă:

— Mereu am crezut că eu m-am ales cu partea mai bună din toată afacerea asta. încă mai cred asta. Dar nu mai ştiu dacă tu vrei să continui aşa. Ştiu că e greu să străluceşti lângă unul ca mine. Oricât de mult m-aş şlefui, tot ca un vagabond mă simt. Simt un gol înăuntrul meu, un gol care

pulsează. Mă simt pierdut ori de câte ori îţi văd dezamăgirea.

Se lasă liniştea, apoi Isabela izbucneşte într-un suspin:

— Sfinte Hristoase, cred că îmi pierd minţile! răsuflă ea, fiindcă îşi dă seama că îşi ţine respiraţia de mult timp.

Să fii regăsit este ceva aproape dumnezeiesc. Iar cu aceste cuvinte Isabela dă la o parte, chiar dacă doar pentru o clipă, vălul întunecat al nebuniei de pe oasele sale.

Isabela se apropie de canapea clătinându-se, apoi se lasă pe spătar.

— Te simţi bine? şopteşte Marcel şi o apucă de umeri. O strânge în braţe şi ea îl strânge, la rândul ei, în braţe.

Da, Marcel a fost mereu acolo. Tăcut, invizibil, decolorat şi deşirat de mintea ei, dar a fost acolo. Ea este cea care a fost plecată din mintea ei. Apoi totul se întunecă iarăşi.

Isabela se gândeşte tot timpul cât îi ia să fumeze o ţigară, apoi spune:

— Nu ştiu de ce am făcut-o. Fiecare gest... Nu mai înţeleg. Cred că voiam să fiu liberă. Nu de tine, ci pur şi simplu să fac abstracţie de tot ce mă face să mă comport aşa cum mă comport zilnic. în punctul ăsta cred că pot să-ţi spun şi că ţin la Eugen. Nu ca la tine, dar ţin. Voiam să fiu liberă în sufletul meu captiv. Ştii cum e când totul în jurul tău îţi spune să o iei într-o direcţie, dar tu nu vrei asta? Când încerci să înoţi împotriva curentului fiindcă aşa eşti tu făcut? Eu ştiu cum e. Neplăcut. Foarte neplăcut. M-am simţit defectă, ca şi cum eram unica persoană bolnavă din lume, şi ăsta e un sentiment groaznic. Să crezi că toată lumea în jurul tău ştie ce are de făcut, doar tu ai rămas, cumva, fără un set de instrucţiuni pentru viaţă. Relaţia mea

cu Eugen este un drog care mă ajută să mă împac cu asta. Mă ţine sedată şi mă las purtată de curent, în direcţia în care vrea lumea, în direcţia *corectă.* Le arăt tuturor degetul mijlociu când trec pe lângă ei, fiindcă nu pot fi ca ei şi ei vor să cred că e doar vina mea.

Face o pauză şi apoi spune cu o voce drăcească:

— Uneori am impresia că sunt o psihopată, incapabilă să simt ceva, şi mă simt moartă pe dinăuntru. Uneori am impresia că nu vă iubesc pe niciunul, iar tot ce fac este să satur o foame care nu ştiu de unde dracu' vine!

Marcel o ascultă şi nu ştie ce cuvinte pot să repună discuţia pe calea potrivită. încetul cu încetul îşi dă seama că iertarea nu mai este în mâinile lui.

Nu are ce să ierte.

Iar acum, Isabela ştie ce este durerea aceea prelungită, din ce în ce mai întinsă. Este sufletul ei, sfâşiat de fiecare privire şi atingere şi cuvânt şi orgasm. Fiecare din acestea muşcă din el şi îl ferfeniţesc.

Femeia aude sunetul cuţitului ascuţit. Se pregăteşte să îşi primească lovitura de graţie. închide ochii - ochii ei albaştri, plini de pasiune şi de minciuni.

înainte să plece de lângă el, Eugen îi spune:

— Mi se pare trist că ceva mort îţi face inima să tresalte mai tare decât ceva viu.

— Ce înseamnă asta? întreabă Isabela.

— înseamnă că nu-mi doresc ce nu pot avea, spune Eugen cu detaşare foarte bine simulată.

— înseamnă că asta este, şopteşte ea, privind podeaua de sub ea. Ştii, e ciudat. Am mai iubit şi înainte oameni, oameni cu care nu puteam fi, şi am învăţat să renunţ la ei.

El o priveşte şi spune:

— Ai avut dreptate când ai spus că suntem la fel,

noi doi. Şi din cauza asta ştiu ceva despre tine, ceva ce nici măcar tu nu ştii. Ştii ce? Cred că nu ştii nimic despre iubire. O simulezi foarte bine, dar cred că nu ştii nimic despre ea. Cred că o confunzi cu obsesia. Da, cred că eşti obsedată. Iar eu sunt doar o distracţie pentru tine.

Isabela are o privire ce ar putea prăvăli lumi întregi în abisul oftatului.

Eugen se apropie de ea şi îi pune mâna pe umăr:

— Ar trebui să pleci. Să te întorci la el. Să laşi asta în urma ta. E mai bine aşa. Şi nu îţi face griji pentru ce o să fie. O să primesc eu lovitura în locul tău. El te aşteaptă.

Iar Isabela ştie că trebuie să-l asculte. Mereu ar fi trebuit să-l asculte, fiindcă mereu a avut dreptate. Sufletul i se chirceşte ca un fir de păr apropiat de flacără.

încrede-te în instinct.

Aminteşte-ţi imaginea vieţii pe care ai fi putut-o avea.

Eugen se apleacă şi o sărută cu pasiune reţinută şi ruşine, apoi ea se îndepărtează. Ajunge la uşă. Se întoarce şi îl arde cu privirea. El continuă să o privească. Apoi, dintr-o mişcare, ajunge lângă ea şi braţele lor se încleştează în jurul trupurilor. Iar Marcel este şi el acolo, un spectru care revede la infinit această scenă, un eşec perpetuu. Isabela este dusă, singură şi îndepărtată, prizoniera acestor amintiri, cu sufletul prea obosit ca să se mai poată elibera de ele. Iar Marcel ştie asta şi lacrimile lui se preling pe cea care a fost odată întreagă, iar acum nu mai este.

Apoi alege calea opusă.

Fă toate astea.

The Veils - *The Tide Tbat Left & Neter Came Back*

Sfaturi pentru tinere mame în devenire

— Oare de ce mi se întâmplă mie asta? întrebă Sofia cu voce tare, fără să-şi dea seama. Nu am cerut să mi se întâmple asta!

Bătrâna sorbi din paharul cu ceai şi spuse:

— Niciunul dintre noi nu a cerut-o. Crezi că Anton a plecat de acasă cu gândul la moartea lui? Te asigur că nu. Crezi că Paul a vrut toate nenorocirile pe care le-a primit? Crezi că Knopf s-a gândit că lucrurile ar putea să se termine astfel pentru el? Nu cred în karma, dar cred că universul tinde să se echilibreze. Orice acţiune are o reacţiune, de o forţă exact egală. Asta e, de fapt, karma. O explicaţie mistică a legilor elementare ale universului. Odată ce ai fost ales şi marcat, trebuie să mergi până la capăt.

Sofia clătină din cap şi scrâşni:

— Da, dar, vreau să spun... Ce dracu', sunt blestemată sau ce? Nu am făcut nimic rău. Nici eu şi nici fratele meu. Nici fraţii mei. Şi nici maică-inea! Cel puţin nu ştiu eu să fi făcut ceva atât de rău încât să fim... încât să fiu răsplătită cu aşa ceva. Dumnezeu tocmai mi-a spus că pruncul meu va fi Antihristul! Nu ştiu cum să mă simt în legătură cu asta. Trebuie sâ-l urăsc sau să-l iubesc?

Era acel copil o binecuvântare sau un blestem? Acum ştia răspunsul la întrebarea aceasta.

Probabil era şi una, şi cealaltă.

Sofia îşi încleştă fălcile, cuprinsă de frustrare şi neputinţă. Spuse:

— De ce eu?

Bătrâna pufni:

— De ce nu tu? Nu mă înţelege greşit, cred că

eşti o tânără excepţională şi-mi placi. Aş merge până acolo încât să spun că cred că nu putea fi aleasă o femeie mai potrivită pentru treaba asta. Legenda spune că femeia a fost cea care ne-a aruncat în păcat şi ne-a deviat de la curs. Mi se pare oarecum potrivit ca tot o femeie să continue tradiţia.

— Vorbeşti serios?! întrebă Sofia stupefiată.

— Da.

— E oribil ce spui, murmură fata.

— Fiecare oroare e frumoasă în felul ei.

Fata privea în gol, gura i se deschise şi cuvintele acestea ieşiră printre buzele ei fără să le poată opri:

— Ai dreptate. Sunt un om rău. I-am rănit pe cei pe care i-am iubit. Au suferit din cauza mea şi au murit din cauza mea. Anton, mama, Patrie şi Feodor. Iar acum... dumnezeu mă pedepseşte.

îşi ridică faţa spre cer şi zâmbi frânt:

— E foarte simplu.

— Prostii! scuipă bătrâna.

Sofia deschise gura să protesteze, dar fu întreruptă:

— Dumnezeu! Dă-mi voie să-ţi spun eu ceva legat de el. Dumnezeu e cel mai mare blestem care s-a pogorât vreodată asupra noastră, iar profeţii lui sunt cei care îl împrăştie. De fiecare dată când aluneci şi îţi rupi un picior sau o mână, dumnezeu e acolo. El te opreşte să-ţi mai foloseşti membrele împotriva lui. De fiecare dată când îţi spargi dintele într-o coajă de nucă ascunsă în prăjitură, el e acolo. De fiecare dată când cineva te acuză pe nedrept şi nu te poţi apăra e mâna lui. E doar vina lui dumnezeu. Da, doar vina lui.

Bătrâna mai sorbi din ceai, apoi continuă:

— Dumnezeu ne urăşte şi s-a plictisit de noi. S-a

retras în vila lui de pe buza prăpastiei din Martha’s Vineyard şi a încetat să se mai preocupe de noi. Nu mai face suflete pentru noi. A vândut - pe bani buni, nenorocitul - matriţa unui consorţiu chinez şi acuma ăia le produc pe bandă. Şi toate surit perfecte, perfecte şi identice. Dar le lipseşte ceva.

Hoodoo

Cu toţii funcţiona .11 cu suflete chinezeşti. Cu imitaţii ieftine de suflete. De aceea nu ştim cine suntem şi ce vrem. De aceea suntem toţi la fel şi ne macină pe toţi aceleaşi griji şi aceleaşi frustrări. Clone chinezeşti. Miliarde de clone cu sufletul sterp şi perfect. Copiile astea de suflete reproduc viaţa, dar nu şi individualitatea. Ce trebuie noi să facem este să recuperăm murdăria aia divină şi să redevenim oameni adevăraţi. Iar până atunci trebuie să suferim, dă-mi voie să-ţi spun asta. Toată lumea are parte de suferinţă. Chiar şi dumnezeu, pe cruce.

Bătrâna rămase tăcută, cu ochii ei orbi aţintiţi în gol.

Fata nu voia să crească mare. Când erai mare totul se schimba, totul se împuţina. Visurile se uscau, niciodată nu aveai destul. Când erai mare, niciodată nu mai aveai parte de destul somn, de destui bani, de destul timp. Când erai mare şi lucrurile mergeau rău, nimeni nu îşi aducea aminte de cele bune. Nimeni.

— Dar eu nu vreau asta, spuse într-un târziu Sofia. Nu mă interesează toate astea. Vreau doar să-mi trăiesc viaţa şi să fiu fericită. Cer chiar atât de mult? Şi nu vreau să fiu femeia care aduce sfârşitul lumii!

Bătrâna se întoarse uşor spre ea. Pufni pe nas, apoi spuse cu o voce plictisită:

— Fată dragă, niciunul dintre noi nu are visuri reale. Nu vrem să transmitem nimic, nu vrem să lăsăm nimic celor ce ne urmează. Vrem să consumăm tot ce este de consumat în timpul vieţii noastre şi să nu lăsăm nimic altora. De aceea ne simţim neîmpliniţi şi străini faţă de noi înşine, fiindcă nu ştim ce vrem să fim. Simţim că suntem carcase goale şi ecoul eşecului e muzica pe care o recunoaştem cel mai uşor. Asta este melodia noastră preferată. Nu mai sunt împărăţii de moştenit, iar cei ca tine şi ca fratele tău sunt eroi stârpiţi în floarea vârstei.

O ţintui pe Sofia cu privirea ei oarbă, apoi continuă:

— Copiii noştri pot spera să facă asta, să câştige, dar nu noi. Niciodată noi. Ei pot fi un blestem sau pot fi o binecuvântare, nu ai de unde să ştii. Dar trebuie să speri că nu vor fi un blestem şi să-i îndrumi departe de drumul acela.

Fata oftă şi bătrâna îşi aprinse o ţigară.

Fumă în tăcere un timp, apoi continuă pe un ton insinuant:

— Desigur, s-ar putea să mă înşel.

Sofia se încruntă. Bătrâna era enervant de pricepută în a sădi speranţa.

— S-ar putea ca asta să fie o oportunitate pentru tine de a dovedi că poţi schimba natura lucrurilor, dacă vrei. Mă *uit* la tine şi *văd* o femeie care nu ia de bun nimic şi care ştie că orice lucru bun merită să lupţi pentru el. Gândeşte-te la Anton. El ştia asta. Nu a acceptat mizerii de la nimeni, nu s-a lăsat călcat în picioare şi nici pus la colţ. A înaintat şi a luptat şi a murit ţipând şi dând din picioare, dar în final a făcut ce trebuia să facă şi, pentru o clipă, a fost învingător. Era de acelaşi sânge cu tine. Cred că şi tu eşti capabilă de o asemenea furie cum am *văzut* la el.

— Eu nu sunt ca fratele meu.

— Ştiu asta. Nu sugeram că trebuie să faci ce a făcut el. Fă ce trebuie să faci tu, aşa cum vrei tu. Cu toţii suntem diferiţi. La fel sunt şi eşecurile noastre - croite pe măsura fiecăruia.

Sofia îşi lăsă capul în piept:

— Cum voi şti ce trebuie să fac?

— Vei şti. Viaţa e uneori plină de alegeri grele, alegeri a căror enormitate te sufocă, încât parcă şi timpul e ţintuit pe loc şi stă alături de tine şi aşteaptă. Ce aşteaptă? Nu ştiu. îşi aşteaptă propriul timp, presupun.

Fata se lăsă pe spătarul fotoliului.

Se înseră.

Răsăriseră stelele.

Bătrâna zâmbi şi spuse:

— Când eşti tânăr ţi se dau lucruri, iar când eşti bătrân, ţi se iau acele lucruri înapoi.

Trase din ţigară.

— Gândeşte-te la asta.

The Veils - *Aduice for Young Mothers to Be*

Risipitoarea

Toată lumea are secrete.

Ai stat de vorbă cu tine însăţi, în după-amiaza aceea, şi ai încercat să le afli. Nu ştiai asta, dar ai făcut-o, chiar şi aşa. în timp ce Marcel rostea cuvintele sale şi în timp ce şi tu rosteai cuvintele tale, o a treia voce răspundea la toate întrebările.

Ţi-ai aprins o ţigară şi ţi-ai turnat un pahar. Ai privit în gol şi ţi-ai adunat gândurile. Ai rememorat faptele. Ai simţit junghiurile acelea. Dureau ca dracu', dar te-ai forţat să le simţi din nou. Nimic nu îşi face treaba la fel de bine ca durerea. Durerea e un profesor de modă veche - brutal şi eficient.

Fumul de ţigară îţi înţepa uşor nasul.

Toată lumea are secrete şi tu ştii asta.

Cel mai mare adevăr este că toată lumea ascunde ceva.

E uşor să minţi şi să faci lucruri rele. Face parte din viaţă, se întâmplă la fel de natural ca respiratul sau urinatul. Partea grea, partea cu adevărat copleşitoare este să trăieşti cu vina, să păstrezi secretul. Fiindcă nu e de ajuns să faci lucruri groaznice. Lumea trebuie să le şi afle.

După ce ai făcut toate astea, după ce ai aflat că eşti capabilă de toate astea, le-ai mai face aşa, dacă ai avea şansa să o iei de la capăt?

Şi răspunsul este fără ezitare: da.

De aceea eşti în situaţia în care eşti. Din cauza acestui răspuns.

Ai lua totul, nu ai lăsa nimic nimănui şi ai risipi totul, fiindcă asta eşti tu, o risipitoare.

Vocea ta, cealaltă tu, ţi-a spus nişte lucruri. Ţi-a spus că timpul este ca un cerc.

Dacă nu ai auzit niciodată un truism, acum te poţi lăuda că ai rostit unul.

A fost odată în viitor.

Nimic nou nu se poate întâmpla vreodată. Tot ce am făcut noi s-a mai întâmplat înainte şi se va mai întâmpla şi la mult timp după ce noi vom fi dispărut. Aceiaşi paşi pe aceleaşi drumuri, aceleaşi lacrimi pentru aceleaşi greşeli şi amintiri. Acelaşi gust amar în gură.

Acelaşi răsărit care omoară visurile.

Toate astea vor fi mereu acolo, în aceleaşi locuri, în sufletele noastre. Ca şi în versul omniprezent, inima aceea a tuturor cântecelor vechi şi noi, deopotrivă, nu mai este nimic de făcut decât ceea ce s-a făcut.

Am un coşmar recurent, în care sunt iubită pentru ceea ce sunt.

în eternitate, nimic nu poate îmbătrâni, nimic nu poate evolua, nimic nu se poate schimba. Ceea ce eşti este ceea ce ai fost mereu. Ceea ce vei fi până când dumnezeu se va plictisi de tine şi chiar dincolo de acest moment. Viaţa există ca să-ţi dea impresia că poţi trece de pe o potecă pe alta. Când mori, uiţi asta şi, renăscută fiind, o iei de la capăt.

Am un coşmar recurent în care sunt iubită pentru ceea ce sunt şi îmi place asta. De aceea nu mă pot schimba. De aia nu vreau să mă schimb. Şi rămân mereu, mereu aceeaşi.

Dar vreau pace.

Merit pace.

Am un coşmar recurent în care Marcel mă iubeşte ştiind ce fel de om sunt şi de aceea nu mă pot schimba. Iar acum coşmarul a devenit realitate. Toată lupta, tot războiul meu cu demonii aceia urâţi, cu şinele meu mizerabil, toate scrâşnetele acelea dureroase Marcel le-a măturat

pe toate cu o singură privire şi m-a obligat să o iau de la început.

Hoodoo

El o iubea ştiind din ce era plămădită, iar pedeapsa ei era să ducă la nesfârşit povara aceea în suflet.

Nimic nu era mai greu de suportat decât răul răsplătit cu bine.

Stând acolo, lângă Marcel, se gândea că era fericită că aproape reuşiseră.

Să fie fericiţi, adică.

Acum, pereţii se prăbuşeau în jurul lor, iar el îi spunea că nu voia să fie niciodată liber de ea, sau cel puţin asta înţelesese ea din cuvintele lui.

Dar de ce o iertase?

Fiindcă era slab, sau o iertase fiindcă era puternic? O iertase fiindcă şi el avea păcatele lui, pentru care voia să fie. la rândul său, iertat. O iertase fiindcă îi era dor de ea şi o voia înapoi, cu sau fără păcate, o voia înapoi întreagă, nu scindată între două timpuri şi două dorinţe.

Minciuna şi vina erau două răni care urmau să se vindece. Aveau să lase nişte cicatrici urâte, dar, chiar şi aşa, urmau să se vindece. Pacea era aproape, Isabela îi putea simţi atingerea catifelată şi mirosul proaspăt, ca de nou-născut.

Marcel se apropie de ea, pe canapeaua aceea, şi îşi puse braţele în jurul ei. Femeile astea aveau un fel de dar, o forţă malefică, ceva ce te făcea să te simţi vinovat pentru greşelile lor. Dar nu trebuia justificat nimic. O plătise cu lacrimi şi era a lui. Iubirea îi ţinea prizonieri.

Iubirea era brutală, nu ierta pe nimeni, nu uita nimic şi îşi cerea drepturile fără compromis. Nu se mulţumea să te încălzească, ci voia să te ardă de viu, de-a dreptul.

Femeia îşi mai aducea aminte din când în când de unele lucruri. Imagini, senzaţii, chipuri. Era suportabil. Ori asta, ori un vid cu cer lipsit de stele şi o podea acoperită de petrol.

Isabela începu să plângă pe înfundate, cu

sughiţuri, iar Marcel auzea cuvintele ei nerostite. Adevărul ei şi adevărul lor.

Isabela merita pace şi o plătise cu preţul primit pe nebunia ei.

Toată lumea are secrete, iar secretul Isabelei era ascuns chiar şi de ea.

Iar tu, Eugen, să ştii că nu te-am minţit. Am făcut lucruri de care nu sunt mândră, dar nu te-am minţit.

Singurul lucru mai greu decât să iubeşti o persoană cu care nu poţi fi este să trebuiască să alegi între două persoane pe care le iubeşti la fel de mult. Orice ai alege, pierzi. Şi tu ştii asta, fiindcă şi tu ai făcut-o la vremea ta.

Şi Marcel ştia asta, fiindcă îi ascultase următoarele cuvinte. Ştiu că te-am făcut să suferi şi că te-am făcut să plângi. Am făcut tot posibilul să ucid ce avem.

întotdeauna am ales calea greşită pentru a ajunge acolo unde am vrut.

Mi-e ruşine de ceea ce am făcut, te rog, crede-mă.

Dar te iubesc acum şi o să te iubesc la infinit.

Doar mai iartă-mă şi de data asta.

Va fi ultima.

Promit.

Skunk Anansie - *Squander*

Un pic de ploaie nu a stricat nimănui

Era sfârşitul lunii ianuarie, iar afară ploua. Era frig şi oamenii stăteau în casă.

Lumea întreagă era amorţită şi abia îşi putea aduce aminte de zilele calde, deşi le aştepta cu nerăbdare.

După o jumătate de an de la moartea fratelui ei Anton, Sofia se întinse pe un pat cu cearşafuri albe şi curate, apoi îşi desfăcu picioarele pentru ca băiatul ei să poată ieşi din pântecu-i rotund, pentru ca pruncul ei să se poată naşte.

Venise vremea ca toate promisiunile să se împlinească. Sofia era o tânără puternică şi insistă să nască pe cale naturală, iar medicul ei aprobă.

Ea simţea - mereu simţise acest lucru - că pruncul ei trebuia să-şi facă intrarea în lume asemenea unui războinic: ţipând, dând din mâini şi din picioare, acoperit întru totul de sânge. îl iubea şi nu voia să-i facă rău, ci voia să-l protejeze cât putea de mult, dar în adâncul ei simţea că el avea nevoie de această traumă antică pentru a fi pregătit. Fiindcă lumea asta în care urma să se nască era - mereu fusese - doar un câmp de luptă, iar toţi oamenii luptau într-un război perpetuu. Să-l nască pe băiatul ei oricum altfel i se părea a fi un act de trădare.

Bătrâna scriitoare cu părul odinioară blond şi cu ochii năpădiţi de cataractă îi spusese un lucru: copiii născuţi iarna aveau ceva ce restul copiilor nu aveau. Un fel de aură, o protecţie suplimentară în faţa lumii care îi primea, dar o mai avertizase pe Sofia că şi soarta lor era de obicei una

mai grea. La aşa armură, o bătălie pe măsură. Sofia o întrebase de unde ştia asta, iar bătrâna îi spuse că şi cei doi copii ai săi, Paul şi Isabela, fuseseră născuţi tot iarna.

Privind ploaia rece de ianuarie, fata îşi spuse că puţină ploaie nu a stricat niciodată nimănui.

Era asudată şi obosită după travaliu, dar împingea cu putere şi scrâşnea şi ţipa, glasul ei era vuietul furtunilor care făcea ferestrele să se zguduie, ca pruncul să-i audă glasul puternic şi să ştie că aceea care suferea pentru el, aceea care primea loviturile pentru el era mama lui.

Era o mamă care pierduse multe şi suferise mult, o mamă disciplinată de durere şi pregătită de soartă.

O' mamă vrednică.

Apoi, pruncul alunecă din trupul ei, din despicătura aceea aflată între picioarele ei, despicătură care ducea în întuneric, şi începu să ţipe şi să se zbată, încercând să apuce cu mâinile aerul din jurul său, întocmai cum îşi închipuise Sofia. Tânăra scăpă câteva lacrimi de uşurare şi, printre ele, se găsiră şi câteva de emoţie, iar după ce copilul fu spălat şi şters, ea îl ceru şi îi fu pus în braţe.

îl privea cum stătea acolo, la pieptul ei, liniştit, cu pielea roşie, cu faţa mică şi murată ca o stafidă. Era fierbinte şi Sofia aproape că putea să-i audă sângele vuindu-i prin vene şi inima lui mică bătând ca un ciocan într-o nicovală, din ce în ce mai puternic.

Din sânge şi durere se iscă perfecţiunea, iar el avusese parte de ambele.

Era perfect.

Băiatul deschidea ochii, dar nu îşi putea vedea mama, fiindcă mai aveau să treacă săptămâni bune până când ar fi putut să distingă culori sau contururi. Degetele sale mici şi firave apucară gulerul mamei şi traseră încet de el.

„Hai, intră în viaţa mea, o să ne ascundem de restul lumii şi o să ne făurim o lume doar a noastră, un loc unde instinctele şi iubirea o să ne elibereze de oftaturi şi visuri ce nu se pot realiza.“

Hoodoo

încetase să plouă, iar norii se destrămau încet.

Soarele îşi revărsa razele calde peste mamă şi pruncul ei prin fereastra curată.

în spatele uşii salonului, privindu-i pe cei doi prin geam, stătea dumnezeu.

Avea mâinile înfipte în buzunarele pantalonului şi cămaşa descheiată la gât. Nodul cravatei era puţin desfăcut. Vru să aprindă un trabuc pentru a sărbători evenimentul, dar o asistentă care patrula pe coridor îl văzu şi îl opri, îngrozită:

— Domnule! Acesta este un spital, nu aveţi voie să fumaţi aici!

Dumnezeu strecură repede trabucul înapoi în buzunar, cu o mină supărată, şi se mulţumi să-i privească pe ce: doi, mama şi fiul ei, cum stăteau acolo, privindu-se unul pe altul, fiecare reflectat în ochii celuilalt, inimile sincronizate, fără să le pese de restul lumii. Şi de ce să le fi păsat? Restul lumii putea să aştepte. Toate minciunile şi toată durerea fuseseră suflate de vânt, împrăştiate în văzduh. Nu mai rămăsese nimic, în afară de ei doi.

Adulmecă aerul. Mirosea a ceva sălbatic, a genezǎ.

Instinctul iniţial al fetei, care ar fi sugrumat în faşă această întreagă istorie, fusese puternic, dar fusese greşit.

încrede-te în instinct, apoi alege calea opusă.

— Toate lucrurile măreţe au începuturi neînsemnate, murmură dumnezeu, apoi se întoarse pe călcâie şi o luă spre ieşire.

Zâmbind.

Nenorocitul.

Tom Waits - *A Little Rain*

Cuprins

Partea I
Lucrurile s-au schimbat.....
Oamenii frumoşi.....
Toată lumea are secrete.....
Sau ai prefera să fii un peşte?.....
Departe de orice drum.....
Urmează-mă spre casă.....
Aprinde-mi inima.....
Vorbeşte cu străinii şi crede
că viaţa îi e în pericol.....
Noaptea e momentul potrivit.....
Păsări care zburaţi în înaltul cerului.....
Numărând florile de pe perete.....
Marţi.....
Braţele timpului.....
Partea a Il-a
Joi.....
Iubirea adevărată aşteaptă.....
Acum toţi criminalii în hainele lor.....
Mănâncă-te/Ce să facem acum?.....
Duminică.....293
Luni.....331
Tipo, o să te părăsesc.....358
Partea a IlI-a
Valul care a plecat.....455
Sfaturi pentru tinere mame în.....devenire
465
Risipitoarea.....469
Un pic de ploaie nu a stricatnimănui.....473

sEGO

au apărut:

Tatiana Niculescu Bran - *Povestea domniţei Marina şi a basarabeanului necunoscut*
Lavinia Branişte - *Escapada*
Ionuţ Chiva - *Boddab speriat*
Mihai Radu - *Sebastian, ceilalţi şi-un câine*
Andrei Ruse - *Zaraza*
Adrian Buz - *1989*
Ligia Ruscu - O *dimineaţă la vânătoare*
M. Duţescu - *Uranus Park*
Florin Irirnia - *Câteva lucruri despre tine*
Dan Coman - *Căsnicie*
Anca Vieru - *Felii de lămâie*
Iulian Ciocan - *Iar dimineaţa vor veni ruşii*
Cosmin Perţa - *în urmă nu mai e nimic*
Şerban Alexandru - *Un înger, un câine, o imagine*
Marin Mălaicu-Hondrari - *Războiul Mondial al Fumătorilor* Ioana Creţoiu - *Alegeri dificile*
Nicolae Avram - *Mamé*
Cornel George Popa - *Cei care mor şi cei care vor muri. Aventurile unui bibliotecar*
Tudor Ganea - *Cazemata*
Verónica D. Niculescu - *Spre văi de jad şi sălbăţie*
Dan Alexe - *în punctul lui rebbe G.*
Lavinia Branişte - *Interior zero*
Mircea Pricăjan - *Calitatea luminii* Radu Pavel Gheo - *Disco Titanic* Matei Florian - *Cexina Catapuxina* Dan Ciupureanu - *Ornar şi diavolii* Florin Irirnia - *Mistend maşinuţelor chinezeşti* Codrin Liviu Cuţitaru - *Scriptor sau Cartea transformărilor admirabile*
Liliana Corobca - *Caiet de cenzor*
Adrian Georgescu - *Exitus*
Alex Tocilescu - *Imperiul Pisicilor*
Andrei Crăciun - *Aleea Zorilor*
Bogdan Coşa - *Ultraviolenţă*
Bogdan-Alexandru Stănescu - *Copilăria lui Kaspar Hauser* Tudor Ganea - *Miere*

Ilinca Bernea - *Numele tău şi alte erezii*
Mihai Radu - *Extraconjugal*
Alex Tocilescu - *Eu et al.*
Sebastian Lâzăroiu - *Balena Albastră*
Adrian G. Roniila - *Zeppelin. Stampe şi istorii apocrife*
Mihai Buzea - *Gastarbeiter*
Dan Coman - *Parohia*
Mihaela Perciun - *Cenuşă rece*
Ioana Baetica Morpurgo - *Schije*
Mircea Ţuglea - *Grazia*
Bogdan Răileanu - *Tot spaţiul dintre gândurile mele*
Dinu Guţu - *Intervenţia*
Cristian Fulaş - *Cei frumoşi şi cei buni*
Dan Alexe - *Pantere parfumate*
Cătălin Pavel - *Chihlimbar*
Carmen Firan - *Umbra pierdută*
Cosmin Leucuţa - *Hoodoo*
în pregătire:
Sebastian Lăzăroiu - *Omatidii*
Iulian Ciocan - *Dama de cupă*

wwu'.polironi.ro
Redactor: Dan Petrescu Coperta: Carmen Parii Tehnoredactor: Irina Lăcâtuşu
Bun de tipar: februarie 2018. Apărut: 2018
Editura Poliroin, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11; (0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office®polirom.ro Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O P. 53
Tel.: (021) 313 89 78; E-mail: office.bucuresti®polirom.ro

IMPRIMERIILE ®AVID

Iaşi, Şoseaua Ştefan cel Mare şi Sfânt 67-69, 700498 Telefon: 0232 276221, Fax: 0232 232588 www.imprimeriiledavid.ro